

11. KAT

BRO*sıs

**BAZI ŞEYLER
ASLA AFFEDİLEMEZ...**

JANE CASEY

OLIMPOS®

KUNDAKLAMA MI, KAZA MI, YOKSA CİNAYET Mİ?

Kuzey Londra'daki yüksek katlı bir apartmanı kasıp kavuran yangının ardından, on birinci kattaki bir daireye kilitlenmiş iki ceset bulunur. Ancak dedektif Maeve Kerrigan ve cinayet ekibinin olay mahallinde olmasının sebebi üçüncü kurbandır.

Görünüşe göre muhalif milletvekili Geoff Armstrong, bir yangında kapana kısılmış, kurtarılmayı beklemek yerine ölüme atlamayı seçmiştir. Ancak böyle sağcı bir milletvekilinin yoksul, farklı kültürlerde insanların yaşadığı Maudling Sosyal Konutları'nda ne işi vardır?

Meave ve ondan kıdemli meslektaşı Derwent, enkazı incelerken herkesin sakladığı bir şey varmış gibi görünen on birinci kattaki sırları ortaya çıkarır.

Kerrigan, akıllı ve ilginç mizah anlayışıyla okuyucunun güvenini kazanmak için kararlı bir kahramandır.

"Tüm çareler tükendiğinde, gerçeği söyleyin."

Oprah's Book Club

ISBN: 978-605-9176-57-9

www.olimposyayinlari.com

[/olimposyayinlari](https://www.instagram.com/olimposyayinlari)

[/olimposyayin](https://twitter.com/olimposyayin)

[/olimposyayinlari](https://www.facebook.com/olimposyayinlari)

₺25

9 786059 609579

JANE CASEY

“Zorlayıcı, tehditkâr ve hareketli, çok tatminkâr bir psikolojik macera.”

Sophie Hannah

“Bu cesurca yazılmış macerayı okumaya başlayınca elinizden bırakamayacaksınız!”

Closer

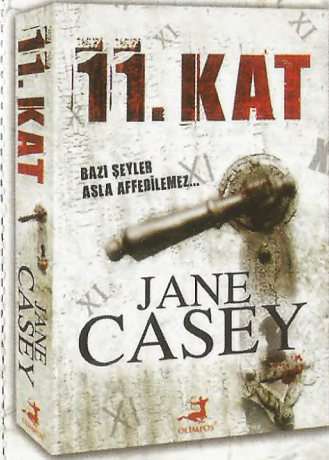
Oldukça güzel tasvir edilmiş karakterler...

Tam bir polisiye romanı.

Booklist

Önceki romanları kadar çekici ,
“11.Kat”ı asla bırakamadım ve başladığım gün bitirdim.
Casey'in atmosferine ve karakterlerine kendinizi kaptırmanız çok kolay.

Goodreads

11. KAT

BAZI ŞEYLER

ASLA AFFEDİLEMEZ...

11. KAT

Jane Casey

Orijinal Adı: After The Fire

© Jane Casey, 2015

Çeviri: Alp Ege

Redaksiyon: Büşra Kanoğlu

Son Okuma: Seda Durdu

Kapak Tasarımı: Yasin Öksüz

1. Baskı: Mart 2017

ISBN: 978-605-9609-57-9

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığı ile Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 13718

www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

Baskı: MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 Sertifika No: 34191

11. KAT

JANE
CASEY

OLIMPOS®

Michael ve Bridget için...

Yazarın Notu

Bu seriye ilk kez gelen okuyucular, *11. Kat*'ta yer alan olayları anlamak için serinin diğer kitaplarını okumaya ihtiyaç duymayacağınıza söz veriyorum. Diğer taraftan, birkaç kitapta geçen eski olaylara ve hikâyelere göndermeler var. *Sakın Hata Yapma*'da önemli bir yeri olan Maudling Konutları'ndaki bazı küçük karakterlerin *11. Kat*'ta büyük önem kazanması gibi... Eğer Chris Swain hakkında daha fazlasını okumak istiyorsanız, ilk defa *Acımasız*'da ortaya çıktı ve serinin diğer kitaplarında yüzünü tekrar göstermeye devam ediyor.

JC

Birleşik Krallık Polis Terimleri Sözlüğü

OPNT: Otomatik Plaka Numarası Tanıma; geçen bütün araçların tescilli plaka numaralarını okuyup kaydeden ve polis tarafından arananları tanımak için çeşitli veri tabanlarında (UPBS dâhil) bunları kontrol eden kamera ağı.

ASŞ: Adli Soruşturmalar Şubesi; polis bölgesinde işlenen daha ciddi suçları soruşturmakla sorumlu sivil polislerin görevli olduğu bölüm. Londra'da her ilçe için ayrı bir ASŞ bulunmakta ve 'ana büro' olarak adlandırılmaktadır.

KKM: Kraliyet Kovuşturma Memurluğu; polis tarafından yapılan soruşturma sırasında toplanan delilleri inceleyip, eğer varsa, bir şüphelinin hangi suçtan mahkemeye sevk edileceğine karar vermekten; aynı zamanda ceza mahkemelerinde sanıkların davalarını takip etmekten sorumludur.

SKB numarası: Sabıka Kaydı Büro numarası; bir kişiye hüküm giydiği ilk suçta verilen şahsa özel numara.

PM: Polis Memuru, Britanya polisinde en düşük rütbe.

Otopsi İncelemesi: Diğer yöntemlerin yanı sıra, bir ceset üzerinde tıbbi inceleme yaparak ölüm sebebini araştırma.

UPBS: Ulusal Polis Bilgi Sistemi; Hendon'da konuşlu suç kayıtlarını, aranan ve kayıp kişilere ait detayları, Birleşik Kral-

lık'taki tüm motorlu araçlara ait bilgileri içeren bilgisayar veri tabanı.

Toplum düzenine saldırı: Kamu düzenini ciddi şekilde bozanlar da dâhil, kamu alanlarında, kamu düzenine karşı yapılan saldırı hareketi.

Çağrı Polisi: Halk tarafından aranan 999 polis çağrı merkezinin olay yerine yönlendirdiği polis ekibinde görevli resmi üniformalı polis memuru.

SMM: Suç Mahalli Memuru; suç mahallindeki adli delilleri toplayan sivil polisten oluşan personel, Başkent (Londra) Emniyet Müdürlüğündeki resmî adı Adli Tıp Personeli'dir.

BDG: Bölgesel Destek Grubu; çoğunlukla kamu düzenini bozan olaylara müdahale etmek ya da önlemekle görevlendirilen üniformalı birimler. BDG birimleri rutin olarak geniş çaplı şiddet olaylarıyla karşılaşan yerel polis memurlarını desteklemek için kullanılmaktadır.

*Ve diğ er Şeylerin yanında, zavallı güvercinlerin, yuvalarından
ayrılmakta isteksiz olduklarını müŐahede ettim ama sonunda,
bazılarının kanatları yanıp da düşünce, havalandılar.*

Samuel Pepys'in günlüğü, 2 Eylül 1666*

* **Samuel Pepys (23 Şubat 1633 - 26 Mayıs 1703)**; Londra'da Parlamento  yeliğ  yapmış, İngiliz donanmasında bir komutandır. 1660-1669 yılları arasında tuttuğ  ayrıntılı g  nl  klerle yaşadığı döneme ilişkin bilgiler vermiştir. Büyük Veba Salgını, Büyük Londra Yangını ve ikinci Hollanda-İngiltere Savaşı'nı yaşayan Pepys'in yazdıkları 19. yüzyılda yayınlanmıŐtır. Yukarıdaki alıntı 2 Eylül 1666 Pazar günü Londra'nın orta kesimlerinde başlayarak 5 Eylül  arŐamba gününe kadar devam eden ve Büyük Londra Yangını adıyla anılan, kentin tarihindeki en büyük yangın felaketine dair Pepys'in günlüğüne geçirdiğı notlardan yapılmıştır. ( .N.)

I

Kuzey Londra'da bulunan Maudling Sosyal Konutları'ndaki Murchison Apartmanı'nda 224 sakin yaşıyordu ve kasımın sonlarına doğru havanın soğuk ve puslu olduğu bir günde içlerinden bir kişi bile öleceğini düşünmüyordu. Bazıları ölmeyi umuyordu. Bazılarıysa ölmek için bekliyordu. Ama doğrusu hiç kimse o gün öleceğini aklından geçirmiyordu.

Murchison Apartmanı geçmişi yetmişli yıllara dayanan ve bunu her haliyle gösteren, on bir katlı, suratsız beton bir bloktan oluşan sosyal bir konuttu. Değişik boyutlardaki beş diğer yüksek blok, mutsuz bir ailenin kardeşleri gibi Murchison Apartmanı'nın çevresinde duruyordu. Konutlar etraflarını saran yavaşça, meşakkatle nezhleşen, çalışan sınıflar için inşa edilmiş Viktoryen* tarzı bitişik nizam evlerin sıralandığı dar sokakların üzerine bir karaltı gibi çöküyordu. Murchison Apartmanı asla nezhleşemeyecekti. Muhtemelen, yıkılıp dümdüz edilecekti. Başka bir şehirde, başka bir ülkede olsa, sahip olduğu manzara binanın yaşanmak için arzu edilen bir yer olmasını sağlardı ama Londralıların yüksek

* Viktoryen (Victorian) ev: Kraliçe Victoria (24 Mayıs 1819–22 Ocak 1901), Büyük Britanya ve İrlanda Birleşik Krallığı Kraliçesi (1837-1901) ve Hindistan İmparatoriçesi (1876-1901) döneminde ortaya çıkan ve daha sonraki dönemde de aynı mimari tarzda yapılan evlere verilen isim. (Ç.N.)

konutlarda yaşamayı benimsemesi uzun zaman almıştı. Maudling Sosyal Konutları dışında, miller boyunca başka yüksek bina yoktu. Bunun doğal sonucu da Murchison Apartmanı sakinlerinin Londra'nın büyük bölümünü, Londra'nın büyük bir kısmının da Murchison Apartmanı'nı görebilmesiydi ve bu durum binada en azından bir kişiye çok büyük bir işkence gibi geliyordu.

Drina işkenceye oldukça alıştı.

Öğleden sonra, dört civarı, diye tahmin etti. Pencerenin dışında hava kararıp, gün kayıp giderken en üst katta bulunan bir dairede, bir odanın köşesine oturmuştu. Bacaklarını önüne uzatmış, yerde, bir şiltenin üzerinde oturuyordu, çünkü oturacak başka yer yoktu. Sadece bir şilte, yumru yumru olmuş neversimsiz bir yorgan, kapının arkasında bir askı ve duvara çakılı bir ayna vardı. Büyük pencerede tam oturmayan alüminyum çerçevenin boşluklarından içeri rüzgâr giriyordu. Pencerenin kendisi kilitliydi. Dairedeki bütün pencereler kilitliydi. Arada sırada, Drina neredeyse bir refleks olarak uzanıp birini açmayı deniyordu. Birisi unutulmuş olabilirdi. Ya da cam kırılmış olabilirdi. Bu tür şeylerin olduğunu duymuştu. Hataların...

Fırsatların...

Gerçi, böyle şeyler diğer kızlara olurdu. Drina hiçbir zaman o kadar şanslı değildi. Buna karşın pencere açık olsaydı da ne yapacağını bilmiyordu. Bağırarak mıydı? Ama onlar kendisini başka herkesten önce duyardı. Dairede dinleme cihazı vardı. Kızlarla birlikte aslında dairenin içinde olmasalar bile, civarda –başka bir dairede ya da aşağıda park etmiş bir arabada– birisi vardı. Çok yakında. Yardım istemek için çığlık atsa, sadece yanlış kişilerin dikkatini çekerd. Bunu göze almaya değmezdi. Geriye ne kalıyordu? Atlamak mı? Bu bir ihtimaldi. Bazen atlayası geliyordu, sırf birkaç saniyeliğine özgür olmak için. Sırf hayatındaki minicik

11. Kat

bir şeye kendisi karar vermek için.

Drina daha önce içtiği sigaralardan, dibinde biraz kalan bir tanesini yaktı, ardından tırnaklarını saçlarında gezdirdi. Saçları zayıflamış gibiydi. Rengini açmak saçını mahvediyordu. Ama müşteriler arasında sarı saç popülerdi.

Dairede başka iki yatak odası ve iki kız daha vardı ama onunla konuşmaya çalışmazlardı. Konuşmak çok tehlikeliydi. Kaçma planı yapıldığından şüphelenilmesi son derece tehlikeliydi. Drina kaçmaya çalışan son kızın yüksek bloktan canlı çıkmayı başaramadığını duymuştu, adamlar ona söylemişti. Kız binadan bir arabanın bagajına taşınan bavulun içinde ayrılmış ve bir sanayi bölgesinin yanındaki nehir kıyısına götürülmüştü. Adamlar gülerek kızın cesedinin haftalarca bulunamadığını söylemişlerdi. Aylarca... Yüzü çürümeyle ve nehir farelerinin kemirmesiyle yok olup gitmişti. Parmak izleri bedeniyle birlikte kaybolmuştu. Kız hiç tutuklanmamıştı, bu yüzden ondan kalanlarla karşılaştırılabilecek hiçbir DNA örneği yoktu. Hiç kimse onu Interpol'e kayıp kişi olarak bildirmemişti. Hiç kimse onun izini asla Murchison Apartmanı'na kadar sürmemişti. Hiç kimse onun adını bile bula-mamıştı.

“Neydi?” diye sormuştu Drina, çünkü o zamanlar genç ve aptaldı, hâlâ sorular soruyordu. “Adı?”

Adamlar da hatırlayamadılar. Bu dünyadan göçüp gitmişti kız, sanki hiç yaşamamış gibi. Birileri, bir yerlerde onun yasını tutmuştu belki. Tabii eğer öldüğünü öğrendilerse.

Orada otururken Drina'nın gri bir pusun içinde, ufukta gözden kaybolana kadar Londra sokaklarına bakmak için yapması gereken tek şey başını çevirmektir. Bazen, bakıyordu. Bazen de bakmıyordu. Bazen sadece oturup sigara içiyordu. Bugün sigara içme günüydü, farklı olarak sigara ağzını acıtıyordu. Kaldı ki her

şey ağzını acıtıyordu. Yanında duran küçük bir şişeden bayat su içiyordu. Ona yiyecek bir şeyler verirlerse yiyordu. Çalışmadığı bir gün, onlara paraya mâl oluyordu ve cömert insanlar değillerdi. Kırık kaburgalarla, çürük içindeki uzuvlarla, içi tahriş olmuş halde çalışabilirdi, bunlar sıklıkla oluyordu. Ancak yüzünde çürüklerle çalışamıyordu. Ona kızmışlardı. Bu sanki onun suçuymuş gibi.

Sanki bunu önleyebilmiş gibi.

Onu bu odaya koyan adamlara parayı elden vermek zorundaydı; onu saklayacak daha iyi bir yer bulamazlardı. Yerden o kadar yüksekti ki hiç kimse onu göremezdi. Daire kuzeye bakıyordu; diğer bloklar doğu ve batı taraftaydı, onun görüş alanının dışındaydı. Sağ ve sol taraftaki komşular dairenin minik balkonundan bile görünmüyorlardı. Balkon mahremiyete uygun ya da görüntü olsun diye tasarlanmıştı. Üstlerinde hiç kimse yoktu; adamlar teras katında olduklarına dair şaka yapmıştı. İçlerinden biri, Sajmir'in kızları için "Hiç yoktan iyidir.", demiş ve Drina'nın yanında duran kızı diğer odalardan birine götürmüştü. Kız orada birden susana kadar çığlık atmıştı. Alt kat boş gibi görünüyordu. Bazen Drina yanağını tozlu halıya dayayarak yatıyor ve bir ses duymaya çalışıyordu ama hiçbir şey yoktu.

Etrafı insanlarla çevriliydi ama o yalnızdı. Ancak hiçbir zaman vücuduna para ödeyen adamlarla yüz yüze olduğundaki kadar kendini yalnız hissetmiyordu.

* * *

Mary Hearn, Murchison Apartmanı'nın onuncu katındaydı, Drina'nın dairesinden çok da aşağıda sayılmazdı ve o da pence-
renin yanında oturuyordu, ancak Mary'nin bir sandalyesi vardı. Daha küçük bir daireydi, belediye meclisinden bir adam, "Kendi

11. Kat

başına yaşayan bir kadın için ideal.” demişti. Eski evi, bütün o merdivenlerle, uygun değildi. Onu indirip çıkaracak bir asansörü bulunan, akan bir çatı ya da bahçe için endişelenmek zorunda kalmayacağı, Murchison Apartmanı’ndaki yeni restore edilmiş bir daireye taşınması çok daha iyiydi. Mary eski evindeki bahçeyi sevmişti. Küçük bile olsa, ona ilgi göstermişti. Kuş yemlikleri asmış, yabani otları yolmuş, daha önce George’un kullandığı makasla küçük çim alandaki çimleri biçmişti. Bahçe sabahları güneş alırdı, sıklıkla dışarıda durmak için çıkar ve gözleri kapalı halde yüzünü kaldırırdı. Bu sayede gün ışığı onu ısıtırdı. Bu bir kutsama gibi gelirdi. Onu kırıp geçiren kanserle kısa bir mücadeleden sonra on üç yıl önce ölen George’dan bir mesaj gibiydi. Mary yatağının başında otururken adam sessizce göçüp gitmişti. Onun adını söylemiş ve başını çevirip ölmüştü. Üst katta. Kadının uyuduğu odada. Odada hâlâ adamın kokusu vardı, kötü bir şekilde değil, kullandığı Brylcream marka briyantinin ve Shield yeşil sıvı sabunun kokusuydu, bir de adamın kendisinin ılık kokusu. Elbiseleri gardıropta asılıydı. Bedeni gitmiş olsa da kocası hâlâ oradaydı. Adam kadının çevresinde, her taraftaydı.

Gerçi, bunların hiçbirisini belediye meclisinden gelen adama söylemek istememişti. Adam ona yardım etmeye çalışıyordu. Onu güvende tutmaya. Merdivenlerde ya da onun yaşındaki biri için pek uygun olmayan banyoda kendisini incitmesini önlemeye çalıştığını söylemişti. Sanki kadın yabancıymış gibi onunla yavaş ve yüksek sesle konuşmuştu, hâlbuki denizaşırı bir memlekette doğmuş olan adamın kendisiydi. Belki de Hindistan. Adam alınganlık gösterir diye sormak istememişti. Bugünlerde insanlar fazla soru sorulmasından hoşlanmıyordu. Hepsi Londralıydı. Ama ya memleketinden konuşmak istediye? Ya bunu pek önemsemediğini düşündüyse? Bu iş zor, diye düşündü Mary. Doğru şeyi

yapmak imkânsızdı.

Mary düşünürken, adam hâlâ konuşuyordu, söylediği kelimeler onu istemediği yeni hayata hapseden bir duvarın tuğlaları gibiydi. Ona kendisinin mutlu olduğunu anlatmaya çalıştı ama dinletemedi. Adam Maudling Apartmanı'nda, hayatı boyunca gittiği bankolarının arkasında onu tanıyan ve sohbet eden insanların bulunduğu yerel dükkânlardan çok daha uygun bir süpermarket olduğunu Mary'e anlatmakla çok meşguldü.

Gittiğinde hepsi onun gidişine üzülmüştü. Ona imzalı kartlarını vermişlerdi. Komşuları da aynısını yapmıştı. Kapı komşusu Genç Kevin taşınmak için eşyalarını toplamakta ona yardım etmişti. Büyük taşınma, herkes böyle diyordu. Bir gece önce oturup ağlamıştı. Bir bebek gibi inlemişti. Arkadaşlarını bırakmak istemiyordu. George'un hastalığı dışında, çoğu zaman, orada mutlu olmuştu.

Ama gidişini bekliyorlardı. Hiç kimseyi sinirlendirmekten hoşlanmamıştı. Kartları ve onu uğurlama işini kendilerine oldukça fazla dert edinmişlerdi. Üstelik kel kafası ve üç büyük çocuğuyla artık pek genç olmayan ama hep Genç Kevin olarak kalacak olan Kevin belediye meclisinin evi satışa çıkardığını söylemişti. Evlendiğinden beri yaşadığı üç odalı küçük evden çok para kazanacaklardı. İnsanlar şimdi bu evleri istiyordu. Bunlara gülünç paralar veriyor, bir sürü para harçayarak yeniden inşa ediyorlardı. Genç Kevin okul alanı olarak belirlenmiş arazilerden bahsetmeye başlamıştı ama bu Mary'e hiçbir anlam ifade etmiyordu. George'la onun çocukları olmamıştı, bu yüzden okullar hakkında bir şey öğrenmeye hiç ihtiyaç duymamıştı.

Sekiz aydır Murchison Apartmanı'nda oturuyordu. Evini kaybedeli sekiz ay olmuştu. Mary ona anlamlı gelen belirgin bir şey görmeden boş gözlerle aşağıdaki caddelere baktı. Yukarıdan, bü-

11. Kat

tün sokaklar aynı görünüyordu. Sekiz ay olmuştu ve asansör üç kere tahrip edilmişti. Diğer asansör çalışmıyordu. Orada yaşadığı süre içinde hiç çalışmamıştı ve hiç kimse onarılmamasına şaşır-mış gibi görünmüyordu. Sekiz ay. Sekiz ay içinde, Mary iki kere saldırıya uğramıştı. Biri koridorda, biri otoparkta. Hiç kimse bir şey görmemişti. İlk seferinde, polisi çağır-mıştı. Birkaç gün sonra birisi gelmişti, bir kamu polisi*. Bir ifade almış ve Mary'nin çü-rüklerine bunu kınayan bir tavırla başını sallayıp yine geleceğini söylemişti ama bu Mary'nin onu son görüşü olmuştu.

İkinci seferde, -otoparkta olan seferde- iki nazik Batılı Hintli hanım onu yerden kaldırmış, başka bir binada farklı bir daireye götürüp ona şeker dolu, içilemeyecek kadar sıcak bir çay ikram etmişti. Mary yine de denemişti. Onlara fazla dert olmak iste-memişti. Bileği incinmişti, dizleri titriyordu ve eve gitmeyi her şeyden çok istiyordu ama artık evi Murchison Apartmanı'nın onuncu katındaydı, Greenlea Yolu'nda değildi. Ve dairesinde onu bekleyen tek şey, televizyon, bütün hayatını içinde geçir-miş olmasına rağmen yukardan bakınca birden ona yabancı ge-len sokakların görüntüsü ve balkon çıkıntısındaki kırıntılardı. Hâlâ kuşları beslemeye çalışıyordu. Eski evindeki serçeler, mavi baştankaralar ya da ispinozlar artık ona ulaşmanın yolunu bula-mıyordu. Şimdi birkaç çift hırpani güvercin, sakat ayaklarıyla topallayarak onu ziyaret ediyordu. Suratsız güvenilmez kuşlar-dı, yiyeceği gagalarken kırmızı kenarlı gözleri sabit bir şekilde Mary'e bakıyordu. Mary'i kadının onları sevdiğinden daha fazla sevmiyorlardı ama sahip olduğu tek şey güvercinlerdi, onların

* **Kamu Polisi (Community Police) ya da Kamu Destek Polisi (Community Support Police):** Britanya'da polis teşkilatından olmayan ancak polisi desteklemek konusunda belir-li yetkilere sahip üniformalı memur. Birleşik Krallık içinde yer alan İngiltere ve Galler'de görev yapmaktadır.(Ç.N.)

tek sahip olduğu şey de Mary'di. Bu yüzden Mary kırıntıları balkona serpip oturuyor ve ona yalnız olmadığını söyleyen telaşlı kanatların yolunu gözlüyordu.

* * *

Murchison Apartmanı'nın onuncu katında, Mary Hearn'ün üç daire yanında, Bellew ailesi yemek yiyordu. Aslında bu bir akşam yemeği değildi. Çocuklar okuldan dönmüş ve her zamanki gibi eve aç gelmişlerdi. Carl Bellew da televizyon seyredirken bir şeyler yemeyi severdi ve sürekli televizyon seyrederdi. İri bir adamdı, epey kaslı vücudu yağla kaplıydı. Vücudu en değerli varlığıydı. Carl kadar iri olduğunuzda akıllı, kıvrak zekâlı olmanıza ya da hızlı hareket etmenize gerek yoktu.

"Hâlâ orada mı oturuyorsun? Ne sürpriz ama!" Adamın annesi oturma odasına süzüldü, kolundaki çanta sanki Kraliçe'nin çantası gibi duruyordu.

Adam bakışlarını ekrandan çevirmedi. "Kes şunu!"

"Bütün gün yerinden kıpırdamadın. Bütün gün orada oturdun. Ne yaptın? Televizyon seyrettin, hepsi bu."

"Anne." Tek kelime. Bir uyardı. Annesine hiç el kaldırmamıştı. Buna cüret etmezdi. Ama çocuklar yere uzanmış televizyon seyrediyordu ve dinlemiyor gibi görünmelerine rağmen, bunu asla bilemezsiniz. Çocukların sorular sormasını istemiyordu. Kendisinin zayıf olduğunu düşünmelerini de istemiyordu.

Nina Bellew hemen "Tembelsin, Carl." dedi. "Kalkıp bir başlangıç yapman lazım. Ailen için eve biraz para getir."

Carl gözlerini odada gezdirerek etrafa baktı. Duvarlardaki resimlere. Geniş ekran televizyonun yanına istiflenmiş oyun konsollarına. "Paraya ihtiyacımız yok."

11. Kat

“Aptal...” Kadın uzanıp adamın ensesinden taşıp omuzlarının üstünü kalınlaştıran şişkin yumuşak ete parmağını batırdı. “Aptal ve tembel. Ne zaman otuz dört numarayı arayacaksın?”

“Arayacağım, söyledim ya.”

“O iki gün önceydi. Acaba hiç gelecek misin diye merak edecekler. Birkaç yüz sterlin için kalkıp gitmeyecek kadar durumunun iyi olduğunu fark etmemiştim, Carl. Eğer sen gitmezsen, ben giderim.”

“Sen mi?” Bir kutu kolayı ağzına götürürken yarım yamalak güldü. “Evet, pekâlâ. Gidebilirsin.”

“Sana diyorum...”

“Duydum.”

O an için pes edip döndü ve tiz bir çığlıkla “Debbie!” dedi.

“Ne oldu?” Debbie Bellew oturma odasına uzanıp baktı, buhar bulutu içinde ütü yaptığı mutfağın sıcaklığından terleyen yüzü parlıyordu. “Her şey yolunda mı?”

“Bir fincan çay için ölüyorum, kimsenin umurunda değil.”

“Üzgünüm, anne.” Debbie kayınvalidesine ‘anne’ diyordu çünkü başka seçeneği yoktu. Nina ısrar etmişti. Nina Bellew azıcık da olsa Debbie’nin yirmi yıl önce ölen tombul, sakın tavırlı annesine hiç benzemiyordu. Debbie onu her gün özlüyordu. Bazen annesi hâlâ hayatta olsa acaba Carl’la evlenir miydim, diye merak ediyordu. Carl ona kur yapmaya başladığında yalnızdı, korkmuş haldeydi ve gençti. Adam onun dualarına bir cevap gibi görünüyordu.

Carl bir hata olmuştu.

Nina, “Hiç kekimiz var mı?” diye sordu.

“Kek?”

“Pandispanya. Dişlerim için daha iyi. Cips ya da yedikleri her neyse, onu yemeye katlanamam.” Bakışlarını indirip hafiften kavga eden çocuklara göz attı. Henüz, birinin araya girmesini gerektirecek kadar şiddetli ya da gürültülü değildi. Nina yüksek sesle, “Anlaşılan akşam yemeği istemiyorsunuz.” dedi.

Nathan sırtüstü yuvarlandı. “Yemekte ne var?”

“Balık ve patates kızartması.” diye Debbie karşılık verdi.

“Hazır olanlardan mı?”

“Hayır, ben yapıyorum.”

“İğrenç.”

Nina pek nazik olmayan bir şekilde onu tekmeledi. “Bu kadar yeter. Yiyecek bir şeyin olduğu için şanslısın. Ben bir kızken günde sadece bir sefer yemek yedik. Akşam olunca miden acaba boğazımı kestiler de ondan mı bir şey geçmiyor diye merak ederdi.” Kahkaha attı, ancak başka kimse gülmedi. “Pandispanya, Debbie. Hiç var mı?”

“Hayır, üzgünüm.” Biraz bozukluk çıkartmak için elini cebine attı. “Nathan, bir koşu dükkâna gitsen...”

“Hayır.” Nathan yüzünü yere koyup başını kollarının arasına gömdü. “Gitmiyorum.”

Becky kardeşinin azar işitmesini bekleyerek annesine dönüp sıırttı. Yaşı gidemeyecek kadar küçüktü ve o da bunu biliyordu.

Debbie münakaşa etmeyi göze alamadı. Bunu kaldıramazdı. “Ben kendim giderim. Fazla sürmez. Döndüğümde çayını yaparım anne. Tabii eğer...”

Carl en az oğlunun uluması kadar etkili olan sessiz bir mesajla bir omuzunu kaldırdı. Mümkünü yoktu.

11. Kat

Debbie yine “Fazla sürmez.” dedi.

“Biraz zamanını alabilir.” dedi Carl. “Asansör yine bozuk.”

“Yine mi? Ama daha geçen hafta onardılar.” O kadar uzun süre bozuk kalmıştı ki merdivenlere alıştığını düşünmüştü. Tekrar bozulmasına sinirlenmesi garipti. Hayal kırıklığına uğramıştı, hepsi buydu. Umut ve sonrasında hayal kırıklığı. Debbie artık hayal kırıklığına uğramaktan bıkmıştı.

Aceleyle kapıya gidip askıdan anorağını aldı, alması gereken başka bir şey var mı, diye merak etti. Bütün bu merdivenleri inip çıkmanın şakaya gelir yanı yoktu. Diğer taraftan, bu ona başka türlü sahip olamayacağı bir zaman veriyordu. Uzunca bir süre hiç kimse onun dönmesini beklemezdi.

Debbie daireden alışılmadık bir özgürlük hissiyle ayrıldı. Bir seferliğine, kendi başınaydı. Onunla konuşan yoktu. Hiç kimse ondan bir şey yapmasını ya da bir şey getirmesini istemiyordu. Kimse onun lafını kesmiyordu. Merdivenlerden inerken işi ağırdan aldı. Kendisine birkaç dakika ayırmanın neresi yanlıştı? Düşünmek için zamandı.

Tabii aklına gelen düşüncelerin pek de rahatlatıcı olmaması dışında. Ve zamanı olduğunu bilmesine rağmen, bunun keyfine varamıyordu. Kendisi için çaldığı üç ya da dört dakikayı telafi etmek için koşarak inip yeniden çıkması gerekiyordu.

Debbie aceleyle, bir bereyi kaşlarına kadar indirmiş, başı öne eğik bir adamın yanından geçerek merdiven boşluğuna doğru ilerlemeye başladı. Aslında adamı pek fark etmedi. Sonrasında adamın bir şey taşıyıp taşımadığını hatırlayamadı. Aklında pek bir şey kalmamıştı.

* * *

Asansörün karşısındaki dairede, Melissa Pell kulaklarını kabartmıştı. Kendini gaz alevinin tıslamasının üstünden duymaya zorlarken, kadının tahta kaşığı içinde bezelye pişen tencereyi yavaşça karıştırıyordu. Oturma odasındaki televizyon açıktı ama sesi yüksek değildi. Thomas'ın oyun oynadığını duyabilmek istiyordu. Diğer her türlü gürültüyü de duyabilmek istiyordu. Her türlü beklenmedik, alışılmadık şeyi.

Mesele, Murchison Apartmanı'nın beklenmedik ve alışılmadık gürültülerle dolu olmasıydı. Gecenin bir yarısı çığlıklar ve bağırışlar. Koridorda hızlı ya da yavaş adımlar. Birdenbire gelen kapı çarpması sesleri. Aşağı ve yukarı inip çıkan asansörün uğultusu ve iniltisi, kapısının karşısında durduğundaki sarsıntısı. Kadının sürekli diken üstündeydi.

“Anne!”

Melissa yerinden sıçrayarak pişirdiği yemeğin açık turuncu renkli suyundan birazını ocağa döktü. Gidip bir bez aldı. “Beni korkuttun, bücürük.”

“Üzgünüm, anne.” Çocuk bunda gerçekten de samimiydi.

Üç yaşındaki bir çocuğun annesini korkutmanın hakikaten özür dilemesi gereken bir şey olduğunu bilmesi gerektiğini düşünüyordu, bu yaptığı yanlıştı. Ocağı ovalarken neşeli konuşmak için fazladan çaba harcadı. “Sorun değil. Ben sadece haykırmanı beklemiyordum.”

“Haykırmak istemedim.” Ünsüzler bir araya geldiğinde çocuk için her zaman yanıltıcı oluyordu. Bu bebekçeydi ve onu düzeltmek kadının hiç hoşuna gitmiyordu. Çocuğu sonsuza dek, tıpkı şimdi olduğu gibi, mis kokan narin halinde tutmak isterdi.

“Haykırmak...” dedi açık bir şekilde.

“Haykırmak.”

Melissa bunun çocuğun söyleyebileceğinin en iyisi olduğunu biliyordu. Ona sırtıp bezi sudan geçirmeye gitti. Suyun sesi lavaboda şakırdıyordu. Çocuğun sesini duyabiliyor ama ne dediğini anlayamıyordu.

“Bir saniye bekle.”

“Hazır mı anne?”

Çocuğun kendine doğru eğmek üzere tencerenin sapını tuttuğunu görmek için tam zamanında döndü. Yemek kabarcıklar çıkartarak fokurduyordu, lav gibi sıcaktı. Soluğu tıkanmış olduğundan ona bağırıyordu, nefes almaya vakti yoktu. Küçük mutfakta hızlı davranıp tencerenin sapını yakaladı, başından beri tencerenin durması gereken yere, Thomas’ın uzanamayacağı arkadaki ocaklardan birinin üstüne itti.

Sanki kocası odadaymış, kulağına eğilip bağıırıyormuş gibi geldi. *Ne halt ettiğini sanıyorsun? Dikkatsiz, sen busun. Ve kötü bir annesin. Bencilsin de. Çocuk için en iyi yerin bu olduğunu gerçekten düşünüyor musun? Bana katlanamıyor olsan bile, onun için en iyisini istemez misin? Onu tehlikeye atmadan çocuğun yemeğini bile pişiremez misin?*

Asla adamdan kaçamayacaktı. Ondan yüzlerce mil uzakta olsa bile, orada, kafasının içindeydi. Asla özgür kalamayacaktı.

Thomas incinmiş görünüyordu. “Benden kaçırdın.”

“Yapmak zorundaydım, canım. Tencere sıcak.”

“Bir şeyleri benden kaçırmana gerek yok.”

“Haşlanıp yanabilirdin.” Melissa’nın içinden küçük oğluna bağırarak geldi ama öfkesini, gerginliğini ve korkusunu ondan çıkartmak istemedi. Ellerinin titremesini durdurma isteğiyle derin bir nefes aldı. “Ben yemek pişirirken mutfakta olmak tehlikeli.”

“Üzgünüm.” Çocuk bunu çok yumuşak bir şekilde söyledi, ağ-

lamamak için gösterdiği çabayla yüzü kıpkırmızı kesildi. O iyi bir çocuktı, sakın ve yumuşak başlıydı, başına kötü bir şey gelmesine alışık değildi.

Melissa bezi bırakıp ellerini uzatarak, “Haydi...” dedi. “Gel bir sarılalım.”

Thomas kadının kollarına çıkararak, “Kanepede mi?” dedi.

“Kısa bir süreliğine.” Oturma odasına giderken kadın onu sıkıca tuttu, oğlunun yumuşak yanağı onunkine yaslıydı. Sanki bir maymun yavrusu gibi çocuğun kol ve bacakları annesine dolanmıştı.

Yemek bekleyebilirdi.

* * *

Komşu dairede, Drina’nın yatak odasının hemen altında, bir adam pencerenin yanında durmuştu. O gelene kadar dışarıyı seyredererek zaman geçiriyordu. Kadının otoparktan geçtiğini görmeyecekti, daire ters tarafa bakıyordu. Yine de onu kolaylıkla gözünde canlandırabiliyordu: Kadının ince uzun vücudunu, dar kalçalarını ve uzun bacaklarını. O zarif boynunu, kolayca dikkatleri üzerine çekeşini, yaptığı her hareketteki asaleti...

Adam irkildi. Bir seferinde ona hangi soydan geldiğini sormuştu, bu neredeyse adamın her şeyine mâl olacak bir gaftı.

“Londra’da doğdum, hayatım.” Kadının sesinde Kensington’da değil, sokakta büyüdüğünü, adamın kendisi gibi ayrıcalıklı olmadığını hatırlatan şiddetli bir kınama vardı. Üzerindeki örtüden boğuşur gibi sıyrılıp ellerini tekrar tekrar kollarında gezdirerek yatağın kenarına oturmuştu. Bu hareket adama öfkeli bir kedinin tüylerini düzeltmesini hatırlatmıştı.

“Ben köken olarak demek istemiştim.” Parmaklarını kadının

11. Kat

omurgası boyunca aşağıya doğru gezdirmişti, eli kadının parlayan koyu teninde soluk kalmıştı. Vücut hatları düzgündü ve heyecan verici bir zayıflığı vardı, Cressida gibi çelimsiz ve sarkık değildi.

“Köken hakkında kafanı yormana gerek yok.” Kadın dudakları bütünüyle kıvrılıp gülümseyerek dönüp ona baktı. “Sadece şu anı düşünmelisin.”

Ardından adam onun dolgun, dik göğüslerini görebilsin ve Tanrısal güzellikteki vücudu dışında her şeyi unutsun diye dönmüşü.

Tanrım, kadın harikaydı. Ve onundu. Onun! Genellikle onun gibi kızlarla konuşmaya hemen hemen hiç cesaret edemezdi. Çok çeşitli nedenlerden ötürü, bu iyi bir fikir değildi. Ama işte kadın oradaydı, bir seferliğine değil, sıklıkla ona kendini sunuyordu.

Sanki gerçekten adamdan ve adamın onu taparcasına sevmesinden hoşlanıyormuş gibi görünüyordu. Başka nasıl davranabilirdi? Kadın onun tanrıçasıydı.

Bunu kadına söylemeyi aklında tutması gerektiğini düşündü. *Tanrıçam*. Bundan hoşlanacaktı.

Vücudu duyduğu heyecanla titriyordu. Beklentiyle. Yerinde duramadı, bir aşağı bir yukarı gezindi. Kadın sürekli aklındaydı. Tadı, kokusu, vücudunda dokunmasına izin verdiği yerler ve dokunduğunda kadının vücudunu hissedışı...

Soğuk bir duş etkisi yapan eski, tanıdık, istenmeyen fikirler kafasında belirirken, yüzündeki gülümseme kaybolup gitti. Kimse bilemezdi. Hiç kimse asla bilemezdi. Bu bir facia olurdu.

Bu her şeyin sonu olurdu.

Kapıdaki hafif bir tıklama sesi onu yaşadığı âna geri döndürdü. Adam kapıyı açmaya giderken en ince detayına kadar kendi bedeninin farkındaydı. Kaslarının hareket edişinin, elbisesinin tenine

değişinin, küt küt atan kalbinin... Kendisini güçlü hissetti. Yıllardır olmadığı kadar genç olduğunu hissetti. Kendisini bir erkek gibi hissetti.

Kapıyı açmaya uzanırken aklındaki son düşünce kadının haklı olduğuydu. Geçmişi ya da geleceği düşünmenin bir anlamı yoktu. Sadece şu an vardı.

II

Soğuk bir salı akşamı, saat beşi yirmi bir geçe Murchison Apartmanı'nda küçük bir yangın başladı. Önce kimse fark etmedi. Yangın ulaştığı her şeyi yutup yok etti ve yayıldıkça ateşi daha da harlanıp güçlendi. Bulduğu bütün oksijeni alıp yerine zehirli, boğucu, siyah bir duman verdi. Duman çatlaklardan ve deliklerden sızıp, bulduğu her boşluğa yayılarak alevlerden çok daha hızlı bir şekilde ilerledi. Yangının sıcaklığı her yeri alevlere boğana kadar, dokunduğu her şeyin içine yoğun bir şekilde işleyerek yayıldı. Kısa süre içinde bu küçük yangın artık küçük olmaktan çıktı. Murchison Konutu'nu ele geçirene kadar, duman pencerelerden, kapıların altından sel gibi dışarı akıp merdiven boşluğunu ve daireleri doldurdu.

* * *

Carl Bellew hiçbir şey duymadı, kokusunu almadı ya da şüpheli bir şey görmedi. Koltuğunda uyuyakalmıştı. Annesi, Nina, oturma odasına çıkan koridordaki yatak odasındaydı ve o da hiçbir şey fark etmedi. Düşen bir şeyin sesini, boğuk bir ses, duyan yedi yaşındaki Becky oldu. Esrarengiz bir sestti. Becky bir koltukta oturmuş, bacaklarını yandan sarkıtmış halde televizyon seyrediyordu. Bacaklarını yere indirerek ayağa kalkıp erkek kardeşinin ve uyuyan babasının yanından geçti. Hiçbirisine duyduğu sestten

bahsetmedi. Nereye ya da neden gittiğini söylemedi. Mutfak kapısı kapalıydı, bunda önemsenecek bir şey yoktu. Erkek kardeşiyle paylaştığı yatak odasının kapısı da kapalıydı ve bunda da bir tuhafılık yoktu. Ama dokunduğunda kapı sıcaktı. Damarlarında dolaşan kan kadar sıcak. Becky eliyle metal kapı koluna uzandı. Avucunun içini yakacak kadar kızmıştı, kız acıyla çığlık attı. Çığlık babasını rahatsız etmeye yetecek kadar yüksekti.

Adam, “Ne oluyor?” diye seslendi. Kış uykusundaki bir ayı gibi hâlâ yarı uykulu ve huysuzdu. Uykusunun en tatlı yerinde onu uyandırmak iyi bir fikir değildi.

Becky avucunu korumak için üstündeki kıyafetin kolunu aşağı çekerken, “Ben iyiyim!” diye bağırarak karşılık verdi. Örttüğü elini kapı koluna koyup çevirdi ve ardından iterek kapıyı açtı.

Ve yangınla yüz yüze geldi.

* * *

Debbie Bellow bir bağırış duyduğunda bir alış veriş torbasını taşıyarak otoparktan geçiyordu. Maudling Sosyal Konutları’nda bağırışmalar normaldi ama yine de bunların sizinle bir ilgisi olmadığını kontrol etmek akıllıca olurdu. Debbie ardına bir göz atıp bir adamın eliyle gözlerini gölgeleyerek onun ters yönündeki yüksek binayı işaret ettiğini gördü. Murchison Apartmanı’nı... Debbie adamın neye baktığını görmek için döndü. Yüksek binanın tepesinin şeklinin değiştiğini, genişleyip büyüdüğünü kavraması bir saniyesini aldı. Kararan gökyüzüne karşın, siyah duman binayı parça parça gözden kaybetmişti. Yüksek binanın batı tarafındaki pencerelerinden çıkıyordu ve geçen her saniyeyle birlikte duman çıkacak yeni yerler bularak hızlanıyor gibi görünüyordu.

Plastik torbanın sapları parmaklarından kayıp asfalta düştü. Pandispanya yere saçıldığında, Debbie çoktan gitmişti, çok geç

11. Kat

kaldığını bilerek Murchison Apartmam'nın zemin katına doğru hızla koşuyordu. Dünyada hiçbir şey onu durduramazdı.

* * *

Melissa Pell duman alarmının kesildiğini duydu, kendi dairesinde değildi, başka bir yerdendi ve beyninin bir parçasıyla bunu değerlendirip ardından boş verdi. Akşam yemeği zamanıydı. İnsanlar yemek pişiriyordu. Yemekleri yakıyorlardı. Bunu birçok defa kendisi de yapmıştı.

Etrafı kokladı. Havada bir koku alıyordu, buruk bir koku. Duman. Gerçek duman. Bunun çöpe giden bir yemek olduğunu düşündü. Kurtarmanın yolu olmayan bir yemek.

"Kahretsin!" Kucağındaki oğlunu yereye bırakarak fırlayıp kanepeden kalktı.

Mutfığa koşarken Thomas "Anne" diye buna karşı çıktı. Gözünde canlandırabiliyordu: ocağın alevinin kıpırtısını, dikkatsizce bir kenara attığı bezi. Kararıp ardından yanışını, alevlerin gittikçe yükselişini. Ama mutfakta sorun yoktu. Gaz kapalıydı. Bez ocağa yakın bir yerde değildi. Her şey normalde olduğu gibiydi. Melissa kalp atışlarının normale dönmesine izin vererek bir an durdu. Her şey yolundaydı. Panik yapmak için sebep yoktu. Panik âdeti vardı. Bundan kurtulması gerekiyordu. Sonunda kendisinin ve Thomas'ın güvende olduğuna inanması gerekiyordu.

Melissa yeniden oğluna gitmek için döndü. Daha iki adım atmıştı ki duman alarmı ötmeye başladı.

* * *

Mary Hearn kendisine arkadaşlık etsin diye radyoyu açıp öğleden sonra çalan parçaların eşliğinde uyuklamaya başladı. Uykuya dalmamıştı ama uyanık da değildi. Kelimeler birbirine karışıyor

ve şunucunun söyledikleri anlamsız geliyordu. Gerçi bunun belki de kendi kusuru olduğunu düşündü. Belki anlatmak istediği şeyi kaçıyordu. Genellikle günün bu kadar geç saatinde kestirmezdi ama yorgundu ve George'u düşünerek içinin geçmesine izin vermişti.

* * *

Drina önce dumanı gördü. Ayağa kalkıp yüzünü soğuk cama dayayarak aşağıya göz attı. Alt kattan duman fışkırıyordu. Rüzgâr dumanı alıp Drina'nın görüş alanına sürüklüyor, aşağısındaki Londra'yı kapatıyordu. Pencerenin camı zangırdadı, is kokusunu alıyordu. Duman onunla birlikte odanın içindeydi. Sendeleyerek camdan uzaklaştı ve kapıya koştu, aceleyle pis oturma odasında koşuştururken İngilizce ve kendi dilinde bağıırıyordu. Diğer iki kız odalarından çıkıp geldi. Birisi uykuluydu ve esniyordu, diğeri yüksek topuklu ayakkabılarıyla aksayarak yürüyordu, ayak parmaklarının arasında hidrofil pamuk vardı. Ayak tırnakları kan damlası gibi koyu kırmızıydı. Teni koyu renkliydi, Afrikalı ve çok gençti.

“Ne oldu? Sorun ne?”

“Yangın var. Dışarı çıkmak zorundayız.” Drina miller boyu turuncu sokak lambalarının olması gereken yerde sadece karanlığı görerek oturma odasının penceresine koştu. “Dinliyor musunuz, sizi serseriler? Dışarı çıkmamıza izin vermelisiniz. Kapının kili-dini açın.”

Afrikalı kız, “Gelmeyecekler.” dedi.

“Gelmek zorundalar.” Drina kapının tokmağına koştu. “Yoksa kurtarılırız. Eğer bizi yanlarında istiyorlarsa, bizi hayatta tutmak zorundalar.”

Son kelime boğazına tıkanıdı. Duman boğazına kaçıyordu. Arkasında, diğerkız öksürmeye başladı, eliyle ağzını ve burnu

11. Kat

kapatmış Rusça bir şeyler mırıldanıyordu. Drina biraz Rusça konuşurdu, evinden ayrılıp çıktığı seyahatin ilk durağı olan İsrail’de öğrenmişti. Kızın söylediklerini kendisi için tercüme etmeye yetecek kadar biliyordu.

Ulu Tanrım, öleceğiz.

* * *

Carl Bellew kızını ve telefonunu toparlayıp ardından annesine, kendisine ait tüm mücevherleri toplaması için seslendi: Saatler, yüzükler, ağır kolyeler ve bileklikler... Debbie’nin mücevherleri değersizdi ama onunkiler gerçek altın, gerçek elması. Nathan korkuyla burnunu çeke çeke ağlıyordu ve şoktaydı, Carl onu kapiya doğru itekledi.

“Acele et.”

“Bunu ağzına ve burnuna koy.” Nina onun eline suyla ıslatılmış bir tişört tutuşturdu. “Kapıdan çıktığımızda eğilip alçakta kal.”

Carl başını indirip kadına baktı, endişeliydi. “Hazır mısın anne?”

“Hazırım.” Koluna bir el çantası geçirdi, ufak tefek ve çelimsiz ama bir şekilde de çetin ceviz gibi görünüyordu. “Doğruca merdivenlerden aşağı ineceğiz. Çocuk oynacağı.”

* * *

“Bu yüzden çok hızlı bir şekilde merdivenlerden aşağı inmemiz gerekiyor ama koşmadan, hayatım, anlıyor musun?” Melissa kapının yanında tuttuğu çantayı kaptı, içinde hâlâ para, pasaportlar, kredi kartları, doğum belgeleri, adresler ve telefon numaraları duruyor mu diye durup kontrol etmekle uğraşmadı. Hepsini önceden çantanın içine koymuştu. Yüzlerce sefer kontrol etmişti.

Kaçmaya hazırdı. Ama bir yangından kaçmaya değil.

Thomas'ın yüzü pembeydi, alt dudağı aşağı kıvrılmıştı. Kapitan Banban'ı sıkıca tutmuştu. "Korkuyorum."

"Biliyorum, ben de öyle, ama şimdi korkmanın zamanı değil. Gitmek zorundayız. Merdivenlere ulaşana kadar emekleyerek gideceğiz. Ardından merdiven parmaklıklarına tutunacağız ve hiçbir şey için durmadan aşağı ineceğiz. Eğer bir itfaiyeci görürsek, İtfaiyeci Sam gibi, ondan bize yardım etmesini isteyeceğiz."

"İtfaiyeci Sam mi?" Boş gözlerle etrafa bakındı, annesini duymazdan geliyordu. Korkmuş ya da karasız olduğunda böyle yapardı ve bu da annesini son derece endişelendiriyordu.

"Haydi, Thomas." Çocuğun paltosunu kaptı. Kendisinininki için zaman yoktu. Anahtarla: Evet, dışarısının çok berbat halde olması halinde geri dönmek zorunda kalmaları durumuna karşı. Otel odalarını ve dairelerini terk edip tekrar içeri giremedikleri için insanlar ölmüştü. Kaçmak, olduğu yerde kalmaktan daha tehlikeli olabilirdi. Ama Melissa olduğu yerde kalmanın ne demek olduğunu yaşayarak öğrenmişti. Tanıdığınız şeytan başka bir yerde başınıza gelebilecek her türlü beladan daha beter olabilirdi.

Kadın oğluna, "Sadece ilerlemeye devam et." dedi. "Hiçbir şey için durma. Ben geride kalırsam beni bekleme. Merdivenlerin sonuna kadar in ve dışarı çık, seni otoparkta bulurum."

"Ama ben seninle kalmak istiyorum anne."

"Hemen arkanda olacağım. Eğer beni göremezsen, dışarıda beni bekle. Orada olacağım." Diz çöküp çocuğun başını boynuna bastırıp sıkıca sarılarak hızla onu kucakladı. "Adın ne?" diye fısıldadı.

Cevap hemen geldi: "Sam."

11. Kat

“Sam ne?”

“Sam Hathaway.”

“İyi çocuk.” Dizleri titriyordu, Melissa kendini zorlayarak ayağa kalktı ve ön kapıyı açarak araladı. Koridorda hiç kimse yoktu. Thomas’ı önden çıkarttı, bir eli çocuğun üstündeydi, ikisi birlikte merdivenlere çıkan kapıya doğru koştular.

* * *

Kadın başını yastıktan kaldırdı. “Bunu duydun mu?”

“Önemli bir şey değil.” Adam hiçbir şey duymuyor, umursamıyordu. “Çok güzelsin.”

“Kes sesini.” Kadın bir elini adamın göğsüne koyup iterek onu kendinden uzaklaştırdı. “Ben bir şey duydum.”

“Önemli bir şey yok. Boş ver gitsin.”

Kadın buna boş vermeyecekti. Kalkıp yatak odasını geçti ve oturma odasına girip gözden kayboldu. Adam gönülsüzce onu takip etti ve kadını ön kapıda dikilmiş, etrafı dinlerken buldu. “Dışarda bir şeyler oluyor.”

Dışarıdan gürültüler, ayak sesleri, küfürler ve arada bir çığlık sesi geliyordu. Adam bir parti başlıyordur ya da semtin halka açık alanında büyüyen bir tartışmadır, diye düşündü. “Yatağa geri dön.”

“Bakacağım.”

“Kahrolası kapıyı açma, seni aptal sürtüğ. Dışarda insanlar varken olmaz. Sana bir defasında söylemiştim.” Adam onu durdurmak için hızla harekete geçmişti ama kadın döndü ve adamın çenesine yumruğu, arkasında epey kuvvet olan bir yumruğu patlattı. Adam geriye doğru sendeleyip dengesini kaybederek düştü. Yüzünü tutuyordu. “Kahretsin, İsa aşkına.”

“Bundan hoşlanmam. Gidiyorum.” Adamın üstünden atlayarak geçti ve yerden elbiselerini topladı. İç çamaşırlarını el çantasına tıktırıp hızla kıyafetlerini üstüne geçirmeye başladı. Botlarının fermuarını çekmedi. Adamın yanından geçip kapıya doğru giderken fermuarlar çingirdadı. Adam hâlâ düştüğü yerde yatıyordu. Kadın durdu.

“İyi misin?”

“Hayır, değilim. Bana vurdun.” Adamın sesi alıngan çıkıyordu ve kendisi de bunun farkındaydı. Kadın başını geriye doğru attı.

“Üstüme saldırdın. Seni bu konuda daha önce uyarmıştım.” Hızlıca iki gözünü birden kırptı. “Ciddiyim, giyinip buradan çıkmalısın. Tuhaf bir şeyler oluyor.”

“Eğer koridorda birileri varsa çıkamam. Özellikle de yüzüm bu haldeyken.”

Kadın “Ya sabır!” dedi. Ardından, daha nazik bir şekilde, “Arayı fazla açmazsın, değil mi?”

Adam olumsuz anlamda başını salladı.

“Seni yakında göreceğ miyim?”

“Bilmiyorum.” Kadını cezalandırmak, kendisinin hissettiği kadar kötü hissettirmek istiyordu. Belki de kadının umurunda bile değildi. Bunu yapmanın başka bir yolunu bulmak zorundaydı. “Bugün için sana hiçbir şey vermeyeceğim.”

Omuzlarını silkti. “İstedğini yap. Bunu bir karşılık vermek zorunda hissettiğin için yapmıyorsun, değil mi?”

Adam buna cevap vermedi. Kadının kapıyı açıp gözden kaybolarak gidişini izledi. Neredeyse apansız kadın yeniden başını kapıdan içeri uzattı.

“Dışarısı duman dolu. Sanırım bir yangın var.”

“Kahretsin. Yürü, çık git buradan.” Kadın kapıyı kapatırken

11. Kat

adam ayağa kalkarak ona sinirli bir şekilde elini salladı. Yangını kafasına takmadı. Onu endişelendiren bunun yankılarıydı. Eğer bir yangın varsa, bu bir tek anlama geliyordu: Londra İtfaiye Teşkilatı bütün memurlarıyla harekete geçecekti, bu da garip soruları cevaplamayı gerektiriyordu. Bir dairede olmak bir yana, daha en başından neden Maudling Sosyal Konutları'nda olduğunu açıklamak istemiyordu.

Yangına gelince, şey, mantıklı bir şekilde yaklaşmak zorundaydı. Bir dairede bulunamazdı, bu yüzden dışarı çıkmak zorundaydı. Görünmeden çıkmak zorundaydı. Ne pahasına olursa olsun, bir skandaldan sakınmak zorundaydı.

Artık canını kurtarmak için iş işten geçene kadar da kendi hayatı için korkmaya başlamadı.

Bölüm 1

Telefonum çaldığında bunun kötü haber olduğunu biliyordum ama bunda şaşılacak bir şey yoktu. Eğer işiniz kötü haberlerle ilgiliyse bir parçanız her zaman telefonun çalmasını beklerdi.

Ve bu sefer, tam yatmak üzereyken çalıyordu. Bölünen rüyalar yoktu. Az da olsa sevindiriciydi. Telefona cevap vermeden önce saate baktım, on biri on geçiyordu.

“Kerrigan.”

“Haberleri izliyor musun?” Una Burt’ün sesi beynimin içinde patladı, irkilerek telefonu genellikle yaptığımdan biraz daha uzakta tuttum.

“Hayır.” Televizyona ve üstünü kaplayan toz tabakasına bir göz attım. Uzaktan kumandanın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Haftalardır kullanmamıştım. “Ne oldu?”

“Maudling Sosyal Konutları’nda bir yangın.”

Beynimden vurulmuşa döndüm. Tepki vermem bir saniye sürdü. “Ölü var mı?”

“Üç, şimdiye kadar. Bloklardan birinin en üst iki katını harabeye çevirdi. Tamamen tahrip etti. Alt katların durumu da bundan daha iyi değil.”

“Kundaklama mı?”

“Muhtemelen. Buralarda bir yerlerde gezinen bir yangın müfettişi var. Bize daha fazlasını söyleyebilir.”

İçimi çekmemek için kendimi tuttum. Una Burt başkomiserdi ama tavırları can sıkıcıydı, benim gerçek patronum olan süresiz izindeki Emniyet Amiri Charles Godley’nin yerine ekibi o idare ediyordu. Bu da sorumluluğun Başkomiser Burt’ta olması anlamına geliyordu. Daha önce de keşfettiğim üzere onun davranışlarını sorgulamanız, kendinizi tehlikeye atmak olurdu. Yine de günüm sona ermek üzereyken gecenin bu saatinde beni neden aradığını sormaya değerdi.

Büyük bir ihtiyatla.

“Soruşturmayla görevlendirilmemin özel bir sebebi var mı?”

“Elbette, yoksa seni arıyor olmazdım.” Alınmıştı. Harika.

“Üzgünüm. En yakın cinayet ekibi biz olmadığımızdan soruşturdum.” *Ve zaten hiç kimseye hayır diyemediğinden ısrarla üstesinden gelebileceğimizi söylediğin fazladan işlerle uğraşıyoruz.* Godley’nin ekibi genellikle BEM –Başkent Emniyet Müdürlüğü’ne– gelen en karmaşık ve hassas soruşturmaları alırdı. Una Burt ekibi idare etmeye başladığından beri, her zamankinden çok daha fazla iş almıştık ve bunların pek çoğu alelade şeylerdi. Ondan yardım istendiğinde bir türlü hayır demeyi beceremiyor gibiydi. Kendini önemli hissetmekten hoşlanıyordu ama artık iş yükünün altında ezilmemize ramak kalmıştı.

“Bu basit bir soruşturmaya benzemiyor. Ölümlerden birinin çok tanınmış biri olduğu durumlar basit değildir. Özellikle de adamın nasıl öldüğü belli olmadığında.”

“Kim?”

Una’nın sesi, sanki etrafındaki hiç kimse onun ne söylediğini

11. Kat

dudaklarından okuyamasın diye eliyle ağzını kapatmış gibi boğuktu. “Geoff Armstrong.”

“Milletvekili olan mı?” Özel olarak belirtmek gerekirse, aşırı sağcı, göçmen düşmanı, bolca eleştiren milletvekili.

“Kesinlikle.”

Bu da soruşturmanın muhtemelen hem hassas hem de karmaşık olduğu anlamına geliyor, diye kabul ettim ve içimde uyanan merakın ilk kıpırtılarını hissettim. “Ama orada ne yapıyordu? Orası onun doğal ortamına hiç de uygun bir yer değil. Büyük çapta sosyal konutların bulunduğu bir muhitte destek için propaganda yapmasının bir anlamı da yok. Bahse girerim ki Maudling Sosyal Konutları’nda pek fazla yüksek gelirli muhafazakâr yoktur.”

“Evet, bunlar ve diğer sorulara cevap bulunması gerekiyor, doğruca buraya gelmenizi istememin sebebi de bu. Komiser Derwent’la çoktan konuştum. Seni alacağını söyledi.”

“Gerçekten mi?” Gözüm boşluğa daldı. “Buna hiç gerek yok. Ben kendim gelebilirim.”

Una Burt hemen, “Uçan halıyla bile gelsen umurumda değil.” diye karşılık verdi. “Sadece acele et.”

Telefonu kapatmıştı. Elimde telefonu tarttım. *Denemeye değer.*

Beni almana gerek yok. Seninle orada görüşürüz.

Mesajı yolladım, telefonu sehpa koydum ve ayağa kalktım. Telefon titredi.

Çoktan geldim. Otomatiğe basıp beni içeri al.

Harika.

Aklımdan geçen daha iyi fikirlerin aksine binaya girmesine izin verdim. Kapıya varmasına kadar otuz saniyem var, diye düşündüm ve nereden başlayacağıma karar vermeye çalıştım. Kendimi umutsuz hissederek etrafa baktım. Yapılacak çok şey vardı

ve bunları yapmak için zaman yoktu. Kendimi sürükleyerek banyoya gittim, ayna en berbat korkularımı tasdik ediyordu. Durup kendime baktım ve dikkatimi fırçaya dış macunu sıkmaya verdim. Eğer dişlerimi fırçalıyor olursam, en azından onunla konuşmak zorunda kalmazdım.

Maalesef, onun benimle konuşmasına hiçbir şey engel olamazdı.

Yaylım ateşine benzer bir sesle kapı vuruldu. Gidip açtım ama önce göz deliğinden dışarıya baktım. Bunlar birlikte yaşadığım kurallardı. Diğer tarafında kim olduğunu bilmeden asla kapıyı açma. Asla karanlık ve ıssız bir yere park etme. Arka koltuğu ve bagajı kontrol etmeden arabaya binme. Arkanda yürüyenin kim olduğunu bil. Arkadaki arabayı kimin kullandığını bil. Bilmediğin yere gitme. Asla gevşeme. Birisinin seni izlediğini asla unutma.

Bunlar beni bugüne kadar hayatta tutan kurallardı ama bana kendimi sanki her gün biraz daha ölüyormuşum gibi hissettiriyorlardı. Başka birisinin takıntısının hedefi olduğumun aklımdan çıkmasına asla izin veremezdim. Chris Swain adında bir alçak yıllardır peşimdeydi ve ben ona teslim olana kadar asla peşimi bırakmayacaktı.

Ve bu da asla, kesinlikle olmayacaktı.

Şafak baskınına katılan birinin ustalığıyla kapıyı omuzlayarak içeri giren Derwent, “Sana ne oldu?” diye sordu. “Berbat görünüyorsun.”

“Hmmm...” dedim. *Ben de seni özledim.*

Kapıyı kapattı. İkimiz birden başımızı indirip tek başıma geçirdiğim iki ay boyunca dağ gibi biriken önemsiz postalara baktık.

“Ulu Tanrım, Kerrigan, arada sırada ortalığı toplayabilirdin.”

11. Kat

Diş macununun arasından, “Meşgulüm.” dedim. “Yapacak daha önemli işlerim var.”

“Ne gibi?” Yürüyüp yanımdan geçerek oturma odasına girdi ve ıslık çaldı. “Ortallığı toparlayanın Rob olduğunu bilmiyordum. Burası ahıra dönmüş.”

Diş fırçasını ağzımdan çıkarttım. “Kapa çeneni.”

“Ne dedin, anlamadım?”

Orta parmağımı ve kaşlarımı kaldırdım. Derwent sırttı. Benden bir tepki almaktan daha çok hoşuna giden bir şey yoktu. Görmesini istediğimden çok daha fazlasını görerek, oturma odasının ortasında dikilip etrafında döndü. Çöp kutusu taşıyordu. Dokunulmamış yemek tencereleri düzgün bir sıra halinde asılı duruyordu. Tezgâhta kırıntılar vardı. Lavabonun yanına hazır yiyeceklerin karton kutuları yığılıydı. Her yerde kâğıtlar vardı. Dizüstü bilgisayarım açık halde kanepedeydi. O da benden daha yüksek bir sesle, *hiç canım istemiyor*, diyordu. Gözleri yeniden bana döndü.

“Hoş kıyafet.”

Başımı indirip kendime baktım ve omuzlarımı silktim. Tayt ve Rob’un eski bir tişörtü. Özel tasarım bir elbise değildi ama en azından kıyafetti, pijama değildi. Bunu bir zafer sayıyordum.

“Bugün hiç evden çıktın mı?”

Güçlü bir şekilde evet anlamında başımı salladım. Köşedeki dükkâna gitmek evden çıkmak sayılırdı. Toplam beş dakikalığına dışarda kalmış olmalıydım.

“Hiçbir şey yedin mi?”

Yine evet anlamında başımı salladım. Ne olduğunu pek hatırlamıyordum.

“Tanrı aşkına, Kerrigan, seninle bu şekilde konuşamam.”

Tekrar omuzlarımı silktim. *Temel olarak planım da buydu.*

Derwent'in yüz ifadesi karardı. "Tamam. Şunu dene. Hazırlanmak için on dakikan var. Eğer hazır olmazsan, yine benimle geliyorsun. Başkomiser Burt'e bir suç mahallinde neden uygunsuz kıyafetle bulunduğunu açıklayabilirsin."

Gözlerimi devirdim ama yeniden banyoya döndüm.

Derwent arkamdan, "Ve saçların için de bir şey yap." diye bağırdı.

* * *

Tam olarak dokuz dakika elli dokuz saniye sonra giyinmiş, botlarım ayağымda ve topuz yapılmış saçlarımla oturma odasına girdim. Derwent elleri cebinde mutfak tezgâhına yaslanmıştı.

"Bu daha iyi."

"Böyle düşündüğüne sevindim."

"Makyaja ihtiyacın var."

Hemen, "Kimsenin makyaja ihtiyacı yoktur." diye karşılık verdim. "Özellikle de bir suç mahallinde."

"Makyaj yapman gerekiyor. İnsan gibi görünmek istediğini varsayarsak."

"Ah, harika, teşekkür ederim."

"Cadılar bayramı geçen aydı."

"Bunun farkındayım."

"Bu yüzden zombi görünüşü pek uygun değil."

Ona cevap vermek için ağzımı açtım ve ardından yine kapattım. Sakinliğimi korudum. *Kusma. SAKIN kusma.*

"Kerrigan."

Bulantı dalgası geçene kadar gözlerimi yere dikerek onu duymazdan geldim. Yeniden Derwent'a baktığımda, yüzündeki alaycı gülümseme kaybolmuştu. "İyi misin?"

“İyiyim.”

“Emin misin?”

Bunu gerçekten öyleymiş gibi söylemeye çalışarak, “Kesinlikle!” dedim. Ardından yüzümü ekşittim. Bir şeyler farklıydı. “Ortalığı mı toparladın?”

“Biraz.”

Yavaşça, “Çöpü boşalttın.” dedim. “Ve bulaşıkları yıkadın.”

“Ve giriş holündeki gereksiz postalardan kurtuldum, buzdolabındaki gerçekten bozulmuş yiyecekleri çöpe attım, bilgisayarımı fişe taktım.”

Eğer odayı toplayan Derwent’tan başkası olsaydı buna minnettar olurdum. Ama Derwent art niyetlilerin şahıydı.

“Benim bilgisayarım.” dedim. “Benim bilgisayarımı neden eliyorsun?”

“Sadece beş dakikalık batarya ömrün kalmıştı.” Derwent başını olumsuz anlamda salladı. “Hayatı uçlarda yaşamayı sevdiğini biliyorum ama bu durum haddinden fazla.”

Sakin kalmak için kendimle mücadele ederek, “Bilgisayarına bakmış olmalısın.” dedim. “Neden bakıyordun?”

Tezgâhtan kalktı, bana doğru gelip burnumun dibine kadar sokularak başıma dikildi. Bunu yaptığını yüzlerce kez gömüştüm. Bana yapışı da ilk değildi. Bu Derwent’ın en sevdiği sorgulama tekniğiydi. “Neyin var, Kerrigan? Bir şey mi saklıyorsun?”

“Saklayacak bir şeyim yok. Ancak mahremiyete sahip olmaya hakkım var. Efendim.”

O anda gözlerini kısması söylediğim son kelimeyi ve bunun sonuçlarını anladığını gösteriyordu. *Sen benim amirimsin. Davranışın, her zamanki gibi, uygunsuz ve şu an için bundan gına geldi. Yüzümde sert bir ifadeyle onun ters bakışlarına dayandım.*

“Sadece seni düşünüyorum.” Sesi yumuşaktı, ancak bunun kesinlikle hiçbir anlamı yoktu. Derwent’ın öfkesi efsanevi bir şekilde volkanik patlama gibiydi ama öfkesini ve kendisini sadece gerektiğinde bağırarak kadar yeterince kontrol altında tutuyordu. Ve aramızda sadece birkaç santim olduğundan, bağırarak aşırıya kaçmak olurdu.

“Beni düşünmene gerek yok.”

“Birisinin yapması gerekiyor.”

“Ben üstesinden gelebilirim.” dedim. “Hallediyorum. Bu yüzden büyüklük taslamayı bırak.”

Uzun bir an boyunca kıpırdamadı. Yüz ifadesi en azından benim için anlaşılmazdı. Ardından, beni muazzam bir şekilde rahatlatarak dönüp gitti. “Senin için çöp torbasını aşağıya taşıyacaktım. Ama bu eğer aşırı büyüklük taslamaksa, onu kendin taşıyabilirsin.”

Umursamaz gözlerle arkasından baktım. “Teşekkürler.”

Sesimdeki alaycılığı kaçırmış olamazdı ama dönüp bakmadı. “Haydi, o halde. Gidelim.”

Bölüm 2

Maudling Sosyal Konutları'na ulaşmamız fazla uzun sürmedi, en azından Derwent'in araba kullanma tarzıyla. Gece- nin ortasında orada oluşumuz ilk değildi. Birkaç ay önce başka bir ziyaretimin hatırasıyla ürpermekten kendimi alamadım.

Derwent aklımdan geçenlere tercüman olarak, "Hepsi de çok tanıdık." dedi. Civardaki bir caddede arabayı park etmek için yer arıyordu. Sementin merkezindeki otoparka girmeye çalışmanın âlemi yoktu. Polis arabalarından, ambulanslardan ve yangın arabalarından gelen mavi ışıklar binalarda parlıyor, pencerelerden yansıyor. Görünüşe göre sayısız insan, binadan tahliye edilenler ya da meraklı insanlar, amaçsızca ve boş boş ortalıkta dolanıyordu. Kaçınılmaz şekilde medya oradaydı, TV muhabirleri mikrofonlarını kapıp kameralarının beyaz ışığının aydınlığına geçmişti. Derwent arabayı tepelerine çanak antenler monte edilmiş bir sıra minibüsün en sonuna çekti.

"Sanki burada olma hakkına sahiplermiş gibi..." diye homurdandı. "Anlarsın ya, kendilerini önemli sanıyorlar. Yaptıkları tek şey köstek olmak."

"Haberleri bildiriyorlar."

“Hiçbir haberi bilmiyorlar. Henüz onlara hiçbir şey söylenmedi.”

“Yine de hikâyeyi izleyerek hakkında bilgi vermek zorundalar.”

“Muazzam büyüklükte bir binada yangın çıktı ve sebebini henüz kimse bilmiyor. Hikâye bu.”

“Ya Armstrong’u öğrendiklerinde?”

Derwent yüzünü buruşturdu. “O zaman hayat yaşanmaz bir hal alacak. Haydi. En azından bu sefer ölmüş polislerle dolu bir minibüse gitmiyoruz.”

“Sanırım bu da bir şey.” Arabadan inip yanan yüksek binanın tamamını görmek için başımı kaldırıp katlara baktım. Yangının nerede olduğunu görmek kolaydı. Üst katlarda kara bulutlar camlara is yapmıştı ve hâlâ dışarı duman çıkıyor, gece gökyüzünde süzülüp giden turuncumsu bulutların yanında kapkara görünüyordu. Pencerelemin çoğu açık ya da kırık, binadaki delikler bana açılmış yaraları anımsattı. Perdelerden arda kalanlar yukarıya çıkıldıkça artan bir esintiye kapılıp bir içeri bir dışarı sallanıyordu. Bu kıpırdanma tüyler ürperticiydi. Kendimi bunu el sallayarak yardım için çığlık atan insanlar gibi görmekten alamadım ama itfaiye ekibinin şimdiye kadar orada bulunan herkesi kurtardığını biliyordum. Su, yüksek binanın beton dış yüzeyini baştan aşağı ıslatmıştı. Bütün bina ürkütücü bir şekilde parlıyor, acil durum aydınlatması grimsi bir pırıltıyla ışıldıyordu. Binanın tepesinden zemine inmek için yol uzundu. Dikkat çekici olan üç kişinin ölmesi değildi. İnanılmaz olan *sadece* üç kişinin ölmüş olmasıydı.

Derwent konuştuğunda yerimden sıçradım. Hemen yanımda durduğunun farkına varmamıştım.

“İyi misin, Kerrigan?”

“İyiyim.”

11. Kat

“Burası... Şey, bu senin en sevdiğin yer değil, değil mi? Burada olanlardan sonra.”

“Bu hiç aklıma gelmedi.” diye yalan söyledim. En hafif ifadeyle, bana zarar vermek isteyen dört ergen çocuk tarafından on dakikalığına köşeye kısıtılmam Maudling Sosyal Konutları’nda başıma gelmişti. Sadece on dakika ama hayatımın akışını değiştirmişti. Sonradan bir ya da iki kez aklıma gelmişti.

Derwent başıyla işaret etti. “Şey, düşünüyordum da eğer seni korkutan o pisliklerden birini görürsen bunu bilmek istiyorum.”

“Unut gitsin.” dedim hafifçe. “Ben unuttum.”

Hayır anlamında başını salladı. “Hiç ikna edici değil.”

“Bir dahakine daha ikna edici olurum.”

“Öyle yap.” Geri çekilip önden gitmem için bana yol verdi. “Merak etme, Kerrigan. Tam arkanda olacağım.”

Güven vermekten ziyade tehdit eder gibi davranmak Derwent’ın tipik tavrıydı. İçimde kaçıp gitme arzusu uyandıran, tüylerimi diken diken eden huzursuzlukla hafif kambur bir vaziyet aldım ve korku nedir bilmezmiş gibi görüldüğümü umarak onun önünden Maudling Sosyal Konutlarına doğru ağır adımlarla ilerlemeye başladım.

İlk gördüğüm kişi iki adamla derin bir konuşmaya dalmış Una Burt’tü. Adamlardan biri Londra İtfaiye Teşkilatının sarı ve siyah üniformasını giyyordu. Bir elinde sarı bir kask taşıyordu ve terden saçları başına yapışmıştı. Orta yaşlıydı, kıdemli olduğu aşikârdı ve besbelli Una Burt’le konuşmaktan adama gına gelmişti. Zamanını harcayacak, binaya dolmuş itfaiye ekiplerini yönetmek gibi daha önemli işleri olduğunu hayal edebiliyordum. Diğer adamın üzerinde, sırtında Yangın Soruşturma yazan bir tulum ve başında beyaz bir kask vardı. Adam konuşurken Burt başını sallıyordu. Adamın omuzunun üzerinden uza-

nıp şöyle bir baktı ve bizi fark etti. Bizi gördüğüne sevindiğini söylemek abartılı olurdu ama eliyle bize gelmemizi işaret etti. Burt'ün dikkati dağılmışken, kıdemli itfaiyeci fırsattan istifade ortalıktan kayboldu.

“İşte ekibimden iki kişi daha, nihayet. Komiser Derwent, Memur Kerrigan, bu Andrew Harper, yangın müfettişi.”

Harper beyaz kaskının altından bakan masmavi gözleri ve yıpranmış cildiyle uzun boylu biriydi. Başıyla bizi selamladı, ardından yine Una Burt'e döndü.

“Yani sizi henüz yangından etkilenmiş alanlara alamam, son derece sıcak ve yapı sağlam olmayabilir. İtfaiyeciler alevlerin yeniden yükselmesi durumuna karşı hâlâ binaya su sıkmaya devam ediyor ve kurtarma operasyonu resmî olarak bitmiş değil. Yukarıda eğitimsiz personelin bulunması çok tehlikeli olur, bu herkesin iyiliği için.”

“Bunu anlıyorum. Mahalleri gösterebileceğin zaman bize haber ver. Tabii ki mümkün olan en kısa zamanda.”

“Kazara mı yoksa kasten mi olduğunu biliyor muyuz?” diye Derwent sordu.

“Henüz bilmiyoruz. Kurtulanlarla konuşmam lazım. Kazara olabilir.” Sesi hafif kararsız çıkıyordu ve Derwent hemen saldırıya geçti.

“Ama içgüdülerin bunun kasti olduğunu söylüyor.”

“İçgüdülere itibar etmem. Eksiksiz bir inceleme yapıp oradan devam edeceğim.” Harper'ın yavaş bir konuşma tarzı vardı, ölçülü ve temkinli, tıpkı bir trafik polisi gibi. Derwent'la bile olsa, onun soğukkanlılığını kaybedeceğini düşünmek imkânsızdı. “Ama ben öyle derdim. Bu yüksek binalarda iki merdiven boşluğu var, biri geniş ölçüde betonla çevrelenmiş halde binanın dışında, diğeryse binanın merkezinde asansör boşluğunun yanında

11. Kat

yer alıyor. Görünüşe bakılırsa yangın onuncu katta başladı. Dış merdivenlere ulaşımı engelledi. Asansörlerin ikisi de bozuktu. Oturanların çıkmak için tek yolu vardı ve o da basitçe baca gibi işleyen iç merdivenlerdi. Duman ve sıcak havayla doluydu. On ve on birinci katlarda olup da bu yangından kurtulanların gerçekten çok şansı varmış.”

“Eğer kastiyse bu cinayet anlamına geliyor.”

“Eğer öyleyse.” Harper başını geriye doğru eğip yukarı baktı. “Yukarıda ne durumda olduklarına bakacağım. Ne kadar çabuk içeri girip işe başlarsam o kadar iyi olur.”

Una Burt bize “Siz benimle gelebilirsiniz.” dedi. “Bu soruşturmadaki tek iyi şey Bay Armstrong kendi sonuyla yüksek binanın dışında yüzleşme nezaketini gösterdiğinden, şimdiden cesetlerden birine ulaşmış olmamız.”

Kadın binanın önündeki şeridi çevreleyen kalabalığı yararlanarak ilerlerken peşinden aceleyle takip ederek “Nasıl?” diye sordum.

“Düştü, atladı, itildi. İstedğini seç.” Eğilip şeridin altından geçti ve binanın yanından ilerleyip bir kapıdan binada oturanların çöplerinin sonunda gittiği yere girdi. Zeminin insanın ayağının altında rahatsız edici derecede kaygan olduğu avluyu kırmızı ve mavi çöp kutuları doldurmuştu. Çöp kutularının yarısı öylesine doluydu ki, ağızları uygun şekilde kapanmamıştı. Ortam keskin bir şekilde çürümüş yiyecek ve kirli bebek bezi kokuyordu.

Bir köşede, tanıdık bir şahıs merdiven basamağında durmuş titiz bir dikkatle çöp kutularından birinin tepesinin fotoğrafını çekiyordu. Mahalde ark lambaları parlıyor, başlıklı beyaz elbiseler içinde kim oldukları belli olmayan diğer kişiler etrafta durmuş fotoğrafçının işini bitirmesini bekliyordu. Kev Cox kamerasını indirip aşağı inmeye başladı, beyaz kıyafetin içinde hımbıl görünüyordu ama temkinliydi.

“Selam, Maeve.” Bana el salladı. “Biraz eğlenceli, değil mi?”

“Sen öyle diyorsan...” Gözlerimi dikmiş paramparça olup çöp kutusunun üstüne serilmiş şekle bakıyordum. Ceset düşmenin etkisiyle eğri büğrü olmuş ve parçalanmıştı. Çöp kutusunun kapağı çarpmadan ötürü dağılmıştı. Adam kan revan içindeydi, geriye doğru devrilmiş kafasının arka kısmı yarılarak açılmış, biçimsiz bir hal almıştı. Göz çukurları şeklini yitirmiş, burnu ve çenesi çarpık çurpuk olmuştu. Hayattayken nasıl görünebileceğini anlamak zordu. Ölü haliyle orta çağa özgü bir cehennem tablosundan çıkmış bir şeye benziyordu.

“Bu Armstrong mu?” diye Derwent sordu.

Beyaz kıyafetli şahıslardan biri öne çıkıp başlığını geriye doğru indirince Patolog* Dr. Early olduğu ortaya çıktı. Kadın Derwent’la daha önce tanışmıştı ve buna uygun bir şekilde ihtiyatlı görünüyordu. “Henüz resmî bir kimlik tanımlamasına sahip değiliz. Dürüst olmak gerekirse, yaralanma seviyesinden anlaşılabacağı üzere sadece görerek bunu kesin olarak söylemek zor. Dış kayıtlarını ya da bir dosyada kaydı varsa parmak izlerini kontrol edeceğiz. Evinden oldukça kolay bir şekilde DNA örneği elde edebiliriz, böylece sağlamasını yapabiliriz.”

“Peki, neden o olduğunu düşünüyorsun?”

Yüzü kızardı ama kendine hâkim oldu. “Çünkü kimliği belirsiz birisi tarafından onun binada olduğu ihbar edildi. Birisi telefonla 999’u arayıp özellikle ondan bahsetti. Onuncu katta olduğunu söylediler ama daire numarası vermediler. İçlerinden biri camdan dışarı bakana dek itfaiyeciler onu bulamadı.”

Derwent merdiveni işaret etti. “Bir bakabilir miyim?”

* **Patolog:** Özellikle altta yatan hastalıkla ilgili hücrelerdeki, dokulardaki ve organlardaki yapısal ve işlevsel değişikliklerin tanınması, araştırılması ve incelenmesiyle ilgilenen tıp dalında uzman doktor. (Ç.N.)

11. Kat

“Kafana göre takıl. Ama ona dokunma.”

Bunun karşılığı patoloğa öfkeli bir bakış oldu. Derwent cese-de bakabilmek için merdivene çıktı. Adam gri kumaş pantolon ve bir zamanlar beyaz olan bir gömlek giymişti. Sol ayakta bir ayakkabı, sağdakindeyse sadece yırtık bir çorap vardı. Özellikle çöp tenekesinin kenarından sarkan rengi solmuş ayakta insanın içini acıtan bir şey vardı. Vakarsız ve savunmasız. Derwent üzerine eğilip dikkatle baktı.

“Ne düşünüyorsun?” diye Una Burt sordu.

“O olabilir. Başkası da olabilir.” Derwent doğruldu, telefonu elindeydi. “Cüzdanı yok mu?”

“Cüzdan yok.” diye patolog onu doğruladı. “Kimlik kartı yok. Cebinde yirmilik banknotlar halinde iki yüz pound var.”

Derwent, “Eğer onu öldürmelerine sebep soymak olsaydı -eğer cüzdanı çalınmış ve binadan dışarıya itilmiş olsaydı- nakit parayı da alırlardı.” dedi, parmaklarını telefonunda tıkırdatıyordu.

“Eğer bilselerdi...” diye belirttim. “İlk olarak cüzdanı bulsaydın, bütün paranın onda olduğunu varsayabilirdin.”

“Ya da cüzdanı düştükten sonra çalınmış olabilir” dedi Burt.

“Ama ya iki yüz pound?”

“Ceset... Darmadağın.” Dr. Early burnunu kırıştırdı. “Sanırım arka cebine bakmazdınız. Ve bulsaydınız bile, almazdınız. Banknotlar kana bulanmış.”

Una Burt hâlâ dikkati telefonunda olan Dewent’a, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Lütfen Tinder’ımı kontrol ediyorum deme, diye içimden geçir-dim. Benim ve kendi iyiliğin için onu kışkırtma.*

* **Tinder:** Bulunulan mevkie göre yakındaki kızları ya da erkekleri gösteren bir iPhone uygulaması. (Ç.N.)

“Armstrong’un bir resmini arıyorum.” Derwent aşağı atladı ve telefonunu uzattı. “Şimdi o kadar façası yerinde görünmüyor ama bu aynı saat.”

Kahverengi deri kayışlı, epey ağır, altın bir saatti. Camı düşmeyle kırılmıştı ama belirgin bir şekilde Derwent’in bulduğu fotoğraftaki saatti. Armstrong sırtıyor, yüzü fotoğraf makinesinin flaşıyla parlıyordu. Şık, sağlığı yerinde ve kaderinden habersiz görünüyordu.

“Araba anahtarları? Telefon?” diye sordum.

“Burada bir BMW anahtarlığı bulduk.” Dr. Early çöp kutusundan birkaç metre uzaktaki işaret plakasını gösterdi. “Aşağı düşerken cebinden çıkmış olabilir.”

Una Burt, “UPBS’den kontrol ettirdim.” dedi. “Üzerine sahibi olarak 7 serisi bir BMW araba kayıtlı. Bilgileri yaydım. Eğer bu civarda park edilmişse, bulacağız.”

Derwent yüzünü astı. “Otoparkı kontrol ettin mi?”

“Hayır.” Derwent yanlış bir sonuca varsın diye yemi atıp bekledi, ardından minik gergin bir gülümsemeyle ona tebessüm etti. “Başka birisine kontrol etmesini söyledim. 7 serisi BMW yok. Aslında hiç BMW yok.”

“Bu resmî bir ziyaret değildi.” dedim. “Kimseye görünmemeye çalışıyordu. Diyelim ki soyulmadı. Diyelim ki atlamayı seçti. Eğer yanında taşıyorsa, kimlik kartından kurtuldu. Ve telefonunu attı.”

“Ya da telefonu kimlik kartının yanında üst katta duruyor.” dedi Derwent.

Burt sanki onları da yönetiyormuş gibi, “İtfaiyecilere onun kişisel eşyaları için gözlerini dört açmalarını söyleyeceğim.” dedi.

11. Kat

"İçeri girmek Olay Yeri İnceleme Ekibi'nin* elemanları için güvenli olduğunda bakabiliriz. Şu anda atlamadan önce hangi katta olduğunu bile bilmiyoruz. Bunu bilmek istiyorum. Sanırım çok yardımı olurdu."

Kev Cox tatlı bir şekilde, "Bunun için bir iki numara biliyorum." dedi. "Buradan başlayıp adamın binanın yan tarafından düştüğü yolun izini sürebiliriz."

"Nasıl?" diye sordu Burt.

"Bir binadan düştüğünde, atlasan bile, tamamen engelsiz bir şekilde düşmek zordur." Kev başıyla cesedi işaret etti. "Bu kadar hırpalanmış görünmesinin sebebi, düşerken birkaç sefer betona çarpmış olması. Eğer balkonlara ve binadaki çıkıntılı detaylara dikkatli bir şekilde bakarsak, onun kan izlerine ve deri ya da et parçalarına rastlamamız gerekir. Birkaç adamla binanın dış tarafından halatla aşağı inip düşmeye nereden başladığını buluruz."

"Harika!" Una Burt'ün yüzü solgundu. Sanki kan izlerini görmekle ilgileniyormuşum gibi başımı arkaya yaslayıp yukarı bakarak başka bir kuma hissiyle mücadele ettim. Havanın dumanlı ve is kokusuyla dolu, gecenin soğuk olmasına rağmen çöp tene-kelerinden gelen koku, tam anlamıyla bunaltıcıydı. Gerileyerek gölgelerin içine doğru Armstrong'un cesedinin etrafına toplanmış insanlardan uzaklaştım. Onuncu kattan yere epey uzun bir mesafe vardı. Adamı atlamaya karar verirken, yanına ne alacağını seçerken hayal ettim. Orada her ne yapıyorsa bunu elinden geldiğince gizliyordu. Ölümünde bile sırlar saklıyordu. Dairede kimlik kartı ya da telefonunu bulacağımızı sanmıyordum. O kadar aptal olduğunu düşünmüyordum.

* Olay Yeri İnceleme Ekibi: Bir suçun işlendiği olay yerini dokümanle ederek daha sonra mahkeme aşamasında tekrar canlandırılması için kullanılacak tüm bilgi ve belgeleri toplayan, fotoğraf ve kamera çekim işlemlerini yapan uzman polis ekibi. (Ç.N.)

Cesedin düştüğü çöp kutusuyla aynı hizada kalarak avlunun diğer yanına doğru binadan uzaklaştım. Binayla komşu sanayi birimleri arasında uzayıp giden derme çatma bir çit vardı. Arkasındaki tel örgü metaldi ve üstü dikenliydi. Bir mavi plastik eldiven giyip el fenerimi çıkarttım. Çömelerek, smır boyunca ilerledim, bir metal parlaması veya cam ışıltısı arıyordum.

“Ne yapıyorsun?” Una Burt tam arkamdaydı.

“Eğer atladiysa, sanırım önce telefonunu attı.”

“Neden?”

“Cep telefonu olmadan bir yere gittiğini hayal edemiyorum, sen edebiliyor musun? Westminster’da olup bitenlerle irtibatta kalması gerekiyordu, özellikle de burada olmaması lazım gelirken. Onun konumunda ulaşamaz olamazsın. Buraya nakit para ve arabasının anahtarlarıyla geldi. Cüzdanı belki vardı, belki de yoktu. Ama telefonu onu ele verirdi.”

“Çalınmış da olabilir.”

El fenerinin ışığının kenarın bir şey parıldadı. Tel örgünün diğer tarafındaydı. Bir iPhone kabıydı. Ekranını, elektronik parçaları görerek daha ileriye doğru baktım. Hepsi parçalanarak geniş bir alana dağılmıştı.

“Kev?”

Koşarak geldi.

“Bu telefonu ve bütün parçalarını toplaması için birini yollar mısın? Bunların bizim adamımıza ait olması durumuna karşı.”

“Yaparım.” Bir diziyle omuzumu dürtükledi. “İyi akıl ettin.”

“Olabilecek en iyi kişiden öğrendim.” Doğrudum. “SIM kartı bakmalarını da sağla. Telefonun kalanıyla birlikte olmayabilir. Onu ayrı olarak atmış olabilir.”

11. Kat

“Eğer buradaysa buluruz.” Kev aceleyle cesede döndü, kıyafeti hışırıyordu.

“Ölmek üzereydi.” dedi Una Burt. “Düşüşten sağ çıkamayacağını bilmiştir. Gerçekten de bir sırrı saklamak için bu kadar kaygılı olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet öyle. Bu konuda çok kaygılıydı, bunun için ölmeye hazırdı.”

“Öyleyse bu sırrın ne olduğunu bulsak iyi ederiz.”

Evet anlamında başımı salladım. “En kısa sürede.”

Bölüm 3

İtfaiyeciler bizi Murchison Apartmanı'na almaya hazır olana kadar süren bekleyiş uzun ve soğuktu. Paltoma sarınıp önceki ziyaretimde bana saldıran çocukların yüzlerini görmemek için bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdirmemeye çalışarak otoparkta bekledim. Muhtemelen saçlarım arkada toplanmış ve üzerimde son sefer giydiğim uzun pardösü yerine bir polis montu olduğu için onlar beni tanımazdı. Gerçi ben onları hatırlayabilirim, diye düşünüyordum. Zannımca onları sonsuza dek hatırlayabilirdim.

Düşünmemeye çalıştığım diğer şeyse beni izlediğini varsaydığım kişiydi, kendini kâbuslarıma sokan adam: Chris Swain. kamuya açık alanlarda ve ev dediğim yerde hep aklımdaydı. Saklanmaya çalışsam bile, bana her yerde ulaşabileceğini göstermişti. Bana mahremiyet diye bir şeyin olmadığını öğretmişti. Güvenliğin bir aldatmaca olduğunun farkına varmamı sağlamıştı. İki ay önce, beni ziyaret edeceğine söz vermişti, çünkü erkek arkadaşım ortadan kaybolmuştu ve kendi başıma kalmıştım. Hâlâ bekliyordum. Geleceğini biliyordum.

Söz sözdü.

“Sence izliyor mu?”

11. Kat

Soru düşüncelerime öyle yakın denk gelmişti ki yerimden sıçradım. “Kim?”

“Yangını çıkartan kişi.” Liv Bowen bana yüzünü astı. “Başka kim olabilir?”

“Hiç kimse.” Sabahın saat ikisi olmasına rağmen hâlâ izleyen, hâlâ olayın yarattığı etkiyi üzerinden atamamış kalabalığı çaktırmadan filme alan Mal Upton’ın durduğu yere başımla işaret ettim. “Eğer orada bir kundaklayıcı varsa onu filminden yakalarsın.”

“Umarım.” Liv başım kaldırıp üstümüzde bir karaltı gibi duran yüksek binalara baktı. “Ancak, saklanacak çok yer var. Bunların her birinden iyi bir görüş yakalayabilirsin. Eğer izliyorsan kendisini göstermesine gerek yok.”

“Anladığıma göre eğlenceli yanı bu. Olabildiğince yaklaşmayı seviyorlar. Dumanı koklamayı. Cesetleri görmeyi.”

Liv ürperdi. Her zamankinden daha solgun ve zayıftı, hastalıktan dolayı uzun süren bir ayrılığın ardından sonunda işe dönmüş olsa bile eski haline pek benzemiyordu. Saçları düzgün bir şekilde örülmüştü, paltosu tertemizdi. Kendinde gibi görünüyordu ama onda farklı bir şey vardı, daha önce olmayan bir zayıflık. Bu zayıflık eski bir arkadaş gibi tanıdıktı: Korkuydu.

“İyi misin?” diye sordum.

“Sen iyi misin? Çok solgun görünüyorsun.”

“Düşündüm de, seni özlemişim.” Olumsuz anlamda başımı salladım.

Bana dumanı tüten bir fincan çay uzattı. “Buna ihtiyacın olabilir diye düşündüm.”

“Bu keyfimi yerine getirir.” Fincanı iki elimle tutup ısındım. “Ciddiyim, bunlar sana fazla gelmiyor, değil mi?”

“Şimdiye kadar gelmedi.” Elini karnına koydu. Kariyeri bir yana, neredeyse hayatını sona erdirecek bıçak yarasını her düşündüğünde bunu yapmayı adet haline getirdiğini fark ettim. Kendisini tehdit altında hissettiğinde. Huzursuz hissettiğinde. Bu kendini açık etmektir, ne demek istediğimi anlarsınız. Kumarbazların kullandığı bir deyiştir. Bunu ona belirtmeye çalışıyordum. Bizim meslekte, sır vermek bazı sorumlulukları beraberinde getirebilirdi.

Ama kendine güveni bu kadar kırılğanken, onu eleştirmek yanlış hissettirebilirdi. Bu Derwent’ın yapacağı türden bir şeymiş gibi geliyordu.

Derwent bunun onun iyiliği için olduğunu söylerdi, ekibin zayıf üyesi hepimizi tehlikeye atardı. Derwent onun kendine BEM’de daha sakın bir yerde iş bulması gerektiğini söyledi. Belki, kayıp kişiler ya da çözülememiş ve açık kalan soruşturmalarda. Dolandırıcılık. Evrakların izini sürmeliydi, katillerin değil. Ve belki de her gün karşılaşabileceği en büyük tehlike kâğıt kesiyiyse, bu o kadar da kötü olmayabilirdi.

Ben yine de bunu yapamazdım. Liv’i cinayet ekibindeki işinden mutlu olmasa kenara çekileceğine inanacak kadar iyi tanıyordum. Kendi kendisinin en acımasız eleştirmeniydi. Partneri, Joanne’ı, tanıyordum, o da bir polis memuruydu. Eğer Liv güçten düşse, bunun işaretlerini görürdü. Yani sonuçta benim karışmama gerek yoktu.

Özellikle de Liv’in varlığına hiç olmadığım kadar ihtiyaç duyarken. Meslekte edindiğim en iyi arkadaştı. Derwent huysuzluk ettiğinde o akla uygun davranıyordu, Derwent beni hakir gördüğünde o destekleyici oluyordu. Ayrı kaldığında onu çok özlemiştim. Hâlâ ona hayatımın bu kadar kısa sürede nasıl böylesine inanılmaz ölçüde farklı hale geldiğine dair detaylardan bahsetmemiştim. Bütün bildiği şu Rob’un, benim yakışıklı, eğlenceli, zeki

11. Kat

erkek arkadaşımın mesai arkadaşı öldürüldükten sonra süresiz izne ayrıldığıydı. İrtibatımızın olmadığını biliyordu ama sebebini bilmiyordu.

İşin komik yanı, bunu ben de bilmiyordum. Eğer benimle irtibata geçseydi onunla konuşurdum. Eğer isteseydi onu affederdim. Hatta onu zaten affetmiştim.

Kendimi de hâlâ pek affetmemiştim ama bu başka bir hikâyeydi.

“Bu olayda kiminle çalışıyorsun?” diye Liv sordu.

“Derwent.”

Kaşları kalktı. “Una Burt biliyor mu?”

“Bu onun fikriydi. Onu beni almaya yolladı.”

“Derwent’tan uzak durmanı istediğini sanıyordum.”

“Ben de öyle.” Arada sırada bunu düşünüyordum. Una Burt’ün ekibin sorumluluğunu alırken neredeyse yaptığı ilk iş dönüp bana Derwent’la çalışmayacağımı söylemek olmuştu. Birbirimize çok yakın olduğumuzu düşünüyordu. Derwent muhakeme yeteneğini bozuyordu. Beni yavaşlatıyordu.

Sade bir dille söylendiğinde bunun anlamı şuydu: *Onu doğru yolda sen tutuyorsun ve ben ondan kurtulmak istiyorum, bu yüzden bakalım kendi kendini mahvetmesine engel olmazsan neler olacak.*

Oysa Derwent, Una Burt sorumluluğu aldığından beri herkesi, en azından beni şaşırtacak derecede hatasız davranıyordu. Değişmiş olduğu ya da değişebilme yeteneği olduğu inandırıcı gelmiyordu. Bu bana savaş ilan edildikten sonra, ilk çarpışma öncesindeki sahte, gergin bir sükûnet gibi geliyordu. Henüz onunla savaşmaya hazır değildi ama bu sadece bir an meselesiydi.

Kalabalığın içinde Derwent'ı aradım ve neredeyse hemen buldum. Bir şekilde çok fazla yer kaplıyordu, uzun boylu ve geniş omuzlu olmasına rağmen, bunun asıl sebebi her ikisi de değildi. İnsanların sıkışık halde toplandığı yerlerde bile, o ayrı dururdu. İçgüdüsel olarak, çevresindeki herkes ona epey yer açıyordu. İnsanları onun yanında durmaktan alıkoyan şey belki de sert bakışları ya da bilinçaltılarıyla algıladıkları onun içinde yanan öfkenin farkında olmalarıydı. Bugünlerde sergilediği eğilime uygun olarak yalnızdı. Ekipteki hiç kimsenin Una Burt'ün ona dış bilemediğini fark edememiş olması mümkün değildi. Derwent'la fazla samimi olmak kariyer için kötü bir hareketti.

Onunla asla arkadaş olmayacaktım ama onu kendi başına kalmış görmeye dayanamıyordum.

"Arpacı kumrusu gibi düşünen bir yüz ifadesi takınmış." dedim. "Gidip bir şey yapmamı istiyor mu diye baksam iyi olur."

Liv sırtıttı. "Ondan şikâyet ediyorsun ama aslında onu seviyorsun."

"Hayır, sevmiyorum."

"Evet, seviyorsun."

Ona hayır anlamında başımı salladım ama Derwent'a doğru giderken gülümsüyordum. Geçen iki ay hiç olmadığım kadar yoğun geçmesine rağmen, sön derece sıkıcıydı. Burt bana payıma düşenden daha fazla ayak işini, sonu gelmeyen telefon görüşmeleri gerektiren rutin tahkikatları, gidip birilerinin kapısını çalma işlerini yüklemek için elinden geleni yapmıştı. Mesai arkadaşlarım sevimli, anlayışlı ve profesyonel -Derwent'a asla yakıştıramayacağım üç kelime- davranmıştı. Ama huysuzluğuna ve somurtkanlığına rağmen, onunla çalışmakta insanı zinde tutan bir şey vardı. Sadece bir merhaba diyerek size kendinizi sanki coşkun

akan bir ırmakta rafting yapmaya başlamışsınız gibi hissettirecek fazla insan yoktu.

“Selam.” Sesimin neşeli çıkmasını sağladım. Derwent’ın neşeli halime tepkisi birçok kişinin toplu iğne battığında gösterdiği tepkiydi. Karşılık olarak bir homurdanma aldım.

Yansız bir konu bulmaya çalıştım. “Soğuk, değil mi?”

“Gecenin bir yarısı ve aylardan kasım. Soğuk olması gerekir. Bunu nereden aldın?” Gözü çayımdaydı.

“Bana Liv verdi.”

Fincanı elimden aldı. “Beni kastetmiş olmalı.”

“Zaten içmiyordum.”

Derwent’ın kaşları çatıldı. “İçtin mi?”

“Hayır. Benim için demi çok az.”

Tadına baktı. “Tam kıvamında. Sen ne istersin?”

Göz kırptım. “Hiçbir şey, gerçekten.”

“O zaman yaylan.”

Derwent için bile bu kabalıktı. Öfkeme hakim oldum. “Neler oluyor?”

Bana bakmadı. “Hâlâ buradasın.”

“Üzgünüm, yanlış bir şey mi yaptım? Arabada böyle davranmıyordun.”

“Birkaç şey üzerinde düşünüyordum, hepsi bu.” Çayından koca bir yudum daha aldı. “Senin şu küçük pisliklerden hiç iz var mı?”

“Hayır.” Derwent’a onları zaten aramadığımı söylemeyecektim.

“Maeve. Efendim.” Liv aceleyle bize doğru geliyordu. “Yan-
gın müfettişi bize olay mahallerini göstermeye hazır. Botlara ihtiyacımız olacağını söyledi. Yukarısı leş gibiymiş.”

“On kat merdiven.” Derwent olumsuz anlamda başını salladı.
“Hep yukarı, Kerrigan. Önden buyur.”

Centilmen davranmasına şaşırarak, “Teşekkürler.” dedim.

“Bana teşekkür etme. Sadece yolda bakacak güzel bir şey olmasını sağlıyorum.”

Bölüm 4

“**A**dımınıza dikkat edin.” Andrew Harper onuncu katta binanın dış merdivenlerinin tepesinde bekliyordu. “Burada zemin kaygan ve bir sürü enkaz var.”

Önümde, Çavuş Pettifer bozuk akordeon gibi hırıldıyordu. O ve Una Burt çıkış hızımızı belirlemişti. Bu da, Derwent’ın yüzü yolun çoğunda kıcımdan birkaç santim mesafede olduğundan, benim istediğim kadar hızlı değildi. Arkama her baktığımda, ondan arzulu bir bakış alıyordum. Sonunda arkama bir göz atarak durdum.

Cinayet ekibinden sekiz kişiydik, hepsi de daha önce çalıştığım memurlardı. Soğuk ve esintili merdivenlerden çıkıp hâlâ sıcak ve yanık kokan koridorda Harper’ı takip ettik. Sauna gibi nemliydi ve zemin ayağımızın altına yapışan ıslak küllerle kaplıydı.

Harper durup bizi kendisinin ve daha önce Una Burtle konuşurken gördüğüm kıdemli itfaiyecinin etrafında topladı. Adam kendini Gery Northbridge olarak tanıttı. Otoparkta görüldüğünden daha yorgun görünüyordu ve savunmacı bir tavrı vardı. Zannımca ölümcül yangınlar hayal edebildiğimden daha fazla güçlük ve evrak işi çıkarıyordu.

“Tamam, size referans olsun diye binanın uygun planlarını çıkartacağız ama işte bilmeniz gerekenler...” dedi Harper. “Her

katta on daire var, dört solda ve altı sağda. Bu katta sekiz daire dolu ama yangın sırasında iki tanesi boştu, oturanlar hâlâ isteydi. Soldaki dairelerde oturanlar yangın sırasında evdeymiş ve binayı boşaltmak için yeterince önceden farkına varmış. Sol yan aynı zamanda bina içindeki merdivenlerin olduğu ve asansörlerin bulunduğu taraf, dairelerin sayısının o tarafta daha az olmasının nedeni de bu. Diğer tarafta altı daire var, ikisi apartman yönetiminin kayıtlarına göre kullanılmıyor. Bazıları özel mülkiyet ama çoğu belediye meclisine ait. Daire numaraları binada baştan sona sıralı olarak verilmemiş, numaralama her kat için baştan başlıyor. Bu yüzden 101 numara burada sağda, karşı daire ise 107.”

“Bu itfaiye personeline bazı sorunlar çıkarttı.” dedi Northbridge. “104 numarada yaralanabilecek birisinin olduğunu biliyorlardı ama kadını bulabilmek için önce daireyi bulmaları gerekiyordu.”

“Ölenlerden birisi mi?” diye sordum.

“Şimdiye kadar ölmedi. Hastaneye götürüldü. Şu anda hastanede on altı kişi var, çoğunlukla duman zehirlenmesi, küçük yaralanmalar, birkaç kırık kemik, birisinde ciddi yanıklar var. Henüz size kim olduklarını ya da nerede oturduklarını söyleyemem ama üzerinde çalışıyoruz. Birkaçı onları bulduğumuzda bilincini yitirmiş ya da şaşalamış haldeydi, bu yüzden herkesin ismini alamadık.”

“Beklediğimden daha fazla yaralı var.” dedi Derwent. “Kulağa bir yangından ziyade kavga gibi geliyor.”

“Ciddi yangınlarda bunlar olur.” dedi Northbridge. “Endişelenmeniz gereken tek şey duman ya da alevler değildir. Çarpışma sonucu yaralanmalar ve düşmeler de bir o kadar insanı öldürür.”

“Cesetler neredeydi?” diye Pete Belcott sordu. Her zamanki gibi, kabaydı. Sevimlilik onun özelliklerinden biri değildi.

“İki ölü bir sonraki katta 113 numarada ve sizin beyefendi de dışarda.”

11. Kat

“Yani bu kattaki diğer herkes kaçtı.”

“Kaçtılar ya da itfaiyeciler tarafından kurtarıldılar.” dedi Northbridge. “Daire 101’den 999 arandı. İki yetişkin ve iki çocuk vardı. Onlara bina içindeki merdivenlere ilerlemeleri ve aşağı inmeleri tavsiye edildi, tabii bunu emniyetli bir şekilde yapabildikleri takdirde. İlk ekipler içeri girdiğinde orada bulundular.”

“Yangın için aldığınız ilk ihbar bu muydu?” diye sordum.

“Kayıtlarımızdan öyle görünüyor.” dedi Northbridge.

“Yani yangın ilk fark eden kişiler onlardı. Onların katında mı başladı ya da o civarda mı?”

“Henüz bunu bilmiyoruz.” dedi Harper. “Bu mümkün. Bina’nın bu tarafındaki hasar seviyesi dikkat çekici. Yangının nerede ve nasıl başladığını bulmak biraz zaman alacak.”

“Yani bir kaza da olabilir.” dedi Belcott, yüzündeki bakıştan ilgisini kaybetmeye başladığını görebiliyordum.

“Bir kaza olabilir. Bir kundaklama da olabilir.” diye Harper sabırlı bir şekilde karşılık verdi.

“Bunu söylemenin sebebi ne?” diye Una Burt sordu.

“Bu hasar seviyesiyle yangının aşırı yüksek bir sıcaklığa eriştiğini ve çok çabuk yayıldığını söyleyebiliriz. Bu da beni şüphelendiriyor. Kazara çıkan yangınlar sıklıkla yavaş başlar, ardından yayıldıkça hızı artar. Bu ise dakikalar içinde etrafı sardı. Çıkan bol miktarda duman koridora sızıp buradan kendine yol bularak binanın harici merdiveninden dışarı çıktı, böylece etkili bir şekilde bu ve üstündeki katta bulunan insanların o merdivenleri kullanmasını engelledi. Yangın 101 numaralı daireye doğru ilerleyip dairede mutfığa ve bir yatak odasına büyük hasar verdi.”

Harper ön kapıdan dairenin içine doğru bize yol gösterdi. İçerideki her şey isten kararmıştı ve ayağımızın altındaki halı vı-

cık vıcıktı. Kurtarılabılır hiçbir şey yoktu. Bir zamanlar kanepeler ve birkaç sandalyeye ait olan metal iskeletleri ayırt edebildim, televizyon da halen tanınabilir haldeydi ama eşyaların kalan kısmını tamamen gitmişti. Hâlâ tavanda asılı kesme camdan bir avize her halükârda etrafındaki duruma uygunsuzdu ama üzerindeki çizgiler halindeki pis su izleriyle iki misli daha uygunsuz görünüyordu. Oturanlar evlerine özen göstermiş, diye düşündüm. Yangın onları sadece eşyalarının yok olmasıyla değil, her yolla mahvetmişti.

“Şans eseri başlangıçta içerdeki kapılar kapalıymış.” dedi Northbridge. “Çocuklardan biri yatak odasının kapısını açmış ve alevleri fark etmiş.”

Kapıda ve tavan boyunca yanık izleri vardı.

“Bunlar kapı açıldığında birden parlayan alevler yüzünden.” dedi Harper, el fenerini izlerin üstünde gezdiriyordu. “Yangın aittir. Oksijene ihtiyaç duyar. Sıcak bir kapıyı açmamanızı size her itfaiyeci söyler. Küçük kız işin doğrusunun ne olduğunu bilmiyor. Büyükanne yakında olduğu ve yangın dışarıya sıçrayıp burayı saramadan kapıyı kapattığı için şanslılar. Kadın çocuğa ilkyardım yaparken babası 999’u aramış. Bu çağrı saat 17.36’da geldi.”

“Bekle. Dairede duman alarmı olması gerekmiyor muydu?” diye Una Burt sordu.

“Çalışmıyordu.”

“Ya koridordaki?”

“Tahrip edilmiş.” Northbridge yüzünü ekşitti. “Burada pek alışılmadık bir şey değil. Alarmlar apartman yönetiminin ana kontrol merkezine bağlı, bir tanesi kullanım dışı kaldığında ve onarıldığında derhal bize bilgi vermeleri gerekir.”

“Ama yapmadılar.” dedim usulca.

11. Kat

“Bu sabah oldu. Bu öğleden sonraya kadar onarmaya gelecek kimse yoktu.” Northbridge olumsuz anlamda başını salladı. “Eğer herkes yangın tedbirlerinin onların canını sıkmak için var olduklarını düşünmekte ısrar etmeyi bıraksaydı, işim çok daha kolay olurdu.”

Harper bizi daire 101’den çıkarıp yan daireye yönlendirirken, “Bu yangındaki gerçek sorun dumandı.” dedi. “Çok fazla yoğun, siyah duman vardı ve bu da apartman sakinlerinin emniyetli şekilde çıkışlara doğru yollarını bulmalarını çok zor bir hale getirdi. Anladığım kadarıyla epey kafa karışıklığı vardı. Komuta merkezimizdeki çağrı merkezi operatörleri insanları oldukları yerde kalmanın mı yoksa göze alıp kaçmaya teşebbüs etmenin mi daha emniyetli olduğu konusunda kendi değerlendirmelerini yapmaya teşvik etti.”

Daire 102 komşu daireye göre önemli ölçüde daha küçüktü ama aynı derecede tahrip olmuştu. Ayağımdaki botun ucuyla bir kablo tomarını ve erimiş plastiği hafifçe dürtükledim. “Komşu daireden bu daireye yangın nasıl geçti?”

“Başımızın üstünde bir havalandırma sistemi var. Yangından gelen sıcak hava ve duman borulardan yayılmış. Bir çıkış bulduğunda malzemeleri tutuşturacak kadar sıcaktı.” Harper gülmüsedti. “Yangının daire 101’de başladığını varsaymamalısınız. Havalandırma sistemi yangını kolayca diğer tarafa da geçirmiş olabilir.”

Derwent, “Burada kim yaşıyordu?” diye sordu.

Northbridge notlarını kontrol etti. “Bayan Edmonds’a kayıtlı. 17.37’de 999’u arayıp dairesinin ve koridorun dumanla dolu olduğunu söyleyen biri ama neredeyse anında operatörle irtibatı kesildi. Kaçmak için içerdeki merdiveni kullanacağını söyledi.”

“Başka bir şey söyledi mi?” diye sordum.

“Korktuğunu söyledi.”

Kısa bir sessizlik oldu ve ardından Harper bizi yeniden koridora çıkarıp daire 103’e yönlendirdi. “Burası da işin ilginçleştiği yer. Yangın havalandırma yoluyla 102’den üst kattaki 113’e geçmiş. Muazzam bir tahribata sebep olmuş. Ama itfaiyeciler oraya geldiğinde, kapı açılmış. Bütün pencereler açılmış, kırık değilmiş. Burada birisi vardı ve o kişi umutsuzca soluk alacak hava bulmaya çalışıyordu. Duman sadece boğarak öldürmez. İnsanlar kötü kararlar vermeye başlar. Mantıksızlaşırlar ya da sersemleşirler.”

Bize duvarlardan ve tavandan dökülen enkaz dışında boş olan daireyi gezdirdi. “Burası bir yatak odasıydı ve bu da bir yataktı.”

“Bunu nasıl bilebiliyorsun?” Liv şaşkın konuşuyordu, ona bir tebessüm attım. Küçük odayı dolduran kömürleşmiş tahta molozlarının ve küllerin içinde ben de bunu anlayamıyordum.

Harper çömelip yerdeki enkazı eşeledi. Eldivenli eliyle tutup kaldırarak, “Bu telden bir yay...” dedi. “Muhtemelen bir şilteye aitmiş.”

“Yani içinde kimsenin yaşamadığı bir dairede yatak ve pencereleri açan birisi vardı.” Derwent yatak odasının penceresine gidip aşağıya baktı. “Aklına Armstrong mu geliyor?”

“Bu bir ihtimal.”

“Cesedi bu pencerenin biraz-solunda.” Derwent tehlikeli bir açıyla dışarı sarkıyordu. Paltosunun arkasından tutup onu içeri çekmemek için kendimi zor tuttum.

“Bana kalsa daha detaylı bir şekilde incelemeye değer derdim.” Harper’ın sesi her zamanki gibi sakin ve ölçülüydü.

Onu takip ederek koridora çıkıp durduk. “Buradan itibaren yangın geniş ölçüde itfaiyeciler tarafından kontrol altına alındı.” İşaret etti. “Daire 104, itfaiyeciler daireyi bulur bulmaz fazlaca bir

11. Kat

Sorunla karşılaşmadan yaşlıca bir apartman sakinini kurtardılar. Ana sorun ulaşabilmekteydi. Kapıyı arkadan desteklemişti ve onu açmaya ikna etmek zaman aldı.”

“Şanslı bir kurtuluş.” diye Una Burt olayı yorumladı.

“Hem de çok.” Harper içini çekti. “Üst kattaki durum böyle değil, maalesef. Eğer beni takip ederseniz, size daire 113’ü gösterebilirim. Her kimlerse, hiç şansları yoktu.”

Bölüm 5

A ğırbaşı bir tavırla, Derwent’la birlikte alt kata indim.
“Asla birinci kattan daha yüksek bir katta oturmayacağım.” dedi.

“Ben de.”

“Ölmek için ne berbat bir yol. İçerde kilitli kalmak.” Ürperdi.
“Bunun yerine Armstrong gibi ölmeyi tercih ederim.”

Bana Armstrong’un sonu daire 113’teki iki kişininkinden o kadar da iyiymiş gibi gelmiyordu ama Derwent’in neden bu kadar huzursuz olduğunu anlayabiliyordum. Daire 113 bir dehşet gösterisiydi, gerçeğe dönüşen bir kâbustu. Burnuma çarpan ilk şey koku oldu. Kapkara, kömürleşmiş cesetlerin feci kokusuyla mücadele eden tek kişi de ben değildim. Bol miktarda ceset görmüştüm, daha önce yanmış cesetler de görmüştüm. Ancak bunlar farklıydı. Yangın daireyi muazzam bir hız ve sıcaklıkla kavurmuştu. Hiç böyle bir tahribat görmemiştim. Ön kapı bile eğilip bükülmüştü. Harper bize kilidi gösterdi, bu da yangın anında kapının kilitli olduğunu ispatlıyordu.

“İçerden mi yoksa dışarıdan mı kilitlenmiş?” diye sordum.

“Bilmiyoruz. Henüz bir anahtar bulmadık.”

11. Kat

Una Burt, “Faraziyelere göre hareket etmeyelim.” dedi, sesi sertti. “Kurtarılmayı beklemiş olabilirler. Çıkmaya korkmuş olabilirler. Bu dağınıklığın içinde anahtarları bulması zaman alabilir ama burada olmadıkları anlamına gelmez.”

Ancak bir seçme şansınız varsa, neden kendinizi bir cehennem içinde hapsedmeye razı olduğunuzu hayal etmek zordu? Cesetlerin şekli bozulmuş ve kararmış, kemiklere kadar kömürleşmiş, sığınmaya çalıştıkları dolabın içinde bir araya toplanmışlardı. Müzelerdeki toprak altında kazılıp çıkartılmış, berbat haldeki, yaratığa dönmüş insan örneklerine benziyorlardı. Son halleriyle.

İçlerinden birkaçının önemsizden ciddiye değişen yaralar almalarına karşın, on birinci kattaki diğer herkes kaçmıştı. Eğer iki kişi içeri kilitlenmış olmasalardı, ya da yangın bir başka katta çıkmış olsaydı, en azından yangın ekipleri onların orada kısılıp kaldıklarını bilselerdi, sonuç farklı olabilirdi.

Northbridge, “Bina düzenlemelerine ve bunların doğru şekilde uygulanıp uygulanmadığına bakacağız.” diye belirtti.

“Bunun onlar üzerinde önemli bir etki yaratacağına eminim.” Sanki bir dakika daha orada durmaya tahammül edemeyecekmiş gibi Derwent dışarı çıktı, Burt’ü başımla selamlayarak ben de onu takip ettim. Ona merdivenlerde yetiştim, dışarı çıkma meselesini tartışmak istemeyeceğinin farkındaydım. Derwent benimle ilişkilerinde bu kadar anlayışsızken neden benim ona karşı böylesine ince düşünceli davranmakla uğraştığımı merak ediyordum.

“Pekâlâ, ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Ne hakkında?”

“Armstrong. Düştü mü, atladı mı yoksa itildi mi?”

“İtildi. Kesinlikle.” En üst kattan uzaklaştıkça adımları hızlanıyor, daire 113’teki mezarlık gibi evde üzerinde çöken kasavetten sıyrılıyordu.

“Sana bunu söyleten ne?”

“Eğer öldürülecek birisi varsa, bu da oydu. Beyaz, İngiliz, varlıklı olmayan herkesten nefret etti ve böyle çok insan vardı. Açıkçası, iki ay önce vurulan siyahi çocuk hakkında saçma sapan konuşarak dolanırken linç edilmediğine şaşırmıştım.”

Olabildiğince sessiz bir şekilde, “Polis tarafından vuruldu.” dedi. Levon Cole’un adını yüksek sesle söylemeye hazır değildim. Daha yarası kapanmamış, yakın zamanda meydana gelen bir ölümdü ve Armstrong’u son gördüğümde vurulmanın sonuçlarından politik kazanımlar elde ediyordu. Bu bana hiç de cazip gelmemiştii.

Arkamızda, diğerlerinin de aşağıya inmeye başladığını duyabiliyordum, sesleri merdiven boşluğunda yankılanıyordu. Apartman sakinleri gece için bir okula tahliye edilmişlerdi. Geçtiğimiz her katın, apartman sakinlerinin kaçarken bıraktığı çanta ve eşyalarıyla dağılmış boş koridorlarında insanın içini ürperten bir şey vardı. Facia gelip onları bulmuştu.

Birden, oldukça umutsuz bir şekilde, Murchison Apartmanı’ndan çıkıp Maudling Sosyal Konutları’ndan olabildiğince uzağa gitmek istiyordum. Hızımı arttırıp niyetimin ne olduğunu o daha anlamadan Derwent’m yanından geçtim. Son merdivenleri inerken bana yetişemedi, zira yorulmuştu ve ana kapıya ilk varan ben oldum. İtip açtım ve dışarı çıktım. Kapıdan geçerken adımlarımı sakinleştirip kendime hâkim olarak hemen yavaşladım. Geç saat olmasına rağmen hâlâ dışarda takılan insanlar vardı. Televizyon kameraları da olacaktı. Polis memurları önemli bir sebep olmadan koşmazlardı.

“Yarışmak istediğini söylemen gerekirdi.”

Derwent’a cevap vermek için başımı çevirince gözümün ucuy-la iki arabanın arasında hafif bir kıpırtı gördüm. “Şu ne?”

“Nerede?”

İşaret ettim. Başını yana eğerek baktı, ardından çömeldi. Fısıltıyla küfür ettiğini duydum ve ardından arabanın arka tarafında benden mesafe açacak şekilde yer değiştirdi. Kendine kısa ve direkt bir yol seçti, önce dizlerinin ardından da avuçlarının üzerine çöküp neredeyse yere yatacak kadar alçaldı.

“Ne yapıyorsun?” Binadan çıkan Una Burt’ün arkamızdan gelen sesi yüksek ve tizdi. Derwent’ı yerde yatarken bulmayı beklemediği belliydi ama bunu açıklamanın zamanı değildi. Arabaların arasından süzülürken onu duymazdan geldim, Derwent’ın da aynısını yaptığından emindim. Başının ve omuzlarının soldaki Ford Focus’un altında ne zaman kaybolduğunu söylemek zordu. Dizlerime batan sivri çakıl taşlarına aldırma-dan diz üstü çöktüm ve arabanın altına bakmak için uzandım. Derwent’ı görebiliyordum, başı yana dönüktü. Tekerleğin yanına top gibi kıvrılmış küçük bir silüete elini uzatıyordu. Derwent ona parlak metal brövenin tamamladığı kimlik kartını gösteriyordu.

“Haydi, dostum. Dışarı çık. Ben bir polis memuruyum. Bana güvenebilirsin, söz.”

“Hayır.” Minik bir sesti ama kesin konuşuyordu.

“Adın ne?”

“Thomas.” Bütün vücudu titredi. “Yani, Sam.”

Derwent bakışlarını bana çevirdi: Görmüş müydüm? Evet anlamında başımı salladım.

“Bana öyle geliyor ki hata yapıyorsun.” dedi. “Bütün gece bunun altında kalamazsın, Sam. Dışarı gel ve anneni bulalım. Muhtemelen senin nerede olduğunu merak ediyordur.”

“Onu gördün mü?”

“Evet. Gördüm.” Derwent bana bir bakış attı, onaylayarak başımı salladım. Ben de olsam aynısını yapardım. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Bekliyorum. O gelene kadar burada beklememi söyledi.” Çizgiler halinde gözyaşı izleriyle kirlenmiş yüzünü görebilecek kadar doğruldu. “Ama gelmedi.”

Derwent tekrar, “Haydi...” dedi. “Onu bulacağız.”

“Bunu yapabilir misin?” diye sordu, sesi çok minikti.

“Elbette. Biz polisiz. Biz her şeyi yapabiliriz.”

“İtfaiyeciler hâlâ burada mı?”

“Evet, ama biz itfaiyecilerden daha iyiyiz.” dedi Derwent. “Biz kötü adamları yakalarız.”

Çocuk, Derwent’a doğru hareketlenerek, “Kötü adamları sevmiyorum.” dedi. “Onlar korkutucu.”

“Polisler daha korkutucudur. Kötü adamlar bizden korkar.”

“Ve hapisten.” Rahatlayarak birkaç santim daha ilerledi.

“O da var. Hapishaneleri sevmezler.”

“Neden hepsini hapishaneye koymuyorsunuz?”

“Ben de hep aynısını söyleyip duruyorum, Sam. Hepsini hapse atalım. Ardından biraz huzur buluruz.”

Derwent ona yer açmak için geriye doğru çekilirken çocuk kalan son kısmı yavaşça aştı. Kalkıp dolanarak arabanın diğer tarafına geçtiğimde çocuk da ayağa kalkıyordu. Küçüktü, kürek kemikleri ince kumaştan tişörtünden dışarı fırlamıştı. Kulakları da açıktaydı ve boynu başının ağırlığına göre imkânsız derecede inceydi. Islandığı yerlerde kot pantolonu nemliydi. Ne kadar zamandır korkmuş burada saklanıyordu? Belki de, saatlerdir.

11. Kat

Derwent topuklarının üstüne oturup ona baktı. “Adın ne Sam? İkinci kısmını hatırlıyor musun?”

“Sam Hathaway.” Aceleyle “Thomas değil. Neden öyle söyledim bilmiyorum.” diye ekledi.

“Merak etme, dostum.” Bir an için Derwent’ın uzanıp çocuğu kucaklayacağını sandım ama uzanıp arabalardan destek alarak doğrulttu. Bastırmaya çalıştığı homurtusunu duydum ve keyfi yerinde olduğu bir zamanda kullanmak için bunu aklımın bir köşesine kaydettim. *Yaşlanıyorsun...*

“Eğer bütün kötü adamları hapse atarsan...” dedi çocuk sessizce, “O zaman annem artık korkmaz.”

Derwent başını indirip kısa bir süre ona baktı, yüzündeki ifade anlaşılmazdı. Ardından gülümsedi. “Bunun için uğraşıyorum, Sam. Sana söz, buna uğraşıyorum.”

Bölüm 6

Derwent hemen, “Onun kim olduğu ya da nereden geldiği hakkında hiç kimsenin bir şey bilmiyor olması nasıl mümkün olabilir?” dedi. Bir adım geriledim.

“Bana bağırma. Ben de senin kadar hayal kırıklığına uğradım. İdari büroda evrakları gözden geçiriyorum. Oturanlardan adı listeye Hathaway olarak yazılmış kimse yok. UPBS’den ve yerel seçmen kütüklerinden de kontrol ettim. Tek bir iz yok.”

“Bu çocuk yerden bitme mantar mı?” Dönüp arabasının arka camından içeri baktı. Çocuk arka koltukta yatıyordu, Derwent’in paltosunun altında hemen uykuya dalmıştı, başı Derwent’in ceke-tinin üstündeydi. Uzun kollu gömleğiyle duran Derwent sanırım üşüyordu ama bunu belli etmiyordu ve ben de sormaya cesaret edemedim.

“Yasa dışı olarak kiraya mı verilmiş?” diye ileri sürdüm.

“Bu da takip edeceğimiz bir evrak olmadığı anlamına geliyor.”

“Hayır.”

“Bu yüzden annesinin bunu açık etmediğini varsaymalıyız. Ve kadın ya yaralılardan biri...”

“Ya da ölülerden...” diye onun lafını tamamladım. “Hâlâ dairelerde ceset arıyorlar.”

11. Kat

“Her iki türlü de kadını bizim için teşhis edecek birini bulana kadar, çocuk tek başına kaldı.”

“Sosyal hizmetler...” diye lafa başladığım anda Derwent katıksız öfke dolu bir bakışla bana döndü.

“Bunu söyleme bile.”

“Yoldalar.”

“Tanrı aşkına!” Ellerini başının arkasında kenetleyerek arkasına döndü, uğradığı hayal kırıklığının resmiydi.

“Başka kimse yok. Onu tutamazsın.”

“Bunu biliyorum. O bir köpek yavrusu değil.”

Ama Derwent’ın güya kendisinin tek başına hem çocuğa bakıp hem de annesini bulabileceğine güvenilebilirmiş gibi davranışlarına bakınca, çocuğun aklıma getirdiği şey tam da buydu. Derwent çocukla ilgili maraz çıkarmamıştı. Çocuğun dikkatini çekmeye ya da güvenini kazanmaya çalışmamıştı. Peşine birinin takılmasında mutlu mu yoksa rahatsız mı olduğunu söyleyemezdim ama kesinlikle ondan kurtulmaya çalışmamıştı. Una Burt çocuğa bakması için üniformalı bir bayan polis memuru ayarladığında, çocuk gerileyip omuzlarını silken Derwent’ın arkasına saklanmıştı.

“Benimle kalabilir.”

Una Burt sıkı sıkı tembih eder gibi, “Başka sorumlulukların var.” dedi.

“Bunun farkındayım.” Sesini alçalttı. “Bunu çocuk için daha da zor bir hale getirmeyelim, tamam mı?”

Ve Una Burt çekip gitmeden önce fısıltıyla öncelikler hakkında bir şeyler mırıldandı. Kadını kötü adam durumuna düşürmeyi nasıl başardığından tam olarak emin değildim ama bunu yapmıştı.

Derwent diğer yüksek binalardan birinde yaşayan, kayıtlı bir çocuk bakıcısı bulana kadar kalabalığı araştırdı. Kadını, çocuğu

kendi sıcak, dağınık dairesine almaya, üzerindeki nemli kot pantolonu ve kirli, yırtık tişörtü değiştirmeye ikna etmek için çekiciliğini öne çıkarttı. Kadın kendiliğinde Sam'e atıştırılacak bir şeyler ikram etti. Bunları yerken çocuğun gözleri kapanıyordu ama lütfen ve teşekkür ederim demişti.

Bakıcı, "Nazik, değil mi?" dedi.

"İyi yetiştirilmiş." dedi Derwent, yüzü hüznüydü. Artık ona bakmak için orada olmayan annesi tarafından sevilen ve ilgilenilen tatlı bir çocuk.

Derwent'ın kulağına usulca, "Burada kalabilir." dedim.

"Hayır, kalamaz."

"Kayıtlı bir bakıcı. Çocuk burada onunla birlikte yeterince güvende."

"Benimle güvende."

"Bunu sırf Başkomiser Burt'ü sinir etmek için mi yapıyorsun?"

Bana bakmak için döndü. "Böyle bir şey yapar mıydım?"

"Kesinlikle."

Ağzının kenarları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ama hayır anlamında başını salladı. "Ne zamandan beri böyle art niyetli düşünen biri haline geldin bilmiyorum, genç bayan."

"Seninle çalışmak herkesi art niyetli yapar."

"Ah, suçu bana at."

Telefonum elimde titredi, bu yüzden hattın diğer ucundaki Una Burt olmasına rağmen, Derwent yerine telefonu cevaplamayı tercih ettim.

Ben kadınla konuşurken Derwent yüzümü izledi. Kapattığımda, "Aşağılık cadı ne istiyor?" diye sordu.

"Bizi, aşağıdaki otoparkta bekliyor. Bilgi güncellemesi istiyor."

11. Kat

“Bilgi güncellemesi.” diye Derwent tekrar etti. “Ne hakkında? Çocuğun kuru ekmeğini yiyip yemediği hakkında mı? Sen gidebilirsin. Ben burada kalıyorum.”

“Bundan hoşlanmayacak.”

“Umurumda değil.” dedi Derwent ve onunla tartışmanın hiçbir anlamı olmadığını bana anlatan bir gülümsemeyle bana tebessüm etti.

Yani uzun lafın kısası, kadın derin bir nefes alıp uzun, öfkeli bir şekilde bana patlarken Murchison Apartmanı’nı çevreleyen şeridin dışında Burt’le konuşan bendim.

Dönüp kadının fark ettiği şeye baktım. Derwent otopark boyunca çocuğu taşıyordu. Çocuğun başı sanki içi geçmişten öte, uykuya dalmışçasına Derwent’in omuzuna serilmişti. Derwent bizden yana öfkeli bir bakış atıp yürümeye devam etti.

“Bu onun işi değil.”

“Çocuk ona güveniyor.” dedim. “Derwent onu bırakmak istemiyor. Ve çocuğun kim olduğunu bulmak önemliymiş gibi görünüyor.”

“Sen de onunla birlikte olsan iyi olur.”

Ve bunu denedim. Gerçekten denedim. Ama aydınlanan yeni bir günde Derwent’in arabasının yanında dururken, hiçbir ilerleme kaydedemedik.

“Yerel okulları deneyebiliriz.” dedi Derwent.

“Yaşı çok küçük. Kreşe gidiyor olabilir ama onun yaşında bu tercihe bağlı.”

“Aldığı çocuk yardımı.”

Denemeye değer diye bunun olabileceğini kabul ettim. “Personel henüz işe gitmemiştir. Bu iş saat dokuzu geçene kadar beklemek zorunda kalacak.”

Derwent yeniden camdan içeri baktı. “Annesini teşhis ettirmeye çalışarak onu hastaneden hastaneye sürüklemek istemiyorum.”

“Bu başvurulacak son çare.” Etrafa bakındım. “İşte Liv.”

Soluk soluğaydı ama halinden memnundu. “Pekâlâ. Yerel okulun spor salonunda Murchison Apartmanı’ndan tahliye edilenlerle konuşuyordum. Etrafta Sam’in resmini gösterdim ve Bayan Jordan onu tanıdığını söyledi. Annesiyle birlikte onuncu katta daire 102’de kaldığından oldukça emin ama onlarla hiç konuşmamış. Daha birkaç hafta önce daireye taşınmışlar. Kadın onları koridor da birlikte görmüş. Çocuk torunlarından birisine benzediğinden onu fark etmiş.”

“Daire 102 tamamen yanan dairelerden biriydi.” dedim. “Kimlik bilgisine dair herhangi bir şey çıkartamayacağız.”

“Hayır, ama orada kimin oturması gerektiğini bulabiliriz.” Rüzgâr ayaklarımızın etrafında ölü yaprakları savurarak eserken Derwent ürperdi. “Bu bir başlangıç.”

“Eğer sahibi çocuğun annesini tanıyorsa, bizim için kadını teşhis edebilir.”

Derwent evet anlamında başını salladı. “İdari büroya dön ve sahibinin numarasını bul, Kerrigan. Bulmadan gelme.”

Gittim. Acele bile ettim. Ama geri döndüğümde Derwent paltosunu giymişti ve arabanın arka koltuğu boştu.

“Onu sosyal hizmetler mi aldı?”

“Evet.” Arkası bana dönüktü.

“İyi misin?”

Sanki ben bunu hiç sormamışım gibi davrandı. “Dairenin sahibinin numarasını aldın mı?”

“Harriet Edmonds. Adresini aldım. Islington’da yaşıyor.”

“O halde Islington’a gidelim.”

11. Kat

“Bu konuda Başkomiser Burt’e de bilgi verdim.”

Derwent duraksadı, hâlâ yüzünü benden kaçırıyordu. “Ben de zaten gidiyordum.”

“Biliyorum.”

Bölüm 7

“Burası doğru yer mi?”

“Elimdeki adres bu.” Başımı kaldırıp zevkli Georgian Konağı’na* baktım: beş katlı Londra’nın en parlak zamanlarından kalma bir mülktü, ön cephesi akşam ondan sabah altıya kadar tamamen sükûnete bürünen, oldukça güzel bir meydana bakıyordu. “Murchison Apartmanı”ndan birkaç gömlek yukarıda.”

“Gidip uyandılar mı bakalım.” Derwent basamakları takip ederek ön kapıya gidip parmaklıklardan uzanarak zemin kattaki pencereden içeri baktı. “Birisi kalkmış. Işıklar yanık.” Zili çaldı, sesi evde yankılandı.

“Evet?” Biraz uzunca bir sürenin ardından kapıya gelen adamın üstü başı dağınıktı ve yüzü hâlâ pembemsiydi. Bir tişört ve short giyiyordu, boynundan sarkan bir havlu vardı. Tişört çok küçüktü, adamın oldukça belirgin göbeğini sıkıca sarıyordu. Orta yaşla birlikte ortaya çıkan etkilerle mücadele için yaptığı erken saatteki sabah sporudur, diye düşündüm. Eğer ter lekelerinin bununla bir ilgisi varsa epey sıkı çalışıyordu.

* Georgian konağı, mimarisi: Başta İngiltere olmak üzere İngilizce konuşan ülkelerde 1714-1830 yılları arasında geçerli olan bir seri mimari üslup. İsmi İngiliz Monarşisi’nde 1714-1830 yılları arasında kesintisiz hüküm süren Hanover Hanedanı’ndan gelen dönemin krallarından –George I, George II, George III ve George IV– almıştır. (Ç.N.)

11. Kat

“Böldüğüm için üzgünüm. Polis.” Derwent kimliğini kaldırdı. “Bu adreste Harriet Edmonds diye biri var mı?”

“Var.” Havluyla alnını sildi. “Size şimdi onu getiririm. İçeri gelin.”

Bizi ev boyunca uzanıp giden ve sonunda bir oturma alanı olan dar bir mutfığa yönlendirdi. Duvara monte edilmiş bir TV’nin önünde, bahçeye açılan kapıların yanında bir kürek çekme aleti vardı. Televizyon açtı, bir ekonomi kanalını gösteriyordu. Sesi kısılmıştı.

Aleti epey çaba sarf ederek kanepenin arkasına çekerken, “Pek çok işi bir arada yapıyorum.” diye açıkladı. “Oturun. Size bir şey ikram edebilir miyim? Bir fincan çay?”

“Hayır, teşekkürler.” dedi Derwent.

“Hemen dönerim.” Koyu gri saçları diken diken olana kadar havluyla saçlarını ovuşturarak odadan çıktı. Merdivenlerde sürekli yukarı çıkan ayak seslerini duyabiliyordum. Daha ne kadar gitmesi gerektiğini merak ettim.

Derwent bana kaşlarını kaldırdı. “Ne düşünüyorsun?”

“Bizi gördüğüne şaşırmadı. Neden burada olduğumuzu bile sormadı.”

“Belki de bu onun için sıradan bir olaydır.”

Dışarıdaki bahçeye baktım, evin kendisi gibi dar ama uzundu. Son kısmında barakadan biraz daha büyükçe tek odalı bir yapı vardı. “Sence bu nedir?”

“Bir ofis?”

“Eğer bu benim evim olsaydı, orayı bir spor salonuna dönüştürür ve evimdeki ofisimde yer açardım.”

“Asla böyle bir eve sahip olamayacaksın. Zengin biriyle evlenmediğin sürece.” Bunu incitmek için belirtmemişti ama yine de alınmıştım ve o da bunu gördü. “Üzgünüm. Unuttum.”

Erkek arkadaşımın Londra standartlarına göre bile zengin biri olduğu gerçeği de dâhil, benden her türlü konuda sırlar sakladığını unutmamıştı. İhaneti, beni sadakatsiz davranmasından çok daha fazla yaralamıştı. Rob'un nasıl olup da sonunda benden başka biriyle yatağa girdiğini anlayabilirdim. Ancak bana neden yalan söylemiş olduğunu anlayamıyordum.

Ona sağlanan türden ayrıcalıklarla büyümemiş olmam bir yana, çok parası olan insanlara da asla güvenmezdim. Parayla her dertten kurtulabileceklerini zannederlerdi.

Hafifçe, "Eğer para umurumda olsaydı, polis olmazdım." dedim. "Ama piyangoyu kazanabilirim."

"Hiç bilet almıyorsun."

"Unutuyorum." diye kabul ettim. Ardından, "Birisi geliyor." dedim.

Ve son hızla geliyordu. Mutfak kapısı patlarcasına açıldı ve üzerine giydiği sabahlığın kuşağını bağlayan zayıf bir kadın hızla içeri daldı. Eşine az rastlanır güzellikle bir kesime sahip, omuzlarına kadar uzanan lüleli saçları vardı. Pijama giyiyor olsa da karşımıza çıkmadan önce koyu kırmızı ruj sürmeye zaman bulmuştu. Mutfakta ilerleyip raftan bir kupa indirdi, ardından çok büyük, pırlıl pırlıl bir kahve makinesiyle uğraşmaya başladı.

"Bu güzel sabahta polis için ne yapabilirim? Size kahve ikram edebilir miyim? Çay? Çok üzgünüm, birisiyle konuşabilmek için önce kafein almam gerekiyor."

Eğer bu Harriet Edmonds'un kafein almadan önceki haliyse, aldıktan sonraki haliyle baş edebileceğimden pek emin değildim.

Derwent kendisini ve beni tanıttı. "Burada şey için..."

"Bir saniye." Buzdolabına daldı. "Soya sütü. İğrenç. Veganım* bu yüzden bundan nefret etmemem gerekiyor ama ediyorum."

* Vegan: Hayvan ürünleri yemeyen ve kullanmayan kimse. (Ç.N.)

11. Kat

“Bayan Edmonds.”

Kadın durdu. “Evet.”

“Sizinle Maudling Sosyal Konutları hakkında konuşmamız gerekiyor. Orada bir mülkünüz var.”

Karton kutuyu bıraktı. “İki tane var.”

“Ve onları kiracılara veriyorsunuz.”

“Hayır. Resmî olarak değil. Orada kalan arkadaşlarım var.” Hafifçe omuzlarını silkti. “Süresiz olarak kalacak bir yere ihtiyacı olan insanlar var. Bir şey... Bir şey mi oldu?”

“Haberleri görmediniz mi?”

“Sadece öğle haberlerini izlerim. Akşamları haberlere bakmayı sevmiyorum. Beni rahatsız ediyor.” Cildine masaj yaparak parmaklarını gözlerinin etrafında gezdirdi. “Uyumakta sorun yaşıyorum. Uykuya dalamıyorum.”

“Bir yangın oldu, Bayan Edmonds. Murchison Apartmanı’nda.”

“Aman Tanrım!” Bir elini ağzına koydu. “Melissa’yı yerleştirdiğim yer orasıydı. Ona ne oldu?”

“Melissa?” diye tekrarladım.

“Küçük bir çocuğu vardı. Aman Tanrım, onlar olamaz.”

“Sam’i bulduk. O iyi.” diye ekledim.

“Ah... Evet, Sam.” Bir an için gözlerini kapattı. “Ya Melissa? O...”

“Bilmiyoruz. Henüz onu teşhis edemedik. Belki de yaralılar arasındadır. Ama korkarım birkaç ölü de var.”

“Zavallı, zavallı kız. Sanki yeterince uğraşacak derdi yokmuş gibi.” Herriet Edmonds ulu orta ve çaresizlik içinde ağlamaya başladı.

Hemen yanına gidip onu kanepeye götürdüm. Derwent onun

önüne çömeldi, saldırgan bir tavrı yoktu ama arada fazla mesafe de bırakmamıştı.

“Melissa neden Murchison Apartmanı’nda yaşıyordu?”

“Kendi ayaklarının üzerinde durana kadar onun için güvenli bir yer olması gerekiyordu.” Harriet elini cebine daldırıp bir kâğıt mendil çıkartarak burnunu sümkürdü. “Yaptığım bu. Yardım ettiğim kadınlara yer sağlıyorum. Aile içi şiddet kurbanları için bir hayır kurumu işletiyorum. Kadın sığınma evlerinin hepsi çok iyi ama çocuklu kadınlar için uygun yerler değil. Bazı kadınlar sığınma evlerinde kalmak düşüncesinde değil. Çocuklarını oraya getirmek yerine onları suistimal eden kişinin yanında kalmayı tercih ediyorlar. Alistıkları ev olmasa bile, çocuklarını ev ortamında tutmak istiyorlar.

“Bir sığınmacı için fazla iyi değil mi?” dedi Derwent. “Tanrı orta sınıfları korusun.”

Harriet bir an duraksadı. “Eşinden dayak yemek için işçi sınıfından olman gerekmiyor. Fakir, kötü eğitilmiş, aptal ya da neyi kastediyorsanız, öyle olmanız gerekmiyor.”

Kızgın bir şekilde Derwent’a bakarak, “Bunu biliyor.” dedim. Kadın gözlerini silmekle meşgulken Derwent bana yüzünü astı.

“Kendilerini böyle bir baskının altına sokuyorlar. Çocuklarını bunu bilmekten koruyabileceklerini ve mükemmel evlilik, mükemmel hayat görüntüsünü koruyabileceklerini sanıyorlar. Ve elbette yapamıyorlar. Sonunda yuvaları parçalanıyor. Ya da kendileri parçalanıyorlar.” Kadın burnunu çekti. “Bunu on iki yıldır yapıyorum. Buraya gelip bana kendi kuruluşumu işletmeme gerek olmadığım söyleyen pek çok polis memuru oldu. Sizin gibi insanlardan bir sürü küçümseyici nasihat aldım. Aynı zamanda yüzlerce kadın da hayatlarını kurtardığım için bana teşekkür etti.”

11. Kat

“Özür dilerim.” dedi Derwent. “Gerçekten...” Bunu söylerken samimiydi de.

“İmrenilecek bir hayatı bırakıp gitmek zor gelir. Çocuklarını eskiden sahip oldukları şeylerden mahrum bırakmak zordur. Daireler lüks değildi ama onları suistimal eden kişilerden uzaktı, özgürdüler ve kendi özel yaşamları vardı.”

“Melissa ne kadar zamandır orada yaşıyordu?” diye sordum.

“Kontrol etmem gerekiyor. Birkaç aydır, sanırım.” Bahçe yönüne doğru baktı, sanırım kadının hayır kurumu için yaptığı evrak işlerini neden evin dışında tuttuğunu anlayabiliyordum. Yüzlerce kadın Harriet’in içine attığı yüzlerce hikâye demekti. Bu bir aile eviydi, duvarlar çok güzel, hayatta başarılı olmuş gençlerin resimleriyle doluydu. Annelerinin hayır işleri hakkında pek bir şey bilmediklerine her şeyin üstüne bahse girerdim.

“Genelde çoğu ne kadar süreyle kalır?” diye Derwent sordu.

“Uzun değil.”

“Bedava olmasına rağmen mi?”

“Onları desteklememi istemezler. Kendi ayakları üstünde durmayı isterler. Kendilerine ve başka herkese eşleriyle başa çıkabildiklerini ispatlamak isterler. Üstelik birçoğu bir yerde uzun süre kalmak istemez. Bu çok tehlikelidir. Aile içi şiddet kurbanlarının çoğu ayrıldıktan hemen sonra eşleri tarafından öldürülür.” Titriyordu. “Erkekler geniş imkânlara sahip ve öfkeli. Eşleri üzerinde hâkimiyet kurmayı seviyorlar. Bu kontrolün kendi rızaları olmadan ellerinden alınmasından hoşlanmıyorlar. Gizli dedektif tutmak kolay. Bazen polise ya da sosyal hizmetlere başvuruyorlar. ‘Karım çocuklarımızı ve evdeki bütün nakit parayı alıp kaçtı, sanırım akli dengesi bozuk.’ Bu da insanların sizin namınıza soruşturmalar yürütmesine yetiyor, özellikle de eşiniz sizi bildire-

meyecek kadar utangaç ya da korkmuşsa ve eviniz müstakil olduğundan komşular çılgınlıkları duymuyorsa.”

“Bu sizin bayanların başına hiç geldi mi?” diye sordum.

“Bir kez.”

“Ne oldu?”

Harriet bana baktı, gözlerinin rengi konyak rengine dönmüştü. “Adam onu bıçakladı. Kadın iki kızının gözleri önünde öldü.”

“Ne zamandı?” diye Derwent sordu.

“Sekiz yıl önce. Londra’nın güzel kısımlarındaki daireleri kullanmayı bırakıp eskiden belediyeye ait olan mülkleri satın aldığım zamandı. Birçok insanın olduğu yerde saklanmak daha kolay. Özellikle de oturanların sık sık değiştiği bir yerde. Hiç kimse yeni bir kiracıyı fark etmez.”

“Karşılaştığımız sorun da bu.” dedi Derwent. “Elimizde Melissa’yı tanıyan hiç kimse yok. Görünüşe göre dairelerdeki hiç kimseyi tanıımıyordu ve kurbanların hiçbirisinin üzerinde ona ait bir kimlik bulamadık.”

“Melissa onun gerçek adı mıydı?” diye sordum. “Melissa Hathaway?”

Harriet olumsuz anlamda başını salladı. “Hayır. Melissa, Evet. Bunu söylememem gerekirdi. Ona yeni bir isim verdim. Onunla hiç ilgisi olmayan bir şey uydurmak benim için çok daha kolay oluyor. Birisinin tahmin etmesi daha zor oluyor. Adı Vivienne Hathaway’di.”

“Ya Sam?”

“Sanırım o da kadının ona verdiği yeni isimdi. Daha önceki neydi hatırlamıyorum.”

“Thomas?” diye tahmin yürüttüm.

Kadın omuzlarını silkti ama içimde son derece iyi hatırladığına, bir o kadar da Melissa'nın bize ilk ismini verdiğine pişman olduğuna dair bir his vardı ve o andan itibaren iş birliği imkânı bitmişti.

“Onunla karşılaştınız mı?” diye sordum.

“Bir sefer.”

“Sizde bir fotoğrafı var mı?”

“Hayır.”

“Gerçek soyadı ne?”

“Onun izni olmadan size bu bilgiyi vermeyeceğim.”

Derwent sinirim tepeme çıkmak üzere diyen ama yine de makul bir sesle “Ama eğer onu bulamazsak iznini de alamayız.” dedi.

“Elinizde onunla ilgili herhangi birine, onun güvendiği birine, ait bir irtibat bilgisi var mı? Bir aile ferdi?” diye sordum.

“Neden?”

Derwent doğrulup kanepenin tepesine bir karaltı gibi çöktü. “Çünkü şu anda onun küçük çocuğuna sosyal hizmetlerden evlatlık edinen bir aile aranıyor, tabii eğer şanslıysa. Ya da bir yerlerde bir ofiste oturmuş hâlâ bir annesi var mı diye bulunmasını bekliyordur. Sahip olduğu son yuva da gitti ve sonunun ne olacağını bilmiyor. Akli karışmış, korkmuş, tek başına kalmış bir halde ve ben onun güvendiği birinin yanında olduğunu bilmek istiyordum.” Sesi konuştuğu sertleşti. “Siz istemez miydiniz?” diye sormadan önce biraz uzaklaştı.

Harriet başını indirmiş ellerine bakıyordu, inatçı görünüyordu. “Üzgünüm. Polise güvenmek benim için zor. Çok defalar hayal kırıklığına uğradım. Bu insanları tehlikeye atıyor. Kişisel bilgileri vermeme kuralımın sebebi de bu.”

“Bu şartlar altında bile mi?” diye sordum.

“Üzgünüm.”

“Sizce Melissa oğluna iyi bakıldığını bilmek istemez miydi? Bahsettiğiniz sığınma evlerinden biri yerine size gelmesinin sebebi bu değil miydi?” Derwent’ın öfkesinin başarısız olduğu yerde, yumuşak bir şekilde konuşarak onu ikna edebilmeyi umuyordum. “O oğlu ve kendisi için en iyisini ister. Eğer o ona bakamazsa, kim bakar? Babası olmadığı kesin.”

Harriet kollarını kendine sardı, hiçbir şey söylemiyordu.

“Eğer başka yollardan adının Thomas, Sam ya da adı her neyse, olduğunu tespit edersek ki bunu yapacağız, velayetini babasının alacağını biliyorsunuz. Özellikle aile içi şiddete dair herhangi bir kayıt yoksa. Özellikle de Melissa aciz duruma düşmüş ya da ölmüşse.”

Başı göğsünün üstüne düştü ve ürperdi.

Eğer bir büyükanne ya da bir kız kardeş ve hatta en iyi arkadaş, Melissa’nın güvendiği birisi, onu evlatlık verilmekten kurtarabilir ve aile mahkemeleri onun için en iyi yerin neresi olduğuna karar verme fırsatı bulana kadar babasına dönmesini erteleyebiliriz. Bu yüzden uygun birisinin irtibat bilgileri sizde var mı?”

“Evet.” dedi sessizce.

“Ve onlarla irtibata geçebilmemiz için bize verebilir misiniz?”

“Evet.”

Derwent fısıltıyla, “Şimdi bir yerlere varıyoruz.” deyince öfkeden yakıp kavuran bir bakışla ona baktım. Harriet’in bizim tarafımızda olduğunu varsaymak çok riskliydi.

Merdivenlerdeki ayak sesleri bizi içeri alan adamın geri döndüğünü haber veriyordu, adam bu defa kravatını bağlıyordu. Çok iyi kesimli bir takım elbise giymişti, göbekliiden ziyade alımlı gö-

11. Kat

rünüyordu. Saçları duşta düzelmiş ve ipek kravatı parmaklarının arasında dolanırken altın kol düğmeleri parlıyordu.

“Her şey yolunda mı?”

“Yolunda, Matt.” Harriet kendini toparlayıp adama gülümsedi. “Soruşturmalarında polise yardım etmem gerekiyor ama gerçek anlamda tutuklandığımı sanmıyorum.”

“Tamamen gönüllülük.” dedi Derwent.

“Onu iyi amaçlar uğruna çalışmaktan alıkoyamazsınız.” Matt Edmonds kanepenin arkasından uzanıp eşini başının üstünden öptü. “Ancak kendini fazla zorlama.” Kadın görmese de adam Derwent’a baktı, ardından da bana, gözlerindeki ifade soğuktu. Onunla ters düşmek istemezdim, diye düşündüm.

Harriet ilgisiz bir şekilde, “Seni ararım.” dedi.

“Bunu yap. Bütün sabah toplantılarım var ama Kendall araya girebilir. Bir mola vermekten memnun olurum.” Yürüyerek odadan çıkıp yeniden merdivenlerden ön kapıya yöneldi. Çarparak kapıyı kapattığında sesi bütün evde yankılandı.

Harriet huzurlu bir şekilde, “Eminim komşular bizden hiç hoşlanmıyordur.” dedi. “Ona bakıp saatinizi ayarlayabilirsiniz. Her gün, hep aynı. Çocuklar eskiden bundan nefret ederdi.”

“Sanıyorum şu anda burada değiller.” dedim.

“Taşındılar. Birisi üniversitede.” Gülümsedi ama gözlerinde bir hüznü vardı. “Her şey çok hızlı gelip geçti.”

“Annem de böyle söyler.”

Ayağa kalkıp sabahlığına sarınıp bir yanını diğerinin içine sokuşturdu. “İrtibat bilgilerini şimdi mi istiyorsunuz?”

“Evet, lütfen.”

“Ve eğer sakıncası yoksa bizimle gelmenizi istiyoruz.” dedi Derwent. “Acil durum gereği hâlâ Melissa’yı bulmam gereki-

yor. Çekinerek de olsa onu tanıyabilecek bulabildiğim tek kişi sizsiniz.”

Kadın tamam anlamında başını salladı. “Anlıyorum. Üstümü değiştirebilir miyim?”

“Elbette.”

Başı önde merdivenlere doğru yürümeye başladı.

“Bunu neden yapıyorsunuz?” Bu Harriet kadar soruyu soran kendisi olmasına rağmen Derwent’ı da şaşırtmışa benziyordu, kadın dönüp hayretler içinde gözünü ona dikti. “Yani, her şeye sahipsiniz, değil mi? Para, güzel bir ev, başarılı çocuklar. Sırf zaman geçirmek için olamaz.”

“Hayır, değil.” Sabahlığını biraz geriye doğru çekti ve göğsünden gırtlığının dibine kadar uzanan beyazlamış dikiş izleri gözler önüne serildi. “İlk kocam çok şiddet eğilimli bir adamdı. Zamanında ayrılmadım. Kızımı alıştığı bütün o şeylerden mahrum bırakmak istemedim. Onun iyiliği için dayanabilirim sandım.”

“Ama dayanamadınız.”

“Hayır. Bir otele gittim. Ruth’u mücevherlerimi ve biraz para, çok değildi, aldım. Ve bizi buldu.” Hafifçe yara izine dokundu. “Şanslıydım. Yardım ettiğim kadınların daha şanslı olmasını sağlamaya çalıştım.”

Bu defa, merdivenlere doğru ilerlediğinde, Derwent gitmesine izin verdi.

Bölüm 8

Brifinge gitmekte geç kalmıştık ve Una Burt her zamankinden farklı bir şekilde bunu umursamamış görünüyordu. Derwent oturacak bir yer bulmak için doğruca onun yanından geçti. Oda insanlarla doluydu ve hepsinin yüzleri bize döndü. Hiç kimseyle göz göze gelmemeye çalışarak Liv'in yanındaki koltuğa yerleştim.

Burt bir sıranın ucunda kendine yer açarak büyük bir kargaşa çıkaran Derwent'a "Neredeydin?" diye sordu.

Derwent omuzunun üstünden, "Çocuğun annesini buluyordum." dedi.

"Ve?"

"Onu bulduk. Adı Melissa Pell, eğer önemi varsa."

"Hayatta mı?"

"Öyle sayılır." Koltuğa yayılıp gevşedi. "Göz yuvasında çatlama, duman zehirlenmesi. Uyuyordu ve uyandırmamıza izin verilmedi."

Hastanedeki bütün kurbanları gezdikten sonra onu bulmuştuk. Harriet Edmonds buna hiç şikâyet etmeden katlandı, bunu yaparken kibardı ve kendini yaptığı işe adanmıştı. Beklentim, beni endişeye sevk eden şey, ölümlerin muhafaza edildiği hastane morguna

gidip patoloğun yangında ölenleri incelemesini bekleyeceğimiz yönündeydi. Harriet'in dönüp bize, "Bu o!" demesi büyük bir ferahlama olmuştu.

Bandajlara ve yüzündeki yaralara rağmen kadın onu hemen tanımıştı. Melissa'nın normalde nasıl görüldüğünü söylemek zordu ama güzel, zarif elleri ve gür, dalgalı, lüle lüle sarı saçlarıyla, ince yapılı vücut hatları vardı. Kadının kim olduğunu öğrendiğimde, oğlunun yüz şeklinin ve sarı saçlarının nasıl da kadına çektiğini görebiliyordum.

"Ama iyileşecek olsa gerek." dedi Una Burt.

"Öyle olsa gerek." dedi Derwent. "Bu arada, annesi çocuğa bakmak için Londra'ya geliyor."

"Yani onun için endişelenmeyi bırakıp asıl işine odaklanabilirsin." Una Burt kâğıtlarını karıştırdı, Derwent'tan yana bakmıyordu.

Derwent kollarını bağladı. "Ben de tersine olayın kasti olması durumuna karşı, kadının nasıl yaralandığını bulmanın asıl işim olduğunu sanıyordum."

"Düştü. Bu konuyu olay mahallinde bitirmiştik." Burt notlarını kontrol eden yangın müfettişi Harper'a bir göz attı.

"Öyle olduğunu varsayıyoruz. Böyle büyük bir yangında yaralanmak kesinlikle alışılmadık bir şey değil."

"Onu nerede buldular?" diye sordum.

"Sekizinci kat koridorunda." dedi Harper.

Yüzümü ekşittim. "Neden oradaydı? Onuncu katta yaşıyordu."

"Merdiven boşluğundan çıkmakta birisi ona yardım etmiş olmalı." dedi Harper. "Duman kadar insanlarla da doluydu. Eğer bilincini yitirdiyse ezilme tehlikesine geçirmiş olmalı."

"Kontrol odasındaki kayıtlara göre, sekizinci katta yardıma ihtiyacı olan bir kadın var mıymış?" diye sordum.

11. Kat

“Benim notlarıma göre yok.”

“Onu kurtarıp sonra da kaderine terk etmek pek yardımseverce değil.”

“Binada tahliye işlemini yapan bir sürü itfaiyeci vardı. Onlarla karşılaşacağını var saymak makul bir düşünce olurdu ki öyle de oldu.”

“Ama...” diye itiraz etmeye başladım fakat Una Burt boğazını temizledi.

“Sanırım hepimiz bir kurban etrafında gizemli bir hikâye yaratmaya odaklanmaktan ziyade, Bay Harper’ın bize yangın hakkında söylemesi gereken şeyleri duymak isteriz, Maeve.”

Koltuğumda geriye yaslandım, yüzüme ateş bastı.

“Söylediğim gibi...” diye Harper söze başladı. “Bütün gayretimizle yangının çıkış kaynağını bulmaya çalışıyoruz. Normalde yangının en uzun süre devam ettiği yeri bulmak için en az hasar gören alanlardan en fazla zarar gören yerlere doğru çalışırım. Havalandırma sisteminden yayılmış olmasından dolayı, bu yangın binada normalde olması gereken şekilde ilerlemedi.”

Arkasında bulunan ayaklı panoda sunum için hazırlanmış bir harita vardı ve şimdi adam ona dönmüştü. Kâğıdın üzerinde kabaca çizilmiş ve bölümlere ayrılmış bir dikdörtgen vardı. “Bu benim çizdiğim onuncu kata ait yerleşim planı ve belli olduğu üzere ölçekli değil, sadece göstermek için. Oldukça kesin bir şekilde yangının bu katta başlayıp on birinci kata sıçradığını söyleyebiliriz. Dokuzuncu katta duman hasarı vardı ama buradaki dairelerin hiçbirisinin yangınla doğrudan bir ilişkisi olmadı. Bu yüzden onuncu kata bakıyoruz, bu sizin çıktığınız dış merdivenler.” Zikzaklı bir çizgiyi işaret etti, ardından bunun yanına çizdiği kutuya geldi. “Bu daire 101, 102 ve böyle devam ediyor. Hasar buradaki koridorun sonundaki dairelerde ve binanın kuzey tarafında yoğunlaşıyor.”

“Dairelerden birinde başlamış olabilir mi?” diye Una Burt sordu. “Ya da koridorda?”

Harper, “Dairelerden birinde olması mümkün.” dedi. “Yangın başlamadan önce ne yaptıklarını ortaya çıkartmak için apartman sakinleriyle konuşmamız gerekiyor. Akşamın erken saatleriydi, bu yüzden insanlar yemek pişiriyordu. Daire 101’in mutfağında bir ütüyle ütü masası buldum. Ütüü fişte bırakmakla ilgili şakalaşırız ama bu kolayca yapılabilir ve uzun süre temas halinde kalırsa kumaşı tutuşturabilir. Saç maşaları da alışıldık diğer bir zanlı, çok sıcak, açık halde bırakılması çok kolay ve eğer bir yatağa ya da tüylü bir yüzeye bırakılırsa hemen hemen yangın çıkmasını garanti ediniz demektir. Ama bu yangındaki belirli şeyler beni kazara yangın çıkmasıyla değil, kundaklamayla karşı karşıya olduğumuzdan şüphelendiriyor.”

Herkes bilerek ya da bilmeyerek, daha yakın bir dikkatle koltuğunda doğruldu.

Harper kat planındaki, dış merdivenlerin yanındaki kutuyu işaret etti. “Bu bir zamanlar depo olarak kullanılan küçük bir malzeme odasıymış. Yangında tamamen tahrip olmuş. Arka duvarı gerisindeki daireye, daire 101’e kadar yanmış. Yangının dairenin içinden başlamış olabileceğini akılda tutarsak, ilk olarak malzeme odasının yanmış olabileceği varsayımında bulunamayız. Buna karşın, odanın içinde geriye kalanların yanma yönüne bakılırsa, yangın güneyden kuzeye doğru ilerlemiş görünüyor, diğer türlü değil. Hasarın büyük bir bölümü nesnelerin güney yönünde. Yangın ihtiyacı olan şeyi tüketir ve ilerler, bu yüzden yarı kömürleşmiş bir şey bulduğunuzda yanmanın daha fazla hasar görmüş taraftan başladığını varsayabilirsiniz. Ama dediğim gibi, bu alanda tahribat oldukça geniş kapsamlı.”

11. Kat

“Malzeme odasına girmeye kimin yetkisi var?” diye Derwent sordu.

“Temizlikçiler ve konutların bakım personeli. Yönetime göre kilitli tutuluyormuş ama bunun kayda değer bir önemi yok, bu yüzden kilidin kararlı bir hırsız uzak tutacağım sanmıyorum. Bunu bulmaya çalışarak enkazı içinden ipliğe arayacağız. Yangın kapıyı yaktığında hâlâ sağlam mıydı yoksa yangın başlamadan önce tahrip edilmiş miydi, ya da açık mı bırakılmıştı, bunu bulabilmemiz gerekir.”

“Malzeme odasında ne vardı?” diye Burt sordu.

“Yer temizlik malzemeleri, paçavralar, basınçlı tüpler, yer cilalama makinesi ve sanayi tipi elektrik süpürgesi, bu tür şeyler. Pek çoğu yanıcı maddeydi. Ama yönetime göre uygun şekilde istiflenmişti ve alt katlardaki malzeme odalarına baktığımda bapa dikkatsiz davranıldığını düşündürecek bir şey bulmadım.”

“Birden alev alabilecek bir şey yok mu?” diye Chris Pettifer sordu.

“Bana kalırsa, yok. Bezir yağı gibi uygun şartlarda alev alan belli yağlar var, bununla ilgili kimyasal bileşenleri yangın kalıntılarında test edeceğiz ama kontrol ettim ve o odada da bezir yağı stoklamak için herhangi bir neden yoktu. Yönetim kullanım yeri olmadığını söyledi ve benzer şekilde stoklama yapılmış diğer odalarda da izine rastlamadım.”

“Yani kazara ya da kendiliğinden başlamadıysa, o halde kundaklama olması gerekir.” dedi Una Burt.

Harper evet anlamında başını salladı. “Bu da yangının gelişme hızına ve birdenbire ortaya çıkarttığı ısıya uyuyor. Kimyasal kalıntıları test edene kadar yayılmasını hızlandırmak için ne kullanıldığını söyleyemem ama tecrübelerime göre bu türden bir yangın, açık alev ve bir çeşit yangını hızlandıran madde kullanı-

larak başlatılmış olsa gerek. Bunu her kim yaptıysa yangın için iyi bir yakıt bulmakta güzel iş çıkarmış. Yangının bu kadar başarılı olabileceğini öngörebildiklerini sanmıyorum. Havalandırma sistemine girmemesi gerekirdi ve hiç kimse bunun olacağını öngöremezdi ama malum olduğu üzere girdi.”

“Peki, kimi arıyoruz?” diye Derwent sordu. “Yangın çıkartmaktan içeri tıklmış birisini mi?”

Harper ona sevimsiz bir gülümsemeyle tebessüm etti. “Bu insanların hayalindeki klasik kundakçıdır. Çocuk itfaiye ekiplerini izler, alevlerin büyüklüğü ve yoğunluğuyla neşelenir. Vicdan azabı duymaz, insafı ya da yaptığı hareketin ne kadar tehlikeli olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktur, sırf heyecan olsun diye yapmıştır. Ama bu kundakçı tiplerinden sadece birisidir. İnsanlar pek çok farklı nedenden ötürü yangın çıkarır. Bazen çıkar sağlamak içindir, sigortadan hak talep etmek ya da rakibinizin işini ortadan kaldırmak gibi. Bazen bir suçu gizlemek içindir. Diğer türlü olsa toplanabilecek olan adli tıp kanıtlarını yok etmek için güzel bir yoldur.”

Öldürdükten sonra kurbanlarının cesetlerini yakan bir seri katilin soruşturmasında bulunmuştum. Yangının nasıl tahrip edici olabildiği hakkında her şeyi biliyorum. Yine de bu beni ürperti.

Harper devam etti, “Diğer yandan hayatlarındaki bir sarsıntıyla başa çıkmanın bir yolu olarak yangın çıkartanlar vardır. Dile getirmediikleri şeyleri ifade eder. Kısa süre içinde birçok yangınla karşılaşsınız ve ardından kundakçı kendini toparlar, ya da başka bir deyişle, onları baskı altına sokan şey geçer ve böylece artık yangın çıkartma ihtiyacı duymazlar. Yahut da ihmal sonucu yangın çıkaranlar vardır, bunlar genellikle canı sıkılmış kibritle oynayan çocuklardır. Yeterince iyi dürtü kontrolüne sahip olmayan, yaptıkları hareketin sonuçlarını düşünmeyen çocuklar. Eğlence

11. Kat

olsun diye aptalca, tehlikeli şeyler yaptıkları için onları tutuklamak zorunda kaldıklarında polis de onlarla karşılaşır. Ya da bir yardım çığlığı olarak, fark edilecekleri umuduyla yangın çıkaran çocuklar vardır. Genellikle sosyal olarak soyutlanmış, sindirilmiş ya da evde cinsel veya fiziksel tacize maruz kalan çocuklardır.”

“Yangın çıkartarak kendilerini nasıl daha iyi hissettiklerini gerçekten anlamıyorum.” dedi Derwent.

“Kendine zarar verme ya da madde bağımlılığı gibi bir rahatlama. Fark bunun dışavurumsal olmasında. Yangın bir sır değildir.” Harper omuzlarını silktilti. “Yangın çıkaran kişinin iyice aklını kaçırmış bir gence dönüştüğü olaylarla karşılaştım. Böyle durumlarda gözetim altındayken ihtiyaç duydukları psikolojik yardımı aldıklarını umuyorsunuz, çünkü diğer türlü dışarı çıktıklarında yeniden yangın çıkarıyorlar. Bu bir bağımlılık.”

Mal Upton, “Korkutucu...” diye yorum yaptı.

“İntikamcı kundakçılar kadar korkutucu değil.” dedi Harper, sesi hüzünlüydü. “Geceleri uykumu kaçıranlar bunlar. Onları kızdıran kişileri cezalandırmak için yangını kullanıyorlar. Bu tipler alevlere yakalanacak masum insanları hiç düşünmeden binalara yangın bombası bile atar. Acımasızdırlar.”

“Peki burada ne olmuş?” diye Una Burt sordu.

Harper gülümsedi. “Bu sizin bulup ortaya çıkaracağınız bir şey. Elimden geldiğince size nasıl yaptıklarını anlatırım. Neden yaptıklarıysa başka bir mesele.”

Gözlerimi dikmiş kat planına bakarak, “Bu bir tuzaktı.” dedim.

Yüz asıklığıyla kaşları çatılmış Una Burt döndü. “Bu da neydi?”

“Yangının başladığı yer. Onuncu ve on birinci kattaki insanlar için dışardaki merdivenleri kapattı. Herkesi bina içindeki merdivenlere gönderdi. Yani, tabii eğer kaçabildilerse. Yangın

sırasında kullanmayı göze alsalardı bile asansörler çalışmıyordu. Dışarı çıkmak için başka yolları yoktu. Yangının kasten çıkarıldığını ve diğer kurbanların sadece ikincil zayıat olduğunu varsaymalıyız. Kurtulanlarla konuşup merdivenlerde ya da onuncu katta birilerinin dolaşıp dolaşmadığını bulmamız gerekiyor. Melissa Pell...”

“Ah, yine ona geri döndük. Ben de ne kadar sürecek diye bekliyordum.” Sesi sakın olmasına rağmen Burt’un yüzü pembe lekelerle beneklenmişti.

“Konuyla alakalı olduğunu düşünüyorum. Şiddet eğilimli eski bir eşi var.”

“Bu da nefret söylemli bir politikacının hedef olmasından daha mümkün gibi görünüyor.”

Dalga geçiyordu. Mükemmel.

“Bu çok daha yaygın.” diye belirttim. “Ama haklısın. Hedef Armstrong olabilir. Yangın öldürmek için tasarlanmış olabilir. Birini saklandığı yerden dışarı çıkartmak için olabilir. Birini korkutmak ya da mesaj göndermek için olabilir.”

Una Burt’te beni memnun eden tek şey de buydu. Adil olmak konusunda son derece dikkatli ve titizdi. Ne demek istediğimi anladığını ve fikrini değiştirdiğini gördüm. “Onları dışarda bırakabileceğimiz ana kadar hepsinin hedef olduğunu varsaymalıyız.”

“Ne, herkes mi?” Pete Belcott kapıya dayanan iş yüküyle dehşete kapılmış göründü.

Una Burt sakince, “Onuncu ve on birinci kattaki herkes.” dedi. “Herkesle konuşmamız lazım ve hepsinin de biz doğruyu söylediğini zannetmemeliyiz. Herkes bize karşı dürüst davranmayı kendi çıkarına uygun görecektir değil. Olabildiğince adam akıllı bir şekilde potansiyel kundakçılarımız olarak araştırılmaları gerekiyor.”

11. Kat

Belcott, “Daha kundaklama olduğunu bile bilmiyoruz.” diye karşı çıktı.

“Ve eğer emin olana kadar beklersek, yeniden denemek için zamanı olacak.” Burt olumsuz anlamda başını salladı. “Hastane-deki herkes için koruma istiyorum. Yaralanmadan kurtulanlar için kişisel güvenlikleri hakkında tavsiyelerde bulunmanızı istiyorum. Önümüzdeki birkaç gün pek ortalarda görünmemeleri gerekir.”

“Basın onlarla konuşmak isteyecektir” diye Harper gözlemini belirtti. “Bu bilinen bir şey. İnsanlar hikâyelere ilgi duyar.”

“Tehlikede olabileceklerinin farkında olanların gazetelerle konuşma peşinde olmayacaklarını varsaymak zorundayız. Ne var ki, daha garip olaylarla karşılaştım. İnsanlar aptaldır.” Odada kıkırdaşmalar dolaşırken Burt şaşırılmış göründü. Bunu gülünsün diye söylememişi. “Önceliğimiz, insanlar. Murchison Apartmanı’nın en üst iki katındaki bütün sakinlerin hali hazırdaki adreslerini bulmamız gerekiyor. Hastanede olmayıp belediyenin kiracısı olanlara, belediye tarafından geçici olarak kalacakları bir yer sağlanacaktır. Yatak ve kahvaltı verilen pansiyonlar, çok göz alıcı yerler değil ama yanıp kül olmuş bir harabeden iyidir. Sigortacılar özel mülk sahiplerinin izini sürmemiz gerekiyor. Ve birisinin binanın güvenlik kamera sistemini incelemesini istiyorum.”

“Ne arıyoruz?” diye Derwent sordu.

“Binadan olmayan birisini. Ve Armstrong’u, böylece ne zaman oraya vardığı ve yanında kim olduğu hakkında bir fikir edinebiliriz. İdeal olarak, kundakçıyı, ancak binadan içeriye elinde benzin bidonu taşıyarak giren birini göreceğimizi sanmıyorum.”

“Bunun üstesinden gelebilirim.” Colin Vale idari işlerde açgözlü, bunun için yanıp tutuşan, aslında pek çok cinayeti çözen, sıkıcı bilgileri inceleyerek öğüten bir çavuştu. Saatlerce sürecek

güvenlik kamerası kaydı onu kesinlikle mutlu edecekti. Ben ol-
sam böyle bir incelemede gözlerim oyulurdu.

“Eğer apartman sakinlerine odaklanacaksak, daireleri memur-
lardan oluşacak ekiplere paylaşmak istiyorum.” Burt önündeki
varakada bulunan listeyi eliyle düzledi. “Daire 102 ve 105, Pet-
tifer ve Upton, Armstrong’un daire 103’te olduğunu ispatladığımı-
zı varsayarak daire 101 ve 103, Kerrigan ve Derwent eğer
başka bir yerdeyse dağıtımı yeniden yapacağım. Bundan haber
almayı beklerken 101’deki aile ve 104’teki bayanla görüşebilir-
siniz. Daire...”

Odanın arka tarafından Derwent, “Bir saniye bekle.” dedi.
“Daire 102’yi istiyorum.”

“İsteyebileceğin aklıma geldi. Ama Mal ve Chris onu hallediyor.”

“Ah, hadi ama... Ben çoktan başladım bile. Ve çocuğun ha-
tırına, iyi bir iş çıkartmak istiyorum. O en iyisini hak ediyor.”
Derwent uzanıp Mal Upton’a baktı. “Üzerine alınma.”

“Alındım.” Mal öfkeyle Derwent’a baktı. “Sanırım bunu kendi
başımıza halledebiliriz, efendim.”

Chris Pettifer, “İşte benim adamım.” dedi, ancak bunu odadaki
herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söylemişti. Mal ekibe
son katılan kişiydi ve Derwent’tan ödü kopuyordu. Ona kafa tut-
masından etkilenmişim.

“Armstrong’a odaklan, Josh.” dedi Una Burt. “O bu işin
önemli bir parçası. Olmadığını düşünmek aptallık. Muhtemelen,
soruşturmanın en hassas yanı bu. Basının dikkatini sürekli üzeri-
mize ve ne yaptığımıza çekecek olan tek şey. Armstrong üzerinde
kıdemli birisinin çalışmasını istiyorum ve adam senin epey za-
manını alacak. 101’deki aile hayli basit olmalı. Ancak Armstrong
bunun tam tersi. Bu yüzden önceliklerini doğru belirle.”

Derwent’ın yüzünde tam bir bozulmuşluk ifadesi vardı.

11. Kat

“Her neyse, sorun olmasa gerek.” Burt ona tatlı bir şekilde gülümsedi. “Hepiniz bir ekip olarak çalışacaksınız. Sizden bildiklerinizi birbirinizle paylaşmanızı bekliyorum. Diğer apartman sakinleri hakkındaki sorularınızı sorun. Olabildiğince fazla şey öğrenin. Yangından önce Murchison Apartmam’ndaki hayatın nasıl olduğunun tam bir resmini çıkartmak istiyorum. Ayrıca ispatlamadığınız sürece herkesin yalan söylediğini varsayın.”

Derwent hemen, “Sanırım hepimiz nasıl görüşme yapacağımızı biliyoruz.” dedi.

Kadının başı birden kalktı. “Temel şeyleri bildiğini varsaymamak gerektiğini öğrendim, Josh. Sonradan arkanı toplamak yerine şimdiden hatırlatmayı tercih ederim.”

Akıllı davranarak, çıkıntılık yapıp ona meydan okumamaya karar verdi. İçi içini yediğini görebiliyordum. Gerçek şuydu ki geçişte hatalar yapmıştı. Birazcık bile minnettar olmasa da bazılarını kapatmasına yardım etmiştim.

Burt Harper’a döndü. “Görünüşe göre, hepimizin yapacak çok işi var. Bilginizi bizimle paylaştığınız için teşekkür ederim.”

Adam başıyla selamladı. “Yakın zamanda bu yangın üzerinde çalışıyor olacağım. Eğer bir şeyler ortaya çıkarsa, elbette, sizi bilgilendirmeye devam edeceğim.”

Toplantı sona ererken ortaya çıkan genel karmaşada, Derwent’ı yanımda buldum.

“Ne koca bir saçmalık.”

“Harper ilginçti. Adam işini biliyor.”

“Harper değil. *O kadın.*”

Ona sıırttım. “Biliyorum. Sadece seni biraz sinirlendiriyordum.”

“Zaten olabildiğince sinirlendim.” Olumsuz anlamda başını salladı. “Yanlış bir adım atmamı bekliyor. Gerilim beni öldürüyor.”

“Eğer dediğini yaparsan şikâyet edemez.”

“Edebilir ve edecek.” Derwent işaret parmağı ve başparmağıyla gözlerini ovuşturdu. “Tanrım, uyku eksikliğine tutuluyorum.”

“Yaşlanıyorsun.”

Hemen, “Dikkat et Kerrigan.” dedi.

“Tamam, tamam. Hâlâ genç ve enerjiksinsin.”

Una Burt bir savaşta cepheden geri çekilircesine bir telaşla yanımızdan geçti ve Derwent arkasından sanki ölmesini diler gibi baktı. “Harper’dan hoşlanıyor.”

“Ne? Komik olma.”

“Adam tam onun tipi. Yaşça büyük, sağlam yapılı ve cesur bir adam. Bana sorarsan bir şansı da var derdim.”

“Gerçekten mi?” Buna hakikaten şaşırmıştım.

“Kesinlikle. Adam yanarken küreği patlatıp söndürdüğü ağız burnu çarpık şeyler üzerinde çalışmaya alışkın. Muhtemelen Burt’ün yüzü ona eve götürdüğü iş gibi gelir.”

Ben daha cevap veremeden, Derwent uzanıp Chris Pettifer’i omuzundan yakaladı. Adam Mal’la yaptığı sohbetten ona döndü, ikisinin yüzündeki şaşkınlık kınayan bir kararmaya dönüştü.

“Dinle, az önce olanlar için üzgünüm. İkinizin Melissa Pell sorgulamasının üstesinden gelecek kadar iyi olmadığınızı ileri sürmek istemedim. Sadece biz zaten üzerinde çalışmaya başladık ve buna dâhil olduk. Nasıldır bilirsin.”

Derwent onlara karşı sevimli tavrını takınmıştı, bence abartılı bir şekilde onlara karşı dürüst davranarak bundan yararlanıp dostluklarını kazanmaya çalışıyordu.

Görünüşe göre tek dostu bendim.

11. Kat

“Seni fena yaparım!” dedi Pettifer hemen. “Sorumluluk Godley’deyken burada prensesler gibi geçinip gidiyor olabilirsin ama gösteriyi Burt idare ederken böyle yapamayacaksın. Biraz görgü öğren.” O ve Derwent bar arkadaşıydılar, bu yüzden onunla böyle konuşabiliyordu.

“Bunun görgüyle bir alakası yok. Canımı sıkacak bir şeyler arayan Burt’tü. Siz ikiniz sadece araya girdiniz.”

“Yine, fena yaparım.”

Derwent ellerini ceplerine soktu ve duvara yaslandı, tamamen rahattı, ya da öyle görünmeye çalışıyordu. “Melissa Pell’den bahsediyoruz, doğru mu? Aile içi şiddet kurbanı. Kocasından kaçmıştı ve muhtemelen çocuğuyla birlikte kuzey Londra’daki yüksek katlı bombok bir binada oldukça güzel bir yaşam sürüyordu. Sence erkekler hakkında ne hissediyordur?”

Pettifer olumsuz anlamda başım salladı. “Hiç alakası yok.”

“Kesinlikle alakası var. Sizden korkacak ve size hiçbir şey söylemeyecek.” Derwent ileri iterek beni yandan dürtükledi. “Kerrigan’a ihtiyacınız var.”

Gözlerimi kırpıştırdım. Savunmasız yakalanmışım. “Ne? Neden beni bunun ortasına atıyorsun?”

“Çünkü sen kızsın onlar değil.” Derwent, Pettifer ve Mal’a ince bir gülümsemeyle tebessüm etti. “Onlara bak. Nazik tiplerden değiller, değil mi?”

Pettifer dizleri iflas edene kadar rugby oynamıştı ve yüzü de zaten bunu ispat ediyordu. Mal’ın saçları karmakarışık, üstü başı dağınıktı ve Danua gibi sarsaktı.

“Kerrigan’a da tam olarak nazik demezdim.” dedi Pettifer.

Kollarımı bağladım. “Sana teşekkür mü etsem yoksa defol git mi desem bilmiyorum.”

“Namım tatlı ve neşeli olmakla kazanmadın.”

“Ne namı?” diye sordum.

“Hiç.” Pettifer geri çekilmeye başladı. “Kesinlikle hiç.”

“Geri gel ve ne demek istediğini açıkla.”

“Hayır. Çok korkuyorum.”

“Ah, haydi ama!” dedim, bıkkınlık gelmişti. “Sanki benden gerçekten korkuyorsun.”

“Evet, haklısın. Korku içindeyim.” Mal de hafiften uzaklaşıyordu.

“Yani Melissa Pell’le konuşmaya giderken onu yanınızda götürmeyecek kadar çok korkuyorsunuz.” dedi Derwent. “Böyle bir riski göze alamazsınız.”

Pettifer durdu. “Asla vazgeçmezsin, değil mi?”

“Pek sayılmaz.”

Pettifer beni işaret etti. “O gelebilir. Sen uzak kalsan iyi olur.”

“Benim planım da bu.” Derwent sırtıttı. “Teşekkürler, adamım.”

“Bana teşekkür etme.” Gölge gibi onu takip eden Mal’le birlikte yürüyerek uzaklaştı.

Derwent’a döndüm. “Benim teşekkürüm nerede?”

“Şansını zorlama, Kerrigan.”

“Burt’ün ne dediğini duydun. Meşgul olacağız. Melissa Pell’le konuşmaya ne zaman vakit ayırmalıyım?”

Hiç olmadığı kadar yüce gönüllü bir tavırla, “Ne zaman sana ihtiyaç duyarlarsa gitmene izin vereceğim.” dedi.

“Eğer öğrenirse Burt benim kafamı kopartır.”

“Yöneticilik kursunda ona bunu öğretmediklerine eminim. Şu anda bütün yaptığı insan ilişkileri becerilerini kullanmaktan iba-

11. Kat

ret. Sana sadece çok ama çok hayal kırıklığına uğradığını söyleyecektir.”

“Ah, harika.”

“Keyfini çıkart.” Derwent gerindi. “Sende memnun etme hastalığı var. Herkesi memnun etmeye çalışıyorsun.”

“Bu kötü bir şey mi?”

“Senin için öyle.”

“Tamam.” dedim. “İnsanları mutlu etmekten hoşlanıyorum. Sen de mutsuz etmekten hoşlanıyorsun.”

Sırıttı. “Eğer mecbur kalırsam.”

“Ya da eğlence olsun diye.”

“Ya da, kesinlikle, eğlence olsun diye.”

“Yani, şu Melissa Pell meselesi...” dedim. “Bunun sebebi benim bulaşmamın Una Burt’un canını sıkacak olması.”

Sırıtmayı kaybordu. Birdenbire hiç görmediğim kadar ciddileşti. “Hiç de değil. Toplantıda söylediklerimde samimiydim. Onun dosyasıyla, tanıdığım en iyi polisin ilgilenmesini istiyorum.”

İçimde şaşkınlıkla karışık ılık, alışılmadık bir gurur duygusunun parladığını hissettim. “Ya. O...”

“Ve eğer onlar başaramazsa...” dedi Derwent, “Bunu sen yapmak zorundasın.”

Bölüm 9

Refakatçi odası aşırı sıcaktı ve pencereler buğulandığından dolayı pusluydu. Küçük, berbat, uyumak için pek rahat olmayacak ahşap iskeletli eşyalarla döşenmiş bir yerdi.

Odada bu kadar çok insan olması –ben ve Derwent dâhil, dokuz kişi– durumu daha da kötüleştiriyordu. Yaşlılıktan buruşmuş bir kadın devasa bir mendile burnunu sümkürürken, sırtımız kapıya dönük halde, içerdekiler tarafından fazlasıyla görmezden gelinerek, ayakta dikiliyorduk. Kadının her iki yanında iki iri yapılı adam oturuyordu. Biri sakallı diğeri sinekkaydı tıraşlıydı ama kafalarının şeklinden, omuz genişliklerinden ve kürek gibi ellerinden kardeş olduklarını hemen anlardınız. Tenleri soluk, saçlarıysa koyu renkliydi, bana hikâye kitaplarındaki çingeneleri hatırlattılar. Neredeyse dalgalı saçlarının arasından halka şeklinde altın küpelerinin ışıldamasını bekledim. Onların yanında minik gözleri ve petrol mavisi ojeli tırnaklarıyla, tombul, sarı saçlı bir kadın oturuyordu. İçeri girdiğimizde başını kaldırıp baktı ama hiç konuşmadan dikkatini yerdeki bir boyama kitabı yüzünden ağız dalaşına tutuşmuş iki küçük kıza çevirdi. Kadının yanında oturan gözlerini boşluğa dikmiş bir çocuk vardı. Aşırı kiloluydu, tişörtü yukarı kayarak yarım ay gibi beyaz göbeğini gözler önüne sermişti. Bu görmeyen bakışları tanıdım: Şoktaydı.

11. Kat

“Böldüğüm için özür dilerim.” dedi Derwent. “Carl Bellew’u arıyorum.”

Bir duraklamanın ardından sinekkaydı tıraşlı adam, “O benim.” dedi.

Derwent bizi tanıtip yangını soruşturduğumuzu açıkladı. “Murchison Apartmanı’ndaki 101 numaralı dairenin sahibi sizsiniz değil mi?”

“Bu doğru.” Somurtkandı, bizimle göz teması kurmuyordu. Daha yaşlı olan kadın bizi izliyordu, mendili yüzüne kapattığından yüz ifadesini göremiyordum. Ancak gözleri cin gibiydi, hiçbir şeyi kaçırmadığını hissettim. Kadının saçları doğal rengi olmayan mavi-siyah bir tona boyanmış olsa da adamların görünüşlerinin kime çektiği açıktı. Oğulları gibi kadının da benzi soluktu ama onların dörtte biri kadardı. Yüzü inceydi, cildinde kurumuş bir nehir yatağı gibi çizgiler ve çatlaklar vardı. Burunu geri kalan hatlarına göre çok büyüktü ve gaga gibi kıvrıktı. Kucağında büyük bir el çantası vardı ve onu beyaz bandajlarla sarılmış pençeye benzeyen elleriyle tutmuştu. Kurumuş kalmış görüntüsüne karşın o kadar yaşlı değildi. Elli ile seksen arasında herhangi bir yaşta olabilirdi.

“Ve orada ailenizle mi yaşıyorsunuz?” diye Derwent kontrol etti.

“Evet. Çocuklar, karım ve annem.”

“Bunların hepsi sizin mi?” Derwent iki kızı ve bir oğlanı işaret etti.

“Hayır, sadece erkek olan. Kızım yoğun bakımda.”

“Bu yüzden buradayız.” dedi daha yaşlıca olan kadın.

Yüzümü ekşittim. “Yoğun bakım bir üst katta değil mi?”

“Evet, ama orada kullanabileceğimiz bir oda yok.” El çantasını çekerek göğsüne daha da yaklaştırdı. “Gidecek başka yerimiz olmadığından değil.”

“Anne, benimle eve gelebilirsin, sana söyledim.” Sakallı adam kocaman eliyle annesinin koluna birkaç kez hafifçe dokundu. Kadın ona bakmadan adamdan silkinip kurtuldu.

“Bırak şimdi bunu, Rocco. Zamanı değil.”

Sarı saçlı kadının yüzünden gelip geçen ifadeyi ucundan yakaladı, saf bir korkuydu. Kolay bir kaynana değil, diye tahmin ettim.

“Yangın anında dairede tam olarak kimler vardı?” diye Derwent sordu.

“Ben. Annem...”

“Nina Bellew...” dedi kadın. “Benim adım bu. Nina.”

Carl kadına ürkek bir bakış atarak, “Evet.” dedi. “Nina Bellew. Becky, kızım yedi yaşında ve Nathan. Nathan on yaşında.”

Adının söylenmesiyle çocuğun göz kapakları titreşti ama dalmış halinden pek çıkmadı.

“Başkası?” diye Derwent sordu.

“Debbie, karım.”

“Hayır, o yoktu. Dışarı gitmişti, hatırladın mı? Aşağıdaki dükkânlara. Yangın sırasında orada değildi. Adamın sorduğu bu. Dairede yaşayanlar değil. Yangın sırasında kimin olduğu.” Kesik kesik çıkan, kulak tırmalayan sesiyle Nina Bellew bana bir kargayı hatırlattı. Kelimeler ağzından makineli tüfek gibi çıkıyordu.

“Evet, pekâlâ, anne. Debbie dışarı gitmişti.”

“Muhitteki dükkânlara mı gitti?” diye sordum.

“Evet.”

11. Kat

“O halde fazla uzun sürmemiştir.”

“Hayır. On, yirmi dakika?”

“Kahrolası asansör yine bozuktur, değil mi? Bütün merdivenleri inip çıkmak zorundaydı. Asırlar sürer.” Nina burnunu çekti. “Tez canlı biri değil, öyle değil mi?”

Eğer Nina onun dönüşünü bekliyorduyorsa, giderek Debbie’nin işi ağırdan almakta çok haklı olduğundan yana bir hisse kapılmaya başlamıştı.

Derwent bir sonraki sorusunu soramadan iki küçük kız arasında içten içe devam eden gerginlik aniden köpürüverdi. İkisi birden öfkeli çığlıklarla kıyameti kopardı. Elimden gelen tek şey ellerimle kulaklarımı kapatmamak için kendime hakim olmaktı. Nina bezmiş görünüyordu. Nathan, tıpkı bir tatu* gibi dizlerini yukarı çekip top gibi kıvrılmaya çalıştı. Başlığını kafasına çekip yüzünü saklamak için iplerini çekti.

“Lola, kes şunu. Tansy, sen de.” Sarı saçlı kadın yüksek, tiz bir sesle konuşuyordu, kelimeleri durduğum yerden zorlukla duyuluyordu.

“Haydi, Louise, onları beş dakika sessiz tutamaz mısın?” diye Rocco sordu.

“Uğraşıyorum.” diye Louise fısıldadı. “Bu hiç kolay değil. Bütün gün buraya tıklıp kaldığımız için huzursuzlandılar.”

“Zor zamanlarında aileme destek oluyorum.”

Nina kin dolu bir sesle, “*Onun* için bunun bir önemi yok.” dedi. “Bizi evine almaktansa sokakta görmeyi tercih eder.”

* **Tatu (Armadillo):** Ana yurdu Güney Amerika olan plasental memeli. İsmi İspanyolcada zırcık anlamına gelen kelimedenden *armadillo* ortalama 75 cm. uzunluğundadır. Armadilloların vücudu bir tür zırhla korunur, bu özelliğiyle tespîh böceğine benzer. Tehlike anında kendisini korumak için kıvrılarak top halini alır.(Ç.N.)

“Bu doğru değil.” Louise incinmiş göründü. “Gidecek yeriniz yokken sizi bırakmam.”

Derwent belirgin bir şekilde ailenin ağız dalaşının bütün gün sürebileceğini kavramıştı. Kendini duyurmak için sesini yükseltti. “Debbie nerede?”

“Becky ile birlikte.” dedi Carl.

Nina hemen, “Hayır, değil.” dedi. Dönüp bize “Onunla kalmak istedi ama izin verilmedi. Becky’nin odasının önündeki koridorda beklemesine müsaade ettiler.” dedi.

“Hemen gidip onunla konuşacağız.”

Nina homurdandı. “Size hiçbir şey söyleyemeyecek. Etrafında olup bitenlere hiç dikkat etmez. Yarı yarıya hayal  leminde dir.”

“Asla bilemezsiniz. Bazen insanlar o sırada önemli gelmeyen şeyleri duyup g r rl r ama bunlar bizim için önemlidir.” dedim. “Lafı gelmişken, herhangi biriniz d n şüpheli bir şey gördü m ? Ya da bir şey duydu mu?”

Carl ve Nina uyum içinde hayır anlamında başlarını salladılar. Nathan görünmez olmuştu.

“Birisinin size veya ailenizden birine zarar vermek istemesi için bildiğiniz bir sebep var mı?” Derwent’m sesi sakın ve sorduğu soru rutindi ama Carl Bellew’un üzerindeki etkisi dikkat çekiciydi. Rengi soldu ve yeni karaya vurmuş bir balık gibi ağızını açıp kapatmaya başladı.

“Elbette hayır.” Nina oğluna bir bakış attı. “Hiç sebep yok, değil mi, Carl?”

“Yok.” Adam yeniden hayır anlamında başını salladı, bu defa öyle şiddetle salladı ki gıdısı gömleğinin yakasına sırttı.

“Bunun bizimle bir ilgisi olduğunu nereden  kartıyorsunuz?” Rocco  ne uzandı, bacaklarına dayadığı elleri sıkılarak iri

11. Kat

birer yumruk halini almıştı. “Birinin canını sıkacak hiçbir şey yapmadık.”

Sorun çıkarmadan, “Sormak zorundayız.” dedim. “Şaşarsınız. Herkes bir kavgaya tutuşabilir, değil mi?”

“İnsanlar bizimle kavga etmez.” dedi Nina Bellew.

“Kendi hayırlarını düşünüyorlarsa yapmazlar.” Rocco bunu mırıldanarak söyledi ama bunu ben de, Nina da duyduk. Dönüp oğluna, az önce kardeşine baktığı şekilde bir bakış attı.

“Doğum tarihiniz ne, Carl?” diye Derwent sordu.

“Yedi, yedi, yetmiş.”

“Yedi Temmuz, 1970.” Derwent bunu not ediyordu.

“Ben de öyle dedim.”

“Ya geçiminizi nasıl sağlıyorsunuz?” diye sordum.

“Tamirat işleri.” diye Carl mırıldandı. Louise’in yüzündeki şaşırma ifadesinden kurtulamadığını fark ettim. Başını kızlarından birine doğru eğdiği için artık yüzünü göremiyordum.

Derwent hoş bir şekilde, “İyi kazanıyor olmalısınız.” dedi. “Daireyi satın aldınız, değil mi?”

“Evet.” Dalavereci gibi görünüyordu. “Satın alma hakkı* uygulaması türündendi. Belediye satıyordu, biz de aldık.”

“Biz?”

“Ben ve annem.”

“Siz evrakta yoksunuz, Bayan Bellew.” dedi Derwent.

“Ona biraz para verdim. Ne olmuş? Bu bir aile meselesiydi.”

* **Satın Alma Hakkı (Right to Buy (RTB))**: Birleşik Krallık ve İrlanda’da belediyelere ait evlerin içinde oturan kişilere kendi taleplerine bağlı olarak yine belediyeler tarafından piyasaya değerinin oldukça altında satılmasına dönük uygulama. Yapılan indirim kiracının kamuya ait konutlarda oturma süresiyle ilintilidir. (Ç.N.)

Bir vantrilok* kuklasının dişleri kadar muntazam ve rahatsız edici olan parlak beyaz takma dişlerini ortaya çıkartarak oğluna gülümsemi. “Beni başından atmaya uğraşmaması gerektiğini bilir.”

“Buna yeltenmek bile istemezdim.” dedi Carl. Üst dudağında ve alnında beliren terler parıldıadı.

“Uzun süredir mi orada yaşıyorsunuz?” diye sordum.

“İnşa edildiğinden beri; 1966’da taşındım.” dedi Nina. “Evli bir kadın olarak başka bir yerde hiç yaşamadım. Asla da istemedim.”

“Ve oğlunla karısının yanınızda yaşamasından memnundunuz?”

“Elbette öyleydim. Aile ailedir. Her neyse, o her zaman en sevdiğim oğlumdu.”

“Vay bel!” Rocco gerçekten buna bozulmuş göründü. “Kes şunu anne.”

Kadın kıkırdadı. “Sadece seninle dalga geçiyorum.”

Derwent, Carl’a döndü. “Aletlerini nerede tutuyorsun? Dai-rende mi?”

Adam ihtiyatlı davranıyor gibi göründü. “Neden bilmek istiyorsunuz?”

“Kazara yangın çıkartabilecek her şeyi araştırıyoruz. Eğer bir matkap şarjınız, boyanız ya da verniğiniz varsa bunu bilmemizin faydası olurdu.”

“Hayır. Öyle şeyler yok.”

“Peki, aletlerinizi nerede tutuyorsunuz?” diye sordum.

* **Vantrilok:** Dudakları kıpırdamadan, sesi kendi ağzından çıkmıyormuş gibi konuşabilme becerisi olan, bu becerisiyle, sahnede tek başına olduğu halde karşılıklı iki kişi konuşuyormuş gibi gösteri yapan kimse. Genellikle vantriloklar gösterilerinde kendilerinin konuştuğu bir kuklayı kullanırlar.(Ç.N)

11. Kat

“Barber House’un arkasındaki kilitli bir garajda.”

Derwent’a, “Yüksek binalardan bir diğ erinin adı.” dedim.

“Şansınız varmış, değil mi? Hiçbir şey kaybetmediniz.”
Derwent’ın sesi aldatıcı biçimde hafifti.

“Evet. Kuşkusuz.” Carl annesine bir göz attı, yardım ister gibi görünüyordu ve karş ılık olarak sadece utandıran bir küçümseme aldı. “Dairemize dönme şansımız var mı?”

Derwent kesin bir ifadeyle “Hayır. Çok tehlikeli” dedi.

“Almam gereken bir şey var.”

“Eğer dairenin içindeyse, gitti.” Derwent olumsuz anlamda baş ını salladı. “Duman hasarı yangın hasarı, su hasarı. O her neyse, bitti gitti, dostum.”

“Hayır, bunu anlıyorum. Ama manevi değ eri vardı, bilirsiniz.”

Oturma odasındaki enkazın üzerinde asılı kavrulmuş avizeyi düşünerek, “Gerçekten geriye bir şey kalmamış.” dedim. “Çok üzgünüm.”

“Bir kasa vardı. Benim odamda.” Nina Blew çok hızlı bir şekilde gözlerini kırptırdı. “Yatağın arkasında. Büyük değil. Otuz santim boyunda, yirmi beş santime yirmi beş santim genişliğinde.” Boş eliyle havada kutunun ebatlarını çizdi. Diğer eli hâlâ el çantasına sarılmış haldeydi. “Kasanın alev geçirmemesi gerekiyordu. İçinde bana lazım olan şeyler var.”

“İtfaiye ekiplerinden ve olay yeri inceleme memurlarından onu aramalarını isterim.” dedim.

“Ona dokunamazlar. O benim.”

“Bayan Bellew, evinizin içindekileri temizleyecekler. Eğer kurtulan bir şey kaldıysa, kasa dâhil, size iade edilecektir.”

“Araklayacaklar, artık değ erli olduğunu biliyorlar. Ama para ya da mücevher değil. Hiç öyle bir şey yok.” Yine gözlerini kır-

pıstırdı, bunun heyecanlanmasının işareti olduğunu fark ettim. “Şahsi bir şey. Carl’ın dediği gibi, manevi bir değeri var.”

“Size söz veriyorum, hiçbir şey çalmayacaklar.” dedim. “Eğer yakalanırlarsa derhal işten atılırlar. Buna değmez.”

“Sen öyle san.” Nina karga gibi gakladı.

“Kasayı aramalarını söyleyeceğim. Ne kurtarabilirlerse, incelemekte serbestsiniz. Eğer bulurlarsa ve içindekiler tahrip olmuşsa, boşaltılmadığına, kasanın yangından hasar gördüğüne kendiniz ikna olabilirsiniz.”

“Dinle, küçük hanım, onu sanki yanmış ve her şey tahrip olmuş gibi gösterebileceklerini biliyorum. Ben daha dün doğmadım.”

“Ne zaman doğdunuz, Bayan Bellew?” diye Derwent sordu, kalemi not defterinin üzerinde geziniyordu.

Kadın dehşete kapılmış göründü. “Bu en yakınlarıma, en sevdiğlerime bile söyleyeceğim bir şey değil, genç adam.”

“Evet, ama ben sizin en yakınınız ya da en sevdiklerinizden değilim. Ben bir polis memuruyum ve size doğum tarihinizi soruyorum.”

“On beş şubat.” Kulak tırmalayan sesi bir mırıltı seviyesine inmişti.

“Yıl?”

“46.”

Derwent açık bir şekilde, “1946.” dedi. “Teşekkürler, Bayan Bellew. Ya kızlık soyadınız nedir?”

“Hayes.”

“Teşekkürler.”

“Defol git başımdan!” diye mırıldandı.

“Ne dediniz, Bayan Bellew?”

“Hiç. İşte, bize yeterince soru sordunuz mu? Biliyorsunuz, sinirlerimiz çok bozuk. Evimizi ve eşyalarımızı kaybettik, küçük torunum çok hasta. Bizi rahat bırakabilir misiniz?”

Derwent cana yakın görünen ama içten olmayan bir gülümsemeyle, “Neredeyse bitti.” dedi. “Yeniden sizinle temasa geçmeye ihtiyaç duyma ihtimalimize karşı adresiniz gerekiyor.”

Rocco, “Benimle yaşayacaklar.” dedi, iki kız dimdik oturup tutulmuş gibi kaldı.

“Ne! Hepsi mi?” Louise güldü. “Onları nereye yerleştireceğiz?”

“Altından kalkarız, tamam mı?” Derwent’a dönüp, “Eastfield Yolu 24.”

“Ve her biriniz için bir telefon numarası.” Derwent not defterini elden ele geçirdi, yeni bir sayfa çevirdiğinden onlar hakkında yazdıklarını göremiyorlardı. Nina dönüp de bakmadı bile.

“Bir telefonum yok. Cep telefonlarını sevmiyorum. Radyasyon beyninizi pişiriyor.”

“Benim üzerimden anneme ulaşabilirsiniz.” dedi Carl. “Benden pek uzak olmaz.”

“Ya da benim.” Rocco kaşlarını çatarak kardeşine baktı. “Onun dizinin dibinde olacağız.”

“Şanslı değil miyim.” Nina Derwent’a göz kırptı, söylediğinde samimi miydi yoksa tam tersini mi anlamalıydık, bunu söylemek mümkün değildi.

Bölüm 10

“**A**klıma takılan şeyler var.”

“Benim de öyle.” dedi Derwent. Hastane koridorunda hafifçe peşinden yetişmeye çalışarak onu takip ediyordum. Cilalı bir zemin ve yüksek topuklu ayakkabılar birbirine pek uymuyordu ama yüksek topuklu giymekten hoşlanıyordum. Zaten uzundum. Buna rağmen daha da uzun olmayı sorun etmiyordum, özellikle de iş yerinde. Sırf gözlerinin içine bakıyorum diye bana sorun çıkartmayı kafasına koymuş adamlar vardı.

Bunlardan biri bir adım önümde yürüyordu.

“Bayan Bellew’a neden doğum tarihini sordun?” diye sordum.

“Kutunun altından girip üstünden çıkacağım.” Ulusal Polis Bilgi Sistemi’ni kastediyordu.

“Sence kaydı var mıdır?”

“Bundan eminim. Kesinlikle oğlunun da var.” Derwent kenara çekilip genç bir hemşireye yol verdi, ardından dönüp onun yürüyerek uzaklaşmasını izledi. Sessiz bir ısıklık çaldı. “Hastanelere bayılıyorum.”

“Çok klişesin.”

11. Kat

“Ah, hadi ama... Hemşireleri kim beğenmez? Genç ve güzel, mutlu etmeye hevesli, hoş minik bir elbise...”

“Hiç de iç gıcıklayıcı olmayan bir ameliyat elbisesi giyyordu.”

Derwent sırtarak, “İç gıcıklayıcı?” diye tekrarladı. “İç gıcıklayıcı.”

Onu duymazdan geldim. “Hemşire olması ona kötü gözle bakabileceğin anlamına gelmez.”

“Kıskanıyorsun.”

“Hiç sanmıyorum.”

Becky Bellew'm tedavi olduğu yoğun bakım ünitesinin önünde bir polis memuru nöbet tutuyordu. Kimliklerimizi ona gösterdik ve Derwent bayan memurun nöbete başladığından beri hiçbir şey olup olmadığını kontrol etti.

“Etrafta hiç muhabir yok mu? Sorular soran yabancı biri?”

“Hayır, efendim.” Muhtemelen yirmilerinin başındaydı ama makul saç kesiminden akıllı uslu tavrına kadar sanki orta yaşlı olarak doğmuş gibi görünüyordu.

“Çıkardığın iyi işe devam et.” dedi Derwent ve ben geçeyim diye kapıyı açık tuttu. Tekrar kapatana kadar bekledim.

“Nesin sen, kraliçe mi? ‘Çıkardığın iyi işe devam et.’”

Savunmacı göründü. “Ona ne söylemem gerekiyordu?”

“Bilmiyorum. Görünüşe göre senin repertuarında kur yapmayan veya büyüklük taslamayan bir şey yok.”

Yüz ifadesi karardı. “Caydırıcılığı var.”

“Evet, gerçekten korkutucusun.”

“Olabilirim.”

Sevimli bir şekilde, “Kuşkusuz olabilirsin.” dedim. “Eğer kendine inanırsan istediğin her şeyi olabilirsin.”

Derwent, "Benden korktuğun zamanlar oldu." diye yakındı.

"Üstesinden geldim."

"Bana anlatma." Yüzünde o yavaşça yayılan gülümseme belir-di. "Beni çıplak hayal ediyorsun."

"Bunu hayal etmeme gerek yok. Gördüm." Doğal olarak mümkün olabilecek en romantik olmayan şartlar altındaydı.

Sırtışı büyüdü. "Elbette gördün."

"Ama bunun için endişelenme."

Yüzünü astı. "Neden endişeleneyim ki?"

"Üşümüş ve yaralanmıştın. En etkileyici görünüşünün bu olmadığına eminim. Buna gönülden inanmak istiyorum."

"Kerrigan."

"Efendim."

Gülmemeye çalışarak yanaklarını içeri çekti, ardından olumsuz anlamda başını sallayarak durumu kabullendi. "İşe dönelim."

"Evet, efendim." Debbie Bellew'ın nerede olabileceğini sormak için hemşire bölümüne yöneldim. Bana annemi hatırlatan İrlandalı bir hemşire bize yolu tarif etti.

"Onu kızının odasının dışındaki koridorda bulursunuz. Zavallı kadın. Sinirleri çok bozuk. Uyumadı. Hiçbir şey yemiyor, bir süre önce ona sadece biraz çay içirebildim."

"Kızının durumu nasıl?" diye Derwent sordu.

"Ah, bilirsiniz. Henüz kesin bir şey söyleyemeyiz. Yapabileceğimiz tek şey beklemek."

Debbie başı ellerinin arasında, saçları yüzünün her iki yanına düşmüş halde oturduğundan uyuyor muydu, ağlıyor muydu, yoksa sadece düşünüyor mu, bunu söylemek imkânsızdı.

"Bayan Bellew?"

11. Kat

Başı hemen kalktı, endişe yüzünden kaşları çatıktı. “Ne oldu? Becky mi?”

“Biz polis memuruyuz, Bayan Bellew. Dün Murchison Apartmanı’nda neler olduğunu soruşturuyoruz.”

“Ya...” Sanki başka birini görmeyi bekliyormuş gibi uzanıp arkamıza doğru baktı. Şüphe uyandırıcı ve aynı zamanda bu şartlarda garipti. Suçluluk hisseden bir görüntüsü vardı. “Benden ne söylememi istiyorsunuz?”

Derwent, “Dün akşam hakkında size birkaç soru sormak istiyoruz.” dedi. “İlk olarak, yangın çıktığında dairede değildiniz. Ne zaman ayrıldınız?”

“Şey...” Gözlerini kırptırdı. “Bilmiyorum. Beşten sonra olsa gerek.”

“Neden ayrıldınız?”

“Nina için kek alıyordum. Kayınvalidem...” diye açıkladı. “Beni alışverişe yolladı. Sadece yirmi dakikalığına gittim. En fazla yarım saat.”

“Sizi gönderdi.” diye tekrarladım.

“İtiraz etmedim.” Debbie kıyafetinin kollarını ellerinin üzerine çekti, yetişkin bir kadından ziyade ergen yaştaki bir gençten beklediğim bir hareketti. “Dışarı çıkıp alışverişe gitmeye asla itiraz etmem.”

Derwent bir gülümsemeyle, “Buna karşın asansör bozuktu.” dedi.

“Beni dinç tutuyor.”

“Alışverişe giderken yolda şüpheli birini gördünüz mü?” diye sordum. Hayır anlamında başını salladı.

“Ya tanımadığınız birine?”

“Bir adam vardı.” Debbie muğlak konuşuyordu. “Onu pek

hatırlayamıyorum. Merdivenlerdeydi ve yürüyerek yanımdan geçti.”

“Yaşı?”

“Bilmiyorum.”

“Benden genç miydi, yaşlı mıydı?” Derwent gerçekten de aceleci bir tavırla konuşmamaya çalışıyordu ama bu gayreti sesini sertleştirdi ve kadın biraz sindi.

“Belki aynı yaşıydı. Bilmiyorum.”

“Yapılı mıydı?”

“Normaldi.”

“Bu ne demek?” diye sordu Derwent.

“Bilmiyorum. Normal.” Ellerini salladı, tedirgindi. “Onun önemli olduğunu bilmiyordum.”

“Olmayabilir.” Derwent’a onu uyaran bir bakış attım. Debbie’ye dönüp “Ya yüzü? Onu tarif edebilir misininiz?” dedim.

“Beyazdı.”

“Hepsi bu mu?” diye Derwent sordu.

“Onu çok iyi göremedim. Şapka takmıştı.”

“Saç rengi.”

“Kadın olumsuz anlamda başını salladı.”

“Göz rengi? Gözlüğü var mıydı?”

“Sadece şapkayı gördüm.”

“Neye benziyordu.”

“Bilmiyorum.” Debbie hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladı. “Hatırlayamıyorum.”

“Beyzbol kepi miydi?” diye sordum. “Kasket miydi? Yoksa siperlikli şapka mıydı?”

11. Kat

“Beysbol kepiydi.” Birkaç kez burnunu çekti. “Kırmızı.”

“Üzerinde amblem var mıydı?” Ya da başka renkler?”

“Hayır.”

“Ya kıyafeti?”

“Kot pantolon sanırım ve koyu renk mont.” Göğsünde yukarıdan aşağıya doğru parmaklarını gezdirdi. “Fermuarı vardı.”

“Ayakkabılar?”

“Spor ayakkabı.” Bu bir tahmindir ve hepimiz bunu biliyorduk.

“Bu çok yardımcı oldu.” dedi Derwent. “Aklınıza onunla ilgili bir şey gelirse, bize haber verin.” Ona bir kart uzattı. “Bu numarayla her zaman arayabilirsiniz. Gece gündüz.”

Verdiği karttaki numara benimdi, bunu gördüm.

“Aklıma başka bir şey gelmez.” dedi Debbie. “Onu zorlukla gördüm.”

Derwent tereddütsüz, “Eğer gelirse, bizi nerede bulacağınızı biliyorsunuz.” dedi. “Kızınız nasıl?”

“İyi değil.” Sesi kasvetli geliyordu.

“Üzgünüm.” İlk defa, Derwent tamamen samimiydi. “Size eşlik etmesi için birisini getirmemi ister misiniz? Kocanız...”

“Hayır!” Bu saf içgüdüydü. Kendini kontrol altına almaya çalıştığını gördüm. “Hayır. Teşekkür ederim. Nathan’a bakması gerekiyor.”

Aklıma ailesi tarafından ihmal edilen, koltuğunda kıvrılmış, sersemlemiş haldeki çocuk geldi.

“Aile dışından korktuğunuz biri var mı?” diye sordum.

“Dışardan yok.” Bu hiç üzerinde düşünmeden yapılmış bir yorumdu ve ancak iş isten geçtikten sonra fark edip elini ağzına koydu.

“Bayan Bellew, eğer kendinizi emniyetsiz hissediyorsanız...”

“Hayır. Hayır, bu bir şakaydı.” Gülümsemeye çalıştı. “Sadece bir şaka.”

Buna geri döneceğim, diye aklımdan geçirdim. Sinirlerinin daha az bozuk olduğu, daha az tedirgin olduğu bir zamanda. Eğer elimden gelirse ona yardım edecektim.

“Bunun kasten olduğunu mu düşünüyorlar?” diye sordu. “Yangının?”

“Henüz bilmiyorlar.” dedi Derwent. “Kundaklama için bir sebep olup olmadığını bu yüzden ortaya çıkartmaya çalışıyoruz.”

Kadının yüzü kirlenmiş buz gibi gri bir renk almıştı. “Ama bu bir kaza olabilirdi.”

“Bu mümkün. Neden soruyorsunuz?”

“Hatırlayamıyorum.” Kucağında birbirinin içine aldığı ellerini sıktı. “Uğraşıyorum ama yapamıyorum.”

“Neyi hatırlayamıyorsunuz?” diye sordum.

“Çıkmadan önce ütü yapıyordum.” Bir elini başına koydu, peşişandı. “Ve hatırlamıyorum. Ütüyü kapattığımı hatırlamıyorum.”

“Ütüyü buldular.” dedi Derwent. “Müfettiş söyledi. Yangın oradan başladıysa bunu söyleyebilecekler.”

“Bunu ortaya çıkarabilirler mi?” Daha da endişelenmiş görün-
dü. “Ama eğer her şey yandıysa...”

“Yangınlar üzerinde çalışmaya alışıklar. Sizin ya da benim yapabileceğimden çok daha fazlasını ortaya çıkarabilirler.” Derwent gülümsedi. “Ama bu konuda gerçekten endişelenmenize gerek yok.”

“Kızım şu odada yatmış acı çekiyor ve bu benim yüzümden olabilir. Endişelenmeden edemiyorum.”

11. Kat

Onun için çok üzüldüğümü hissettim. “Eğer isterseniz, müfettişe sorabilirim. Söylediklerinden sizi haberdar ederim.”

“Sadece bilmek istiyorum.” Debbie’nin gözleri yaşlarla doldu.

“Anlıyorum.”

“Sizi ya da ailenizi tehdit etmek için bir sebebi olan birilerini tanıyor musunuz?” diye sordum.

“Onları tehdit etmek mi? Siz neyden bahsediyorsunuz?”

“Birisinin yangın çıkartmak için bir sebebi olup olmadığını ortaya çıkartmaya çalışıyoruz, Bayan Bellew. Eğer birisinin ailenize garezi varsa ya da sizi korkutmak istediye, bunu bilmek bizim için yararlı olurdu.”

Gözleri büyümüştü. “Ben... Neden birisinin bize kızgın olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Herkes soruyoruz.” diye Derwent durumu açıkladı. “Sadece siz değilsiniz.”

“Ya...” Başını indirip ellerine baktı. “Carl ne dedi?”

“Bu neden önemli?” diye Derwent sordu.

Hafifçe omuzlarını silkti. “O ne dediyse ben de onu düşünüyorum.”

“Bu bir kural, değil mi?”

“Doğrusu bu.” Hâlâ önüne bakıyordu, yüzünde kasvet vardı. Onu kaybetmiştik. Derwent’la göz göze geldik, başıyla bana çıkışı işaret etti.

“Sizi rahat bırakacağız, Bayan Bellew.” dedim. “Aklınızda olsun, sorunuz olursa ya da konu ile ilişkili veya önemli olmadığını düşünseniz bile dün hakkında garip bir şey hatırlarsanız beni arayabilirsiniz.”

Tamam anlamında başını salladı. Kadın daha önce sorduğu

aynı soruyu sormak için yeniden konuştuğunda Derwent ve ben yürüyerek uzaklaşmaya başlamıştık.

“Carl ne dedi?”

Derwent bana bir göz attı. Omuzlarımı silktim.

“Size zarar vermek için hiç kimsenin bir nedeni olmadığını söyledi.”

“Öyle mi dedi?” Bunu hafifçe söylemişti. “Annesi orada mıydı?”

“Evet.”

“Annesi orada olmasa ne derdi merak ediyorum.”

“O nedenmiş?”

Olumsuz anlamda başını salladı, hâlâ bize bakmıyordu. “Sadece merak ediyorum, hepsi bu.”

Dönüp gittik. Kadının görüş alanından çıkınca Derwent durdu. “Yeniden Carl’la konuşmamız gerekiyor.”

“Bence de öyle.”

“Bu sefer yalnız başına.”

“Öncelikli olarak.”

“Ve güvenlik kamerasında kep takmış bir adamın görüntüsü var mı bir bak.”

“Kepi sürekli takmamış olabilir.” diye belirttim.

“Geriye ne kalıyor? Kot pantolonlu ve montunun fermuarı çekilmiş bir adam.”

“Oldu, zaten ortalıkta böyle dolaşan sadece bir tek adam vardı.”

“Bu bir başlangıç.” dedi Derwent zalimce. “Bu aşamada, yapmamız gerekenler bundan ibaret.”

Bölüm 11

Asansörlerden sakınarak merdivenlerden aşağı indik. Çünkü Asansörler yavaştı ve bizim tersimize, onları kullanmaya ihtiyaç duyan insanlarla doluydu. Tıka basa dolu bir tramvayda kendimi bir hastanın yanına tıkıştırmaktan daima utanırdım ve Derwent da bir tür virüs kapmaktan paranoyaklık seviyesinde korkuyordu. Kısacası, aramızdaki fark buydu.

“Sırada ne var?”

Notlarıma bakarak, “Daire 104’teki bayan.” dedim. “İtfaiye ekipleri tarafından kurtarılan kadın oydu.”

“Evinden çıkmayan minik yaşlı hanım.” Derwent sıklıkla gözlerini yuvalarında çevirdi. “Bize pek faydası olmayacak, değil mi? Hiçbir şey görmemiş olacak. Ya da muhtemelen duymamıştır da. Ağır işittiğinden eminim.”

“Onunla iletişim kurmayı başaracağına eminim. Yeterince yüksek bir sese sahipsin.”

“Bunu sen halledebilirsin. Ben yeniden Carl Bellew’a gidiyorum.”

“Hâlâ annesiyle birlikte olacak. Kadının önünde onu odadan dışarı çağıramazsın. Ne yapmaya çalıştığını kesinlikle anlar.”

“Adamın bir ara işemesi gerekecek.”

“Uzun süre bekleyebilirsin.”

“Umurumda değil. Ben disiplinliyim, anlarsın.”

“Una Burt zamanını boşa harcadığını söylledi.”

“Benim hakkımda pek çok şey söylüyor ve çoğu doğru değil.”

“Sanırım...” dedim, diplomatik davranmaya çalışıyordum. “Sa-dece sana pek itibar etmiyor. Aslında yaptıkların ya da nasıl yaptığın hakkında yalan söylemiyor. Ama kesinlikle onaylamıyor.”

“O halde doğru bir şey yapmalıyım.”

Koridorda yürüdük, Derwent benim biraz önümdeydi. Bu nedenle bir sonraki köşeden benden önce döndü ve ters yöne giden bir kadınla çarpıştı. “Ay!”

Kadın, “Kahrolası bir özür işe yaramaz, çok teşekkür ederim.” diyerek öfkeyle parladi. Teni uçuk pembe rujuyla çelişen sert bir turuncu renkteydi. Saçı ucuz postişe benzeyen, keçeleşmiş fare kuyruğuna benziyordu.

“Kahrolası bir özür mü?” diye Derwent yavaşça tekrarladi. “Çok fena halde üzgünüm. Sıra sende.”

Cevap orta parmak işaretiydi. Kadın, çok dar taşlanmış kot pantolonunun içindeki kalçasını istifademize sunarak basıp gitti, kot pantolonunda akıllıca açılmış yırtıklardan parlak turuncu teni görünüyordu.

“Bunu yapmak için sence kaç kat Ronseal marka duvar boyası sürmüştür?” Derwent iğrenmeyle burnunu kırıştırdı.

“Bilmiyorum ama bence kış için tamamen korunaklı olmuş.”

“Pis görünüyor.”

“Senin tipin olduğunu sanıyordum.” dedim.

Derwent dehşete kapılmış bir hal aldı. “Pisten pise fark vardır. Onun elini her tuttuğunda zührevi hastalıklar kliniğine bir gezinti

yapman gerekir. Her neyse, ben doğal görünüşü severim.”

Homurdandım. “Eminim aslında şu kadınların makyajsız olduklarında neye benzedikleri hakkında hiçbir fikri olmayıp da makyaj yapmayan kadınlara bayıldıklarını söyleyen erkeklerdensindir.”

“Ertesi sabah bir sürpriz olabilir.” diye bunu kabul etti. “Çıplak gün ışığında neyle karşılaşacağını asla bilemezsin.”

“Belki de bir seferden fazla görüşmeye hazır olduğun birini bulmaya çalışman gerekiyor.”

Sırıttı. “Bunun nesi eğlenceli?”

“Bu senin için sadece avlanma heyecanından ibaret, değil mi?”

Omuzlarını silktiler. “Ben sadece kuyruk sallayanın peşinden gidiyorum.”

“Sana göre de, her kadın öyle.”

“Her kadın değil.” Gitmek üzere döndü. “Sadece çoğunluğu.”

Canımı sıkan şey, onunla yatacak kadın bulmak konusunda sorun yaşamadığını bilmemdi. Yeterince çekiciydi ama onu asıl böyle etkileyici hale getiren katışıksız bir yırtıcı olmasıydı. Kalpsizdi, kararlıydı ve kadınlara bayılıyordu. En azından, onlarla seks yapmaktan hoşlanıyordu. Bunun tekrar tekrar işe yaradığını görmüştüm.

Bellew’ların bulunduğu bekleme odasına yöneldi, ben de ters yöne, başka bir üniformalı memurun nöbet tuttuğu çift kanatlı kapıya doğru gittim. Bu seferki tavana bakarak sandalyesinde uyuşukluk ediyordu. Gençti ve hoş görünümlüydü.

Yanında durdum. “Yüksek apartmandaki yangından kurbanları getirdikleri yer burası mı?”

“Evet.”

“Teşekkürler.” Kapıyı açıp içeri girdim. Bir saniye sonra ka-

pıyı tekrar açtım. “Yoksa buraya girme iznimin olup olmadığını falan mı kontrol etmek istedin?”

“Ha?”

Kimliğimi gösterip yüzünün renginin soluşunu izledim.

“Üzgünüm. Şey yapmam gerekiyor...”

“Evet. Gerekiyor.” *Ama bana baktın ve ‘polis’ olduğumu düşünmedin. Adli Soruşturma Şubesi kesinlikle aklına gelmedi.* “Neden burada oturduğunu sanıyorsun?”

“Kurbanları rahatsız edenleri durdurmak için.”

“Rahatsız eden ya da zarar veren. Hâlâ yangının neden çıktığını, ya da kasten olup olmadığını bilmiyoruz. Bu insanlar hedef olmasalar bile en azından tanıklar. Ve hastane personeli, danışman ya da sadece ziyaretçi gibi davranarak gelip gidecek muhabirler olacak.”

“Bunu biliyorum.”

“Öyle mi? Ama sana özel olarak yangın kurbanlarını sorduğumu duyduğunda senin için alarm zilleri çalmadı.”

Zayıf ve ikna edici olmayan bir ses tonuyla, “Soran çok az insan oldu.” dedi. “Merak ediyorlar. Diğer hastalar, bilirsin. Uygun bir kimliği olmayan hiç kimsenin kapıdan geçmesine izin vermedim.”

“Başka hiç kimsenin, sanırım. Bu da bir şey olsa gerek.” Ona sert bir bakış attım. Eğer bu geri zekâlıyla karşılaşsan Derwent olsaydı, oracıkta parçalayıverirdi. Bunu yapmaya içim el vermemişti, pek el vermemişti. Ama bunun bir sorun olmadığını düşünmesini istemiyordum. “Bu insanlarla zarar görmeleri arasındaki son kişi sensin. İşin onları güvende tutmak. Tetikte olmak ve uygun kılıktaki hastane çalışanları gibi görünseler bile, yanından geçen her bir kişiye karşı temkinli davranmak zorundasın. Çok dikkatli davrandığın için başın derde girmez. Orada oturup, içerde

11. Kat

olmaması gereken birisinin şu kapıdan geçmesine izin verirken başın belaya girer.”

“Ama sen bir polis memurusun.”

“Ve ben kapıdan içeri girerken senin, durumun böyle olduğu hakkında hiçbir fikrin yoktu.”

“Üzgünüm.”

“Dürüst ol. Kimliğini kontrol etmeden başka birinin içeri girmesine izin verdin mi?”

Olumsuz anlamda başını salladı. “Sen sadece çok hızlı davrandın.”

“Evet, sana hiç şans vermedim.”

Ona laf soktuğumu anlamadan önce neredeyse benimle hem-fikir olacaktı.

“Daha iyisini yap.” dedim sessizce ve bir cevap beklemeden yeniden kapıdan içeri girdim.

Bayan Mary Hearn’ün kendine ait bir odası vardı. İçerisi çok-tan geçmiş olsun kartları ve balonlarla dolmuş, güneşli bir odaydı. Yatağın içinde ufacık görünüyordu, ince yapılı vücudunun arkası yastıklarla desteklenmişti. Kabarik beyaz saçları dağınıktı, yüzü buruşuk ve zayıftı. Odaya girdiğimde is kokusunu, suç mahallinde aldığım buruk kokuyu duyabiliyordum. Tıknağ bir adam yatağın yanında bir iskemlede oturuyordu. Kendimi tanıttığımda ayağa kalktı.

“Çıkmamı ister misiniz?”

“Kalmanızda sorun yok. Siz Bayan Hearn’ün...”

“Komşusuyum.” Kendi sözlerini düzeltilti. “Eski komşusu.”

“Bu Genç Kevin.” Kadın ona gülümsedi. “O olmasa ne yaptım bilmiyorum.”

“Bütün hayatım boyunca Bayan Hearn’ün kapı komşusu olarak yaşadım.” Adam Gülümsedi. “Hâlâ onun yokluğuna alışamıyorum.”

“Ne zaman taşındınız, Bayan Hearn?”

“Sekiz ay önce.”

“O kadar zaman oldu mu?” Kevin mahcup bir şekilde elini dazlak kafasında gezdirdi. “Zaman ne çabuk geçiyor?”

“Meşgulsün, yani, çocuklarla. Farkına bile varmazsın.”

“Gelip seni görmeyi kastetmiştim.” Dönüp bana, “Annemle babam Bayan Hearn’ün komşusuydu. Birbirlerine ve geri kalanımıza göz kulak olmaya alıştılar. Annemle babam öldü ama Bayan Hearn benim için diğer annem gibiydi.”

Kadın gülümsedi. “Ben de aynı şekilde düşünürdüm.”

“Bayan Hearn sokaktaki herkesi tanır.” dedi Kevin. “Olup biten hiçbir şey gözünden kaçmazdı. Neler olup bittiğini bilmek istiyorsanız, Bayan Hearn sorulacak kişiydi.”

“Beni işgüzar biri gibi anlatıyorsun.” diye Bayan Hearn şikâyet etti.

“En sevdiğim insan tipi.” dedim. “Etrafında olup bitenlerin farkında olan insanları severim. Dairenize taşındığınızda herkes hakkında her şeyi bilmenin sizin için zor olduğunu hayal edebiliyorum.”

Karşılık hemen geldi. “Şey, daha zordu. Pencere yok, yani, caddeye bakanlar dışında ve onları görmek için de çok yüksekteydim. Yo, çok kullanışsızdı. Ama gelip giden insanları tabii ki gördüm. Ve işin güzel yanı onlar beni göremiyorlardı.”

“Bu nasıl oldu?”

Başıyla genç Kevin’ı işaret etti. “Benim için bir kamera kurdu.”

11. Kat

“Sırf kapıyı çalan kişileri görebilsin diye.” Adam endişeli göründü. “Bunda yanlış bir şey yok, değil mi? Ama göz deliği saçma sapandı ve yaşlı insanların, yaşlıca insanların kapıyı açtıklarında saldırıya uğradıklarını duydum, bu yüzden dışarıda kimin durduğunu görebilmesini istedim.”

“Güvenlik kamerasını mı kastediyorsunuz?”

“Yapmam gereken tek şey televizyona bakmaktı. Kanal 773.” Gülümsedi. “Genç Kevin çok zekidir.”

Ona dönüp kimseye söylemeyeceğimi belirtmek için parmaklarımı çapraz yaptım. “Kasete kayıt yaptı mı? Ya da disk?”

“Canlı yayındı.”

İçimdeki ümit solarak, “Hiç kayıt yapmadı mı?” dedim.

“Hayır.”

Bu da geriye sadece Bayan Hearn’ün gördüklerini bırakıyordu.

“Ne tür bir görüntünüz vardı?” diye sordum, onu tedirgin edebilir diye ilgimi çok fazla açığa vurmamaya çalışıyordum. “Sadece kapınızın önünü mü?”

“Yo hayır. Bütün koridoru görebiliyordum. Gelip giden herkesi.”

“Balıkgözü mercekliydi.” diye Genç Kevin açıkladı.

Kadın gülümsedi. “Sanki kendi televizyon programına sahip olmak gibiydi. *Eastenders** dizisinden daha iyiydi. Herkesi görebiliyordum.”

“Hayal edebiliyorum.”

* *Eastenders*: Popüler ve birçok televizyon ödülü kazanmış pembe dizi. İlk yayını BBC One’da 19 Şubat 1985’de yapılmıştır. Şu an İngiltere’de en çok izlenen diziler içinde en üst sırada yer almaktadır. *EastEnders* Londra’nın doğusundaki East End’de yaşayan insanların hayatlarını anlatmaktadır.

“Onlara takma isimler vermek zorunda kaldım. Gerçekte kim olduklarını bilmiyordum. Ama kendimi onları tanıyormuşum gibi hissediyordum.”

“Kimi gördünüz? Orada yaşayan insanları mı?”

“Ve ziyaretçilerini. Ve arada sırada gelen ama burada kalmayan insanlar.”

“Kim mesela?”

“Şey, mesela kısa süre önce taşınan anneyle çocuk gibi. Kadına Judy ve çocuğa da Luke diyordum, çünkü bana Luke’u hatırlatıyordu. Hatırlıyor musun Kevin? Eskiden sekiz numarada yaşayan Luke’u? George’un küçük arkadaşı ama bir araba kazasında öldü.”

Melissa Pell ve oğlu. Tamam anlamında başımı sallayarak onu cesaretlendirdim. “Onlarda fark ettiğiniz şey neydi?”

“Çocuğu dışarı çıkartmadan önce hep koridoru kontrol ederdi. Dışarı çıkıp etrafa bakardı –merdiven boşluğuna ve bu tür yerlere– ve ardından ortalık sakinse çocuğu çağırırdı.

“Ortalık sakinse...” diye tekrarlardım.

“Onu neyin endişelendirdiğini bilmiyorum.” dedi Bayan Hearn, “Ama bir şeyden korkuyordu. Ya da birinden... Kendimde saldırıya uğrayıp soyulduğumdan, dikkatli olduğu için onu suçlayamazdım. Luke çok iyiydi, öyle iyi huylu bir minikti ki. Her zaman atkı ve şapkalılarla öylesine sarılıp sarmalanmıştı ki, onu zorlukla görürdünüz.” Kadın kıkırdadı. “Asansörün düğmesine basmaktan hoşlanıyordu. Sadece basmaktan. Bozuk olduğunu biliyordu.”

“Başka kimi fark ettiniz?”

“Uçtaki çeteyi. Gangsterleri.”

11. Kat

“Hangi dairede?” Kat planıma baktım.

“Benim tarafımda sonda olan. Aslında çete değillerdi, bir aile. Büyükanne, ebeveynler ve çocuklar.”

“Bellew’lar.”

“İsimlerini bilmiyorum.”

“Neden onlara çete diyorsunuz?”

“Sürekli birileri gelip gidiyor. İnsanlar her saat kapılarını çağlıyor. Ve adamla kardeşi geç vakitte ya da erken saatte dışarı çıkıyor, bela arıyorlar.” Gözleri parladı. “Eksik kalan kısımları tamamlıyorum, bilirsin.”

Gülümseyerek, “Mahkemede değilsiniz.” dedim. “İzlenimlərinizin bana büyük yardımı oluyor, bir kanıtınızın olmasına gerek yok. Başka ne fark ettiniz?”

Neyi fark etmemişti ki? Daire 107’de parti verildiğinde, gece geç vakit daire 106’daki adamın 109’daki kadını koridorda hallettiğini görmüştü. 108’deki genç anneyi her hafta başka bir erkek arkadaşla görmüştü. Daire 104’teki adamın haftada bir defa, her hafta, saat gibi dakik bir zamanlamayla gelip gittiğini görmüştü.

“Maudling Sosyal Konutları’nda ne yaptığını bilmiyorum. Bizim gibi insanlara göre çok zengin görünüyordu. Takım elbisele-ri çok güzeldi.” Üzerine örtülmüş nevresimde bir elini gezdirdi. “Kalite diyebilirsin.”

“Onu tanıyabildiniz mi?” diye sordum.

“Hayır. Onunla hiç tanışmadım.”

Ona Armstrong’un bir resmini gösterdim. “Bu o adam olabilir mi?”

“Bu o.” Evet anlamında başını salladı. “Kim bu?”

Ona cevap vermedim. “Kiminle buluştuğunu gördünüz mü?”

“Fark edilmek istemeyen biriydi. Kadın her zaman kapüşonu-
nu kaldırmıştı ya da başında eşarp vardı.”

“Onu tarif edebilir misiniz?”

“Uzun boyluydu. Koyu renk tenliydi. Zarıftı bilirsin. Zayıftı.”

“Koyu renk tenli derken, zenci olduğunu mu kastediyor-
sunuz?”

Evet anlamında başını salladı. İskemlemde geriye yaslandım.
Bu Armstrong’un ziyaretini gizlemek istemesi de dâhil, çok şeyi
açıklardı.

“Kaç yaşlarındaydı?” Kadının genç olduğunu söylemesini
bekliyordum ama yüzünü ekşitti.

“Belki... Otuz beşti? Kırk?”

“Böyle söylemenizin sebebi ne?”

“Yürüyüş şeklinden. Sanki attığı adımlara dikkat ediyor-
muş gibiydi. Genç insanlar sadece yürürler. O her adımını ne-
reye attığına çok dikkat ediyormuş gibi görünüyordu.” Bayan
Hearn olumsuz anlamda başını salladı. “Bu çok saçma, değil
mi? Yapayalnız yaşlı bir kadın, insanlar hakkında hikâyeler
uyduruyor.”

“Aslında çok faydalı.” dedim. “Komşularınız hakkında başka
fark ettiğiniz bir şey var mı?”

Düşündü. “Aklıma bir şey gelmiyor.”

“Dünden bahsedebilir miyim? Yangından önce garip ya da alı-
şılmışın dışında bir şey hissettiniz mi?”

“Koridorda neler olduğunu izlemiyordum. Güzel bir gündü ve
bir süre kitap okudum. İçim geçmiş.” Özür diler gibi baktı. “Bu-
nun önemli olacağım düşünmedim.”

“Sorun değil. Herhangi bir şey duydunuz mu? Herhangi bir

tartışma?”

“Hayır. İnsanların gelip gittiğini duydum. Merdivenlerin kapısı sürekli çarpardı, bilirsiniz ve girip çıktıklarını duyardım. Eğer konuşuyor olsalardı çok gürültü yaparlardı. Sesler koridorda yankılanırdı. Bu bazen beni uyandırıyor.”

Genç Kevin bunu onaylamayan bir tavırla başını salladı. “Düşüncesizler.”

İkimizi de şaşırtan güçlü bir ifadeyle, “Yaşıyorlardı.” dedi. “Âşık oluyor, aile oluyor, arkadaş ediniyor ve kavga ediyorlardı. Benim neyimi rahatsız edeceklerdi? Ölümü bekleyişimi mi?”

Genç Kevin, “Bayan Hearn...” dedi ve bu bir sitemdi.

“Üzgünüm, Kevin ama bu doğru. George öldüğünden beri sadece cismen varım. Benim için hiçbir şey kalmadı. Bana ihtiyacın yok.”

“Var.” Adam elini onun eline koydu. “Hepimizin var.”

Araya girmeden önce bir süre bekledim. “Ne zaman yangının farkına vardınız?”

“Koridorda koşuşturmalar duydum. Bunda alışılmadık bir şey yoktu. Ama bağışmalar da vardı. Ve ardından alarm çaldı.”

“Duman alarmı mı?”

“Dairemde. Ve ardından elbette duman kokusunu aldım.”

“Dışarı çıkmayı düşündünüz mü?”

“Televizyona baktım ve insanların merdivenlere gittiğini gördüm ama fazla bir şey göremedim. Koridor dumanla doluydu. Size orada kimin olup kimin olmadığını bile söyleyemem.”

“Sorun değil. Bunu ortaya çıkartıyoruz.” Ona gülümsedim. “Dışarı çıkmayı denediniz mi?”

“Hayır. Çok yavaş kalacağımı düşündüm. İnsanların yolunu

kapattırdım. Belki de yere düşerdim.” Nevresimi sıktı. “Büyük insan kalabalıklarından hoşlanmıyorum. Sizi umursamazlar. Ayaklarınızın üstünde sağlam durup durmadığınızı fark etmezler.”

“Bu yüzden itfaiyeyi aradınız.”

Evet anlamında başını salladı. “Bana olduğum yerde kalmamı söylediler. Gelip beni alacaklarını söylediler ve öyle de yaptılar. Yani harika bir şekilde işledi. Yanıma pek bir şey almama izin vermemeleri hariç.”

“Vermezler, kural olarak.”

“Sadece el çantamı aldım. Bütün varlığım bu.” Hasta kıyafeti içinde çok küçük görünüyordu. “Sizce ne zaman dönebilirim?”

Murchison Apartmanı’ndaki hasarı ve binayı yıkmanın ne kadar öncelikli bir seçenek olduğunu düşünerek, “Bir süre döneceksiniz.” dedim. “Ama hastanede kalmak zorunda değilsiniz. Size gidecek başka bir yer bulurlar.”

“Gelip bizimle yaşayabilirsin.” dedi Genç Kevin.

“Benim için yerin yok.”

“Yedek bir odamız var ve kimse kullanmıyor.”

Bayan Hearn gülümsedi, buna karşın gözyaşlarına boğulmanın eşiğindedi. “Bunu gerçekten çok isterdim. Bu eve geri dönmek gibi olurdu.”

Ayrıldığımda, Genç Kevin koridorda peşimden geldi.

“Daireyi gördünüz mü? Bayan Hearn eşyalarını merak ediyor. Fotoğraflar, bilirsiniz. Mücevherlerini. Kötü haber olması durumuna karşı içerde sormak istemedim.”

“Dumandan oldukça hasar görmüş ama yangının onun dairesine sıçradığını sanmıyorum. Eminim bir kısmı kurtarılabılır.”

11. Kat

“Gidip bakabilir miyim?”

Olumsuz anlamda başımı salladım. “Yangın müfettişi hâlâ orada çalışıyor ve şu anda siviller için güvenli olacağından emin değilim.”

“Bana haber verebilir misiniz? Bu sadece...” Dönüp hastane odasına baktı, “Fazla bir şeyi yok. Taşınmasına yardım ettim ve elinde hiçbir şeyi kalmadı. Sadece onun için gerçekten çok önemli olan şeyleri elinde tuttu. Eğer yapabilirsem, bunların yeniden ona dönmesini sağlamak istiyorum.”

“Elimden ne gelirse yapacağım.” dedim. “Ona bu şekilde yardımcı olarak çok iyi yapıyorsun.”

Kevin duvara yaslandı. “Kendimi onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum.”

“O böyle düşünmüyor.”

“Zor bir hayatı oldu. Çocuğu yok. Ve kocasının ölmesi...” İçini çekti. “Sonrasında aynı kadın değildi.”

Bunu önemsemez gibi konuştuğumu bilerek, “Böyle şeyler olur.” dedim. Ancak, kocalar ölürdü. İnsanlar başlarına gelen acı olayların üstesinden gelmek zorundaydı. Deneyimlerime göre, hiç kimse hayattan yara almadan kurtulamıyordu.

Genç Kevin hâlâ suçluluk duygusuyla kıvranıyordu. “Orada onu kendi başına bıraktım ve iyi olup olmadığını hiç kontrol etmedim. Saldırıya uğrayıp soyulmuş. Bunu biliyor muydunuz? Bileğini kırmış. Koridora çıkmaya korkmasında şaşılacak bir şey yok. Hepsini televizyonda seyrediyordu.” Başını olumsuz anlamda salladı. “İşin özü, bir hapishanedeydi. Ve onun oraya konulmasına yardım ettim. Geri dönmeyecek.”

“Dairenin yaşanabilir hale gelmesi uzun sürecek.”

Genç Kevin tombik ve şirin vücut hatlarının elverdiği ölçü-

de öfkeyle bakarak, “Geri dönmeyecek.” diye tekrarladı. “Hayatı nerede sona erer bilmiyorum ama orada olmayacak. Ben buna el atarsam orada sona ermez. Geriye sahip olduğu bir ben kaldım ve onu yeniden hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Bölüm 12

Yalnız başına tuttuğu nöbeti devralmak için gidip Derwent'ı bulmak konusunda tereddütte kalmıştım. Bayan Hearn'ün aile hakkındaki izlenimleri güçlü bir şekilde Carl'ın basit bir tamirci olmadığını ve Debbie'nin yangın hakkında kaygılanmakta haklı olduğunu akla getiriyordu. Diğer taraftan, sağlam bir dayanak bulamamıştım. Torbacılıktan şüpheleniyordum. Acaba Carl ve kardeşi profesyonel soyguncular mı, diye merak ediyordum. Bayan Hearn'le konuşmamın sonucunda aklıma takılan sorular cevaplardan fazlaydı ve Derwent ben hiç girdi yapmadan doğru soruları sormaya mükemmelen becerebilirdi.

Ama dayanılmaz şekilde muhtemelen Geoff Armstrong'un kız arkadaşı olan kadın hakkında öğrendiklerimi birileriyle, herhangi biriyle, paylaşmak istiyordum. Koridora açılan çift kanatlı kapıya yöneldim ve tam ulaşmak üzereydim ki kanatlardan bir tanesi patlarcasına açıldı. Mal Upton telaşlı görünerek kapıdan içeri girerken önünden çekildim. Beni görünce yüzü aydınlanan Chris Pettifer onu takip ediyordu.

"İşte aradığım kız."

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Mellisa Pell'i görmek için bizimle geliyorsun, değil mi?"

“Kendine geldi mi?”

“Bana öyle dediler.”

Yanlarında yürüyerek onlara ayak uydurdum. “O halde evet. Beni de yanınıza aldığınız için teşekkürler.”

Pettifer homurdandı. “Sanki bu konuda seçme şansım varmış gibi. Bunu yapmasam Derwent canlı canlı derimi yüzüp palto niyetine üstüne giyerdi.

“Etkileyici...” dedim. “Senin yoluna çıkmamaya çalışacağım.”

Mal hâlâ kızgın görünüyordu. “Bütün bunlar neydi?” diye Pettifer’e sordu.

“Ne, kapıdaki çocuk mu? Sanırım, sadece işini ciddiye alıyor.”

Gülmeye başladım. “Size zorluk mu çıkardı?”

“Bizi içeri almayacak sandım.”

“Bu benim hatam olurdu. Az önce ona biraz fırça attım. Gelip giden insanlar hakkında yeterince sıkı davranmadığımı düşündüm.”

“Şey, lavuk şimdi kesinlikle öyle davranıyor.” Pettifer sırtıttı. “Ve olan da Mal’a oldu.”

“Bu çok daha mantıklı geliyor.” Mal bana bir bakış attı. “Ona bağırdıysan korkmasında şaşılacak bir şey yok. Korkutucusun.”

“Bu tamamen bir masal.” dedim. “Ben korkutucu değilim.”

“Sen öyle sanıyorsun. Eğer bana zıpla desen sadece ne kadar yükseğe sıçrayayım derdim.” Mal’ın yüzü ciddiydi.

“Bunu denemek bana çok cazip geldi.”

“Lütfen yap.” Pettifer kollarını bağladı. “Bu görülmeye değer bir şey olurdu.”

“Başka bir zaman.” Durdum. “Bu Melissa’nın odası.”

“Bu işi nasıl yapmak istersin?” diye Pettifer sordu.

11. Kat

“Bırakın işi ben ele alayım, en azından başlangıçta, erkeklerden korkuyor olması durumuna karşı. Nasıl olduğunu görelim. Yaralandı bu yüzden neşesi pek yerinde olmayabilir.” Dudağımı ısırdım. “Bugün onu çok fazla zorlamak istemiyorum. Ama Thomas zarar görmeden binadan dışarı çıkarken onun durumunun nasıl olup da böyle ciddi yaralarla sonuçlandığını gerçekten bilmek istiyorum.”

“Başka bir şey var mı?”

“Daha ilk baştan neden kaçmak zorunda kaldığını bilmek istiyorum.”

İçeri girdiğimizde Melissa gözlerini kapatmıştı. Oda loştu, jalluziler kapalıydı. Sessiz olmaları için uyarmak üzere dönüp diğer ikisine baktım. Dönüp yeniden yatağa baktığım sırada, o da tek gözüyle bana bakıyordu. Diğer gözü şiş yüzünden hâlâ kapalıydı. Kirpikleri koyu renkti ama saçları oldukça sarıydı ve bukleleri benimkilerden çok daha zarifti. Başındaki sargıya ve çürüklere rağmen insanı hayrete düşürecek kadar güzeldi.

“Siz kimsiniz?”

“Maeve Kerrigan. Polis memuruyum. Bunlar da benim çalışma arkadaşlarım.” Ellerinden geldiğince kendilerini ufak tefek ve tehditkâr olmaktan uzak göstermeye çalışan Upton ve Pettifer’i işaret ettim. “Murchison Apartmanı’ndaki yangını soruşturuyoruz, Bayan Hathaway.”

“Ya.” Hafifçe kıpırdanarak bakışlarını tavana çevirdi. Ardından tekrar tüm dikkatini topladı. “Oğlumu gördünüz mü?”

Dikkatli bir şekilde, “Yangından sonra onu gördüm.” dedim. “Ona çok iyi bir şekilde bakılıyor.”

“Onu kim aldı?” Kadının hali bana köşeye sıkışmış yarı öfkeli yarı korkmuş bir hayvanı hatırlattı.

“Şu anda sosyal hizmetler aldı. Ama annenizle temas halindeyiz.”

Melissa yeniden konuşmaya başlamadan önce bütün vücudu sarsılarak öksürdü. “Geliyor mu?”

Evet anlamında başımı salladım. “Olabildiğince kısa sürede.”

“Nerede olduğumuzu biliyor mu?”

“Ona söylemek zorunda kaldık.” Tereddüt ettim. “Bayan Hathaway, size bu isimle mi hitap etmemi istersiniz? Yoksa gerçek isminizi mi kullanayım?”

Lafımı soru haline getirerek, “Gerçek ismim mi?” dedi.

“2009’da evlenip Melissa Pell ismini almadan önce Melissa Moore’dunuz. Ve oğlunuz Thomas, değil mi? Kaçtığınızda onun ismini değiştirdiniz. Siz Vivienne Hathaway oğlunuzda Sam oldu.”

“El çantamı bulmuş olmalısınız.”

Aslında gerçekten bulduk mu bilmiyordum. Baktığımda Petti-fer’in hayır anlamında başını salladığını gördüm. “Hayır” dedim. “Harriet Edmonds üzerinden izinizi sürdük.”

Gözlerini yaşlar doldurdu. “Ona güvenebileceğime söz verdi. Ona inandım.”

“Bizden bazı teminatlar aldı.” Tepesine dikildiğimi fark ederek, yatağın yanındaki iskemleye oturdum. “Bizden Thomas’a göz kulak olacak birini bulmamızı isteyeceğinizi düşündük. Sizin yeterince iyi olmamanız durumuna karşı.”

Melissa doğrularak oturup serum iğnesini yerinde tutan bandı çıkartmaya başlayarak, “Bugün buradan çıkıyorum.” dedi. “Gidiyorum ve Thomas benimle geliyor.”

“Bayan Pell, yeteri kadar iyi değilsiniz.” Onu durdurmak için elimi uzattım, silkinerek benden uzaklaştı.

“Anlamıyorsunuz. Gitmek zorundayım. Onu bırakamam.”

“Ama anneniz...”

“O bilmez. Anlamaz. *Ona* inanır, bana değil.”

“O?” Thomas’ı kastetmediğini tahmin edebiliyordum.

“Kocam.” Melissa sanki kusacakmış gibi göründü. Kirpikleri her reнге bürünen yanaklarının üzerinde kırıştı. “Mark Pell. Thomas’ı ondan uzak tutmalıyım. O tehlikeli biri.”

“Thomas’a zarar verdi mi?”

“Henüz değil.”

“Size zarar verdi mi?”

Ondan şüphe etmeme yer bırakmayacak şekilde gözlerini bana dikti. “Defalarca.”

“Neden anneniz size inanmıyor?”

Benimle dalaşırcasına, “Çünkü insanları kendisinin çok iyi biri, benimse bir kaçık olduğuma inandırmakta çok iyi.” dedi. “Daha önce beni neredeyse parçalara ayıracaktı ama aklınızı kaçırdıysanız size kimse inanmaz, değil mi? Yakışıklı ve zengin kocaları olan ruhsal sorunları bulunan kişiler muhtemelen kendi söyledikleri şeyleri kocalarının nasıl kendi çıkarlarına uygun şekilde kullandığı hakkında doğruyu söylüyor olamazlar.”

“Polise bildirdiniz mi?”

“Denedim. Bunu benim kendime yaptığımı –bana vurmuş, merdivenlerden aşağı itmiş, yakmış ya da saçımı çekmiş numarası yaptığımı– düşündüler. Yani, herkese söylediği buydu. Polise, herkese. Kimse bana inanmadı, çünkü bu nasıl doğru olabilirdi ki? Bay Mükemmel karısına vurmazdı. Yalancı bir sürtük olarak bunu gerçekten, gerçekten hak etse bile. Bütün bunlar için ona suçlamalar yönelttim ama hiç kimse bana inanmadı, yalan söylüyor olmalıydım. Ve oğlunu alıp götürmeye çalıştığım için aynı zamanda da bir şeytandım.” Yanaklarından iki damla yaş süzül-

dü. “Bütün arkadaşlarımız. Komşularımız. Ailelerimiz. Onların hepsini Thomas’ı çaldığıma ikna etti. Hepsi onun için üzüldüler, bunu hayal edebiliyor musunuz?”

“Kendinizi çok yalnız hissetmiş olmalısınız?”

“Öyle olmasını sağladı, bu yüzden kendi anneme bile *güvenemezdim*.” Sözlerini düzeltti. “Ona güvenemiyorum. İşte bu yüzden buradan çıkmak zorundayım.”

“Onunla ben konuştum.” Pettifer’in sesinde suçluluk hissi vardı. “Thomas nedeniyle onunla temasa geçmek istedik. Yani, böylece ona yardımcı olabilirdi.”

“Ne dedi?”

“Geleceğini söyledi. ‘Keşke onlara geçmişte destek olmuş olsaydım’ dedi. Ağladı.”

Melissa ağladığını göremeyelim diye ellerini yüzüne kapattı. Dönüp Pettifer’e bir bakış attım. Konuşur gibi dudaklarını oynatarak, “Yangını sor.” dedi.

Ona, *bunu zaten düşünmüştüm*, diye imada bulunan bir ifadeyle yüzümü ekşittim. Omuzlarını silkti.

Konuştuğunda Melissa’nın sesi boğuk geliyordu. “Ne zaman geliyor?”

“Yakında, sanırım.” Öne uzandım. “Bayan Pell, size dün neler olduğunu sormam gerekiyor.”

“Yangın.”

“Kesinlikle.”

Kendini toparlayarak, burnunu çekti. “Size ne anlatsam bilmiyorum.”

“Şüpheli bir şey gördünüz mü? Ya da bir şey duydunuz mu?”

“Pek sayılmaz.”

11. Kat

“Pek sayılmaz diyerek ne demek istiyorsunuz?”

Yarım yamalak gülümsemeyi becerdi. “Sürekli korkmaktaki mesele de bu. Her şey şüpheli. Her ses korku verici.”

Ne demek istediğini gerçekten de anlıyordum ama bu konuda bir sohbete girmeyi düşünmüyordum. *Durun size peşimdeki saptan bahsedeyim...* “Dün özel olarak farklılık gösteren bir şey var mıydı?”

Bu soruyu gerçekten dikkate alarak bir an düşündü. “Sadece alışıldık türden şeyler vardı. Ayak sesleri. Konuşma sesleri. Sürekli gelip giden insanlar. Hiç bu kadar gürültülü bir yerde yaşamamıştım. Bilirsiniz, üstünüzde, altınızda ve her iki yanınızda birileri olduğunda kendinizi kümesteki tavuk gibi hissedersiniz.”

Mal, “Özellikle de eğer müstakil bir evde yaşamaya alıştıysanız.” diye fikrini belirtti. Sesi nazik bir tondaydı ama Melissa Pell üzerinde tamamen saldırgan bir etki yarattı.

“Neye alışık olduğum hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz.”

“Hayır, ben sadece diyordum ki...”

Araya girerek, “Tekrar düşünün.” dedim. “Yangından önce duyduğunuz hangi sesler sizi korkuttu?”

Gözlerini kapattı. “Yanımızdaki daireden gelen konuşma sesleri. Bir şeyler duyduğumu sandım. Bildiğim kadarıyla orada kimse yaşamıyordu. Ama seslerini duyabiliyordum.”

Armstrong ve onun kız arkadaşı. “Başka neler?”

“Üst kattan gelen birkaç çığlık ve bağırışma –hep gürültülüydüler– ve çarpan kapı sesleri. Ama hiçbirini alışılmadık değildi. Orası gürültülü bir yer.” Güldü. “Muhtemelen asansörün bozuk olmasına sevinen tek kişi bendim. Çalıştığında beni korkutuyordu. Kapılar sarsılıyor. Kayarak açıldıklarında zangırdıyor ve hep sanki birisi daireme girmeye çalışıyormuş sanıyorum, sanıyordum.”

“O kişi de...” diye Pettifer onu söylemeye teşvik etti. Kadın ona ters ters net ve soğuk bir bakış attı.

“Kocam, tabii ki. Yaşamak için harika bir yer değildi ama Murchison Apartmanı’nda kendimi hiç tehlikede hissetmedim. İnsanlar nazikti. Thomas’a iyi davranıyorlardı.” Hafifçe gülümsedi. “Belki tecrübesizdim ama dairemize girmeye çalışmakla uğraşmayacaklarını düşündüm. Çalınacak pek bir şeyimizin olmadığı çok belliydi. Elbiselerim...” Konuşmayı bırakıp odada etrafa bakındı. “Onlara ne oldu bilmiyorum. Ama ucuz şeylerdi. Çantam Primark’tandı. Thomas’ın elbiseleri de özel şeyler değildi ve skuter ya da bisikleti yoktu. Tamamen değersiz bir TV’miz, az miktar bir paramız vardı. Asla mücevher ya da öyle şeyler takmadım. Anlayacağınız, bütün bunları geride bıraktım. Her şeyi geride bıraktım. Herhangi bir şey çaldığımı söyleyebilmesini istemedim.”

“Binada yangın olduğunu anladığınızda 999’u aradınız mı?” diye sordum.

“Evet. Bana beklemenin ya da ayrılmamın kendi tercihime kaldığını söylediler.” Yüzünü astı. “Bunun adil olmadığını düşündüm. Eğer yanlış bir karar verseydim, bu benim suçumdu, değil mi? Eğer kalsaydık ve itfaiyecilerden önce yangın bize ulaşıyaydı, işimiz bitmişti.”

Geçen gece bilgisayardan yaptığım araştırmada öğrendiklerimden “2006’da Camberwell’de olanlardan dolayı...” diye açıkladım. “Bir apartmanda ölümcül bir yangın oldu. Adli tıp eğer buna cesaretlendirilselerdi kaçabileceklerini buldu. Kontrol merkezindeki kişiler her zaman en güvenli olanın ne olduğuna karar vermek için uygun konumda olmuyorlar.”

“Şey, bilmiyorum.” Yeniden öksürdü. “Ayrılmak zorunda kalmayı ben istemedim. Sadece bana başka seçeneğimiz yokmuş gibi geldi.”

“Dairenizi görmüş biri olarak, sanırım doğru kararı verdiniz.” dedim.

“Hepsi gitmiş mi?”

“Büyük ölçüde.”

“Zaten artık oraya dönemeyiz.” Sesi tatsızdı. “Ve önemli olan her şey çantamda var.”

“Çantanız neye benziyor?” diye Pettifer sordu.

“Yeşil bir omuz çantası. Deri değil ama öyle görünüyor. Fermuarında deniz mavisi püskülü ve lacivert bir kayışı var. Primark, daha önce söylediğim gibi.”

“Henüz bulmadık.” dedi Mal.

Aklı karışmış gibi göründü. “Omuzumda asılıydı.”

“Sizi bulduklarında üzerinizde ya da yakınınızda kimliğiniz yoktu.” dedim. “Thomas’m kime ait olduğunu bulmamızın biraz zaman almasının nedeni de bu. Sekizinci kattaydınız ve bilincinizi yitirmiştiniz.”

“Oraya nasıl gittim?” Gözlerini benden Pettifer’e sonra da Mal’a çevirdi. “Doğruca alt kata iniyordum. Thomas önümdeydi. Aşağıya doğru inişini izlemek için onu önden gönderdim. Birbirimizden ayrılma ihtimaline karşı arkamda kalmasını istemiyordum.”

“Merdiven boşluğunda başkası var mıydı?”

Hemen, “Hayır, bizim katta yoktu.” dedi. “On birinci kattan inen insanlar vardı. Öksürerek kapıdan geçtiklerini duydum. Ve diğer insanlar da önümüzdeydi. Ama biz kendi başımızaydık.”

“Size saldıran birini hatırlıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Kolunuzdan tutan birini?”

“Hayır.” Yüzünü ekşitti. “Arkanızdan koşarak inen birini hatırlıyorum, çok hızlıydı. Thomas’a bize çarpma ihtimaline karşı tırbazana tutunmasını söyledim.”

“Merdivenlerde sizinle konuşan ya da yanınızdan geçen birini hatırlıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Ya fermuarı kapalı siyah bir mont ve kırmızı beysbol kepi takan bir adam?” diye sordum ve sanki bu bir şeyi tetiklemiş gibi gözlerinin kırıştığını gördüm.

“Görmedim, neden bunu soruyorsunuz?”

“Zihninizde herhangi bir şey uyandırdı mı?”

“Dünden değil.” Yüzü hastanenin yastıkları kadar beyazlamıştı. “Kocam kırmızı bir kep giyer. Onun en sevdiği kepidir.”

O tanıdık heyecanı hissettim, o an olayın etrafını saran karanlıkta bir şekil belirmeye başladı. Bir bağlantı. Bir tanık ve bir şüpheli.

Yüzü ve ismiyle bir katil.

Belki.

“Melissa, kocanın siyah bir montu var mı?”

“Galiba.” Yastıkta başını yana çevirdi. “Bilmiyorum. Bir sürü montu vardır.”

Biraz daha ileriye uzandım. “Melissa, bu önemli. Bunun hakkında düşünüp bana dürüstçe cevap vermene ihtiyacım var. Sence, eğer seni bulsaydı, dairenden seni çıkartmak için yangın çıkartmak kadar acımasız bir şeyi yapar mıydı?”

Evet anlamında başını salladı.

“Hiç böyle bir şey yaptı mı?”

“Yakmayı sever.” Dudaklarını yaladı. “Eşyalarımı bahçede yaktı. Beğenmediği elbiseleri. Resimleri. Mektupları.”

Gittikçe daha iyi bir hal alıyordu.

“Bekle bir saniye...” dedi Pettifer. “Thomas’ın sizinle birlikte olduğunu biliyordu, değil mi? Thomas onun çocuğu. Senden öç almak için yangında onun hayatını tehlikeye atarak, hatta saatlerce otoparkta onu yalnız başına bırakarak, çocuğu gerçekten tehlikenin kucağına atar mı?”

Onu öldürebilirdim. Melissa’nın yüzündeki acı açıkça belliydi.

“Sizin farklı olduğunuzu sandım.”

Hızlıca konuşarak, “Size inanmadığımızı söylemiyoruz. Sadece her teoriyi araştırmalıyız.” dedim. “Yaptığımız bu. Gerçeğe bu şekilde ulaşıyoruz ve bu olayda da istediğimiz şey bu. Kocanızla konuşacağız, Bayan Pell. Geçen gece için bir tanığı var mı öğreneceğiz ve eğer bir şüpheli gibi görünürse dünyayı başına geçireceğiz. Ama önce bu soruları sormak zorundayız.”

Yorgun ve yaralıydı, uzun süreden beri baskı altındaydı ama Melissa Pell henüz onu terk etmemiş manevi bir güce sahipti. “Anlıyorum.” dedi, sesi alçaktı. “Size sadece bildiklerimi anlatabilirim. Oğlunu tehlikeye atabilir mi diye sordunuz.”

“Bu doğru.”

Yukarı baktı ve gözlerinde kesin bir emninlikten başka bir şey yoktu. “Mark Pell her şeyi yapabilir.”

Bir kapı çalma sesi hepimizi yerinden sıçrattı. Mal aceleyle açmaya giderken homurdandı, niyetinin davetsiz misafiri yollamak olduğu belliydi. Bunun yerine, Derwent peşinde Melissa Pell’e çarpıcı bir şekilde benzeyen yaşlıca bir kadınla içeri girerken geri çekildi. Kadının onun annesi olabileceğini tahmin etmek için büyük bir hayal gücüne sahip olmaya gerek yoktu. Derwent kollarını onun boynuna sarmış olan Thomas’ı taşıyordu, çocuğun başı yine Derwent’in omuzuna gömülmüştü. Bu defa uyuya kal-

mağtan ziyade saklanmak içindi. Onlar yatağa yaklaşırken ben de önlerinden çekilmek için ayağa kalktım.

“İşte burada!” dedi Derwent. “Bak.”

Annesi onun adını söylerken Thomas bir göz atmaya cesaret etti. Kadın yatakta doğrulup oturdu, yüzündeki ifade içime su serpti. Çocuk onu görür görmez inmek için kıvranarak eğildi, sıkı bir el tarafından tutulan kirli bir tavşan gibiydi. Derwent onu yatağın ucuna bıraktı.

“Anneciğim.” Yatağı karmakarışık ederek annesinin kollarına atıldı, kadın onu sıkıca tutarken çocuk annesinin çenesinin altına başını koydu.

Boğazımı temizleyerek başımı çevirdiğimde, Mal’ın fark ettirmeden gözlerini ovuşturduğunu gördüm. Melisaa’nın annesinin gözlerinden sel gibi yaşlar akıyordu, gözlerindeki kızarıklık bugün ilk ağlayışının bu olmadığını ispatlıyordu. Bir baba olarak Pettifer’in gözlerinin içi gülüyordu. Derwent’tan yana baktım, acaba bütün bu duygusallık ona da geçti mi diye merak ediyordum. Yatağın ucunda duruyordu, yüzünde duygusuz bir ifade vardı, kollarını bağlamıştı, taştan yontulmuş gibi soğuk ve sertti.

Bazı şeyler asla değişmezdi.

Bölüm 13

Geoff Armstrong onu son gördüğümde pek de iyi gözüküyordu. Otopside sonrakî halinin daha da beter olduğunu söylemek yalan olmazdı. Patoloğun bedeninde açtığı yarıklar bunun sadece küçük bir bölümüydü. Artık soyulmuş ve yıkanmıştı, vücudunun aldığı hasarı görmemek mümkün değildi. Ne gariptir ki kan en berbat kısımları gizliyordu. Artık çıplaktı, sırt üstü düz bir halde yatıyordu, tamamen morarmamış, yaralanmamış ya da yarılmamış yerlerindeki teni soluktu.

Derwent ve ben morgdan içeri adımımızı attığımızda Doktor Early adamın cesedinden daha yeni çekiliyordu. Ağzındaki maskeyi aşağı çekince dar yüzündeki kınayan ifade ortaya çıktı.

“Gösteriyi kaçırdınız.”

Derwent sanki oraya giderken yol boyunca oyalanıp işi ağır-
dan alan kendisi değilmiş gibi, “Bunun için üzgünüm.” dedi. İkimizin de midesi artık kolay kalkmıyordu ama Armstrong’un otopsisinin hiç de izlenecek bir eğlenceye benzemediği konusunda hemfikiridik. Üstelik Murchison Apartmanı’ndaki diğer ölümlere kıyasla çok daha basitti. Kesinlikle, şüpheye mahal vermeyecek şekilde karısı olmayan bir kadınla birlikteydi ve seçmenleri kendi milletvekillerinin bir melezle evlilik dışı bir ilişkisi olduğu

fıkriyle öfkeden deliye dönerlerdi. Kamuoyu önünde aşağılama, itibarsızlaşma, bir politika uzmanı olarak gelecekteki kariyerinin sonu, riyakârlık suçlamaları... Bunların hepsini ve daha fazlasını hak ediyordu. Ama neden bunlardan sakınmak için çaresizce çırpındığını, neden fark edilmeden kaçmak uğruna riske atıldığını ya da neden geleceğiyle yüzleşmek yerine hayatını vermiş olduğunu anlayabiliyordum. Ondan pek hoşlanmazdım ama tartışmasız olarak bir yangında ölmeyi hak etmemişti. Neler olduğunu bulmak için kusursuz bir iş çıkaracaktım, dosyayı kapatıp bir daha da asla Armstrong'u aklıma getirmeyecektim.

"Belki de bize sadece öne çıkan şeyleri söyleyebilirsin." diye Derwent Doktor Early'e teklifte bulundu. "Bunun Başkomiser Burt'un benim soruşturmamdan elini çekmesi için yeterli olması gerekir."

"Raporumu beklemenizi sağlayabilirim."

Derwent göz kırptı. "Bunu bana yapmazdın, değil mi?"

"Gör bakalım. Yapacak başka işlerim var. Armstrong ilk sıradaydı ama ne de olsa adam zamanında meşhurdur." Çekip gitti ve ben de içimde coşkuyla ona katıldım. İlk karşılaştıkları günden beri Derwent onu huzursuz etmeyi kendine adet edinmişti. Şimdi onu kendi çöplüğünde kendine daha güven duyar haliyle görmek güzeldi.

Yine de, daha muhatap olacağımız Una Burt vardı. Ve Derwent'm başı her derde girdiğinde, benim de giriyordu.

Ona, "Sevimli haline bürünmenin tam zamanı." dedim.

"Deniyorum."

"Daha fazla dene." dedim, kendi yöntemlerinden birisini ona karşı kullanmak tam bir zevkti.

Doktor Early omuzunun üstünden, "Hayal kırıklığına uğradım." dedi. "O tavrı takındığında az daha kendimi kaptırıp 'Derwent sevimliliğinin' dayanılmaz olduğuna inanacaktım."

11. Kat

Derwent omuzlarını silkti ama bu kendini beğenmişlikten ziyade mahcubiyettendi. Elleri cebindeydi, kambur bir duruşu vardı. “Kimse mükemmel değildir.”

“Vay. Komiser Derwent’ın sonunda mükemmel olmadığını kabul ettiği anı unutma, çünkü bu tarihi bir an.” dedim.

Doktor Early duvardaki saate bir göz attı. “Gerçekten size ayıracak fazla zamanım yok. İnceleyecek şüpheli bir baş yaralanması var. Bütün deriyi etten sıyırmam, kemiklere kadar inmem gerekiyor mu, onu değerlendiriyorum. Ama bunun için epeyce bir kaynatmak gerekir.”

“Doktor!” Derwent dehşete kapılmış göründü.

Doktor Early sırtarak, “Çorba seven patolog var mıdır, bilmiyorum.” dedi. “Ve eğer içlerinde çorba yapan varsa, siz ikiniz kesinlikle içmemelisiniz.”

Çarpıcıydı ama duyduğum en tüyler ürpertici şey değildi. Yine de aniden gelen bir soğukluğun ardından ateş bastığını hissettim, sırtımdan ter tenimi karıncalandırarak akıyordu. Ellerim ıslandı ve tükürük ağzımı doldurdu. Gürültüyle bir sedyeye çarparak sert bir şekilde dönüp uzaklaştım.

“Kerrigan?”

Derwent’tan tarafa elimi salladım, burnumdan zorlukla nefes alıyordum. Eğer miden kalkarsa, Doktor Early bundan bir anlam çıkartmazdı. Kadının morgunda bir polis memuru ilk defa kahvaltısını çıkartmış olmayacaktı ve beni affetmesi için onunla aramda yeterince iyi bir mesai ilişkisi vardı.

Derwent, her zaman olduğu gibi, başka bir hikâyeydi.

Gözlerimi kapatıp, nefes almaya, yutkunmaya, midemde her ne oluyorsa bütün dikkatimi ona vermeye devam ettim. Varlığın-

dan haberim bile olmayan kaslarımı sıkıyor, vücudumla mücadele ediyordum.

“Dışarı çıkmak ister misin?” Kulaklarıma gelen Derwent’ın sesi yumuşaktı. Beni dirseğimden yakaladı, silkinip ondan kurtuldum.

“Yardıma ihtiyacım yok.”

Birden anlayışı kayboldu. “O halde kendini topla.”

Doktor Early’nin yanına giderken ayak seslerini duydum. Avuçlarımı pantolonuma sildim ve geri dönmeden önce bir dakika bekledim.

“Üzgünüm.”

Doktor Early, “Saçalama. Bunlar olur.” dedi, gözleri müşfikti. Bu da kıdemli meslektaş, yüksek bilgi sahibi olduğu kadar, surat-sız ve sert biri olan, *Glen Hanshaw*’la çalışmadığımıza sevinmemiz için başka bir sebepti. Adam artık gittikçe daha az çalışıyordu, onu hayatta tutan kanser tedavisi nedeniyle zayıf düşmüştü. Ona karşı hiçbir zaman sıcaklık duymamıştım ama Doktor Early’i seviyordum. Ağzı laf yapıyordu, fikirlerini belirtmekte hızlıydı, artık bizi artı ve eksilerimizle tanıdığından daha dostça davranıyordu.

“Size bildiğim kadarıyla anlatacağım. Test sonuçlarını aldığımızda netleştirilmesi gerek pek çok şey var. Ama bir şey hakkında kesin emin olabilirim. Binadan kesinlikle düşmüş.” Eldivenleri hızla elinden çıkarıp tıbbi çöplerin bulunduğu kutuya attı. “Birden çok kırılmış kemiği var. Bütün vücudunu x-ray ile taradık, bu sayede zamanı gelince bakabilirsiniz. Bu arada size kırılmamış yerlerini söylemem daha kolay olurdu.”

“Şaşırtıcı değil, öyle değil mi? Onuncu kattan düştüğü varsayıldığında...” dedi Derwent.

11. Kat

Patoloğun neyi söylediğini ve neyi söylemediğini düşünüyordum. “Ölümüne sebep bu mu?”

Sırıttı. “Ve işte tam da sorulması gereken soru. Öyle olduğunu sanmıyorum.”

Yanımda, Derwent’ın doğrulup dikkat kesildiğinin farkındaydım. “Devam et.”

“Düştüğünde zaten ölüydü.”

“Nereden biliyorsun?”

“Sanırım boğularak öldürülmüş. Boynunda çürükler buldum. Olay mahallinde bunu gözden kaçırdım çünkü gömleğinin yakasının altındaydı. Her neyse sanırım boğmak için eşarp ya da tayt gibi yumuşak bir şey kullanılmış. Zira çürüklerin sınırlarını tam olarak belirleyemedim. Şüpheci davrandım, çünkü bunların etrafındaki dokularda çok daha fazla kanama bulmayı bekliyordum.”

Derwent, “Olay mahallinde oldukça fazla kan vardı.” diye belirtti. “Her tarafı kanla kaplıydı. Çöp kutusu da öyle. Bir şekilde içi dışına çıkmıştı.”

“O türden bir yükseklikten düştüğünde, muhtemelen yerde sekersin. Düştüğün mesafeye ve düştüğün yerin esnekliğine bağlı olarak kayda değer ikinci bir darbe alabilirsin. Bazen insanlar ilk darbeye hayatta kalıp ikinci darbeye aldıkları yaralar yüzünden ölürler.” Patolog gülümsedi. “Yüksek bir binadan düşersen hatırlamaya değer bir şey. Ayaklarının üstüne düşmeye çalış ve öne doğru düş, arkaya değil.”

“Bunu aklımda tutacağım.” Derwent’ın sesi kuruydu. “Ama iki darbenin neden fark yarattığını anlamıyorum.”

“Adamın vücudundan kanın cebren çıkması için bize iki seçenek veriyor. Bu kalbinin atardamarlara hâlâ kan pompaladığı an-

lamına gelmiyor. Yaralara yakından baktığında, beklediğim gibi fiziksel tepki yok.”

“Aşağı düşerken yolda ölmüş olabilir mi? Kalp krizi falan?” diye sordum.

Hayır anlamında başını salladı. “Eğer bir uçaktan düşmüş olsaydı, belki bunun için zamanı olurdu. O sadece on kat yukarıdaydı. Düşüp ölmek için kesinlikle yeterince yüksek ama düşmesi hiç de uzun sürmemiştir.” Doktor Early Armstrong’un dizlerine işaret etti. “Burada, pantolonundaki yırtıklara denk gelen küçük sıyrıklar var ama yine çürük ya da kayda değer bir kanama yok. Sanırım birisi onu pencereden dışarı atmış ve düşerken çıkıntılara çapmış.”

“Öldürülmüş.” dedi Derwent. “*Kahretsin.*”

Ne demek istediğini biliyordum. Olaya kamuoyunca tanınan bir kurban karışmış olsa bile, basit bir dosya az önce bir kâbusa dönüşmüştü. Una Burt bunu önceden bilemezdi ama elimize skandala batmış bir bela vermişti. Eğer bunu çözemezsek bu bizim, sadece bizim kusurumuz olacaktı.

Ve hâlihazırda elimizde hiç şüpheli yoktu.

“Pekâlâ, Kerrigan, bana şu meşhur önsezinin kerametini göster bakalım. Kim yaptı?” dedi Derwent.

“Kız arkadaşı mı? Eğer kız arkadaşıysa...”

“Ne demek istiyorsun?”

“Arka cebinde iki yüz sterlini vardı.” Doktor Early’e döndüm. “Üzerinde bir şey buldun mu?”

Hayır diye başını salladı.

“Tel örgünün diğer tarafında şu telefon vardı. Onun Armstrong’a ait olduğunu bulacağımıza eminim. O telefona ne kadar ihtiyaç duyduğunu anlayabiliyorum, durumu bir ya da iki saat

11. Kat

boyunca erişilmez olmaya el vermezdi. Murchison Apartmam'na ihtiyacı olandan fazlasını getirmede. Bu yüzden benim tahminim şöyle olacak, ayarladığı küçük buluşma her neyse onun için iki yüz pounda ihtiyacı vardı.”

“Seks için para vermek zorunda kalmaktan gayet memnun birini hayal edin.” dedi Derwent. “Ya karısı?”

“Bunu görmemiz gerekecek. Ya toplumun sıradan sağ görüşlü üyeleri?”

“Kesinlik o muhitte onu tanıyan biri. Armstrong'un orada pek dostu yoktu.”

“Yani aslında bir sürü şüphelimiz var.” dedim. “Her biri.”

Derwent avuçlarının yuvarlak kısmıyla gözyuvalarını ovuşturdu ve inledi. “Bugün işe hiç gelmemeliydim.”

“Ya yangın? Herkesin dikkatini yanlış yöne çekmek için çıkartmış olabilirler mi? Ya da atlamasına bir sebep üretmek için?” Aklımdan geçenleri söylüyordum. “Yangın başlamadan önce ölmüş müydü?”

Doktor Early hayır diye başını salladı. “Yangının en azından bir kısmında hayattaydı. Soluk borusunda duman lekeleri ve solunum sisteminde kurum parçacıkları buldum. Yani ölmeden önce duman solumuş. Ve olay mahalline vardığımda onun vücut sıcaklığını ölçtüm. Dün gece dışarısoğuktu, ne kadar zamandır dışarıda olduğunu bilmiyoruz ama vücut sıcaklığı normalin sadece birkaç derece altındaydı. Ölümünün üstünden çok geçmemiştii.”

Derwent'in omuzları bir iki milim düştü. “Bize başka ne söyleyebilirsiniz?”

“Tırnaklarının diplerini pamuklu çubukla silip örnek aldım. Laboratuvar sonuçlarının gelmesini beklememiz gerekiyor. Arayacağınız diğer bir şeyse tel örgülerde onun yüzüne yumruk atan kişi.” Çenesine ışık vurması için adamın başını yana yatırdı. Teni-

nin altında bir morluk belirdi. “Oldukça hırslı bir yumrukmuş ve fiilen ölmeden bir süre atılmış.”

“Bir kadın olabilir mi?” diye sordum, kız arkadaşını düşünüyordum.

“Olabilir, eğer yeterince iri ve güçlüyse. Birçok kadın eğer bunun için eğitim almadıysa, boks yapmıyorlarsa ya da gerçekten kendini savunma derslerine gitmiyorlarsa, sıkılmış yumrukla vurmaz. Kadınlar tırmalamaya ya da oymaya meyillidir. Açık elle tokat atmaya başvururlar, vurmak ya da yaralamak için keskin olmayan cisimler kullanırlar. Ama her şey mümkün.”

Derwent, “Yani, konuştuğumuz kişi Geoff Armstrong. Ona yumruk atmak için sırada bekleyenlerin sayısı az değil.” diye belirtti.

“Şey, güçlü, muhtemelen sağ elini kullanan, elleri büyük birini arıyorsunuz.” Kendi yumruğunu Armstrong’un çenesindeki ize yerleştirerek net bir şekilde morluğun sınırlarını gösteriyordu. “Her halükarda, benimkinden büyük. Ama benim yumruğum zaten minik.”

Derwent elini aynı yerde tuttu. “Benimki kadar büyük değil. Kerrigan, sıra sende.”

Bana dediği gibi yaptım.

“Ah...” dedi Doktor Early. “Bu çok daha yakm. Aşağı yukarı tam geliyor.”

Derwent beni dürttü. “Erkek elleri.”

“Kes sesini.” Cesede daha yakından bakmak için üzerine eğildim. “Karşılık vermiş mi?”

“Bunu sana söyleyemem.” Parmak eklemlerindeki kesikleri ve morlukları görelim diye ellerini ters çevirdi. “Olabilir. Olmayabilir de. Bu yaraları birisiyle kavga ettiği için almış da olabilir, düşerken olmuş da olabilir. Tırnak diplerinden kazıntı aldım, pamuklu çubukla ağzından, ellerinden, cinsel organından, birlikte olduğu kişinin

11. Kat

DNA'sını bulabileceğim her yerden, örnek topladım. Bundan bir sonuç alıp alamayacağımızı görmek için beklemek zorundasınız.”

Derwent, “Bulunduğunda tamamen giyinikti.” diye belirtti.

“Ayakkabıları, çorabının teki ve takım elbisesinin ceketi hariç.” İkisi birden bana baktı. “Ne? Fark ettim.”

Doktor Early, “Ayakkabılarını düşerken kaybetti. Kev Cox onları çöp kutularının durduğu avluda buldu. Kayıp çorabı kimse bulamadı.” dedi. “Bana kalsa aceleyle giyinmiş derdim. Belki de bulamadı.”

“Ya da onu birisi giydirdi.” diye ileri sürdüm.

“Hmm. Sanmıyorum. Bir cesedi giydirmeyi hiç denedin mi?”

Derwent ve ben uyum içinde hayır diye başımızı salladık.

“Son derece tuhaftırlar. Ağırdırlar, tam tabiriyle, gülle gibi. Bir ceset elini gömleğin koluna ya da bir bacağı pantolonun bacağına sokarken sana yardım etmez. Dikiş izleri kıvrılır. Elbiseler vücuda tam oturmaz. Omuzlar ya çok yukarda ya da çok aşağıda kalır.” Omuzlarını silkti. “Basit anlamda, morgda cesedi görünce bunu bilirim. Armstrong tamamen giyinik değildi ama elbiselerini kendisinin giydiğine, kol düğmelerini ve diğer her şeyi taktığına adım kadar eminim.”

“Peki ne biliyoruz? Görünüşe göre Murchison Apartmanı'na düzenli görüştüğü siyahı ve muhtemelen para için yatan bir kadınla buluşmaya gitti. Elbiselerinin en azından bir kısmını çıkarttı. Duman ve alarmlar nedeniyle de bir yangın olduğunu anlamış olmalıydı. Giyindi. Birisiyle bir kavgaya tutuştu. Ardından birisi onu pencereden dışarı itti.” Derwent başını indirip adama baktı. “Neredeyse onun için üzüleceğim.”

“Ona üzülmeyle zamanını boşa harcama. Onun sorunları sona erdi.” Birkaç kez hafifçe Derwent'ın omuzuna vurdum. “Bizimkiler daha yeni başlıyor.”

Bölüm 14

Birçok politikacı gibi, Geoff Armstrong seçim bölgesi yerine Londra'da –çalıştığı yerde– yaşamıştı. Derwent Hampstead'deki sessiz caddede durup eve baktı. Caddeden gerideydi. Kırmızı tuğladan, çift cepheli, araba girişi tertemiz çakıldan, kapısının önünde budanarak şekillendirilmiş ağaçlar bulunan bir evdi.

“Şey, hayatı kıyakmış.”

“Armstrong'un babası ona bir servet bırakmış.” Yolda onun hakkındaki bilgileri okumuştum. “Yirmi üç yaşındayken elli milyon poundluk bir miras kalmış.”

Derwent homurdandı. “Ve ardından bir de bize ücretsiz kamu hizmetlerine güvenmemiz için akıl vermek küstahlığında bulundu.”

“Fakirlere karşı anlayışsız olmakla zengin olmak arasında hiçbir ilişki yok.” dedim. “Kendi ayakları üzerinde duran kişilere itibar ediyordu. Tabii onun durumunda, el yapımı ayakkabıların içindeki ayaklar oluyor.”

“Ve bizden nefret ediyordu, çünkü devletin aşırı korumacı ve müdahaleci kısmında yer alıyoruz.”

“İnsanların özel hayatlarına müdahale ediyoruz.”

11. Kat

“Evet, ama onlar çoğunlukla suçlular. Ve eğer suçlu değillerse, saklayacak neyleri var ki?” Derwent olumsuz anlamda başını salladı. “Mahremiyet bir ayrıcalık, hak değil. Eğer insanları kendi hallerine bırakmaya güvenemiyorsan ki güvenemezsin, gözünü üzerlerinde tutmalısın.

“Bu senin görüşün.”

“Senin değil mi?”

“Ortada bir yer olmalı.” dedim.

“Armstrong ortada bir yerle ilgilenmiyordu. Daha zayıf olmamızı istiyordu. Bana sorarsan zaten oldukça acınası haldeki yetkilerimizi sınırlandırmak istiyordu.”

“Görev aşkını kaybetmişsin. Bir polis devletinde* çok başarılı olurdu.”

Derwent sırtıttı. “Kulağıma cennet gibi geliyor. Tabii doğru tarafta olduğun sürece.”

“Püf noktası bu, değil mi? Doğru tarafı seçmek?” Ona yandan bir bakış attım. “Arabada oturup siyaset mi konuşacağız yoksa yaslı dulla mı?”

Derwent sızlandı. “Bu acayip zor bir iş olacak.”

“Hepsi mesleğin bir parçası. En azından haberi ona biz vermiyoruz. Üniforma giymiyor olmanın en iyi yanı ölüm haberini verme işini yapmak zorunda kalmamak.”

“Evet, ama alengirli bir iş değil, değil mi? Çünkü kadına kocasının belki de haberi bile olmadığı evlilik dışı ilişkisi hakkında sorular soracağız.”

* **Polis devleti:** Yöneticilerin halka karşı hiçbir hukuk kuralıyla bağlı olmadığı yönetim biçiminin adı. Günümüzde *Hukuk Devleti* kavramının karşıtı olarak kullanılan terimin tarihsel kaynağı, mülk devlet kuramından sonra Orta Çağ’da ortaya çıkan polis devleti kuramıdır. (Ç.N.)

“Nazik davran.” dedim. “Pat diye söylememeye çalış.”

“Ben de konuşma işini senin halledebileceğini düşünüyordum. Kadın kadına.”

“Ve ben de senin kıdemli memur olduğunu ve kadının neden etrafta hiç konuşmadan durduğunu merak edeceğini düşünüyordum.”

Fısıltıyla küfür etti. “Arabamdan in.”

Kapıyı açan dize kadar siyah elbise giymiş bir kadındı. Gümüş rengi saçları Vidal Sassoon* tarzı kısa kesimliydi. Boyaya, bakıma ihtiyaç göstermeyen zarif bir seçimdi. Bir kolunda işlemeli bir gümüş bilezik takılıydı; gösterişli bir yakut nişan yüzüğü ve buna uygun bir alyans dışında taktığı tek mücevher buydu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, şokun getirdiği boşluğu fark ettim. Sert vücut hatları ve kalın kaşları vardı, yüzü yumuşatılmaz ya da makyajla güzelleştirilemez cinstendi. Zaten o da buna kalkışmamıştı.

“Polis.” Ben de aynısını yaparken Derwent kimliğini kaldırdı. “Bayan Armstrong?”

“Kimseyle görüşmüyor.”

Bu da önümüzde duran kadının Bayan Armstrong olmadığı anlamına geliyordu. “Korkarım onunla görüşmemiz gerekiyor.” Sesimin tonunu nazik ama sabit tuttum. “Yolda olduğumuzu haber vermek için sizi telefonla aramaya çalıştık.”

“Ah, ne kadar rahatsız edici.” Kadın omuzunun üstünden holde bize doğru gelen, ona, bize ya da herhangi başka bir şeye aldırmadan konuşmayı devralan genç bir adama baktı. İnce yapılı, uzun boylu, küstah tavırlı ve biraz kırık. “Telefonun fişini çek-

* Vidal Sassoon (17 Ocak 1928 – 9 Mayıs 2012): Dünyaca ünlü İngiliz ve Amerikalı saç stilisti, iş adamı ve hayırsever. Yarattığı modellerle dünyada moda akımları yaratmış, hemen hemen tüm ünlülerin saçlarına şekil vermiş stilisttir. Makasıyla dünyaya yön veren kişi olarak da bilinir. (Ç.N.)

11. Kat

mek zorunda kaldık. Sürekli çalıp durması kesinlikle dayanılmazdı. Bir sürü muhabir ve Geoff'un arkadaşları. Onlara ne söyleyebileceğimizi sanıyorlar, bilmiyorum."

"Bay Armstrong'un sekreterimizsiniz?" diye Derwent sordu.

Genç adam "Onun *yardımcısıyım*." dedi. "John Grey. Onun yardımcısıydım demek gerekir, değil mi? Geoff'un basın ve siyaset stratejisini idare ediyordum. Elaine onun sekreteriydi."

Gri saçlı kadın başıyla selamladı. "Elaine Lister."

"Bay Armstrong'un çalışma programını siz mi takip ediyordunuz?"

"Evet. İşlerini düzenlemede beceriksizdi." Kadın dudağını ısırıldı. "Şimdi ölmüş olduğundan galiba artık onu eleştirmemem gerekir."

"Sizinle de konuşmamız lazım."

"Elbette. Neyi bilmek istiyorsunuz?"

"Onun rutin işlerinin bir resmini çıkartmamız gerekiyor, Bayan Lister." dedim. "Bize sağlayabileceğiniz her türlü yardımdan memnun oluruz."

"Dilim döndüğünce söylerim."

John Grey "Benimle konuşmanız gerekiyor mu?" diye sordu.

"Duruma göre." dedi Derwent. "Bilmemiz gerektiğini düşündüğünüz bir şey biliyor musunuz?"

"Geoff hakkında mı? Aklıma bir şey gelmiyor." Grey Duvara yaslandı, elleri takım elbisesinin pantolonunun cebindeydi. Gömleği üzerine öylesine sıkı oturmıştı ki göğüs kaslarının hatlarını görebiliyordum. Kravatı da pahalıya benziyordu. Her yanıyla kulsuzdu. "İyi bir iş ilişkimiz vardı ama bana öyle sırlarını falan açmazdı. Bu olanların hiçbirisinin Geoff'un vermeye çalıştığı mesajı zedelememesini sağlamaya çalışıyorum. O ölmüş olabilir ama birisi ardından gelecek ve onun başladığı işi daha ileriye götürecektir. Bu yüzden onun itibarını korumak önemli."

“Bu kulağa çok itici geliyor.” Bunu söylemekten kendimi alamadım.

“Bütün siyasi kariyerler bir fıyskoyla sona erer.” Omuzlarını silktilti. “Bunlardan bazılarınıninki diğerlerinininkinden daha ilgi çekici şeklide sonlanır.”

“İçeri gelmek ister misiniz?” Elaine Lister’in rengi solgundu.

Kadın daha lafını bitirmeden Derwent kapıdan içeri girmişti bile. Ayaklarını paspasa iyice sildi. *Bak ne kadar terbiyeliyim. Terbiyeli davranacağıma güvenebilirsiniz.*

“Bayan Armstrong nerede?”

John Grey güldü. “Sanki o size faydalı bir şey söyleyebilecekmiş gibi.”

“Nedenmiş o?”

“Senin anlayacağın, onu hiç ayık görmedim.” Grey hava atıyor, diye düşündüm ve bu yüzden ondan hoşlanmadım. “Çoğu zaman neler olduğunu bilmez.”

Derwent “Alkolden mi yoksa uyuşturucudan mı bahsediyoruz?” diye yoklama çekti.

“İkisi birden?” Grey omuzlarını silktilti. “Size karşı dürüst olmam gerekirse, gerçekten bilmiyorum.”

Elaine Lister sertçe “Ama bu seni etrafa suçlamalarda bulunmaktan alıkoymadı.” dedi, John Grey’in buna tadı kaçmış gibi görünürken kadının söylediğine sırtıtmamaya çalıştım. Adam bir şeyler mırıldanıp merdivenleri ikişer ikişer çıkarak çekip gitti. Elaine onun gözden kaybolmasını bekledi. “Cressida misafir odasında. Belki artık gidip ona burada olduğunuzu haber verebilirim...”

“Burada mı?” Derwent çoktan kapıyı açıyordu. “Bayan Armstrong? Biraz konuşabilir miyiz?”

11. Kat

Kadın şöminenin yanında dikiliyordu. Ufak tefek ve zarif hatlı vücudunu saran gri bir elbise giyyordu. Saçı bal rengiydi, geniş alnının üzerinden geriye doğru taranmıştı. Çıkık elmacık kemikleri ve geniş ağzıyla gençken çok çekici olmalıydı ama şimdi verdiği genel etki tamamen kırılğan bir zayıflıktı. En az bir kez yüzünü gerdirdiği kanısına vardım ve alnını yumurta kadar pürüzsüz kılan ciddi bir Botoks âdeti vardı. Boyun ve ellerinin cildi yaşını ele veriyordu ama keman kaşlarının altındaki gözleri canlıydı. Ağzı şaşkınlıkla ve tahminimce öfkeyle aralandı.

“Bu da ne? Elaine?”

“Polis. Hiç kimseyle görüşmediğinizi söyledim ama...”

Derwent Bayan Armstrong’a “Eminim sizinle daha sonra konuşmak yerine önceden konuştuğumuz için memnun olacaksınız.” dedi. Odada ilerleyip kadının elini sıktı “Kaybınız için üzgünüm ve bu özel anınızda sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Başka yolu olsa böyle yapmazdım.” derken sesi alçaktı.

“Ya şey, elbette.” Kadın uzanıp hâlâ kapının ağzında dikilen Elaine’e baktı. “Hiç kuşkusuz polisle konuşmayacağımı söylemedim, Elaine. Bunu bilmen gerekirdi.”

Elaine başını kaldırdı. İçindeki cevap verme isteğiyle mücadele ettiğini gördüm ama kendini bırakmadı. “Üzgünüm.” dedi.

“Teşekkür ederim, Elaine.” Bu dışarı çıkması için bir işaretti. Yarı yarıya beni de sepetlemesini bekliyordum ama kadın kısılmış gözlerle bana kısa bir an bakıp Derwent’a döndü.

“Lütfen, oturun.”

Derwent kadının işaret ettiği kanepeye yerleşti, Bayan Armstrong da onun yanına oturdu. Sırtı bana dönüktü, bu yüzden odanın diğer yanına geçip onu görebileceğim bir yere oturdum.

Derwent rütbesini vurgulayarak, ikimizi de tanıttı. Kadının muhtemelen polis teşkilatındaki hiyerarşi hakkında yeterli bilgiye sahip olmadığını düşünüyordum ama onun benden kıdemli bir memur olduğunu anlayabilirdi. Aynı zamanda kendisine çok yakın duran Derwent'ın bacağına bakarken kadının yüzünün aldığı ifadeden, teşkilatın iri kıyım örneklerinden biri olduğunu da anlayabilir, diye düşündüm.

“Çok fazla zamanınızı almamaya çalışacağım.” dedi Derwent.

“Teşekkür ederim. Bu muazzam bir şok oldu.”

“Hayal edebiliyorum. Dün kocanızın Maudling Sosyal Konutları'nı ziyaret edeceğini biliyor muydunuz?”

“Hayır.” Eteğinin kucağının üstündeki kısmını düzeltti. “Geoff ve ben çok ayrı yaşamlar sürüyorduk. Ne zaman nerede olduğunun izini sürmek benim için imkânsızdı. Londra'da olduğundan hep parlamentodaydı ya da televizyonda. Bazen sadece *gece haberlerini* açıp onu gördüğümde nerede olduğunu öğreniyordum.”

“Kamuoyu tarafından oldukça iyi tanınan biriydi.”

“Aklından geçeni söylediğinden, alışılmadık bir siyasetçiydi. Dobra konuşması ona epey taraftar topladı. Geoff'un düşündüğü şekilde düşünen bir sürü insan var ama sürekli sesleri kesildi. Solcular onların fikirlerine katılmayan herkesi sindirip nutuk atıyor.”

Evet, imtiyazlı olmak zordur, diye düşündüm. Derwent onaylar şekilde başını sallıyordu, çok ciddiye, benimle göz göze gelmiyordu.

“Birçok destekçisi oldu ama düşmanları da oldu, değil mi?”

“Elbette. Tarafını belli eden herkes karşı taraftaki insanların ilgisini çekecektir.”

“Ölüm tehditleri aldı mı?”

“Aldığına inanıyorum.” Kadın elini salladı. “Bunları benimle paylaşmazdı. Beni o tür şeylerden korurdu. Ama arada sırada, araba kullanırken birisi beni takip ediyor mu, diye dikkat etmem konusunda beni uyarırdı. Ve sokağa ya da otoparka bıraktığımda şüpheli bir şey var mı diye arabanın altını kontrol etmemi söyledi.” Güldü. “Her zaman yaptığımı söyleyemem. Yerlerde sürünmek benim tarzım değil.”

“Son zamanlarda mıydı?” diye Derwent sordu.

Omuzlarını silkti. “Aralıksızdı. Sanırım Paris’ten son dönüşümde yolda bu konu hakkında bir şey söyledi. Bu da üç hafta önceydi. Hayır dört.”

“Ama bu sizde özel bir korku yaratmadı.”

“Onda da yaratmamıştı.” Gülümsedi. “Sanırım, bu ona kendini önemli hissettiriyordu.”

“Ona yapılan herhangi özel bir tehdidi fark ettiniz mi? Onu korkutan biri var mıydı?”

“Hayır.”

“Maudling Sosyal Konutları’nda ne yaptığını biliyor muydunuz?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Kesinlikle onun seçim bölgesi değildi, değil mi?”

“Geoff daima diğer insanların sorunlarının üzerine eğilirdi. Bazıları böyledir. Başkalarına yardım etmeyi ilahi bir görev bilirler.” Derwent’a bitkin bir bakış attı. “Polis gibi. Her zaman bencillikten uzak durmaktan yana olmuşumdur, bunu söylemeliyim.”

“Bu iyi bir özellik.” Derwent’ın sesi her zamankinden bir oktav alçak çıktı. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. “Bayan Armstrong.”

Hemen “Cressida.” dedi.

Derwent boğazını temizledi. “Şey Cressida. Bu soruları sormak hiçbir zaman hoş değildir ve lafı buraya getirdiğim için beni bağışlamalısınız ama kocanızla ayrı hayatlar yaşadığınızı söylediniz. Bu özel hayatlarınız içinde geçerli miydi?”

Kadın gözlerini kırıştırdı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Açık bir evliliğiniz mi vardı?”

“Hayır. Öyle bir şey değildi.”

“Bildiğiniz kadarıyla size sadıktı.”

“Elbette öyleydi.” Her iki yanağının üzerinde pembe birer leke belirdi. “Başka türlüünü de yapamazdı. Kısmen evliliğimizin çok güçlü olmasındandı, çok güçlü, komiser bey. Ama aynı zamanda da böyle bir şeyin ifşa olmasını da asla göze alamazdı.” Kadın öne uzandı. “Geoff”un yaşında olan milletvekillerinin çoğunun oldukça genç sekreterleri var, tabii eğer eşleri zahmetli ve sıkıcı işleri yapmaya razı değilse. Geoff farklıydı. O işine odaklıydı.”

“Yani kişisel nedenlerle Maudling Sosyal Konutları’nda değildi.”

“Ne ima ettiğinizi bilmiyorum.” Sesi duygusuzdu. “Birileriyle düşüp kalkmak istemezdi. Neden istesin ki?”

Derwent zayıf bir sesle “Kesinlikle, neden?” dedi. Göz göze gelmeden öylesine benden yana baktı ki bu akıllıcaydı, çünkü her ikimizin de kendimize hâkimiyetimizi koruduğumuzdan emin değildim. “Sormak istediğimiz başka bir şey var mıydı?”

Not defterimi kapatarak “Sanırım, hepsi bu kadar.” dedim. “Teşekkür ederiz, Bayan Armstrong.”

Dönüp bana bakmadan “Bir şey değil.” dedi, otomatikman verdiği bir karşılıktı. Uzanıp bir elini Derwent’ın koluna koyup onun gömleğinin kolunu çekti ve bileğini kendisine doğru çevirdi. Anlaşılan göründüğünden daha güçlüydü. “Saat kaç?”

11. Kat

“Bire yaklaşıyor.”

“Öğle haberlerini dinlemeliyim. Geoff hakkında bir sürü şey olmalı. Bunu görmek istiyorum.”

* * *

“Sırtımayı bırak.” Derwent’ın omuzları çökmüştü. Başını olumsuz bir tavırla sallayarak sırtını duvara yasladı.

“Kesinlikle bırakacağım. Tabii ki, hemen değil.”

“Bu gerekliydi.”

“Gerekli olmadığını söylemiyorum.”

“İyi o zaman.”

“Benden dalga geçmememi bekleyemezsin.” Elimi koluna koyup, mırıldanarak “Her zaman bencillikten uzak durmaktan yana olmuşumdur, komiser.”

O daha cevap veremeden, koridorun sonundaki kapı açılıp bir yüz içeri uzandı.

“Sesler duyduğumu sandım.”

Derwent doğruldu. “Bayan Lister. Tam da görmek istediğimiz kişi.”

“Cressida ile işiniz bitti mi?”

“Şimdilik. Sizinle konuşabilir miyiz?”

“Elbette.” Kadın geri çekildi ve ikimiz birlikte büyük, sıcak bir mutfığa girdik. John masada oturmuş, zarif Çin porseleni bir kupadan kahvesini yudumluyordu. Daha önceki kendini kaybetmiş halinden eser yoktu. *Merhaba ya da bu garip değil mi* veya *sen neye bakıyorsun* anlamında yorumlayabileceğim şekilde kaşlarını kaldırarak bana baktı. Üniformalı bir hizmetçi ocağın başında durmuş, çorba tenceresini karıştırıyordu. Bu da zihnimin gerilerine atmaya çalıştığım, Doktor Early’le geçen hiç de hoş olmayan hatırayı aklıma getirdi. Geoff Armstrong’un mutfığına kusmak

Derwent'a karşı elde ettiğim üstünlüğü kısa yoldan kaybetmek olurdu.

Derwent hizmetçinin geniş sırtına bakarak "İkinizle yalnız konuşmamız mümkün müydü?" diye sordu.

Grey sesini alçaltmaya bile gerek duymadan "Hanna tamamen güvenilirdir." dedi.

Anladığım kadarıyla Derwent bundan pek mutlu olmamıştı ama ben masaya oturdum ve Elaine de Grey'in yanına, benim karşıma oturdu. Gerginliği gözlerinin ve ağzının kenarlarına yansımıştı, alnının ortası iki derin kırışıkla ayrılmıştı.

"İyi misiniz? Bir bardak su vereyim mi?" diye sordum.

"İyiyim."

"Bay Armstrong hakkındaki haberleri duyduğunuzda sizin için tüyler ürpertici bir şok olmuştur."

"Öyleydi, ikimiz için de." John Grey Elaine'e bir bakış attı. "Cresida beni aradığında inanamadım. İsteri krizine tutulmuştu başlangıçta ne söylediğini bile anlayamadım. Ardından o ya da başka birisi hata yapmıştır, diye düşündüm."

Elaine sessizce "Ben de inanamadım." dedi. "Onu çok uzun zamandır tanıyordum. Cambridge'de beraberdik. Onsuz bir hayatı hayal edemiyorum." El yordamıyla gömlek kolunun içine tıktırılmış kâğıt mendili çıkarıp kısa bir süre hafifçe burnuna dokundu, keline zaman tanıyordu. Anladığım kadarıyla Grey'in önünde ağlamak istemiyordu.

"Kötü haberlerin gerçek olmadığını ummak doğaldır." dedim. "Özellikle de böyle durumlarda. Bayan Armstrong dün kocasının Maudling Sosyal Konutları'na gittiğini bile bilmiyordu."

"Ah, şey, o kocasının ajandasıyla pek fazla ilgilenmez." Elaine dalgın bir şekilde kâğıt mendili elinde tortop etti.

Derwent “Orada olmayı planladığımı biliyor muydunuz?” diye sordu.

“Elbette.”

“Orada ne yapıyordu?”

Elaine cevap vermek için ağzını açtı ama John Grey önce davrandı. “Levon İçin Adalet toplantısına katılmak üzere görevlendirilmişti. Biliyorsunuz, şu Claudine Cole, Levon Cole’un annesi tarafından kurulan grup.”

Levon Cole birkaç ay önce başkent emniyetinden silahlı bir polis tarafından vurularak öldürülmüştü. Maudling Sosyal Konutları’na son geldiğimde, Armstrong Cole’un başına gelenleri hak ettiği hakkında röportajlar veriyordu, görünüşe göre de sebebi çoğunlukla fakir, siyah ve şanssız olmasıydı.

“Bu türden bir toplantıda hoş karşılanacağı aklıma gelmezdi.” dedim.

“Hayır, hayır. Bunun üzerine bayağı eğilmişti. Her hafta gidiyordu.”

“Ne zaman gitmeye başladı?”

“İki ay önce? Semtte şu polis memurları vurulduktan sonra. Grupla ve yaptıkları işle ilgilenir hale geldi. Bayan Cole ve arkadaşlarını Avam Kamarası’na* davet etti ama onun teklifini geri çevirdiler. Bana onların ilham verici olduğunu söyledi. Belirli bir zaman içinde kendi toplumlarını değiştirme arzularının onun inandıklarıyla aynı çizgide olması önemliydi. Ondan yardım is-

* Avam Kamarası; Birleşik Krallık’ta üyeleri (en çok) beşer yıllık dönemler için seçimle işbaşına gelen milletvekillerinden oluşan alt meclistir. 2004 yılına kadar 659 olan Avam Kamarası vekil sayısı, İskoçya Parlamentosu Kanunu ile 2005 yılı seçimlerinden itibaren 650’ye düşürülmüştür. Seçim sistemine göre 18 yaş ve üzeri Birleşik Krallık ve Kuzey İrlanda vatandaşlarıyla İngiltere’de ikamet etmekte olan İngiliz Uluslar Topluluğu vatandaşları Avam Kamarası seçimlerinde oy kullanabilirler. (Ç.N.)

temediler ama mesajlarını o ana kadar yapabildiklerinden daha geniş bir şekilde yayabileceğine onları ikna etti.”

“Onların mesajlarını nasıl yayıyordu? Onlarla ilgilendiğinden kimsenin haberi yoktu.” dedi Derwent. “Karısı bile bilmiyordu.”

Grey “Geoff bir duyuru üzerinde çalışıyordu.” dedi, sesinin tonunda küçümseme vardı. Elbette bizden siyasetin nasıl işlediğini bilmemiz beklenemezdi. Biz sadece basit birer polis memuruyduk. “Bu tür şeyler bir koreografiyle yapılmalıdır. Bunun sunumunu nasıl ve ne zaman yapacağına karar vermek için partiyle çalışmak zorundaydı. Önemli bir figürdü, önemseddiği de buydu.”

“O sadece bir muhalefet vekiliydi.” Derwent sesindeki aşağılamayı gizlemekte pek başarılı olamadı. John Grey’in tepe tüyleri dikildi. “Bundan çok daha öte biriydi.”

Derwent’in çenesini kapatmasını arzuladığımdan konuyu değiştirerek “Bayan Armstrong bize kocasının onu güvenlik tedbirleri alması konusunda uyardığını söyledi.” dedim. “Aldığı tehditlerden haberiniz var mıydı?”

“Bunların kaydını tutmadım.” Grey döndü. “Elaine?”

“Onun postalarını açtım.” dedi sessizce. “E-postalarını okudum. Bütün tehditleri biliyorum.”

“Çok fazla var mıydı?”

Evet diye başını salladı.

“Bunlardan hiç polise bahsettiniz mi?”

“Hayır. Geoff bunun zaman kaybolduğunu düşündü. Bana onları atmamı söyledi. Tehdit eden kişilerin hiç birisinin saldıracak tipte insanlar olmadığını söyledi. Bütün bunların kuru gürültü olduğunu söyledi.”

“Peki ona kimin saldırabileceğini düşünüyordu?” diye Derwent sordu.

11. Kat

“Aşırı uçtaki kişilerin.” John Grey yüzlerimizdeki bakışı gördü. “Korkarım, daha detaylı bilgi veremeyeceğim. Çok farklı toplumsal kesimden insanın Geoff’un siyasi ve ekonomik duruşuna itirazı vardı.”

“Çünkü zengin ve İngiliz olmayan herkesin ortalıktan yok olmasını istiyordu.” dedi Derwent.

“Çünkü hükümetin insanların özel hayatlarının dışında kalmasını ve ticaret hayatına karışmayı kesmesini istiyordu. Birleşik Krallık’taki herkesin gözünü açmasını istedi. Büyüyüp sosyal yardım beklemeyi kesmemizi istedi.”

“Savaş sonrası her hükümetin iki büyük başarısı olan Ulusal Sağlık Hizmetleri’ni ve refah devletini ortadan kaldırmak istedi.” dedi Derwent.

“O insanların sıçrama tahtası olarak kullandıkları sosyal güvenlik ağını ortadan kaldırmak istedi. Sistemi kendi çıkarına kullanan herkesten nefret ederdi.” John Grey Armstrong’un çizgisini bir çırpıda zahmetsizce anlattı; sanki adamı yeniden dinler gibiydim. Grey gülümsedi. “Çok meşgul olduğundan onun yerine söylediklerini ben tekrarlıyordum. Eskiden onun beyninin diğer yarısı olduğumu düşünürdüm.”

“Sen de onun siyasi görüşlerine inanıyor muydun?” Sormadan edemedim. “Yoksa sadece iş miydi?”

“Siyasi görüşlerinin onu seçimde başarıya götüreceğine inanıyordum.” Grey bakışlarını kısa bir an için üzerimde tuttu. “Hepsi kazanmakla ilgili, anlıyor musun. Eğer seçmenler bunu istemiyorsa, değerli ya da siyaseten doğru olmanın hiçbir anlamı yok. Geoff bunu biliyordu ve ben de biliyordum. Benim işim onu bunu nasıl yaptığı hakkında endişelenmek değil, yaptığı işin zirvesine çıkmasını sağlamaktı.”

Derwent “Gerçekten zirveye çıkacak mıydı? İnsanlar ondan nefret ediyordu.” diye belirtti.

“İtiraf edilenden daha fazla insan Geoff’a oy verdi. Seçmenler yalan söylese de rakamlar yalan söylemez.”

“İkinizden birinin aklına hiç Geoff’un evlilik dışı bir ilişkisi olduğu geldi mi?”

Grey’den derhal cevap geldi. “Hayır. Öyle biri değildi.”

“Bu şu anda sadece bir teori.”

“Bu imkânsız.” dedi Elaine. “Kendini Cressida’ya adamıştı. Kariyeri kadar evliliği de onun için önemliydi.”

“Ne zaman tanıştılar?”

“Birlikte Cambridge’deyken. Cressida öğrenci değildi. Sadece bir baloya geldi. O zamandan beri beraberdiler. Bir gün bile ayrılmadılar.”

“Ve sen de oradaydın.”

“Ben de oradaydım.”

Derwent lafı dolandırmadan konuya balıklama dalarak “Geoff Armstrong’la hiç romantik bir ilişkiniz oldu mu?” diye sordu.

“Hayır. Asla öyle bir şey olmadı.” Elaine Lister yüzünü astı. “Geoff’la ben dost ve iş arkadaşıydık. Bundan fazlası değil. Lütfen bana birlikte çalışan bir erkekle bir kadının duygusal ve cinsel bir ilişkileri olması gerektiğine inanacak kadar kıt bir hayal gücünüz olmadığını söyleyin.”

“Şartlar gerektirirse, bunu pekâlâ aklımdan geçirebilirim.” dedim. Derwent’in yüz ifadesi değişmedi ama göz ucuyla bana bir bakış attı: *Yavaş ol!*

“Cambridge’deyken Geoff’tan önce Miles kocam ile tanıştım.”

John Grey öksürür gibi kısa ve acımasız gülüşle bununla dal-

11. Kat

ga geçti. “Nasıl oldu da Geoff, Miles’la karşılaştırılmaya başlandı?”

Kadının yüzü kızardı. Bilerek ya da bilmeyerek, yüzükleriyle oynuyordu. “Miles bir felsefe profesörü. Geoff gibi değil. Çoğu zaman kendi dünyasında yaşıyor. Ama mükemmel bir koca.

“Bütün vaktini Geoff’la geçirmesine hiçbir zaman aldırmadı.” dedi Grey. “İş ortaklarımız konusunda çok şanslı olmalıyız.”

“Geoff ve ben uzun zamandan beri arkadaşık. Birlikte çok yakın bir şekilde çalıştık. Ailemin bir parçasıydı ve ben de onun ailesinin bir parçasıydım.” Elaine bir kez daha kâğıt mendili gözlerinin altına dikkatli bir şekilde dokundurdu. “İnsanlar onu bir canavar olarak gördü ama değildi. O iyi biriydi. Bir fark yaratmak istedi.”

John Grey “Zamanı olsaydı neler başarabileceğini asla bilemeyeceğiz.” dedi. “Ah şey. Dedikleri gibi, *c’est la vie**.” Kahvesinin kalanını bitirip kupasını küt diye masanın üzerine bıraktı.

* *C’est la vie*; olur böyle şeyler anlamında Fransızca bir deyim. (Ç.N.)

Bölüm 15

Toplantı odasına girdiğimde Derwent'ın bu defa benden önce geldiğini fark ettim. Ön sıranın ortasında, Una Burt'ün tam önünde oturuyordu. Saçları kuşku uyandıracak kadar düzgündü, kravatı gömlek yakasına kadar sıkılmıştı. Üstü başı temiz paktı. Laf edilebilecek hiçbir yanı yoktu.

Bir şeyin peşindeydi.

Una Burt'ün arkası ona dönüktü. Kadın beyaz tahtaya bir şeyler yazmakla meşguldü, yazmaya devam ederken tahta kalemi tiz bir sesle gıcırıyordu. Derwent'ın arkasındaki, fazla ileri gittiğini düşünürsem onu dürtüklemeyi göze alabileceğim kadar yakın bir koltuğa oturdum. Derwent'la çalışmayı seviyordum ve Una Burt bizi ayırdığında onu beklediğimden çok daha fazla özlemiştim. Ancak uğrunda kendimi feda edeceğim biri de değildi. Eğer Burt'le kapışır ve kaybederse, kendi başınaydı.

Beyaz tahta doluyordu: İsimler, zamanlar, bir sürü soru işaretleri. Burt'ün kamyonet kasası gibi gövdesiyle görmemi engellediği Armstrong'un adı tahtanın merkezindeydi. Anladığım kadarıyla, öğrendiklerimizi odada bulunanlarla paylaşma zamanıydı. Maksudı bu olmasa da beyaz tahta Burt'ün bu soruşturma hakkında ne düşündüğünü ortaya koyuyordu. Armstrong merkezdey-

11. Kat

di, diğer kurbanlar tesadüf idi. Her ne kadar yanıldığından emin olmasam da, haklı olduğundan da aynı derecede emin değildim.

Ekibin kalan kısmı içeriyi doldurdu, hepsinin yüzleri yorgun-
du ve üzerlerindeki takım elbiseler çok buruştu.

Başlangıçtaki soruşturma telaşesi yavaşlıyordu, bıktırıcı zahmetli işler kendini hissettirmeye başlarken süratle ilerleyen soruşturmanın hızı kesiliyordu. Telefon kayıtlarını gözden geçirmek, kamera kayıtlarını incelemek ya da otomatik plaka tanıma sistemini analiz etmek gibi çözeceğimiz bir sürü şey vardı. Sonunda gördüklerinin öneminin farkında olmayan tanıkların ortaya çıktığı eski moda kapı kapı dolaşarak yapılacak sorgulamalar da bunun cabasıydı. Bu bizim işimizdi ve bunların işlenen bir cinayeti çözebileceğini bilmek, bütün bu belirsizlikler yüzünden dağılma noktasına geldiğimde devam etmemi sağlayan tek şeydi.

“Tamam.” dedi Burt, gözü kendilerini aceleyle kalan boşluklara yerleştirmekle uğraşan geç gelenlerdeydi. “Bu toplantının amacı başlattığımız tahkikatta artık yaptığımız sorgulamalara odaklanmak. Burada büyük bir resim var ve bir seferde hepsini göremezsiniz. Yani geriye çekilip kendi elinizdeki parçalarla diğerlerinin ne kadar uyumunu görmemiz için bu bir fırsat.”

Kapı açıldı ve içeri tanıyamadığım bir adam girdi. Mırıltıyla özür dileyip kendine bir yer bulmak yerine duvara yaslandı. Saçları dağınıktı ve kahverengi gözleri vardı.

“Hepinizin yorgun olduğunu biliyorum.” diye Una Burt sözlerini sürdürdü “Bu yüzden kısa tutacağız. Ama kat etmemiz gereken çok mesafe var. Yangınla başlayalım. Colin, kamera kayıtlarında bir şey var mı?”

Colin Vale özür diler gibi bir tavırla “Daha yeni bakmaya başladım.” dedi. “Binadan bunu almamız biraz sürdü. Görüntülerini

inceleyeceğim on kamera var ve malum olduğu üzere ne aradığımı bunca bunu binanın ötesine de genişletebiliriz.”

“Yani şu ana kadar işe yarar bir şey yok.” dedi Burt, tavırları sabırsızdı.

“İşe yarar olmanın tam tersi.” Colin bize çarpık bir gülümsemeyle tebessüm etti. “Şansa bakın ki, Murchison Apartmanı’ndan gelen birçok görüntü işe yaramaz. Onuncu kattaki kamera aylardır çalışmıyormuş. Parça beklediklerini söylediler.”

Odadaki memurlardan homurtu yükseldi ama bunda şaşılacak bir şey yoktu. Güvenlik kamerası sistemi bir soruşturma aracı olmaktan ziyade caydırıcılıkta işe yarıyordu. Görüntü kalitesi geniş bir değişkenliğe sahipti ve tabii bu da daha en başından kameranın çalıştığı var sayıldığına geçerliydi.

“Bize binaya girip çıkan herkesi göstermesi gereken girişin üstündeki kamera yakın bir zamanda tahrip edilmiş.”

“Kim tarafından? Ne zaman?”

“Çocuklar, geçen hafta.” Genel bir mırıldanma yükselirken Vale omuzlarını silkti. “Biliyorum. Ben de bunun bizim kundakçımız olduğunu umuyordum.” Bir suçlunun güvenlik kamerasının hakkından gelmeye çalışırken bize yüzünün mükemmel bir görüntüsünü vermesi duyulmamış şey değildi. “Korkarım bunun bağlantılı olduğunu sanmıyorum. Bir süredir kameralara zarar veren çocuklarla başları dertteymiş. Kimin yaptığını biliyorlar ve ben de yapanla konuştum ama bu bizi bir yere götürmez. Çocuktan bunu yapmasını hiç kimse istememiş. Canı sıkılmış. On bir yaşında ve görünüşe göre gelecek vadeden hızlı bir kriket oyuncusu. Kamerayı kriket topuyla vurmuş, hepsi bundan ibaret.”

“Peki elimizde ne var?”

“Ufak tefek şeyler. Bilindik.” Colin gülümsedi. “Otoparkta bize çıkan insanları uzaktan gösterecek bir kamera var, elimiz-

deki malzemenin kalitesiyle onun görüntülerini eşleştirmeye çalışıyorum. Eğreti de olsa düzeltip görüntüleri alabileceğim ama sonunda pek de iyi kalitede görüntü elde edemeyebiliriz. Yine de, bize biraz bilgi sağlayabilir.”

“Ya yerel benzin istasyonları?” diye sordum. Parayı ödmeden kaçmaya çalışan sürücülerin izini sürebilmek için genellikle çok güvenlik kamera sistemleri olurdu. “Kundakçımızın birkaç bidon benzin almış olması ihtimaline karşı görüntüleri almaya değmez mi?”

“Çoktan yaptık.” dedi Vale. “Bilmek istediğim şey neyi aradığımı. Tanıyabileceğim birini görürsem, bu işi kurtarırsınız.”

Burt gerileyip tükenmez kalemni kullanarak Armstrong’un isminin üzerine tıkladı. “Sen ne buldun, Josh?”

Derwent sessiz sakin otopside ve adamın sekreterinden bahsetmeden, Armstrong’un karısından öğrendiklerimizi açıkladı. Önceden Una Burt’ü bilgilendirmiştik, bu yüzden bunun bir cinayet olduğunu zaten biliyordu. Diğer herkes mırıldanırken o başını salladı.

“Bu sizin için işleri daha da karmaşık hale getiriyor.” *Sizin için.* İmayı kapmışım. “Ben yine de yangının Armstrong’u hedef olarak çıkartıldığı ihtimalini dışarıda bırakmazdım.”

“Ama nasıl tepki vereceğini bilemezlerdi.” diye itiraz ettim. “Eğer kız arkadaşıyla beraber daireyi boşaltsaydı, şimdi hayattaydı. Utanç içinde kalırdı ama yaşıyor olurdu.”

“Yani orada olması ve sonunda ölmesi sadece bir tesadüftü. Bu daha mümkün gibi görünüyor.” Kadının sesinden ince bir alay akıyordu.

“Benim dediğim bu değil. Ama tamamen Armstrong hakkında olması da gerekmiyor. Bu yangının başka kurbanları da var, onuncu kattaki hedef olabilecek diğer insanlar. Yangın olmadan, Armstrong öldürülemeyebilirdi ama bu, yangını çıkaran kişinin

onun orada olduğunu bildiği anlamına gelmez. Başka hiç kimse bilmiyordu.”

“Sekreteri hariç” diye Burt belirtti.

“Nerede olduğunu bilmiyordu. Bildiğini sanıyordu ama yanı-
lıyordu. Armstrong ona Levon Cole ve destekçileriyle toplantıda
olduğunu söylemişti. Kontrol etmek için Bayan Cole’u aradım,
dün toplantı yokmuş. Daha da önemlisi, Armstrong’un onların
toplantılarına hiç katılmadığını ve eğer adam çıkıp gitmiş olsaydı
bile hiç de hoş karşılanmayacağını söyledi.”

Derwent koltuğunda dönüp bana bana sert bakışlarından birini
attı. “Armstrong’un onların en büyük destekçisi olduğunu sanı-
yordum.”

“Bayan Cole’a göre öyle değil. Onun Bölgesel Destek Gru-
bundaki polislerin vurulmasından sonra muhitte görünmeye
başladığını ama Armstrong’un onun olmasını istediği şeyle hiç
ilgilenmediğini kesin bir dille ifade etti. Armstrong’un önerdiği,
kadının halk devrimin sözde lideri olmasıydı.” Gözlerimi devir-
dim. “Ne uyanıklık ama.”

“Neden Claudine Cole’un kampanyasıyla bu kadar ilgilen-
sin?” diye Una Burt sordu, aklı karışmıştı.

“Eğer bir tahmin yürütmem gerekirse, bu onun için koruyucu
bir örtüydü. O muhitte olmak için bir mazeretti. Binada bir ka-
dınla olduğunu biliyoruz ve Bayan Hearn’e göre o kadın bir siya-
hiymiş. Onunla nerede buluşacağını sanıyordunuz? Tahminimce
kendi çöplüğünde buluşmazdı.”

“Cole’un kampanyasına dâhil olmuş biri.” dedi Derwent.

“Benim de aklıma gelen bu.”

“Kadından isim listesini alabiliriz.”

Güldüm. “Evet, doğru. Çünkü Claudine Cole’un bizimle iş-

11. Kat

birliği yapması için bir sürü sebebi var. Kim olduğumu öğrenince onunla telefonda güç bela konuştum. Bana zaman ayırmasının tek sebebi Armstrong'la hiçbir ilgisinin olmadığını açıkça ortaya koymaktı. Adamın asla kampanyada çalışmadığı konusunda çok katıydı. Eğer ona isimlere ihtiyaç duyduğumu söylersem, bana defolup gitmemi söyler.”

“Bizzat görüş.” dedi Una Burt. “Eğer yüz yüze görüşürsen onu ikna edebilirsin. Telefonda hayır demek daha kolaydır.”

Notumu aldım. Maudling Sosyal Konutlarına bir ziyaret daha olacaktı. Bunun için sabırsızlıkla bekliyordu.

“MI5'ten* bir şeyler alabiliriz.” diye Burt devam etti. “Eminim faaliyetleri yasa dışı yollara sapabilir diye Caludine Cole ve destekçilerini izliyorlardır.”

Tamam anlamında başımı salladım. “Ve Doktor Early aldığı örnekleri DNA için kontrol edilmek üzere laboratuvara göndermiş. Bu yolla da bir şeyler elde edebiliriz. Kadının izini sürmek için birden fazla yol var. Onu bulacağız.”

“İnsanları bulmaktan bahsederken, Melissa Pell'in kocası hakkında herhangi bir gelişme var mı?” Derwent'ın sesi ilgilenmiyormuş gibiydi ama başparmağını tükenmez kaleminin tepesine öylesine bastırmıştı ki, bembeyaz olmuştu.

“Onu neden umursayalım ki?” Una Burt'ün sesi gergindi.

“Çünkü kadın Murchison Apartmanı'nda ondan saklanıyordu.”

“Adam muhtemel bir tacizci.” diye Pettifer ekledi. “Bu yüzden onu potansiyel bir şüpheli olarak listede tutmalıyız.”

* MI5(Military Intelligence Section 5- Askeri İstihbarat Kısım 5); 1909'da kurulan İngiliz iç istihbarat teşkilatı (Karşı istihbarat). MI5 iç istihbarattan sorumluyken, MI6 dış istihbaratla ilgilenmektedir. (Ç.N.)

“Muhtemel.” diyerek Derwent patladı. Çaktırmadan yapabildiğim kadarıyla olabildiğince sert bir şekilde iskemlesinin oturma yerini tekmeledim.

“Evet, muhtemel.” Pettifer ters ters Derwent’a baktı. “Lincolnshire’daki aileyle muhatap olan memurlarla konuştuk. Zor bir durum olduğunu söylediler. Mark Pell onlar üzerinde aslında kafayı sıyırmış bir eşle uğraşmaya çalışan, efendi bir adam izlemeyi bırakmış. Kadın adamı her türlü şeyle suçlamış ama sonra şikâyetçi olmak konusunda geri adım atmış. Görünüşe göre bunalımdaymış.”

“Eğer eski kocası onu acımadan dövüyorsa, buna pek şaşırmadım.” Derwent’ın çenesi gerilmişti. “Kadının asıl ithamlarında doğruyu söyleyip söylemediğini araştırmışlar mı?”

“Buna dair bir kanıt bulamamışlar. Kadın zaman zaman kendine zarar verdiğini itiraf etmiş. Adamın şiddetten dolayı herhangi bir kaydı yokmuş. Birkaç ay önce karısının ve oğlunun kayıp olduğunu bildirmiş.”

“Ve bu manşetlere damgasını vurmamış mı? Savunmasız bir kadın ve oğlu tehlikede oldukları kabul edilirdi.” dedi Una Burt.

Mal Upton, “Melissâ’yı destekleyen bir sosyal hizmetler memuru görevlendirmişler.” diye durumu açıkladı. Derwent boğazının gerisiyle küçük, kanaatkâr bir ses çıkardı. “Kadına göre, dosyayı aldığı anda Melissa’nın gözetim altında tutulma süresinin bitmesine birkaç gün varmış. Sosyal hizmetler memuru akıl sağlığında bir bozukluk veya dengesizlik ya da kocasının iddia ettiği başka şeyleri görmemiş. Adam memuru Melissa’yla yakınlık kurduğuna ve profesyonel bir şekilde davranmadığına ilişkin üstlerine şikâyet etmiş. Kadının başını belaya sokmuş.”

Pettifer, “Pell karısının izini bulmak için özel dedektiflere bir servet harcamış.” dedi. “Dediğim gibi, adam efendi biri gibi görünüyor.”

11. Kat

Yüzümü ekşiterek, “Ya da kadın ondan kaçtıktan sonra karısını kontrolü altına almaya çalışan bir koca.” dedim. “Neden onu görünüşüne göre değerlendiriyorsun, bilmiyorum.”

Pettifer ters ters bana baktı. “Ve sen neden öyle yapmıyorsun, ben de onu bilmiyorum.”

“Çünkü hastanede Melissa Pell’le konuştuğumda kadın adamdan çok korkuyordu. Sahtelik yoktu. Aklını kaçırmamıştı. Çok korkuyordu.”

“Neden onunla konuşuyordun?” Burt’ün yüzü asılmıştı. Benimle konuşuyordu ama Derwent’a bakıyordu. “Sana, size dedim ki...”

Pettifer’in yaradılışındaki adalet duygusu tam zamanında ortaya çıktı. “Kerrigan bize yardım etti. Bayan Pell iki adamla konuşmak konusunda pek hevesli değildi.”

Zayıf ve ikna edici olmayan bir sesle, “Uzun sürmedi.” diye ekledim.

“Kocasının bir tanığı olup olmadığını bulabilir miyiz?” Derwent hâlâ konuya sıkı sıkıya bağlıydı. “Ya da yangın çıkarmakta iyi olan bir adamı bilen başka bir adamı tanıyor olup olmadığını?”

“Bakmaya değer.” diye Pettifer kabul etti. “Burada adamı suça iten sebebi görebilirsin. İş oraya varırsa, kadına kendini tehlikede hissettir, çocuğun durumunun evde daha iyi olduğunu açıkça ortaya koy vesayeti al.”

“Ya kadının yaraları?” Derwent etrafa bakındı. “Belki de çocuğun kendisine kalması için kadından sonsuza dek kurtulmak iyi bir yoldu.”

Burt, “Tabii eğer kadının nerede olduğunu bildiğini varsayarsak.” diye belirtti. “Ona saldırmaya ve üç kişiyi öldüren bir yan-

gını çıkartmaya hazır birini tanıdığını farz edersek. Bir sürü kötü adam tanıyorum ve onlara ihtiyacım olan şeyi yaptırmak için para versem bile bütün bunları kolayca yapacak birini bulabileceğimden emin değilim.”

“Parayla sorunu olduğuna dair bir izlenim edinmedim.” dedi Pettifer. “Onunla konuşmak için yarın Lincolnshire’a gideceğiz. Neler bulabiliriz bakacağız.”

“Tamam, başka kim var?” dedi Burt. “Ah, 101’deki aile.”

“Bellew’lar dedim. “Onlarda garip bir şey var ama henüz ne olduğunu bulamadım. Baba bir tamirci olduğunu söylüyor ama detaylar konusunda şüpheli konuşuyordu. Görünüşe göre tonla nakit paraları var. Büyükanne dairesindeki kasa konusunda endişeliydi ama içinde ne olduğunu söylemedi.”

Burt, “Yasa dışı kazanç mı?” diye ileri sürdü.

“Bu ihtimali yabana atmazdım. Siz de öyle düşündünüz efendim, değil mi?”

Derwent gözünü dikmiş boşluğa bakıyordu. Ürkerek bulunduğu ana döndü. “Evet. Benim listemdelere. Yangının onların dairesinin yanında başladığını unutamayız.”

“Küçük kız nasıl?” diye Burt sordu.

“Aynı. Hâlâ yoğun bakımda. Onun yanına gitmedik.” dedim. “Annesiyle konuştuk.”

“Bana verdiğin tarifi aldığımız yer de orası.” dedi Colin Vale. “Kepli ve fermuarı çekilmiş montlu adam.”

“İşte o.”

“Onu henüz bulamadım.” dedi Colin. “Birkaç muhtemel kişi var ama kesin değil. Hiç keş yok.”

“Bulduğun ne varsa ver, biz de ona gösterelim.” dedi Derwent. “Harika bir tanık olduğunu sanmıyorum ama ne kadar çabuk bakarsa o kadar iyi olur.”

11. Kat

“Pekala.” Una Burt tahtasına baktı. “On birinci kat hakkında konuşmak istiyorum. Daire 113’teki cesetlerle kim ilgileniyordu?”

Ben Dornton elini kaldırdı. “O benim. Ve Liv ile Pete.”

“Doktor Early otopsilerini yaptı mı?”

“Evet.” Dornton bunu hatırlayarak midesi kalkar gibi oldu. “Bir şekilde mangal yapmaktan soğudum.”

Not defterime bakarak, yüksek bir binadan düşen birinin cesedinden daha kötü şeyler de var, diye düşündüm. En azından yanmış cesetlerin otopsisine katılmak zorunda kalmamıştım. Bunu asla başaramazdım.

Dornton hâlâ konuşuyordu. Yeniden ona kulak verdim. “Yanğın yeterince yüksek sıcaklıktaysa gerçekten kemikleri parçalıyor. Doktor beyinlerinin kaynadığını söyledi. En kötü düşmanım için bile bunu dilemezdim.”

“Cesetlerde şüpheli bir şey budu mu?”

“İki şey.” dedi Liv, hiç olmadığı kadar sakindi. “Hiç çocuğu olmamış iki genç kadındılar. İkisinin de bir sürü eskiden olmuş yarası vardı kırık kaburgalar, vakalardan birinde kırık bir kol, çatlak bir çene. Bunları belirtti ama sıcaklığın kemikleri tahrip etmesi yüzünden bizi yaralar ya da ne kadar yakın zamanda oldukları hakkında kesin bir şey söyleyemedi. Yaraların kesinlikle eski, kırıkların iyileşmiş olduğunu ama kırık kolun uygun şekilde yerine oturtularak kaynamadığını söyledi.”

“Tamam. Başka ne var?”

“Dişçilik çalışması. Doktor Early’nin çağırdığı bir dişçi arkadaş gelip baktı. Onun fikrine göre, birisi Rusmuş ya da orada bir süre yaşamış. İkinci kurbanı da baktılar. Kafatasının şeklinden ve dişlerinin durumundan, kadının Afrikalı olduğundan epey eminler.”

“Yani kadın siyah demek diyorsun. Bu onun Afrikalı olduğu anlamına gelmiyor.” diye belirttim. “Afrikalı soyundan gelen bir sürü İngiliz var.”

“Evet, ama dışıye göre biçimsel düzeni farklıymış. Kadının muhtemelen Batı Afrika’dan Nijerya gibi bir yerden olduğunu söyledi.”

Çok farklı geçmişlere sahip iki genç kadın, kapısı dışarıdan kilitlenmiş küçük bir dairede birlikte yaşıyordu.

Kapının yanındaki adam “İnsan ticareti.” dedi. Kolları bağlanmıştı, bir ayağını arkasındaki duvara dayamıştı. Yabancılarla dolu bir odaya hitap etmesine karşı oldukça rahat tavırlıydı, sesi arkalardan duyulmasına ancak yetecek kadar yüksekti. “Neredeyse kesinlikle insan ticareti. Seks sektöründe çalıştırılmak için Birleşik Krallık’a getirildiler ama kazandıkları paradan bir peni bile alma şansları yoktu. Ekonomik şartlar nedeniyle çalışmak için göçmen olarak yola çıkmışlardı ve kuvvetle muhtemel fahişe, striptizci ya da o kızlara her ne yaptırılıyorsa o işe ilk başladıkları yer de Birleşik Krallık değildi.”

“Üzgünüm, millet, Tom Bridges’i sizlere tanıştırmam gerekirdi.” dedi Dornton. “İnsan ticareti hakkında benden daha fazlasını bildiğinden ondan benimle birlikte gelmesini istedim. Kendisi geçen yıl kurulan insan ticareti ekibinde görevli bir çavuş.”

“Kurbanlarınızın komşuları tarafından bilinmiyor olması durumu ve dairede kilit altında tutulmaları bize hapsedildiklerini etkili bir şekilde söylüyor.” diye Bridges durumu açıkladı. “Hareketleri onları para kazanmak için kullanan kişi tarafından sıkı bir şekilde kontrol ediliyordu.”

“Seks ticaretinde kullandıklarını nasıl söyleyebiliyorsun?” diye Liv sordu. “Sırf genç kadın oldukları için mi, bu pek güvenilir bir varsayım değil, öyle değil mi?”

11. Kat

“Büyük ihtimalle.” Bu onun hatası olmamasına karşın, mahcup bir şekilde konuşması oldukça kibar bir davranıştı. “Burada çalışmaları için insan ticareti yoluyla Birleşik Krallık’a getirilenlerin büyük bir kısmı seks sektöründe çalıştırılmak için getiriliyor ve bunların büyük çoğunluğu kadın. Kadınlar aynı zamanda ev işlerinde köle olarak çalıştırılıyorlar, hizmetçilik işlerinde çalıştırılıyorlar ama ücret ödenmiyor. Bu kadınlar gündüz evdeydiler. Gece çalışıyorlardı.”

“Boş bir sokak köşesinde ya da ıssız bir direğin dibinde.” dedi Belcott. “Ne kadar da gereksiz.”

Hızla döndüm. “Onlar sadece seks işçisi değildi. İnsandılar.”

“Yaptıkları şeyi yapmak istemediklerini müşterilerine söyleyebilecek insanlar. Eğer sokakta gezdilerse, kaçıp gidebilirlerdi. Kendi tercihleriydi.”

Gerçekten de benimle tartıştığına inanamıyordum. “İçeri kilitlenmişlerdi. Korku içinde çılgınlık atarak öldüler. Bu bir tercih değildi.”

Bridges “İnsan tacirlerinin elinden kaçan kadınların tanımadıkları birine güvenmekte oldukça isteksiz olduklarını görüyoruz.” dedi. “Özellikle de bize. Büyük çoğunlukla emniyet güçlerine güvenmeye alışık değiller. En iyi ihtimalle yozlaşmış, en kötü durumdaysa bu işlere bulaşmış olmamızı bekliyorlar. Herhangi bir etkileşimde bulunmanın bir test olup olmadığını da bilmiyorlar. Eğer nazik görünen birisinden yardım isterlerse ve o da bunu kadın satıcısına söylerse, dayak yiyorlar. Eğer kaçmaya çalışır ve yakalanırlarsa, öldürülüyorlar. Eğer kaçarlarsa, insan tacirleri Nijerya’daki, Romanya’daki, Çin’deki ya da yola çıktıkları yer neresiyse oradaki ailelerini bulup onları dövüyorlar. Çocuklarına, kardeşlerine tecavüz ediyorlar. Annelerini ve babalarını öldürüyorlar.”

“Neden bununla uğraşsınlar?” diye Belcott sordu. “Neden sadece yeni bir kız yakalayıp onunla devam etmiyorlar?”

“Çünkü insanları yasal yollarla sınırlardan geçirmek zor, yasa dışı yollarla geçirmekse çok daha zor. Eldeki bir kuş, ülkeye girmeye çalışan en az iki tanesi kadar değerlidir. İnsanlar uyuşturucudan daha değerlidir. Bir kız bir çeteye on binlerce pound kazandırabilir. Ama onları sürekli korku altında tutmaları gerekiyor. Bu kızların itaatkâr olmalarını sağlıyor.” Bridges omuzlarını silkti. “Bu onların yararına oluyor. Bir kıza ya da ailesine zarar veriyorlar, söylenti diğerlerine yayılıyor. Yemin ederim abartmıyorum. Kadınları buraya ya da yola çıktıkları yere götürüyorlar. Almanya, Fransa, Rusya ve kadınlar yeni bir hayata geldiklerini düşünerek yol boyunca iş birliği yapıyor. Ve yeni hayatlarına da kavuşuyorlar. Ancak bu onlara vaat edilen hayat olmuyor.”

“Kim olduklarını nasıl bulacağız?” diye Bridges’e sordum. “Bırakın isimlerini, yüzlerini bile bilmiyoruz.”

“Muhtemelen de hiç bilmeyeceğiz. Interpol detay bilgilerle uyuşan bir kayıp kişi raporu yollayıp da kan bağı olanlarla DNA testi yaptırmadığımız müddetçe bunu yapamayız. Şimdilik, bu kadınlar hakkında hiçbir bilgimiz yok. İplerin kimin elinde olduğunu bilmiyoruz. Ne yaptıklarını ya da ne iş yaptırdıklarını bile bilmiyoruz.”

“Bilmediğimiz başka bir şey daha var.” dedi Dornton. “Komşulara göre dairede üç kişi varmış. Evde üç yatak odası var. Üç kişiye ait eşya. Banyoda üç diş fırçası.” Ona ne bir cevap verebileceğimiz ne de soru sorabileceğimizi bilerek bakışlarını odada gezdirdi. “Peki ya o nerede? Üçüncü kız?”

Bölüm 16

“Dışarı çıkıyor musun?”

Çalışma masamın yanında diz çöktüğüm yerden doğruldum, cep telefonumu şarjdan çıkartıyordum. “Ah, Mal, bilmiyorum. Biraz yorgunum.”

Omuzları hafif çöktü. “Evet, biliyorum. Herkes öyle. Gelecek sefer uğraşıp doğum günümün azılı bir kundakçıyla uğraştığımız bir güne denk gelmemesini sağlayacağım.”

“Sanırım bundan hepimiz memnun oluruz.” Dudağımı ısır-dım. “Üzgünüm.”

“Başka bir zaman.” Çekip giderken gülümsemeyi başardı. Ekibi ilk defa dışarıda bir şeyler içmek için davet etmenin nasıl bir şey olduğunu içimi sızlatan bir acıyla hatırladım, bu sevilen ve değer verilen biri mi yoksa sadece kimsenin pek tanımadığı yeni bir memur mu olduğunu gösteren ilk sınavdı.

Üzerinde düşünmeden “Kısa bir süre için geleceğim.” dedim.

Döndü, duyduğu sevinçle çehresi değişmişti. “Gerçekten mi?”

Biraz uykumu almıştım. Derwent Armstrong’un otopsisine götürmek için beni almadan önce toplam üç saat kadar uyumuştum.

Tamamen dürüst olmak gerekirse, normal bir gecede de ortalama uykum bu kadardı.

“Kesinlikle. Fazla uzun kalamayabilirim.” diye onu uyardım.

“Güzel. Harika.” Yayvan bir sırıtmayla iki başparmağını kaldırarak bana işaret etti, ardından adımlarında belirgin bir neşeyle yoluna devam etti. Ruj bulmak için çantamı karıştırırken, insanları mutlu etmek çok kolay, diye düşündüm. Neyse ki ihtiyacım olan her şey yanımdaydı.

“Kerrigan...” Kelime uzatılarak söylenmiş, ses ise yumuşak ve tehlikeliydi. Derwent rahat bir şekilde arkasına yaslanmış masasında oturuyor, birkaç santimlik hareketlerle bir sağa bir sola dönüyordu. “Ne yapıyorsun?”

“İşten çıkmaya hazırlanıyorum.”

“Demek istediğim bu değil.”

Yanaklarıma allık sürüp, ardından gülümsedim. *Sana ne demek istediğini soracağımı sanıyorsan, beni pek de iyi tanımamış olmalısın.*

Dirseklerini dizlerinin üstüne koyarak doğruldu. “Küçük bir oyun mu oynuyorsun?”

“Hayır.” Dikkatimi dudaklarıma veriyordum. Kırmızı rujla kenarlarda yapılabilecek hata payı göze alınamayacak kadar küçüktü.

“Neden onunla içki içmeye gidiyorsun?”

“Ben ekiple bir şeyler içmeye gidiyorum. Sen geliyor musun?”

Yüzünü astı. “Henüz karar vermedim.”

“Hızlı düşün. Zaman akıp gidiyor.”

Odada insanlar paltolarını giyiyorlardı. Liv koyu renk saçlarını örüyordu, parmakları saçlarının arasında uçarcasına geziniyordu. Şaşırmış göründü, ardından benim de hazırlandığımı anlayınca sevindi.

11. Kat

Makyaj malzemelerimi çantama atıp telefonumu aldım. Başparmağımla ekrandan ekrana geçip, değişik sitelerde hızlı bir güncelleme yaptım. *Ekiple birlikte civarda bir şeyler içmeye gidiyorum! Benimki cin.* Neşeli ruh hali içimi ürpertti. *Sonrasında dans için Red Velvet'e gidiyoruz. Kim benimle geliyor?*

Derwent hâlâ beni izliyordu. Kibar bir şekilde “Eğer heyecan verici bir şey yapmamı bekliyorsan, hayal kırıklığına uğrayacaksın.” dedim.

“Neler oluyor?”

“Kesinlikle hiçbir şey. İyi geceler.” Çantamı aldım ve geniş ofiste Liv’in beni beklediği yere doğru ilerledim. Ben çıkarken Derwent’ın hâlâ beni izleyip izlemediğini bilmek için arkamı dönüp bakmama gerek yoktu.

* * *

Dave Kamp’ın bir arkadaşının yaptığı tutuklamayı yarım yamalak dinlerken barın köşesinde durmuş ayakta dikiliyordum.

“Annesi durmadan onun orada olmadığını anlatıyor. Onun İspanya’da olduğunu, iki haftadır görmediğini söylüyor. Ve bütün bu zaman boyunca çocuk kadının arkasında giriş holünde duruyor.”

Sahte bir gülüşle “Ha, ha.” dedim, çünkü bu beklendik bir şeydi. Üç tane içmiştim. Daha fazla insan geliyor, her kapı açıldığında içeri hızla soğuk hava giriyordu. Yağmur yağmaya başlamıştı ve gecenin karanlığında yola koyulmak pek içimden gelmiyordu. Sorun ise kalamayacak olmamdı. Mal kalabalığının ortasındaydı, gözleri keyiften parlıyordu ve çok hızlı bir şekilde epeyce alkol tüketmişti. Gömleği pantolonunun bir tarafından dışarı çıkmıştı. Ayrılmadan önce kalabalığın arasından itiş kakış ilerleyerek bara gidip ona bir içki ısmarlamam gerekiyordu ama

farkında olsun ya da olmasın, Dave beni engelliyordu. Kapı yeniden açıldı ve Derwent bayıldığı Karanlık Prens havasıyla içeriyi kolaçan etti. Paltosunun omuzları boyunca yağmur damlaları yıldız gibi parlıyordu. Verilen selamları alıp, Chris Petti-fer'in kahkahayla başını geriye atmasına neden olan bir laf mırıldanarak kalabalığın arasından geçti. Mal'ın omuzuna vurup onun yanından bara uzanarak barmene siparişini verdi. Adam aceleyle onun içkisini hazırladı. Kendilerine servis yapılmasını bekleyen yüzleri asılmış müşterileri görerek bara bir göz attım. Derwent'in edepli davranmasını sağlamak için asık suratlardan çok daha fazlası gerekirdi.

Ama burası İngiltere'ydi. Ve Derwent'in kendisine birisinin söylemesinden korkması gereken en kötü şey 'Zampara' ydı.

Bunu tamamen duymazdan gelmesi mümkündü ama elbette Derwent o tipte biri değildi. Birden değişen ruh haliyle durup döndü. "Affedersin?"

"Zampara", dedim. Adam ustaca saçlarına karışık bir şekil vermişti. Tişörtüne, marka kot pantolonuna ve satın almak için son derece saçma olan ama moda marka spor ayakkabılarına bakarak tahmin etmem gerekse medyatik diyeceğim tipte biriydi. Yanındaki kız bakışlarını kaçırıyordu, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Elini saçlarında gezdirip dudaklarını yaladı. Derwent kıza baktı, ardından çok iyi bildiğim tek bir amaca odaklanmış bir bakışla gözlerini ona dikti. Dar kesim kot pantolon, sıkıca oturan bir üst, kat kat dökülen uzun saçlar. Kalıptan çıkmış gibiydi. Birçok yönden tam Derwent'in tipiydi.

Dave'in lafının yarım kalmasına rağmen "Kahretsin." diyerek harekete geçtim. O an nazik olmakla uğraşamazdım. "Affedersin."

Adam "Bir sorunun mu var, *dostum*?" diye sordu, sanki Derwent'ı iki seksen bir doksan yere uzatmak için tek ihtiyacı

11. Kat

olan şey doğru açığı yakalamakmış gibi, bir ayağından diğerinin üzerine sallanmaya başladı. Hiç şansı yoktu.

“Bir sorunun yok. Senin var mı?” diye Derwent sordu.

“Bana içki aldın mı? Susuzluktan ölüyorum.” İki adamın arasına girdim, yüzüm Derwent’a dönüktü. “Sakin beni unuttuğunu söyleme.”

“Seni göremedim.”

“Dave Kemp’le köşedeydim.”

Yaptığım gıcırıltılı ses çıkartan bir oyuncağı Alman Kurdu’nun önünde sallamaya benziyordu. Derwent başlatmak için tamamen hazır olduğu kavgadan dikkati dağılarak yüzünü astı. “Onunla ne yapıyorsun?”

“Konuşuyorum.”

“Konuşuyorsun.”

“Dinliyorum.” diye itiraf ettim. “Konuşmanın çoğunu o yapıyordu.”

Derwent Kemp’ten yana ters ters baktı. Dave kendi yakışıklılığının gayet farkındaydı Derwent da haddinden fazla kendini beğenmiş biriydi ancak kendine güvendiği şey bu değildi.

“Neden onunla zamanını harcıyorsun? Rob’u mu özlüyorsun?”

“Bu seni hiç ilgilendirmez.”

“Eğer Dave Kemp’le ilgili hikâyelerle kafamı şişirmeye başlarsan kesinlikle beni ilgilendirir.”

Pek fazla olmasa da, elimden geldiğince geriye yaslandım. Bar haftanın çalışma günlerinin sona ermesini kutlayan cuma akşamının içkicileriyle doluydu ve kalabalık öfkeli bir adamı arada kaynatmıştı. Gürültü seviyesi sanki yalnızmış gibi davranabileceğimiz anlamına geliyordu. “Ben sana ne zaman aşk hayatımdan bahsettim? Kendi isteğimle yani?”

“Hiçbir zaman.”

“Peki şimdi niye başlayayım?” Birisi çarparak beni sarstı, elimde olmadan normalde asla istemeyeceğim kadar yakın bir mesafeden Derwent’a doğru küfür ettim. Uzun bir süre dudaklarıma baktı, ardından elimden bardağı alıp kokladı.

“Bu ne?”

Sertçe “Her zamankinden.” dedim.

“Cin tonik mi?” Bu bir soru değildi. Birçok defalar bunu bana kendisi ısmarlamıştı. Bardağı kafaya dikip içindekini bitirdi. Yüzünü ekşiterek boş bardağı bara koydu.

“Teşekkürler.” dedim. “Gerçekten çok teşekkürler.”

“Sana başka bir tane alırım.”

“Hiç uğraşma, ben...”

“İçine çok fazla buz koyuyorlar. Cinin tadını bile alamadım.” Bardaki aynadan tepkimi izlediğini fark etmeseydim, buna farkında olmadan ağzından kaçırdığı bir laf derdim.

Buraya kadardı. Gitmem gerekiyordu.

“Tuvalete gideceğim.” Onun yanından ayrılıp, Liv’in yanına varana kadar kalabalığın arasından itiş kakış ilerledim. “Selam.”

“Sana da selam. Sorun neydi?”

“Derwent’la bir tartışmanın arasına girdim.”

“Ne kadar iyisin.”

“Mal’ın doğum gününü mahvetmek istemiyorum.”

“Mahvetmek mi? Sanırım en güzelini yaptın. Gelmene çok sevindi.”

“Onunla konuşmaya fırsat bulamadım.”

“Ekipteki en sosyal kişi sen değilsin.” dedi Live. “Seni görmek safaride beyaz gergedan görmek gibi.”

“Beyaz gergedan. Çok hoş.”

11. Kat

Beni kucaklamak için kendine çekerken “Çünkü çok nadirdirler.” diye karşı çıktı. “Ciddiyim, seni dışarda görmek güzel. Seni özledim.”

“Hiçbir yere gitmedim. Uzakta olan sendin.”

Olumsuz anlamda başını salladı. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Özlüyorsun. Buradasın ama yoksun.”

“İşimi yapıyorum.”

“Ve hepsi de bu.” Yüzünde gerçek bir endişe vardı. “Eğer konuşmaya ihtiyacın olursa.”

“Konuşacak bir şey yok.”

“İyi görünüyorsunuz. Yemek yiyor musun? Uyuyor musun?”

“Liv, bir gece dışarı çıktım. Senin de belirttiğin gibi nadir bir olay. Bana bir iyilik yap ve başımdan git, olur mu?” Yanından geçip gittim ve tuvalete açılan kapıyı ittim. Soğuk, duygusuz, uyuşturulmuş bir kişinin olabileceği türden bir ayıklıkla Liv’in kırıldığını hissettim, sonradan bunu daha çok hissedecektim. Başka neleri kıracaktım? Daha nelere katlanmaya razıydım? Ve hâlâ azimle gözyaşı dökmüyordum. Bayanlar tuvaleti kahverengi desenli halı ve pembe banyo malzemesi cümbüşüydü. Çoğu kırılmış ya da çizilmişti. Kabinimdeki tuvalet tehlikeli boyutta pisti. Oda parfümü tadını alacak kadar güçlüydü. Telefonumu çıkarıp aklıma gelen her sosyal medyada durumumu güncelledim. Ardından çantamın altını üstüne getirdim. Saç fırçası. Film tabletler. Makyaj malzemeleri. Ayna. Parfüm. Yüksek topuklu ayakkabılar. Elbise demeyi hak etmeyen bir kıyafet.

Normalde kullanacağım hiçbir şey yoktu. Beni tanıyan birinin önünde giyeceğim hiçbir şey yoktu. Kıyafeti kendime bir zırlık olarak kullandım, zihnimde bağıra bağıra beni uyaran sesi duymamak için mırıldanarak şarkı söylüyordum.

Birkaç dakika sonra bara döndüm. Göz ucuyla Liv'in şaşırıp konuşmayı bıraktığını gördüm, yüzünde buna karşı çıkan bir ifade vardı.

Yanından geçerken Pettifer "Vay canına." dedi. "Gösteriyi senin yapacağını bilmiyordum, Kerrigan. Sana biraz ipucu vereyim. Genellikle striptizciler elbiseleri üzerinde başlar, sonra onları çıkartır. Tersini yapmazlar."

Onu duymazdan gelip Mal'ı yanağından öpmek için uzandım. "Üzgünüm gitmem gerekiyor. Harika bir gece geçir."

Yarım yamalak bir şey söyledi, gözleri kocaman açılmıştı. Ona ya da etrafını sarmış diğer ekip üyelerine bakmaya katlanamadım.

Barın arkasındaki aynadan koyu renk kalem çekilmiş gözlerime bakmaya bile tahammül edemiyordum.

Kapıya doğru giderken, Derwent'ı gördüm. Kendisine zampara diyen adamın yanındaki kızla konuştuğunu görmek beni kesinlikle şaşırtmadı. *Bana laf edersen kuşunu elinden alırım. İster onu arzulayayım ister arzulamayayım.*

Kaldı ki, muhtemelen Derwent kızı gerçekten arzuluyordu. Kız bir bar taburesine oturmuştu, Derwent da onun önünde ayakta duruyordu. Sadece o duysun diye eğilip kulağına, kızın başını öne düşürüp güldürecek bir şey söyledi. Eli kızın bacağına üstündeydi ve ben izlerken elini kıpırdattı, böylece başparmağı yukarı doğru kızın bacaklarının arasına kayd. Hâlâ konuşuyordu, muhabbet gırla gidiyordu, onu kendine bağlıyordu. Kızın tepkisine gördüm, önce hafif direndi, ardından kendini bıraktı. Kızla istediğini yapabiliirdi.

Derwent ona sahip olmuştu.

Bardan çıktım. Soğuk gece havası kalbi vuran bir adrenalin mermisi gibiydi. Siyah bir taksiye seslenip arka koltuğa oturdum ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Birisi takip ediyor mu diye bakmadım. Zaten beklemeye de niyetim yoktu.

11. Kat

* * *

Sonra çok sonra, kollarımı başımın üzerine kaldırıp gerinirken eteğimin kısalarak yarattığı farklılığa aldırış etmedim, utanmazcaydı. Gözlerim yarı kapalıydı. Müzik göğsümde atıyor, kalp atışlarımı belirsizleştiriyor, bunun yerine bana o an orada ölebileceğimi düşündüren keskin ve hızlı bir şey koyuyordu. Ateşliydim, saçlarım nemliydi, elbisem üzerime yapışuyordu. Etrafımda, bedenler kıvrıla kıvrıla tepiniyor, müzikle uygun tempoda hareket ediyorlardı, DJ'in kölesi olmuşlardı. Ayaklarım sızlıyordu, kafam kazan gibiydi, bu da ruh halime gayet güzel uyuyordu. Kalçama değen cep telefonum zırlıdayıp, muhtemelen okumam gereken bir mesajla titreşti ama o an için çantamda kalabileceğine karar verdim. Kulüptekilerin yarısı kafayı bulmuştu; diğer yarısıysa daha henüz birini yatağa atmamıştı. Gözleri boş bakışlı ve etrafa ilgisizdi. Kendini tamamen hedonizme* ya da King's Cross'taki bir bodrum kulübünde yaklaşılabileceğiniz azami hedonizme adanmış, tek bir organizmanın parçası olmuşlardı. Üzerime oldukça fazla ilgi çekiyordum, zaten başından beri benim de niyetim buydu. Kısa bir süreliğine benden iri bir adamın belimden kavramasına izin verdim. Ardından göz kapaklarımı kısıp, yüzümde küçümseyen bir ifadeyle iterek onu uzaklaştırdım. İstedğim kişi o değildi.

İstedğim adamı hayal ederek kısa bir an gözlerimi tamamen kapadım. Son derece derin bir arzuyla onu çağırdım, öylesine derin bir istekle çağırmıştım ki gözlerimi açtığımda orada olmaması gerçekten şaşırtıcıydı. Civarımdaki erkeklerin hepsi yanlış kişilerdi, yüzleri, vücutları, duruş şekilleri bana bakış tarzları.

* **Hedonizm (Hazelilik):** Kirene Okulu'nun, yani Sokrates'in öğrencisi Aristippos'un (M.Ö. 435-355) öğretisi. Hazzın mutlak iyi anlamda olduğunu, insan eylemlerinin nihai anlamda haz sağlayacak bir biçimde planlanması gerektiğini, sürekli haz verene yönelmenin en uygun davranış biçimi olduğunu savunan felsefi görüştür. (Ç.N.)

Birden, dans etmeyi bırakıp başka hiç kimseyi umursamadan insanları dürtükleyerek kendime yol açıp dans pistinden indim. Kenarda aç gözlerle kadınları izleyen erkeklerin oluşturduğu halkayı geçmeyi başardım. Sonuna kadar ilerlediğim barın yanında ki vıcık vıcık olmuş halı kaplı alanda camı buğulanmış bir ayna vardı. Bir süre kendimi görüp bayan polis memurundan tamamen bir parti kızına dönüşümümü memnuniyetle izlemeye zamanım oldu. Upuzun bacaklar, dağınık saçlar, küskün dudaklar. Eğer gözlerimin içine, içimdeki bıkkınlığa ve kendimden nefret edişime bakmazsanız, çok ikna ediciydi. *Gitme zamanı*. Çıkışa doğru adımımı attığım sırada dans pistinde belimden kavrayan iri adam arkamdan gelip bu defa beni boğazımdan tutarak yakaladı. Beni geriye doğru bastırarak vücuduna, aşırı gelişkin göğüs kaslarını saran, nemli mavi gömleğine yasladı. Rugby oyuncusu, diye düşündüm. Boğazımı sıkma ihtiyacı hissetmesin diye hareketsiz kaldım. *Bu tür şeyler çok eğlencelidir, ta ki birisi kalp sektesinden ölene kadar*.

Adam bir şey söyledi, sesi gürlleme gibi çıktığından duymaktan ziyade hissettim. Tam olarak ne söylediğini anlayamayacağım kadar tok bir sestti. Kulaklarıma çarpan, kanımda titreşen sesi kontrbasa denkti. Aynada gözlerim onunkilere kilitlendi ve görünüşe göre bu cevabın evet olarak sayılması için yeterliydi. Çünkü beni kaldırıp ayaklarımı yerden kesti ve koridor boyunca beni erkekler tuvaletine taşıdı.

Karşı çıkıp kıvranıyor, adam kapıyı iterek açarken kendimi kurtarmaya çalışıyordum. Tuvalet bayat çiş, keskin çam kokulu bir oda parfümü ve ucuz losyonla leş gibi kokuyordu. Uzun boylu, koyu tenli bir görevli vardı, tahminen Hintliydi. Bizden yana tek bir bakış attı, ardından el havlularını yerleştirmeye döndü. Hiçbir şey görmemiş gibi yapıyordu.

Yardım falan yoktu.

“Çekil üstümden.” diye homurdandım. Sesim kulaklarıma epey yüksek gelmişti ama yine de tepki veren hiç kimse yoktu. Dışarıda müzik güçlü bir şekilde çalıyordu ama içerisi sessizdi: kaçırın sifonlar ve akıtan musluklar. Erkekler, bana aldırıyorlardı. Beni tutan adamı görmezden geliyorlardı. Kör ve sağırdılar, hiçbir şeye tanıklık etmiyorlardı. Dönüp bakanlarınsa yüzlerinde şaşkın ve ürkek bir ifade vardı. *Bu işe bulaşmak istemiyorum. Bir tarafıma bir şey olmasını istemiyorum.* Belki içlerinden biri biraz erkeklik eder, barın güvenlik elemanlarından birini bulur ve neler olduğundan bahsedirdi.

Ya da etmeyebilirdi.

“Bırak beni gideyim, seni adi şerefsiz.” diye terslendim.

Bay Mavi Gömlek kabin kapılarından birini dirseğiyle itip beni içeri tıktı, ancak bu bir hataydı, çünkü kapının kenarını yakalayıp hızla yüzüne doğru savurdum. Kapıyı defalarca adamın koluna, omuzuna, kafasına çarptım. Tamamen elinden kurtuldum ve kısa süreliğine kazanır gibi oldum ama ardından adam omuzunu alçaltıp kapıya yüklendi. Geriye doğru sıçradım yoksa dümdüz olma tehlikesiyle karşılaşacaktım. Kısıtlı alana sahip yerlerde dövüşmekten iyi anlardım ve silahsız dövüşte eğitimliydim ama eğitimimin önemli bir kısmının şu an bana hiçbir faydası dokunmuyordu. Kendini köşeye kısırtma. Destek ekipleri olmadan göreve gitme. Kendinden iri biriyle uğraşma. Kısacası, yaptığım hiçbir şeyi yapmamış olmam gerekiyordu. Ve hâlâ kendimi korkmuş hissetmiyordum, bu aptalcaydı. Adam tesadüfen yoluma çıkan biriydi, asıl meselem değildi. Herifin kapsamlı bir şekilde planlayıp kasten yoluma çıkacağına pek inanamıyordum.

Bay Mavi Gömleğin bana ne yapmak niyetinde olduğu hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı ve boynundan fırlayan tendon-

larının şekline bakarak, basit bir ‘hayır’ın yeterli olmayacağını anlayabiliyordum. Sendeleyerek birkaç adım geriledi, nefes nefeseydi.

“Sürtük.”

“Beni rahat bırak. Buna değmez.”

“Kes sesini.” Yeniden bana doğru gelince Doktor Early’i aklıma getirerek boğazından yumrukladım. Bu doğrudu, kadınların çoğu yumruk atmazdı. Erkekler bunu beklemezdi. Tepkileri alkolden körelmiş bu adam en hafif şekilde bile böyle bir şey beklememişti. Öksürdü, boğazını tutuyordu. Gırtlığım parçaladığımdan endişelenerek, 999’u aradığımı, ambulans ekibini, hastaneyi, gelen çağrı polislerinin sorularını, adamın ölebileceğini ve bunun ne muazzam bir rezillik olacağını kafamda canlandırdım. Ardından adam omuzlarını dikleştirip yeniden üstüme geldi ve bu defa kulaklarımı çınlatacak kadar sert bir tokat attı.

“Bunu yapmak zorunda kalmak istemedim ama artık başka seçeneğim yok.” Çantamdan kimlik kartımı çıkarttım.

Bay Mavi Gömlek kartı gördü, okudu, tekrar okudu ve sarsıldı. “Ne halt...”

“Bana kendini tutuklattırma.” diye tersledim. “İnan bana, bunu seve seve yaparım ama çok daha büyük bir operasyonun parçasıyım ve senin tutuklanma işlemlerine dört saat harcayarak bunu berbat etmeyeceğim.”

Geri çekilerek uzaklaşıp kabinden çıktı. Bu şekilde ona karşı üstünlüğü ele geçirmem, bir miktar da olsa yüreğime su serpti.

“Daha büyük bir operasyon mu?” Lavabolara kadar geriledi ve artık yavaştan kapıya doğru gidiyordu.

“Uyuşturucu ve ahlak masası.” Başımınla terden şeffaflaşmış gömleğinin cebine işaret ettim. “Başlangıç olarak şu haplardan

11. Kat

kurtulurdum. Tabii eğer bir sürü uyuşturucu satıcısıyla nezarette kalmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istemiyorsan.”

Adam zorlukla yutkundu, ayılıyordu. “Gidebilir miyim?”

“Keşke yapsan.”

İri bir adam için, Bay Mavi Gömlek çok hızlı hareket ediyordu. Gerilerken içeri giren bir adamla çarpışarak döndü. Burada bulunması gereken en son kişi olmasına rağmen, yeni gelen kişinin orada olmasında beklenmedik, beni birazcık bile şaşırtması mümkün olan hiçbir şey yoktu. Derwent’ın gözleri benim dağılmış halime, adamın vurduğu yerde kıpkırmızı olmuş yanağıma baktı. Tepkisi çok ani oldu. Omuzunu indirdi ve onu acı içinde hırıldatmaya yetecek bir güçle, Bay Mavi Gömleğin göğsüne koçboynuzu gibi vurup onu garip bir açıyla lavabolara yapıştırdı. Ön kolunu Bay Mavi Gömlek’in göğsünün yukarısına koydu ve adamın sağ kolunu yakalayıp aynaya doğru geriye itip yasladı. Zorluk çıkartan bir tutukluyu kontrol etmekte sık, masrafsız, usta işi bir hareketti.

“Hayır!” dedim. “Bırak gitsin.”

Derwent başını yandan görebileceğim ama tuttuğu adamı gözden kaçırmayacak kadar çevirdi. “Emin misin?”

“Eminim.”

Belirgin bir isteksizlikle Bay Mavi Gömlek’ten uzaklaşıp birkaç adım geri attı. Adam lavabolardan yere düşüp son derece yaver giden şansının da yardımıyla bocalayarak kapının olduğu tarafa doğru gitti. Bu defa, çıkmayı başardı.

Derwent takım elbisesinin ceketine çeki düzen verip saçlarını düzeltti. Gözleriyle tuvalet kameralarını taradı, ardından tuvalet görevlisine işaret etti.

“Hiçbir şey görmedin.”

“Hiçbir şey.” Mesaj karşı tarafa ulaşır ışık hızıyla kayboldu. Ardından Derwent bana döndü. Bana doğru gelip, göğüs dekolte me uzandı ve sutyenimden buruşmuş bir vestiyer fişi çıkarttı.

“Nasıl oldu da...”

“Şimdi soru sormak yok. Gidip eşyalarını al. İki dakika sonra benimle dışarda buluş. Fırla.”

Beni tutup savurarak kapıya doğru itti. Yürüyüp, daha kapının eşiğini bile geçmeden fermuarını indiren sarhoş bir adamın yanından başımı eğerek geçtim. Ben aceleyle dışarı çıkarken adam ters ters bakarak imalı bir şekilde başını salladı. Birkaç güvenlik görevlisinin koridorda bana doğru yürüdüğünü görüp saçlarımı öne düşürmek için başımı eğdim. Onlar hariç her yere bakıyor, görünmez olmaya çalışıyordum. Vestiyerde sevimli görünüp güller yüzlü davranarak kuyruğun önüne geçmenin yolunu buldum. Paltomu ve diğer çantamı alıp, doğru dürüst üstüme giymek için durmak yerine koltuğumun altına sıkıştırdım. Merdivenlerden koşarak çıkarken başımı eğdim. Göze batmamayı umarak aceleyle kapıdaki personelin yanından geçtim.

Yolcu koltuğuna yerleştiğimde arabanın motoru çoktan çalışıyordu. Oradan ayrılmadan önce kısa bir an öfkeli bakışlarını bana çeviren Derwent’a baktım.

Bir şey söylemek için kafa patlatıyordum. Sonunda aklıma duruma uygun olan tek bir şey geldi. “Üzgünüm.”

Sakince “Eğer değilsen...” dedi “Olacaksın.”

Bölüm 17

Dairem soğuk ve karanlıktı, huzursuz ediciydi. Birkaç ışığı açtım, çantamı ve paltomu kanepeye fırlattım, yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkartıp bir köşede devrilmiş halde bıraktım. Derwent oturma odasının ortasında durmuş beni izliyordu. Ona hiç bakmadan etrafta dolanıp ısıtmayı açtım, bir bardak su koyup, bir solukta içtim. Arabada benimle konuşmamıştı. Nereye gitmek istediğimi sormamıştı. Beni eve getirmişti ve tek kelime etmemesi sadece beni eve bırakmadığını, yapmak zorunda olduğumuz bir konuşmanın olacağını açıkça belli ediyordu. Son hücreme kadar yorgundum. Eğer istediği buysa, onu içeri alıp bana bağırmasına izin vermek, bunu başka bir güne ertelemekten daha kolaydı.

Ama eğer çekeceği nutuğu beni açıkça zor duruma sokacak bir elbise giyerken dinleyecek olursam vay benim halimeydi.

“Üzerimi değiştireceğim.”

Tamam anlamında başını salladı.”

“Kendine bir içki al. Ya da bir fincan çay yap.”

Yine başını salladı. Yorgun görünüyor, diye düşündüm, içinde kabaran şiddet arzusunu kontrol altına alıp, beni hızlı ve etkili bir

şekilde kulüpten çıkararak evimin güvenliğine ulaştırdıktan sonra morali bozuk gibiydi.

Tabii bu göreceli bir güvenlikti.

Eğer bana Bay Mavi Gömlek'le Derwent arasında doğrudan bir seçme şansı verilseydi, hangisini seçeceğime pek emin olamazdım.

Üzerime bir tişört ve eşofman altı giyip, saçlarımı arkada toplamam, gözlerimin etrafına bulaşan makyajımı silmem beş dakikamı aldı. Hayat buydu, bir kişilikten çıkıp diğerine bürünmekti. Özgüven sahibi olan bir polis memuru ya da belasını arayıp bulan şımarık bir akşamcı olmakta giyilen kıyafetin önemli rolü vardı. Aynadaki kişi de bana bakıyordu, solgun ve zayıf, utanmaz ya da onun gibi bir şeydi. Celladın baltasına doğru yürüyen Anne Boleyn* gibi, aşağı yukarı aynı sonun beklentisi içinde oturma odasına döndüm.

Derwent onu bıraktığım yerde duruyordu. Tepeden tırnağa beni süzdü. “Bu daha iyi.”

Esnememi bastırarak “Bence de.” diye ona katıldım. “Ne kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Yorgun olmalısın.”

Gözlerinin altındaki gölgeler mavi-siyah bir renkteydi. “Ben iyiyim.”

“Bir şey ister miydin? Bir içki?”

* Anne Boleyn (1501/1507 – 19 Mayıs 1536): İngiltere Kraliçesi. VIII. Henry'nin ikinci eşi ve I. Elizabeth'in annesi. VIII. Henry'nin uğruna – adı daha sonra Anglikan Kilisesi olacak olan – İngiltere Kilisesi'ni kurduğu eşidir. Katolik Kilisesi VIII. Henry'nin ilk karısı Aragonlu Catherine'den boşanmasına izin vermediği için Kral Anglikan Kilisesi'ni kurup, kendisini kilisenin başı ilan etmiştir. Bu yolla Anne ile evlenerek ilk evliliğini geçersiz kılmıştır. Anne ile Henry 3 yıl kadar evli kaldı. Kral, Anne Boleyn'le evliliği sırasında Jane Seymour'a âşık olmuş ve Anne Boleyn'i, Sir Francis Weston, Henry Norris ve kardeşi George Boleyn'in de aralarında bulunduğu altı kişiyle zina yapma gerekçesiyle Londra Kulesi'nde kafasını kestirerek idam ettirmiştir.

11. Kat

“Hayır.”

Onu duymazdan gelip bir şişe viskiyle iki bardak çıkardım.

“Yiyecek?”

“Hayır.” Dudakları seyirdi. “Zaten burada yiyecek bir şey yok.”

“Bir şeyler var.” Sesim şüpheli çıkmıştı ve bunun farkındaydım. “Kızarmış ekmek. Buzlukta biraz ekmek olduğuna eminim.”

“Sorun değil.” Aynı söyleşi tonuyla “Ne yapıyordun?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?” Şişenin kapağını çevirerek açtım ve kızıl kahve sıvıdan her bardağa bol miktarda doldurdum. Belirgin, turba kokusunun beynimin içine dolmasıyla gözlerimi kırıştırdım.

“Orada, kulüpte. Ne yapmaya çalışıyordun?”

Hafifçe “Sadece iyi vakit geçiriyordum.” dedim, bir baraj duvarının yıkılmasından önce bir çatlağın yayılıp duvardan küçük parçaların dökülmesini görmek gibiydi.

“Tanrı aşkına, Kerrigan, orada ne bok yiyordun? Ne halt etmeye çalışıyordun?” Öfkeden benzi atmıştı, gözleri parlıyordu ve uzun süreden beri ilk defa bana bağırmasını sağlamıştım. “Sende akıl kalmadığı ortada ama gurunun da kalmadığına inanamıyorum. Geldiğin yer gerçekten bu mu? Kokain çekmiş bir dangalakla gece kulübünün tuvaletinde kırıştırmak mı?”

“Hap almıştı, kokain değildi ve onunla kırıştırmıyordum. Benim kolay bir hedef olduğumu sandı ama aklım başına getirdim.”

“Bunu nasıl başardın?”

“Onu tutuklamakla tehdit ettim.”

Kahkaha attı ve bunun sebebi tekniğime duyduğu saygı değildi. “Çok hayret verici.”

“Besbelli bunu yapmayacaktım. Bu son çareydi.”

“Ben yetişmesem ne yapacaktın?”

“Tam olarak ne yaptıysam onu yapacaktım. Sen geldiğinde gi-di-yordu. Senin bu işe karışmana ihtiyacım yoktu.”

Derwent olumsuz bir tavırla başını salladı, yüzünde acı bir ifa-de vardı. “Benim gördüğüm bu değildi.”

“Sen kahraman olmak için bir şans gördün ve aklından geçen son şey de bu oldu.”

“Ya sen ne olmak istedin? Bir kurban mı?” Mutfak tezgâhına yaslandı. “Dinle güzelim, seni sonsuza dek takip edip, seni din-lemeyen heriflere bu şekilde dayak atabilirim ve muhtemelen de bundan zevk alırım ama konu bu değil. Orada ne yapıyordun? Neler oluyor?”

Televizyonu açmak için kımıldanıp ayarlanmadığından hışır-dayıp karıncalanan bir kanal seçtim. Sesini açarak odayı sabit bit hışırtyla doldurdum. Ardından ona döndüm.

“Chris Swain.”

Bir saniyede anladı. “Seninle uğraşan şu sürünge mi?”

“Gizlice beni izleyen.” dedim.

“Onun defolup gittiğini sanmıştım.”

“Hayır. Tam tersi.” Mutfaktaki çekmecelerden birini çekip açtım ve katlanmış bir kâğıt sayfası çıkarttım. Mutfak tezgâhının üzerin-de kaydırarak ona gönderdim, Derwent yakaladı ve ardından açtı.

“Bu ne?”

“Geçen hafta gittiğim yerlerin listesi. Konuştuğum insanların. Aldığım şeylerin. Her hafta bir tane alıyorum.”

“Burada mı?”

Evet diye başımı salladım. “Elden ulaştınıyor.”

11. Kat

Başıyla TV'yi işaret etti. “Ve ses efektlerinin sebebi adamın buraya dinleme cihazı yerleştirdiğini düşünmen.”

“Yaptığına eminim. Sadece nasıl yaptığını bilmiyorum.”

Afallamış görünerek önündeki kâğıdı kirletmemek için ellerini kaldırıp gerileyerek uzaklaştı. “Bu konuda ne yapıyorsun? Neden bunu bildirmedi? Neden bu mektup bir delil torbasında değil?”

“Çünkü herif kendi sitesinde çocuk pornosu barındırdığı için zaten soruşturma altında ve eğer tutuklanırsa madara olacağım. Nasıl olduğunu bilirsin. Eğer bir polis memuruysan olayın kendisi sen olmak istemezsin.”

Doğrularak başını salladı. “İnsanlar sağduyunu sorgulama ya başlar.”

“Sürüngenin birinin seni hedef almaya karar vermesi senin hatan olmasa bile.” Acı konuşuyordum çünkü öyleydim, yıllardır Swain gölge gibi peşimdeydi ve hâlâ ilgisini kaybetmemişti. Tam tersiydi. Uzadıkça daha çok hoşuna gidiyordu. “Yaklaşık beş yıldır beni izlediğini biliyorsun. Ve şu sıralarda bunu hiç kimse öncelikli olarak ele almayacaktır. Birkaç çalışmaktan yorulmuş memur çıkıp gelecek ve ifade alacak. Mektupları alıp götürecekler. Bana her taciz olayına dikkat etmemi söyleyecekler. Ve eğer beni öldürürse, bütün bunları ona karşı dava dosyasını oluşturmakta kullanacaklar. Ama ben yine de ölmüş olacağım. Eğer beni öldürmezse, bütün gazetelerde yer alacak ve itibarım beş paralık olacak. Beni bir daha hiç kimse ciddiye almayacak. Her iki türlü de kaybedeceğim.”

Derwent yüzünü ekşitti. “Ne yani, alabildiğine salaklık ederek acı son gelene kadar kendini duruma mı uyduracaksın? Kabul etmek gerekirse, bu gerçek bir ölmekten önce yapılacak işler listesi. Birçok insan sadece seyahat etmek ve ailesiyle zaman geçirmek ister.”

Gözlerimi devirdim. “Tabii ki değil. Resmî yolları izleyerek

zamanı boşa harcamayacağım. Yılladır onu bulmalarını bekliyorum ve hiçbir şey yapmadılar. Bunu onun idare etmesinden bıktım. Bana saldırmasını beklemekten usandım. Onunla karşılaştım, hatırlarsın, beni korkutmadı. Beni korkutan şey onun var olması fikri. Kendini kâbuslarıma soktu ve bundan böyle beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim. Onu saklandığı gölgelerin arasından çıkartmaya çalışıyorum, böylece kesin olarak onun üstesinden gelebilirim. Beni rahat bırakması için onu korkutmak istiyorum.”

“Bir tuzak hazırlıyorsun.”

“Şimdi anlamaya başladın.”

“Ve yem de sensin.”

“Eğer böyle demek istiyorsan.”

“Başka türlü söylemenin bir yolu yok, var mı?” Kınayan bir tavırla başını salladı. “Sosyal medya güncellemelerini merak ettim.”

“Yani beni bu şekilde buldun.”

“İşimi kolaylaştırdın.”

“Amaç buydu.” dedim. “Ama bu sana yönelik değildi. Kişisel bilgilerimi internete koyduğumu nasıl bildin?”

“Son kez buraya geldiğimde internet geçmişine bir göz attım.”

“Kahretsin.” Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Bunu yapman için hiçbir sebep yoktu.”

“Sadece doğal merak. Gözüm sürekli üstünde değildi. Yeminle. Bu geceye kadar.”

Kollarımı bağladım. “Bundan çok eminim.”

“Bu doğru.” Bir an yüzünde bir sırtıma parladı. “Bana sen baktırdın. Seni bardan ayrılırken gördüğümde sonu iyi olmayan bir işe kalkıştığını biliyordum.”

11. Kat

“Beni fark etmek için yeni bayan arkadaşınla fazla meşgul olduğunu sandım.”

“Ben...“ Lafını yarıda kesip olumsuz anlamda başını salladı. “Fark ettim. Bir meslektaşının en beterinden şıllıklara dönmüş halini görmek her gün nasip olmuyor.”

“Ne rezil bir laf.” diye karşı çıktım.

“Reddet o zaman.”

Yapamadım. “Şey, kasten öyleydi. Swain’e beni ne zaman nerede bulacağını söylüyorum. Ve kendimi saldırıya açık hale getiriyorum. En azından, onun düşünmesini istediğim şey bu.”

“Ve hiç kimseye söylemedin. Hiç kimseden yardım istemedin. Kendini bilerek tehlikeye atıyor olsan bile, bu tehlikede olmadığın anlamına gelmez.”

“Kendim halledebilirim.”

“Kulüpteki kaslı salağı hallettiğin gibi mi?”

“O bir sorun değildi.”

Derwent parmağıyla beni işaret etti. “Çok şanslıydın.” Sesi her zamankinden biraz daha sertti, sabrının sonundaydı.

“Ya da kendi başımın çaresine bakabiliyorum.”

“Evet, çok sertsin.”

Bardağını ona doğru uzattım, kendiminkini kaldırdım ve bir dikişte içtim, bu tam bir meydan okumaydı ve gerçekten çok saçmaydı. Beni midemde kabaran, içerden parçalayan bir ateş topu gibi çarptı. Midem altüst oldu, düğümlemiş gibi buruldu ve bundan paçayı sıyıramayacaktım, bu kez olmayacaktı. Hemen dönüp koştum, bir elimle ağzımı kapatıyordum. Tuvalet zeminine diz çöküp kafamı beyaz porselen kubura sokana kadar çıkmasına izin vermedim. İçtiğim ne varsa ağzıma gelip, dipteki berrak suya şar diye boşalmadan önce nefesimdeki viskinin ve hafifçe hissedilen

Çamaşır suyunun kokusuyla yarattığım rezilliğın metalik kokusu burnuma geliyordu.

Son zamanlarda işi aceleye getirmenin yersiz olduğunu bilecek kadar sık hasta olmuştum. Bir elim başımda, diğeri elim klozetteydi. Mide kramplarım hafifleyene, salya dışında bir şeyler gelmesi kesilene, kendimi daha normal hissedene kadar gözlerim kapalı bekleyerek tuvalette kaldım. Sona doğru hafif bir zindelik hissi, hiç alışık olmadığım bir baş dönmesi oldu. Ayağı kalktım ve lavaboda ağzımı çalkayıp, yüzüme ve boynuma su çırptım. Yüzümü havluya gömer gömmez, büyük bir arzuyla sonsuza dek öylece kalmak istedim. Uyumak, sadece gerekli olduğunda kalkmak. Daha fazla konuşmaktan vazgeçmek.

Kapıyı açtığımda tuvaletin dışında elleri cebinde, duvara yaslanmış bekliyordu. Gülümsemesi gitmişti. Gergin ve kızgın görünüyordu.

“Maeve.”

Derwent kendisinin ya da benim ölmekte olduğunu düşündüğü anlardaki gibi; en korkunç acil durumlar dışında bana ilk adımla seslenmezdi.

“Sakın.” dedim. “Düşündüğün gibi değil.”

“Ah, pekâlâ. O halde senin için endişelenmeyi bırakacağım.”

“Endişelenmene gerek yok.”

Bakışlarını benden uzaklaştırıp koridora baktı. “Birisinin yapması gerekiyor. Sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi davranamazsın. Gerçeklikle yüzleşmene gerek yokmuş gibi yapamazsın.” Yeniden dönüp bana baktı, kalbi kırılmıştı. “Sorumsuzca davrandığını biliyordum ama işlerin ne kadar kötü olduğundan haberim yoktu. Neden bana söylemedin?”

“Söyleyecek bir şey yoktu. Ben...”

11. Kat

“Artık büyümen gerek, Kerrigan. Hızlıca. Ve bana yalan söylemeye kalkma. Neler olduğunu biliyorum.”

“Öyle mi?” Kollarımı bağladım.

“Her şey ortada. Berbat görünüyorsun. Kafein ve alkol almayı bıraktın. Bu gece barda tonik içip cin içiyormuş numarası yapıyordun. Gördüğümüz ve yaptığımız her şey mideni kaldırıyor. Kendine zarar vermek için tehlikeleri göze alıyorsun, böylece her şey kötü sonuçlanırsa teknik olarak bu senin hatan olmayacak.”

Başımı yana eğdim. “Ne kötü sonuçlanırsa?”

“Nesin sen? İki aylık hamile mi?”

Kendime hâkim olamadım. Güldüm.

“Rob biliyor mu? Hatta ondan mı?”

Hayır anlamında başımı salladım, bunun neşeden ziyade histeri krizinden olduğunu bilerek hâlâ gülüyordum. Derwent çekip oturma odasına gitti, kırılmıştı ama benim aksime ağırbaşlı davranıyordu.

Ciddi olmanın zamanı gelmişti.

Onun peşinden gittim.

“Otur.” dedim.

“Hayır, ben...”

“*Otur.*” Ona doğru yürüdüm. “Neyi neden yaptığım hakkında hiçbir fikrin olmadan evime gelip bana bağırırmaya hakkın yok. Otur ve çeneni kapat, ben de sana anlatayım. En azından bunu sana borçluyum.”

“Ama...”

“Tek kelime etme.” Elimle kanepeyi işaret ettim ve sonunda, söz dinleyen ev köpeği gibi, gidip oturdu.

“Hamile değilim.”

“Ama...”

“Hayır. Konuşma sırası bende. Hamile değilim.” Çantamı alıp içindekileri yere boşaltıp şerit halinde hapların bulunduğu ilaç folyosunu aramak için yanına diz çöktüm. Bulup elimde salladım. “Bunu görüyor musun? Omeprazol.”

Yüzünü ekşitti. “Ben...”

“Mide ülserim var. Bu benim ilacım. Günde iki defa, her gün. Bendeki yan etkileri maalesef bulantı ve halsizlik.”

Yüzünün asıklığı arttı.

“Bunu bir düşün.” dedim. “Mantıklı. Midemi rahatsız ettiği için çay, kahve içemiyorum ya da alkol alamıyorum. Bir süre kendimi iyi hissetmemiştim, mide ağrıları, hazımsızlık, malum şeyler, ama birkaç hafta önce kusmaya başladım. Geçen ay doktor randevularında tonla zaman harcadım. Liv sana anlatabilir.”

“Bana bundan hiç bahsetmedin.”

“Anlatmam için bir sebep yoktu. Birlikte çalışmıyorduk.” Hap folyosuna başparmağımla bir fiske attım. “Gerçekten hasta olduğumu sandım.”

Hiç düşünmeden “Kendine bakmıyorsun.” dedi.

“Hepsi benim yüzümden.” diye ona katıldım. “Bu ve stres. Ah, ve son birkaç yıldır almış olduğum ağrı kesiciler. Sonunda benim için faydalı olmadıkları ortaya çıktı.”

“Kahretsin.” Ellerini yüzüne kapayıp başını kanepenin arkasına yasladı. “Sandım ki...”

“Üzgünüm.” Tekrar bana baktığında sırtıyıyordum. “İstersen vaftiz babası olabilirsin.”

“Ülserinin.”

11. Kat

“Ben ona Una diyorum.”

Kıkırdadı ve bu gerçek bir gülme idi. “Bir ülser.”

“Biliyorum.”

“Çok emindim.”

“Bu seferlik değil. Tanrıya şükür. Kontrol ettim. Onlar da kontrol etti. Karnımda bir bebek yok.”

“Bu Rob’u geri getirecek bir yol olurdu.” diye Derwent düşüncesini belirtti. Onunla birlikte gülmek içimden gelmedi. Dikkatimi fazla özen göstermeden çantamdan boşalttıklarımı geri doldurmaya verdim.

“Onu özlüyor musun?” Bunu bir soru olarak söylememişti.

“Evet.”

“Neden?”

Topuklarımın üzerine oturdum. “Ne demek, neden? Onu seviyorum. Beni terk etti. Ondan en son haber alalı iki ay oldu ve onunla temas kurmak için elimde hiçbir yol yok.” Bu da beni deli ediyordu.

“Sana yaptığını ben öğrenmeden kaçıp gittiği için çok şanslı.”

“Neden, onu pataklarsın diye mi?”

“Ya da senin erkek kardeşine onu nerede bulacağını söylerim diye. Eminim tek kelime etmem yeterdi.”

“Çünkü hiç kuşkusuz zavallı Maeve’in bir erkeğin ya da başkalarının çıkıp gelerek her şeyi daha iyi hale getirmesine ihtiyacı var.” Titriyordum, çok sinirlenmiştim. “Sürekli beni kurtarsın diye kimseye ihtiyacım yok. Bunun için bir fırsatın olsa bile benim şerefimi savunmak ya da kendine bunun her ne olduğunu söylüyorsan onu yapmak sorunda değilsin.”

“Sana yaptığı...”

“Hiçbir şey yapmadı.” diye onun lafını tamamladım.

“Sana tecavüz etti.”

“*Hayır.* Olan bu değildi.” Bir mesai arkadaşının ölümüyle yıkılmıştı ve kendine bir teselli arıyordu. Beni tehdit eden ergenleri unutmaya çalışıyordum, bu ona bahsetmediğim bir şeydi. İçki içiyordu, bu yüzden onunla yatmak istemediğime dair işaretleri almamıştı. Çok ileri gittiğini söyleyene kadar da işlerin haddinden fazla ilerlemesine izin vermiştim. Bundan epey suçluluk duymuştum, diye içimden geçirdim ve hayatımdan kaybolup gitmek yerine bunu duymak için bekleseydi, Rob’a da söyleyecektim. “Bana tecavüz etmedi.”

“Bana ne olduğunu anlattın ve tam da öyleydi.”

Ona baktığımda kendimi aşırı derecede zor durumda hissederek ayağa kalktım. Ayağa kalkmak daha iyiydi. Böylece ona öfkeyle tepeden bakabilirdim. “Bir ilişki yaşıyorduk. Onu reddetmeyeceğimi düşünmeye hakkı vardı.”

“*Hiçbir şeye hakkı yoktu.*” Derwent yumruğunu kanepenin koluna vurdu. “Yaptığı şey için senin rızanı almadı. Sormadı.”

“Özel bir izne ihtiyacı yoktu. Her seferinde izin alması mı gerekiyordu? Birlikte yaşıyorduk.”

“Ağızından çıkanı kulağın duysun. Söylediklerini kulakların duyuyor mu?” Kendini sakın olmaya zorlayarak derin bir nefes aldı. “Bir ilişkinizin olması onun eline altın bir bilet vermez, Kerrigan. Yine de senin de istediğini öğrenmesi gerekirdi. Ve sen istemiyecektin.”

Derwent’ın görüntüsü bulanıklaştı, ağlamayacak kadar gururlu olduğumdan kendimi tutup duruşumu bozmadan gözlerimi kırıştırdım.

“Ona söyledikimde durdu.”

11. Kat

“Hiç başlamaması gerekirdi. Onun hakkında kötü düşünmek ve kendini kurban olarak görmek istemediğini biliyorum. Tanrım, neredeyse ömrüm boyunca aile içi şiddet soruşturmalarında çalıştım, bunu kendine itiraf etmek istemediğini biliyorum.”

“Saldırıya uğradığımda başıma gelenlerden ona bahsetmemiştim. Bana karşı dikkatli davranması konusunda onu uyarmamıştım. Ona karşı dürüst davranmadım.” İçimde kalan ne varsa boşaldı: özür dilemem gereken her şey. Kayıp erkek arkadaşına söylemek istediğim her şey ağzımdan döküldü ama bunları yanlış kişiye söylüyordum. “Benim hatamdı.” diye bitirdim.

“Hep öyle derler.”

“Konuştuğun şey hakkında hiçbir fikrin yok.” Sesim öylesine soğuktu ki, ağzımdan çıkan kelimeler birer buz parçası gibiydi.

“Hayır, Rob’u, Bay Mükemmel’den farklı biri olarak görmeyi beceremiyorsun. Sence seni ne halt etmeye terk etti? Ne yaptığı-
nın farkındaydı.”

“Onu hayal kırıklığına uğrattığım için terk etti. Eğer ona açıklayabilseydim...”

Derwent kınayan bir tavırla başını sallıyordu. “Seni hak etmiyor ve ona hiçbir şey borçlu değilsin. Onu neden geri istediğini bilmiyorum, Kerrigan. Sana tecavüz etti, sana yalan söyledi ve ardından seni aldattı. Bu hikâyenin gerçekten mutlu sonla biteceğine inanıyor musun?”

Bu ağır gelmişti, gerçeğe çok yakındı. Aklıma getirmemeye çalıştığım gerçeğe çok yakındı. Çünkü evet, affedilmeye ihtiyacı olan şeyler yapmıştı ama eğer bunun anlamı onu geri almak olacaksa, bunu, hatta daha da fazlasını yapardım.

Yeniden konuşabildiğimde “Gitmen gerekiyor.” dedim.

“Kerrigan, dinle...”

“Hayır. Artık olmaz. Yeterince söyledin.”

“Evet, galiba öyle.” Sakindi, söz dinliyordu. Söylemek istediğini söylemişti. Eteğindeki taşları dökmüştü ve feveran edip kendimi perişan etsem umurunda olmazdı. Sürdürdüğü konuşma sona ermişti. Saatine bakıp yüzünü eksitti. “Bak, bana bir iyilik yap. Burada kalmama izin ver.”

“Ne? Hayır. Kesinlikle olmaz.” Evimden, kafamın içinden çıkmasını istiyordum. Şu ana kadar hiç kimse Derwent kadar bana kendimi kötü hissettirmemişti. Onun yaptığı gibi hiç kimse bana kendimi sorgulatmamıştı. Üstüme gelip beni paramparça etmediği zamanlarda ondan hoşlandığım, altımı oymadığında ona güvendiğim, kendi kendime onun fikrinin değersiz olduğunu söylememe rağmen ondan onay almak istediğim bir gerçektir. Onun söylediklerini düşünmemeye çalıştım ama duymuştum ve sözlerinin beynimde bir iz bıraktığını, kalıcı bir yara açtığını biliyordum.

“Kanepede, demek istiyorum.”

“Hayır.”

“Haydi ama. Lütfen.”

“Eğer bu yine senin kahramanlık saplantın falansa...” diye başladım.

“Bu senin hatırına değil. Yani, sana göz kulak olmaya aldırmam. Ama mesele bu değil.”

“Neden, o halde?”

“Geç oldu. Yorgunum. Otel dışında gidecek bir yerim yok ve sadece biraz uyumak istiyorum.” Yüzünde yorgunluğunun verdiği acı bir ifadeyle gerindi.

“Bir dairen var.” diye belirttim. “Neden oraya gidemiyorsun?”

“Şu an orada yaşamıyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Yalnız yaşıyorsun. Kavgaya edip kendini dışarı mı attırdın?”

11. Kat

“Pek sayılmaz. Melissa Pell’in annesiyle Thomas’ın orada kalmasına izin verdim.”

“Ne?”

“Melissa’ya yakın olmak için Londra’da bir yerde kalmak istediler. Kadının gidecek hiçbir yeri yoktu. Paraları otelde kalmaya yetmiyordu. Yoksa çocuğu alıp gitmek zorunda kalacaktı.”

“Bu senin için büyük kibarlık.”

Konunun kapandığını belirten bir ses tonuyla “Değil mi?” dedi. “Yani kalabilir miyim?”

Sınırsız öfkem kaybolarak hafif bir sızıya dönüştü, dürüst olmak gerekirse artık onunla tartışamayacak kadar yorgundum, özellikle de hayatımın aşkının ortalıktan kaybolmasında onun hiçbir suçunun olmadığını kabul etmek zorunda kalmışken.

“Başka nutuk yok.”

Kazandığını bilerek sırtıttı. “Güzel. Tek kelime bile etmem.”

“Kalabilirsin. Boş odada bir yatak var.”

“Teşekkürler.”

“Bana teşekkür etme. Sen de benim için aynısını yapardın.”

Derwent yaptığımı değersizleştirerek “Daha da fazlasını.” dedi. Ayağa kalktı, birden bana çok yakın hale gelmişti. Ayak-kabılarım ayağımda değilken benden uzun olması hayret verici geldi. Televizyonu kapatmak için odayı bir baştan bir başa geçti. Kapatmadan önce “Her neyse, bunun küçük arkadaşın Swain’in canını sıkacağını düşünmek hoşuma gidiyor.” dedi.

Kendime hâkim olamayıp gülümsedim. “Neden evet dediğimi sanıyorsun?”

Bölüm 18

Gürültülü bir dans müziğinin sesiyle uyku sersemi ve kafam karışık bir halde uyandım. Dışarda hava karanlıktı, el yordamıyla saatimi buldum, 6.30'du. Zannımca sabahtı. Yine tahminime göre cumartesiydi, hafta sonuydu ama Murchison Apartmanı'ndaki yangının soruşturmasını yürüten bizler için yine de bir iş günüydü. Birkaç gün sonra yangının kendisi gibi soruşturmanın ilk harareti geçtiğinde, çalışmaya ara verdiğimiz zamanlar olacaktı. Bir elimi yüzüme koyup uyku sersemliğini üzerimden atmak için ovuşturdum. Uyumak için fazla zamanım olmamıştı, huzursuzluktan yatakta dönüp durmak olimpik bir spor olsaydı, takımı kurtaracak kadar iyi bir derece yapmak için yeterince antrenman yapmış olurdum. Derwent'in sözleri, onlara karşı koymak için mantıklı bir şey bulmaktaki tartışmasız beceriksizliğimin yanında kafamda sürekli dönüp duruyordu. Rob'u ve kendimi hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyordum. Bunu inkâr etmiyordum. Derwent'in bilebileceğinden çok daha karmaşıktı. Her şey paramparça olduğunda orada değildi.

Ama benden geriye kalan parçaları toparlamıştı.

Ve bu konu hakkında kendimi kötü hissetmemi sağlamanın tek sebebi bana önem vermesiydi.

11. Kat

Neler olduğunu anlamak için yataktan inerken ya da insanların yaptıkların hataların acısına katlanmasını sağlamak hoşuna gittiğinden, diye kendime hatırlattım.

Sürüklenerek sabahlığımı giydim ve parlak ışığa karşı gözlerimi kısarak yatak odasının kapısını açtım.

“Lanet olsun, Kerrigan, berbat görünüyorsun.”

“Senin için de aynısını söyleyebilirim.” diye cevabı yapıştırdım. Derwent, hiç haz etmediğim ve beni kesinlikle şaşırtan bir şekilde pantolon ve atletle oturma odasında dolanıyordu. “Üstüne bir şeyler giyebilir misin?”

“Giyecek bir şey yok. Temiz olanların hepsi arabada. Giyindiğin zaman gidip benim için getireceksin.”

“Harika.”

“Sabahları pek havasında olmayan birisin, değil mi?”

“Nereden bildin?” Derwent’tan sakındığımı açıkça belli ederek kendimi mutfığa sürükledim ve su ısıtıcısını doldurdum. Alışkanlıktan başka bir şey değildi. Genellikle bu günlerde birkaç yudumdan fazla çay içmeyi başaramıyordum. Çalıştırmak için yerine yerleştirirken, arkamdan gelip ellerini her iki yanımda tezgâha koyup beni kısırdı. Taş kesildim ve tepem attı, döndüğümde yüzü benden birkaç santim mesafedeydi. Müziğin sesi fısıldamama gerek bırakmayacak kadar yüksekti. Komşular öfkeden kuduracaktı. Ama benim kadar öfkeli olamazlardı.

“Sen tam olarak ne yaptığını sanıyorsun?”

“Swain’in seni görüntülü olarak izlediğini varsaymak zorundasın. Son defasında bunu yaptı.”

“O zaman yaptı ama şimdi yapmıyor.”

“Tamam.” Kendini geri çekti ve alaycı bir gülümsemeyle bana baktı.

“Bunu bir daha yapma.” dedim. Cesaretim kırılmıştı.

“Seni sinirlendirmeye çalışmıyordum.”

“Sinirli değilim.”

“Sana dokunmadım.”

“Biliyorum. Sadece kişisel alanımı istiyorum.”

“Üzgünüm.” Sanki ağabeyimmiş gibi, son derece rahatsız edici bir şekilde başıma birkaç sefer hafifçe vurdu. “Öyle bir şey kalkışmadığımı biliyorsun. Benim tipim değilsin. Yanlış anlama.” diye de ekledi.

“İnan bana, senin tipinin ne olduğunun mükemmelen farkındayım ve o tip bir kız olmadığım için oldukça mutluyum.” Ona yüzümü astım. “Ne yapıyordun?”

“Onu kıskandırmaya çalışıyordum.”

“Dairemde bir gece kalmış olman yeterli.” Yanından uzanıp bir kupa ve sallama çay poşeti aldım.

“İzliyor olabilir. Sana yaklaşmazsam ikna edici olmaz.”

“Buna kesinlikle gerek yok. Rob ve ben bu daireyi dışardan görünmediği için tuttuk. Bu yanda bizi dışarıdan görececek pencere yok. İçeriye göremez ve gizli kamerası da yok.”

“Nereden biliyorsun?”

“Kev Cox’u burada olmaması gereken bir şey var mı, baksın diye getirdim. Kameraların saklanması zordur. Eğer burada bir şey olsaydı, onu bulurdu.”

“Ama seni dinlediğini düşünüyorsun.”

“Bunu yaptığımı biliyorum. Bilmesi için duymuş olması gereken şeyler var. Yaptığım konuşmalar.”

“Telefonda mı?”

“Yüz yüze.”

11. Kat

“Sadece dairedekiler mi?”

“Her yerdekiler.” Ürperdim. “Beni dinlediğini biliyorum ama nasıl yaptığını bilmiyorum.”

Derwent bunun üzerinde düşündü. “Bunu göz önünde bulunduracağım.”

“Neyde?”

“Planımda.”

“Ne planı?”

“Tasarladığım planda. Merak etme.” Yapmacık bir şekilde gülmüsedti. “Bilmen gerektiğinde sana her şeyi anlatacağım.”

“Pardon ama seni bu işe karışmaya kim çağırdı?”

“Yardıma ihtiyacın olduğu açıkça ortada.”

Şiddetle “Hiç sanmıyorum.” dedim, suyu kupama doldurmuş demini çıkartmak için çay poşetini bir kaşıkla dürtüklüyordum, suyun poşetin içine geçmesi için son derece sabırsızdım.

“Meraklanma. Hâlâ çok tehlikeli olacak ve sen yine yem olacaksın.” Başını yana eğdi, gözlerini dikmiş bana bakıyordu. “Tehlikeye bayıldığını biliyorum.”

“Bu doğru değil.”

“Bahse varım dün gece o herife dayak atmak kendini iyi hissettirmiştir. Bundan keyif aldığına eminim.” Elimi aldı ve Bay Mavi Gömlek’le yaptığım dövüşten kalan, parmak eklemlerimdeki morlukları inceledi. “Onun hakkından geldin. Bu sana heyecan vermedi mi?”

Kupaya süt koymak için elimi çekerken “Zarar vermekten heyecan duymuyorum.” dedim. “Çağrı polislerine hareketlerimi açıklamak zorunda kalmak hoşuma gitmezdi. Bunun dışında.”

“Saçmalık. Etkileyici bir hırslı yanın var. Cinayetleri çözmek-
teki isabet oranına bak. Bu tesadüfen olamaz. Kazanmaya bayı-
lıyorsun.”

“Öyle biri değilim.” Hayır diye başımı salladım. “Bu konuş-
mayı yapmak için daha sabah çok erken.”

“Ve şu...” Derwent kupayı tutup yukarı çekerek elimden aldı.
“Seni kusturacak. Bunun yerine biraz su iç.”

Gerçek bir bezginlikle “Ah, hadi ama.” dedim. “Dairemde kal-
man zaten yeterince kötü. Şimdi de yediğim ve içtiğim her şey
için senden izin mi alacağım?”

“Kusmuktan hoşlanmam.” Kupayı masaya götürüp oturdu ve
yayıldı. “Günün planını öğrenmek ister misin?”

Kahvaltı için yiyecek bir şeyler bulmak amacıyla dolapları ka-
rıştırıyordum. “Evet.”

“Mellisa Pell’i görmek için hastaneye gideceğiz.”

Çarparak dolabın kapısını kapatıp gözlerimi ona diktim. “Sen
aklını mı kaçırdın?”

Omuzlarını silkti. “Galiba. Melissa’yla görüşmekle ilgili so-
runun ne?”

“Hmm, ilk aklıma gelen, bunu öğrenirse Una Burt’ün öfkeden
kudurmuş halde üzerimize saldıracağı gerçeği. Bu bizim soruştur-
mamız değil. En başından, kadın ölmüş değil.”

“Ama diğer insanlar öldü ve birisi onu öldürmeye çalıştı.”
Derwent dilini şaklattı. “Haydi, Kerrigan. Daha yaratıcı ol. Kadın
bütün bu kundaklama olayında kesin bir ipucu. Birisi kasten onu
hedef aldı. Birisi ona zarar vermek için büyük zahmete girdi. Sert-
çe kafasına vurulmuş.”

“Armstrong’un da öyle ve soruşturmamız gereken kişi o.”

“Armstrong umurumda değil.”

11. Kat

Sabırla “Bunu biliyorum.” dedim. “Ama Başkomiser Burt’un umurunda.”

“Bunun benim ne kadar umurumda olduğunu biliyorsun.”

“Evet ve bu çok aptalca. Neden ona seni kötü duruma düşürmesi için bir sebep veriyorsun?”

“Benim yaptığım bu değil.”

“Ya, gerçekten mi? Senden kurtulmak için çizgiyi aşmanı istediğini biliyorsun. Başka birisinin soruşturmasına karışıp o işe bulaşmak, tam da onun canını sıkacak şey. Ve kadının bunda haklı olacağını biliyorsun.”

Derwent’in hoşnutsuzluğu giderek artıyordu. Hızla “Kerri-gan.” dedi, sesi bir kırbaç şaklaması gibiydi.

“Silahı doldurup onun eline vermek aptallık ve pervasızlık. Armstrong için izini süreceğimiz ipuçları, konuşacağımız insanlar var. Bunu halledip kenara koyalım. Ardından dikkatini Melissa Pell’e verebilirsin. Tabii Chris Pettifer’in buna kafasını takmayacağını varsayarsak.”

“Kafasına takmaz. Benden kıdemli değil.”

“Ah elbette. Kıdemini ileri sür. Bu insanları hiç uyuz etmez.”

“Bunu önemsemek zorunda değilim.”

“Evet, hepimiz başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü umursamadığını biliyoruz.” Telefonumu almış bir gece önce kaçırdığım çağrılarının sesli mesajlarını dinliyordum. “Vay.”

“Ne oldu?”

“Elaine Lister, Armstrong’un ofisine gelmemizi istiyor. Bize göstermek istediği şeyler varmış.” Kadının kısık sesli, kekeleyerek söylediği mesajı dinledim. Kendinden pek emin değilmiş gibi konuşuyordu. “Bize dün bazı konularda yanlış bilgi verdiğini söylüyor. İstemeyerek.” diye de ekledim.

“Bir şey hakkında yalan söylemiş ve başka yollardan bunu öğreneceğimizi düşünüyor olmalı. Ya da o ortada yokken bize John Grey’den yana dert yanmak istiyordur. İkisinin birbirini pek sevdiğini sanmıyorum. Önemli bir şey değildir.”

“Muhtemelen değildir ama gidip onunla konuşmamız gerekiyor.”

“Bunu kendi başına yapabilirsin.” dedi Derwent. “Bana ihtiyacın yok.”

Sonraki mesajı dinlerken bir parmağımı kaldırdım. “Una Burt benden senin nerede olduğunu ve ne yaptığını söylememi istiyor ve senin için yalan söylemeyi düşünmüyorum. Benimle geliyorsun.”

Derwent kısa bir an gözlerini kapadı. “Kaçış yolu yok, değil mi?”

“Üzgünüm. Sen ona ne olduğunu önemsemesen bile, Armstrong’un ölümünün çözülmesini isteyen başka insanlar var.” Telefonumu tezgâhın üstünde döndürdüm. “Claudine Cole ile başa başa konuşmam gerektiğini düşünüyordum. Eğer onun dairesine gidersem, Armstrong’la birlikte olan kadının tarifini verebilecek birini bulabilirim.”

Derwent “Ben seni bilirim.” dedi, “Maudling Apartmanı’na adımını atar atmaz şans eseri adamın katiline rastlayacaksın.”

“Ben böyleyim. Şanslı.” Dudaklarım aralanmadan ona gülümsedim.

“İkisi birden olamazsın, Kerrigan. Ya mesleğinde mükemmel ve hırslı olacaksın, ya da katillere takılıp kalacaksın.” Derwent’in gözleri parlıyordu. “Eğer başarıların hakkında sesini yükseltmezsen asla terfi edemezsin.”

“Öyle biri değilim.”

“O halde öyle biri ol. Mütevazî olmak seni geride bırakır.”

Hayır anlamında başımı salladım, rahatsız olmuştum. “Her neyse, Armstrong’un katilini bulmamı istemiyor musun? Eğer

11. Kat

onun cinayeti çözülsünce Melissa Pell'in peşine düşmekte serbest olursun.”

Derwent yüzünü astı. “Ona saldıranın peşine düşmek için.”

“Besbelli. Ben de onu demek istedim.”

“Kerrigan.” diye başladı, üzgündü, sözünü kestim.

“Eğer önce Westminster’a gidersek, ben Maudling Apartmanı’na ve sen de morga gidebilirsin.”

“Neden önce apartmana gidip sonra ayrılmıyoruz?” diye Derwent sordu.

Çünkü senin Claudine Cole’un yanında yakınında bir yerde olmanı istemiyorum. Bunu söylemenin nazik bir yolunu bulamadım. Kendi kendine bunu anladı.

“Yetkili merci konumundaki beyaz bir erkekle konuşmak isteyeceğini sanmıyorsun.”

“Hayır, sanmıyorum. Senin kadını ve toplumunu hayal kırıklığına uğratan diğer tüm polisler gibi olduğunu varsayacaktır.”

“Ben öyle değilim.”

Tartışmalı. “Bu üstesinden gelinmesi gereken başka bir şey. Claudine Cole’a karşı elimiz güçlü bir konumdan başlamıyoruz. Onunla temas kurduğumuzda herhangi bir riski göze alabileceğimizi sanmıyorum.”

“Ya MI5?”

“Bizimle paylaşabilecekleri her türlü bilgiyi istedim. Yerinde olsam acele edecekleri konusunda pek ümitlenmezdim.”

Derwent içini çekti. “Pekâlâ. Senin tarzınla yapacağız. Bayan Cole’u görmeye kendi başına gideceksin. Ona geleceğini haber verecek misin?”

“Hayır.”

“Riskli.”

“Biliyorum. Onun canını sıkmak istemiyorum ama ben geliyorum diye kadının örgütünden birilerinin ortadan kaybolmasını da istemiyorum.”

Derwent yüzünü astı. “Seninle başka birisinin daha gelmesini sağlamamı ister misin? Belki, Liv?”

“Neden?”

“Çünkü Maudling Sosyal Konutları bir kadının tek başına bulunabileceği bir yer değil, bir polis olsa bile. Belki de özellikle polis olursa. Ve sen bunu benden daha iyi biliyorsun.”

“Teşekkürler.” dedim. “Ama üstesinden gelebilirim.”

İçinde kalan son çayı da midesine indirip kupayı masaya koydu. “Bak ne diyeceğim, Kerrigan, seni beladan uzak tutmak başlı başına bir iş.”

“Senin için bir önemi var mı bilmiyorum ama...” dedim, “Bu kesinlikle karşılıklı bir duygu.”

* * *

Geoff Armstrong’un ofisi, Westminster Köprüsü’nün yanına dikilmiş, beton ve metalden zevksiz bir bina olan Portcullis House’daydı. Pugin’in* çok değerli, uhrevi parlamento binalarının yanında üzücü bir tezatlık arz ediyordu. Binada ilerlerken etraf sakindi, milletvekillerinin kendi seçim çevrelerindeki çalışmalara yöneldikleri cumartesi sabahında ortalıkta kimse yoktu.

* **Augustus Welby Northmore Pugin** (1 Mart 1812 – 14 Eylül 1852): İngiltere’deki Parlamento Binası ve çok sayıda kilise çalışmalarıyla tanınan İngiliz mimar, kuramcı, mücevher ve mobilya tasarımcısı. 1834’te çıkan bir yangın Westminster Sarayı’nı tahrip edince çok sayıda mimardan yeni bir bina tasarlaması istenmiştir. Pugin yeni saray (Parlamento Binaları) için çizilen planların büyük bölümünde etkili olmuştur; parlamento binaları 1852’de Kraliçe Victoria tarafından açılmıştır. Tasarladığı çok sayıda bina Britanya’nın dört bir yanında, hâlâ ayakta durmaktadır. (Ç.N.)

11. Kat

Armstrong öleli yaklaşık kırk saat olmuştu ve işgal ettiği az sayıda oda şimdiden büyük bir değişime uğramıştı. Koridorun dışında çekilerek taşınan bir araba vardı. İçi kutularca dosya, bir masa lambası ve Armstrong'un üst düzey bir Amerikalı siyasetçiyle çektiirdiği fotoğraf gibi döküntülerle doluydu. Derwent Fotoğrafi alıp baktı.

“Bu kadınla nasıl görüşmüş?”

Fotoğrafi elinden alıp yığının üstüne koyarken “Kendini önemli göstermekte iyiydi.” dedim. “Ve kadın hakkında bildiğim kadarıyla, birçok ortak yönleri vardı. Yardım yok, kamu sağlık hizmeti yok, güvenlik ağı yok. Sadece güçlüler ayakta kalsın.”

“Çocuklara ne olacak?”

“Onlara ebeveynlerinin bakması gerekiyor. Ve eğer bakamıyorlarsa...”

“Çocuk sahibi olmamaları gerekiyor.”

“Armstrong'un çocuğu yoktu.” dedim. “Bunun nedeninin ne olduğunu sanıyorsun?”

“Cressida'yı gördün. Çocuk doğurabilecek kalçalara sahip değildi.”

“Gözüme annelik yapacak tipte bir kadın gibi görünmedi.” diye ona katıldım.

“Çocuk istemediler.” Ses Armstrong'un odasına açılan kapı girişinden, Elaine Lister'in dikildiği yerden geldi. Benzinin solgunluğundan ve gözlerinin altındaki morluklardan onu son gördüğümünden bu yana uyumadığını tahmin ettim. Tozdan kirlenmiş ellerini önünde, bileklerinden çapraz halde kıyafetinden yeterince uzakta tutuyordu. “Geoff yeşillik olsun diye çocuk sahibi olmaya inanmadığını söylerdi. Bunun zaten aşırı nüfusa sahip bir dünyada, şımarıklık olduğunu düşünürdü.”

“Karısı buna aldırıyor muydu?”

“Halinden memnundu. Vücut hatlarını kaybetmek istemiyordu. Ya da özgürlüğünü.”

“O halde, birbirlerine yakışmışlar.” diye Derwent fikrini belirtti.

“Pek fazla ortak yanlarının olduğunu sanmıyorum ama hayattan aynı şeyleri istediler. Eğer iyi bir evlilik buysa, onu elde ettiler.”

Kulağa benim kafamdaki evlilik fikriymiş gibi gelmiyordu ama zaten ne biliyordum ki? Ve Derwent’ın en uzun ilişkisi aylarla değil, ancak haftalarla ölçülebilirdi. Armstrong’ları eleştirecek konumda değildik.

Bu da iyiydi, çünkü Elaine Lister bize yardım etmekten memnundu. “Birbirinden ayrı hayatlar sürmeleri Cressida için olanları kolaylaştıracak. Onu benim kadar özlemeyecek.”

Ben gözlerimi kırıştırdım, Elaine de öksürdü.

“Sanırım bu kulağa garip geliyor ama o benim profesyonel hayatım ve en iyi iş arkadaşımdı. Yaptığım her şeyin merkezindeydi. Elbette onu özleyeceğim. Ayrıca bu yaşında kim beni işe almak ister?”

“Muhtemelen bunun için şu an endişelenmemeniz gerekir.” dedim. “Sadece önünüzdeki birkaç günü geçirin, her şey çok daha net görünecektir.”

“Umarım öyle olur.”

“Bize göstermek istediğiniz şey neydi, Bayan Lister?” diye Derwent nazıkçe sordu. “Telefonda bize bir konuda yanlış bilgi verdiğinizizi belirtiniz.”

“Evet. İçeri gelseniz iyi olur.” Bizi daha başka dosya kutularının ve boş dolapların durduğu ofise buyur etti.

“Sizi şimdiden çıkartıyorlar mı?”

11. Kat

“İşe ofisi temizlemekle başlamak istedim.” Yaşadığını hissetmek için bir şeyler yapması gereken tipte birisi, diye düşündüm. Neredeyse gülümsedi. “Ve Pazartesi John gelmeden önce halletmek istedim. Ona dayanamıyorum. Beni hep bölüyor ya da sürekli tepemde konuşuyor. Benimle konuştuğu tek şey de kendi başına var olabileceğine dair hayalleri. Sonunda o etraftayken konuşmayı bıraktım.”

“Bay Armstrong’un onunla arası iyi miydi?” diye Derwent sordu.

Kadın yüzünü ekşitti. “Sanırım Geoff John’un yararı olduğunu düşünüyordu. Ama ona karşı temkinliydi. John’un onunla sırf kendisi yükselen bir yıldız olduğu için çalıştığını biliyordu. Geoff için herhangi bir şey kötü gittiğinde kapıdan ilk çıkanın John olacağını biliyordu. O başarıdan hoşlanır. Böyle insanlara ne deniyordu? Ünlü avcısı, değil mi?”

O kadar ölçülü görünmesine rağmen sokak ağzıyla konuşması bir şekilde şaşırtıcı gelmişti. Şaşkınlığının yarattığı, saklayamadığım irkilmeyi fark edip gülümsedi.

“Korkarım, John Grey içimdeki en kötü hali dışarı çıkartıyor. Onun kalbi yok ve ruhunu da yıllar önce satmış.”

“Yani Armstrong ve Grey’in tamamen profesyonel bir ilişkileri vardı.”

Elaine evet anlamında başını salladı. “Elbette, John eşcinsel. Geoff aslında bunu onaylamadı. John bunu gizli tutacağına dair ona söz verdi. Aslında bunun sebebi Geoff’un eşcinsellik fobisi olmasından değil, birçok seçmenin eşcinselliğe bakış açılarından. Geoff eşcinsel evliliklere, eşcinsel çiftlerin tüp bebek yöntemiyle çocuk sahibi olmasına, eşcinsellerin bu günlerde kendilerine hak olarak gördüğü her şeye karşıydı.”

“Ve John Grey buna aldırıyor muydu?”

“Bunlara karşı olmayı, aslında doğru olmasa da siyasi bakımda elverişli bir yol olarak görüyordu. Şahsi fikri neydi ya da şu an ne, bunun hakkında hiçbir fikrim yok. Ona sormalısınız.”

“Hiç tartışılar mıydı?”

Elaine sakın bir şekilde “Sürekli.” dedi. “Ama kişisel meselelerde değildi.”

“Bizimle konuşmak istediğiniz konu bu muydu?” diye sordum. “John Grey mi?”

“Hayır.” Alçak duran iki sandalyeden birisine oturdu, ben de diğerine geçtim. Derwent masanın kenarına çöktü. Bu, tam da hoşlanacağı şekilde, ona bakmak için başımızı kaldırmak zorunda kalacağımız anlamına geliyordu.

Elaine Lister boğazını temizledi. “Sizinle tekrar konuşmak istedim çünkü Geoff hakkında tamamen dürüst davranmamış olabirim.”

“Hangi bakımdan?” Sesimin şaşkın ya da şoka uğramış gibi çıkmamasına özen gösteriyordum ve kesinlikle de öyle değildim. Bir cinayet soruşturmasında gerçekler su üstüne çıkana kadar kurbanın her yönüyle mükemmel biri, bir melek olması çok yaygın bir durumdu.

Kadın başını eğip ellerine baktı. “Size bir ilişkisi olmadığını söyledim. Ama şey, bir ilişkisi olduğunu *bilmiyordum*. Ancak sürüp giden garip bir şey vardı.”

“Bize bu konuda ne anlatabilirsiniz?” diye sordum.

“Yaklaşık iki ay önce başladı. Bana her perşembe günü üç saatini boşalttırdı. Son derece acil bir şey olmadığı müddetçe aramak yok. Toplantı yok, randevu yok. Onunla perşembe öğleden sonraları arasına hiçbir şey giremezdi.”

11. Kat

“Size herhangi bir açıklamada bulundu mu?” diye sordum.

“Yaptığı açıklama Maudling Sosyal Konutları’na Claudine Cole’un grubuyla toplantıya gideceğiydi.” Başını kaldırıp baktı. “Ama aradım. Sanırım ben şüphelenmiştim. Perşembe günleri toplantıları yoktu.”

“Yalan söylemek için garip bir konu. Kontrol etmesi kolay.” dedi Derwent. “Bunu bulurduk.”

“Biliyorum. Bu yüzden size anlattım.” Elaine bunu sanki çok makul bir sebepmiş gibi söylemişti.

“Bu da bize, anlarsınız, acaba sakladığınız başka bir şey var mı diye merak ettiriyor.” Derwent’in sesi sakın ama sertti. “Bulacağımızı sanmadığınız, bu yüzden saklamaya devam ettiğiniz herhangi bir şey.”

Yüzü kıpkırmızı oldu, dudağını ısıırıyordu.

“İşvereninize, arkadaşınıza, sadakat duymanız normal bir şey.” dedim. “Ama şimdi ona yardım etmenin en iyi yolu bildiklerinizi bize anlatmanız. Onu öldüreni bulmak istiyoruz ve bunun için yardımınıza ihtiyacımız var.”

“Yangını kim çıkarttıysa, demek istiyorsunuz.” dedi Elaine Lister.

“Onu her kim öldürdüyse demek istiyorum.”

Dudaklarının kanı çekildi. “Ama pencereden düştüğünü söylediginizi sanmışım. Atladı.”

“Başlangıçta öyle görünüyordu.”

Sandalyesinde arkasına yaslandı. “Ben bana bir dakika verirsiniz, değil mi?”

“Bir bardak su ister misiniz?”

“Hayır. Düzelirim.”

“Şok edici.” dedi Derwent.

“Şey, evet.” Mantığı duygularına üstün gelip kontrolü ele alırken biraz daha kendine gelmiş göründü. Şimdi bu çözülmesi gereken bir sorun olmuştı. “Biliyorsunuz, kendini öldürmüş olması bana hiç mantıklı gelmedi. Geoff o tipte bir kişi değildi. Asla kaçıp gitmezdi.”

“Yangın başladıktan sonra ölmüşe benziyor.” dedim. “Pence-reden dışarı itildiğini düşünüyoruz.”

“Bu yüzden kiminle ve neden buluştuğunu gerçekten bilmemiz gerekiyor.” Derwent öne uzandı. “Eğer bize söyleyebileceğiniz bir şey varsa, lütfen, şimdi tam zamanı.”

“Bilmiyorum. Bana söylemedi. Ama her perşembe sabahı beni ATM’ye gönderdi. Westminster Metro İstasyonu’ndakine. Onun için iki yüz pound çektim. Ve perşembe akşamı o para onda değildi, çünkü birkaç sefer taksiye binecek olduğunda benden yirmi pound borç aldı.”

“Genelde sizden onun için para çekmenizi ister miydi?”

“Zaman zaman, ama sadece gerçekten çok yoğun olduğundaydı. Yapıldığından emin olmak istemesine bağladım. Bir şeyden emin olmak istediğinde, benden ilgilenmemi rica ederdi.” Kadın yüzündeki ifadeyi gördü. “Yaptığı iş çok emek istiyordu, bir şeylerin aklından kayıp gitmesi kolaydı.”

Ve aşığına vereceği parayı ayarlamaya bile istekli olmayan koca bir bebektir. Anlayışlı bir şekilde başımı salladım. “Gerçekten size güveniyormuş. Her zaman iki yüz pound muydu?”

“İlk başladığında, yüz yirmiydi. Zaman içinde arttı. Son birkaç haftada iki yüz pound oldu.”

“Peki para çekmenizi ne zaman istemeye başladı?” diye Derwent sordu.

11. Kat

“İki ay önce. Yaklaşık, ajandasında perşembe öğleden sonralarını boşaltmamı istediğiyle aynı zamandaydı.” Çarpık bir gülümsemeyle “İkisinin birbiriyle bağlantılı olduğunu zannediyorum.” diye ekledi.

“Ben de.” dedi Derwent.

“Esrarengiz telefon görüşmeleri yaptığını hiç duydunuz mu?” diye sordum.

“Hayır, ama cep telefonu mesajları vardı. Halkla buluşma toplantısı yaptığında telefonunu ben tutardım ve tanımadığım bir numaradan mesajlar olurdu. Sadece ‘Harika’ ya da tamam gibi ama ‘Tmm’ diye yazılıyordu, biliyorsunuz, kısaca.” Hafifçe ürperdi. “Senin ergen yine temas kurdu derdim ve o da gülerdi.”

“Onun gerçekten bir ergen olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Hayır, hayır. Eğer öyle olsaydı, bunu eğlenceli bulmazdı. Hayır, o yatmak için bulduğu biriydi.” Kısa bir an için, yüzünde bir tikslenme ifadesi belirdi. “Bu çok yaygındır ama durumu anladığımda benim için yine de şok edici oldu. Benden saklamaya da çalışmadı. Benimle bu konuyu hiç konuşmadı ama ne yaptığını bildiğimi biliyor olmalıydı.”

“Onun sırlarını saklayacağınıza güvendi.” dedim.

“Sakladıklarım bundan ibaret değildi. Bunları isteyeceğinizi düşündüm.” Arkasına doğru uzanıp yerden ağır bir dosya kutusu kaldırdı. Aşırı doluydu, ağzını kapalı tutan kapağı dışarı doğru şişmişti. “Bunlar e-postayla, Facebook sayfası üzerinden, Twitter’den ya da posta yoluyla gelen tehditler. Yazılmış olan her şey. Göndericinin söylediklerinin kısa bir özetiyle kronolojik olarak kaydını tuttum ama korkarım, o kadar hassas bir kayıt değil. Tehditlerin çoğunluğu e-postayla gönderildi.”

“Armstrong’un sizden bunları atmanızı istediğini söylemişsiniz.” dedim.

“Evet, ama bunu yaptığımı söylemedim.” Bana uzattı. “Umarım içinde işe yarar bir şey vardır.”

İçinde yararlı bir şey olsun ya da olmasın, gözden geçirmek beni epey meşgul edecekti. Başımı kaldırıp Derwent’ın yüzündeki dalgın bakışa bir göz attım, amirimden herhangi bir yardım bekleyemeyeceğimin gayet farkındaydım. Evrak işlerinin bana ait olduğunu söylemesine gerek yoktu.

Bölüm 19

Arabayı Murchison Apartmanı'nın dışında iki kamyonetin arasındaki boş bir yere geri geri yanaşarak park ettim. Toplantım Maudling Konutları'nda üçüncü yüksek bina olan Elton Apartmanı'ndaydı ama Murchison Apartmanı önündeki boşluklar hâlâ acil durum araçları için kapatılmış durumdaydı. Bina yangın müfettişleri, yaptığımız soruşturmaları yürüten suç mahallinde görevli memurlar ve apartman sakinleri için bina içinde onarım amacıyla yollar açan işçiler dışında herkese kapalıydı. Yangından günler sonra, isin bıraktığı lekelerin olduğu yerlerdeki kara izler, duvarlarda alevlerin ilerlemek için zorlayarak kendine açtığı çirkin deliklerden oluşan boşluklarla, bina hiç olmadığı kadar berbat görünüyordu. Gökyüzü donuk bir griydi, çıplak kalmış birkaç ağaç kapkaraydı. Binada hiçbir renk, hiçbir hayat belirtisi yoktu. Murchison Apartmanı'na birilerinin geri dönmek isteyeceğini aklım almıyordu ama zevkler ve renkler tartışılmazdı. Görevli polis uyarısını arabanın torpidosunun üstüne koymamaya karar vermek için fazla düşünmedim. Zaten bir polis memurunun arabası gibi görünüyordu: onu gerçek bir hedef haline getirmenin hiçbir anlamı yoktu.

Elton Apartmanı'na yöneldim, soğuğa karşı yakamı kaldırmıştım. Sarsıntılı asansöre binme riskini göze almak yerine merdivenleri tercih ettim. Claudine Cole altıncı katta oturuyordu, merdivenleri ikişer üçer çıktım, yanımda nefesim kesildiğinde dırdır edecek olan Derwent olmadan, kendi başıma olmaktan memnundum. Ve Liv bana ayak uydurmaya çabalayacaktı. Geride kalamayacak kadar hassas ve savunmasızdı. Yalnız olmayı tercih ettim. İstemedenden de olsa, barın rahatlatan loşluğunda süzülen soluk yüzü, hayal kırıklığına uğramış bakışları ve şaşkın gözleri aklıma geldi. Benim için endişelendiğini biliyordum. Derwent'ın aksine onu kendi dünyama, sorunlarıma davet edene kadar geride duracağının da farkındaydım. Tek ortak yanları ikisinin de arkadaşım olmaları, diye düşündüm, ardından bu düşüncemi gözden geçirdim, çünkü Derwent bir arkadaş değildi.

Fakat ara sıra, konuşma şeklinden, beni önemseydiğini söyleyebilme noktasına çok yaklaştığının farkındaydım. Beni sorgusuz sualsiz savunmak için hayatını ortaya koyabileceği insanların bulunduğu küçük grubuna eklemişti ve kendini benim Chris Swain'le olan mücadelemın içine sokuşturmaktan memnun olduğunu da biliyordum. Ancak benim bundan memnun olmam gerekir miydi, emin değildim. Derwent'ın kendini içinde bulduğu her durumu büyütme huyu vardı. Chris Swain'i bir el bombasından nükleer bir bombaya döndürecek birisi varsa, o da Derwent'tı.

Diğer taraftan, Swain'i aylardır kışkırtmaya çalışıyordum ve başladığımdan bu yana ona bir adım bile yaklaşmamıştım. Bu yüzden belki de Derwent'a ihtiyacım vardı.

Claudine Cole'un kapısına ulaştım ve kalp atışlarımla yavaşlamasına imkân vermek için kısa bir süre soluklandım. Kapı, kampanyasının sembolü olan birbirine dolanmış kırmızı ve be-

11. Kat

yaz renkli kâğıttan güllerle süslenmişti. Altındaki afişten beyaz saten üzerine kırmızı harflerle yazılmış ‘Levon İçin Adalet’ yazısı okunuyordu, artık hepsinin rengi solmuştu. Çocuk ağustos ayında, silahlı saldırgan olduğuna inanarak onu merdiven boşluğunda kovalayan bir polis memuru tarafından vurularak öldürülmüştü. Yaman bir kanun kaçağı bundan kısa bir süre önce birkaç sokak aşağıda yirmi yaşında birini öldürmüş ve bölge saldırganı arayan silahlı polis memurlarının istilasına uğramıştı. Yanlış kimlik tespitiydi. Bütün ergenlerin giydiği eşofmanlar, kot pantolonlar, yüzlerini gölgeleyen aynı bol başlıklar birbirine benzediğinden, belki de, kolayca yapılabilir bir hataydı.

Hiçbir zaman yasa dışı bir şeye karışmamış olan Levon Cole’u tanıdığınızdaysa, affedilemez bir hataydı.

Omuzlarımı dikleştirip kimliğimi çıkarttım ve kapıyı çaldım. Mırıldanma sesleri geldi ve ardından kapı açıldı. Kapıda dikilen Caludine Cole değildi, güzel oval yüzü, örgülü saçları, kocaman, gölgeli gözleriyle onu hemen tanırdım. Bunun yerine, önümde zayıf siyah bir adam duruyordu, ağır, koyu renk gözlüğünün ardındaki yüz ifadesi hiç de dostça değildi. Saçları kazınmış, güzel şekilli kafası gözler önüne serilmişti. 1960’ların öğrencileri gibi saç örgülü kalın bir mavi kazak ve gri renkli tüylü kumaştan bir pantolon giyyordu.

“Yardımcı olabilir miyim?”

“Memur Maeve Kerrigan, Başkent Emniyeti’nden.” Kimliğimi kaldırıp aynı anda ayağımı eşiğe kaydırdım. Bu adice ama işe yaran bir numaraydı. “Bayan Cole’la konuşmak istiyorum, lütfen.”

“Tam olarak, ne konuda?”

“Murchison Apartmanı’ndaki yangın hakkında.”

“Bunun Claudine’le bir alakası yok.” Kapıyı kapatmaya başladı.

“Biliyorum. Onun bu işe karıştığını iddia etmiyorum. Benim sadece onunla milletvekili Geoff Armstrong hakkında konuşmam gerekiyor.”

Adam durdu. Bana bakmadan “Ne olmuş ona?” diye sordu.

“Yangının kurbanlarından biriydi.” Adamın gerçekte nasıl öldüğüne dair detaylara girmenin zamanı olmadığı kanaatine vardım. “Bu muhitte ne yaptığına dair insanlara söylediği birkaç şeyi araştırmam gerekiyor. Görünüşe göre düzenli olarak ziyaret ediyormuş ve bunun Bayan Cole’un çalışmalarını desteklemek amacıyla olduğunu söylemiş.”

Adam tüm vücuduna yayılarak her yanını titreten işten bir kakhahayla katılasıya gülmeye başladı. Soluklanmaya çalışırken kafasını geriye attı. “Geoff... Armstrong... Tanıdığım herkesten daha... Bütünöyle, tam bir madrabaz.” Sakinleşirken, gözlerini sildi. “Hayır, bunun Claudine’le hiçbir alakası yok.”

“Onunla konuşmak istiyorum.”

“Size söyledim...”

“Ve ben de hâlâ onunla konuşmak istiyorum.” Dairede bir yerlerde sürüp giden konuşmalar, kadın sesleri vardı. İçeride kaç kişi olduğunu duyabilmek için gayret sarf ettim. Taşa çarpan su taneleri gibi, sürüp gidiyordu. Aradan Claudine Cole’un sesini seçer gibi oldum. “Bu sabah burada bir toplantı mı var?”

“Bir toplantı mı? Yö. Sadece bir grup arkadaş.” Adam uzun parmaklarını birbirine geçirerek avuçlarını birleştirdi. Yumuşak sesi saf Kuzey Londra aksanıydı. “Bulunmaya gerek duyacağınız bir yer değil, Bayan Dedektif.”

“Üzgünüm.” dedim. “Keşke sizi rahat bırakabilseydim, bunu tercih edeceğinizi biliyorum. Ben de bunu tercih ederdim. Ama gerçekten de Bayan Cole’la konuşmam gerekiyor ve şimdi gidip

onunla konuşabilirsem, bir daha rahatsız edilmemesini sağlayacağım.”

“Zaten telefonla aramadınız mı? Sizinle konuştum.”

“Bu doğru. İsminizi duyamadım, efendim.”

“Hayır, size söylemedim ki.” Bana uzun, düşmanca bir bakış attı. “Sanırım artık gitmelisiniz.”

“Tek başıma olmam, birkaç gün içinde bir ordu adamın gelmesinden daha iyidir.” Tehditkâr taktiklerden hoşlanmıyordum ama başka yolu yoktu. “Geri döneceğimizi biliyorsunuz, çünkü buna mecburuz. Bu iş burada bitmez. Ayrıca Bayan Cole ile bir münakaşa çıkartmak için gelmedim. Hiç kimsenin huzurunu kaçırmak istemiyorum.”

“Sizin burada olmanız hepimiz için zaten huzursuz edici. Başkent Emniyeti ile daha önce tanıştık.” Başını çevirip tükürdü, koridorda ayaklarımın tam yanına okkalı bir tükürük düştü.

“Bunun farkındayım.” Benim istediğim şekilde gitmiyordu. Sevimli görünmeye çalışmıştım, tehditlere başvurmuştum. Şimdi dürüst olma zamanıydı. “Bakın, Başkent polisinin bir ferdi olduğumu biliyorum, bundan dolayı sizin ve Bayan Cole’un bana karşı düşmanca bir tavır takınmak için her türlü nedeniniz var ama bu büyük bir örgüt. Aynı isim altında çalışan bir sürü polis memuru var ve bazıları mesleklerinde berbat kişiler. Bu meslekteki herkes sağlam bir sağduyuya sahip değil. İyi adamlardan biri olduğuma sizi ikna etmemin hiçbir yolu yok ama Levon’a olanlardan nefret ediyorum. Bu şekilde olmamalıydı, bahsettiğimiz polis memuru onu vurduğunda birden fazla hata yaptı. Doğru yöntemleri uygulamadı ve benim görüşüme göre epey haklı bir şekilde, olay olduğundan beri açığa alınmış durumda.”

“Hepsinin üstü örtülüp unutturulacak. Polis Şikâyetleri Ko-

misyonu'nun raporunu açıklamamalarının sebebi de bu. Affedip, unutabilmek için kamuoyunun ilgisini kaybetmesini bekliyorlar.”

“Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Neden ertelendiğini bilmiyorum ama o raporun yayınlandığım görmek isteyen bir sürü polis memuru var.”

“Bir sürü de fazla tepki gösterdiğimizi düşünen memur var.”

“Dediğim gibi, bu büyük bir örgüt. Aynı bröveyi taşıyoruz ama hepsi bundan ibaret.”

“Herşeyi söylersiniz.” Adamın sesinde aşağılayan bir kabalık vardı.

“Benim inandığım bu.” *Diğer her şey başarısız olduğunda, gerçeği söyle.*

İnanılmaz şekilde, işe yaradı. Adamın değil ama arkasındaki kişinin üzerinde.

“Bırak içeri gelsin.”

“Claudine.” diye adam ona karşı çıktı.

“Bırak gelsin.” Claudine Cole dönüp gitti. Adamın itiraz ederek karşılık vermesini beklemedim. Sıyrılıp yanından geçtim ve Bayan Cole’u oturma odasına doğru takip ettim. Dairesinin yerleşim planı Murchison Apartmanı’nda dolaştığım yanmış dairelere benziyordu ve tuhaf bir şekilde şaşırtıcı bir etkisi vardı. Daha önce oraya hiç gitmediğimi biliyordum ama her şey tanıdık geliyordu. Muhtemelen bunun sebebi evde uzun süredir tutulan yas da olabilirdi. İçerideki hava bununla ve bastırılmış öfkeyle, çocuğu için her şeyi doğru yapan ama yine de onu olabilecek en acımasız yolla kaybeden bir annenin yaşadığı katıksız bir hayal kırıklığıyla gergindi. Levon Cole’un yüzü her duvardan, bir resim çerçevesini tutabilecek her yüzeyden bana bakıyordu. Tetiği çekmeye hazır bir polis memuru dur diyene kadar hayatının her anı kaydedilmişti.

11. Kat

Ben ve Bayan Cole dışında üç kadın daha vardı. İki orta yaşlı, üçüncüsü gençti. Dikkatle ona baktım ama Bayan Hearn'ün tarif ettiği Armstrong'un evine gidip gelen kadın değildi. Tombuldu, yuvarlak bir yüze sahipti ve saçları kırmızı boyalı buklelerle kıvrır kıvrırdı. Yanındaki kadınların yüzlerinde gördüğüm aynı öfkeli ifadeyle baktı.

"Böldüğüm için üzgünüm." dedim. "Uzun süre kalmayacağım."

"Hayır, kalmayacaksın." Konuşan orta yaşlı kadınlardan biriydi, saçları epey kırçillaşmış, cılız siyah bir bayandı. Arkadaşının yüzünde de onunkine çok benzeyen bir ifade vardı, buna karşın arkadaşı iri ve sağlam yapıydı.

"Sorun değil, Barbara. Gerçekten." Claudine Cole pencerenin yanındaki bir iskemleye oturup bir elini başına koydu. Bitkin görünüyordu. "Sizinle telefonda konuştum."

"Biliyorum. Ben sadece araştırma yapıyorum."

"Eğer söylememi istediğini bir şey varsa, bana ne olduğundan bahsederseniz iyi edersiniz. Benden tahmin etmemi bekleyemezsiniz."

"Sizden gerçeklerden başka bir şeyi söylemenizi istemiyorum." dedim.

"Zaten öyle yaptım. Geoff Armstrong'un bizimle asla bir ilgisi olmadı. Levon İçin Adalet toplantılarımızdan birine bile gelmedi. Ve geçen gece yangın başladığında bir toplantımız da yoktu." Şakağına dayadığı eliyle umarsız bir işaret yaptı. "Bu yüzden korkarım size yardım edemem."

Hâlâ odanın ortasında duruyordum. Boş bir iskemle yoktu ve ben de istemeye cesaret edemedim. Not defterimi çantama bıraktım: Her halükârda söylediklerini hatırladım. "Birkaç ay önce size görüşme tekliflerinde bulunduğunu ve onun desteğiyle ilgilenme-

diğinizi söylediniz.”

“Televizyonda Levon hakkında söyledikleri için benden özür dilemek istedi. Armstrong Levon’un onun söylediği şeyleri yapmamış olduğunu ve bu yüzden de ölümü hak etmediğini söyledi.” Sesi duygusuzdu: Claudine uzun zaman önce hislerini yitirmişti. Armstrong’un bunu söylediğini hatırlıyordum, buna karşın ana olayın yanında adamın yaptığı küçük bir gösteri, bir yanıltmacaydı. O sıralarda polis memurlarının neden öldüğünü ortaya çıkarmaya çalışıyorduk. Armstrong’sa medyanın geçici dikkatini üzerinde tutmaya çalışıyordu. O zamanlar onun ne düşündüğünü umursamamıştım. Şimdi onu daha iyi anlamak çok büyük önem arz ediyordu.

“Özür diledi mi?” diye sordum.

“En sonunda. İlk başta, yanlış hiçbir şey yapmamış olsa bile Levon’un polise güvenmek için hiçbir nedeni olmadığını kabul etmedi.”

“İlk başta?”

“Onunla konuştum. Onun bu toplumun polis hakkında ne hissettiğini anlamasını sağladım. Hiçbir neden yokken siyah erkeklerin durdurulup aranması, saldırganların ırkçı bir yaklaşımla fişlenmesi ve Başkent Emniyetinin siyah gençlere karşı önyargısı hakkındaki istatistikleri paylaştım.”

“Dinledi mi?”

“Öyle göründü. Bana kurumları değiştirmenin genç insanların akıllarını değiştirmekten daha kolay olduğunu söyledi. Ama hâlâ bir ırkçıydı. Hâlâ daima orta sınıf beyazlarla ortak bir zemin arayan muhasımın tekiydi. Ona ya da onun tipindekilere asla oy vermeyecek siyah çocuklar umurunda değildi. Çocuklarımızı takip ettikleri için polise minnettar olmamız gerektiğini düşünüyordu.”

“Onunla başka konuşan oldu mu?”

“Hepimiz konuştuk.” Barbara kollarını bağıladı. “Ona haddini bildirdik.”

“Muhitte birileriyle arkadaşlık kurdu mu, biliyor musunuz?”

Genç kadın homurdandı. “Böyle bir şey olacağını hiç sanmam.”

“Her perşembe buraya geliyordu.” dedim. “Murchison Apartmanı’nda biriyle buluşuyordu.”

Yüzlerinde şok ifadesiyle dördü birden gözlerini bana diktiler. Hiçbirisinin numara yapmadığını düşündüm. Bu onlar için bir havadis, benim için de kötü haberdı.

“Kim?” diye Claudine sordu.

“Bilmiyorum. Bunu herkesten bir sır olarak sakladı. Bir tanığa göre, buluştuğu kişi siyah bir kadındı ve buluşmalar eylülde meydana gelen, polislerin vurularak öldürölmesi olayıyla bağlantılı olarak bu semti ziyaret etmesinin ardından başlamış. Sizin kampanyanızla ilgili biriyle bir ilişki geliştirip geliştirmediğini neden merak ettiğimi anlıyorsunuzdur, Bayan Cole.”

“Eğer yaptıysa ki bundan şüpheliyim, onları size kesinlikle teslim etmezdim.” Sesi elmas kadar sertti. Diğer kadınlar karşılıklı bakıştılar ama Claudine Cole sabit bir şekilde gözlerini bana dikti, yüzünde hissiz bir ifade vardı. “Eminim onun ölümünü benim kampanyamla ilgili birinin üstüne yıkmak isterdiniz. Bu sizin için kamuoyu önünde oldukça başarılı bir hareket olurdu. Bizi gözden düşürürdü, komisyon başkanının da epey bir hoşuna giderdi.”

“Her neyse, onunla hiçbirimizin bir teması olmadı.” dedi genç kadın. “Korkunç, iğrenç bir biriydi. Ve çirkindi.”

“Ya para ödediyse?” diye sordum.

“Onun parası burada geçmezdi.” Kesin bir sesle konuştu. Ama Barbara gözlerini kırıştırdı, ardından bakışlarını kucağına indirdi. Bir şey şimdi ona anlamlı gelmeye başlamıştı, gördüğü ve şu ana kadar anlamadığı bir şey bu da öğrenmem gereken bir şeyler olduğu anlamına geliyordu. Uğradığım hayal kırıklığı hissi sanki yürüyen örümcek ayakları gibi omurgamdan aşağı indi.

Claudine çenesini kaldırdı. “Bildiklerimizi size anlattık. Artık gitmenizi istiyorum.”

Hafif bir ümitsizlikle “Eğer aklınıza bir şey gelirse...” dedim, “İşte kartım.” Kartı uzattım. Hiçbirisi almak için kıpırdanmadı. Arkamdan bir el gelip parmaklarımın arasında kaptı: Claudine’in koruması. Onu unutmuştum, bu hiç akıllıca değildi. Hareket ettiğini de duymamıştım, bu da huzursuz ediciydi. Derwent olsa haklı olarak bana çok öfkelenirdi.

Adam “Bayan Cole sizden gitmenizi istedi.” dedi.

“Gidiyorum.”

Bana o kadar yakın duruyordu, öylesine yakındı ki tenindeki ince gözenekleri görebiliyordum. Gözlüğünün ardındaki gözlerin de garip bir şey vardı ve ne olduğunu anlamak kısa bir anımı aldı: kirpikleri yoktu. Yanından geçip giderken beni sertçe dürtükledi. Eğer kavgacı bir yapım olsaydı, onu bu yüzden, polis memuruna saldırıdan, tutuklayabilirdim. Eğer onları sil baştan tehdide ve şiddete maruz kalmışlık hissi içinde bırakmak isteseydim, bunu yapabilirdim. Copumun kemerimde durduğu yere elimi koydum, parlak metalden açılır kapanır copum kılıfına sokulmuş haldeydi. Hızla çekip çıkarabilmek için cırt cırtını açtım ama copu olduğu yerde tuttum.

Beklemekte haklıydım. Tek hareket adamın kendini duygularına kaptırması için yeterliydi. Kendine hâkim olmak için muazzam

11. Kat

bir gayret sarf ediyor gibiydi, burnundan sık ve kesik kesik soluyarak dikilmiş duruyordu.

Yürürken düşmanlıkla gerilen havayı hissederek daireden çıktım. Benden nefret ettikleri için onları suçlamıyordum. Ben Başkent Emniyeti'ni temsil ediyordum.

İlk defa, bundan gurur duymamıştım.

Bölüm 20

Maudling Sosyal Konutları'nda zorunlu olduğumdan fazla zaman geçirmek istemedim. Merdivenlerden koşarak aşağı inip dışarı çıkarak otoparktan geçerken, aklım çoktan iş yerime dönmüştü. Yine de arabanın yanında durup başımı kaldırdım ve Murchison Apartmanı'na baktım. Bunun ne kadar iyi bir fırsat olduğunu, bu şansa sırtımı dönerek en iyimser fikirle nasıl korkakça davrandığımı, en kötümser bakış açısıyla da bunun hiç de profesyonelce olmadığını düşünüyordum. Omuzlarımı dikleştirip polis bandının altından geçerek Murchison Apartmanı'na yöneldim. Yukarılarda yüksekte bir yerden çekiş sesi geliyordu. Bunun dışında bina bir türbe kadar sessizdi. Katları sayarak koşar adımlarla merdivenleri çıkarken topuk seslerim beton zeminde çok yüksek ses çıkartıyordu. Sekizince katta soluklanmak ve duvardaki bir lekeye bakmak için durdum: kurumuş kan, diye düşündüm. Yerden yaklaşık bir buçuk metre yüksekteydi ve koridora açılan kapıya bulaşmış lekeler vardı. Dikkatlice iterek kapıyı açtım ve içeri girdim. Koridor karanlıktı, sadece bir uçtaki merdivenlerde ışık vardı. Fenerimi çıkartıp etrafı aydınlatınca zeminde kurumuş pul pul kalıntılar gördüm. Bunların yanına çömeldim ve beni başımı çevirmek zorunda bırakan leş gibi bir kusmuk gördüm. Yeniden ayağa kalkarken Melissa Pell'in saldırıya uğradığı yer burası, diye düşündüm.

Kadın göz çukuru parçalandıktan sonra burada kusmuştu, bu onu neredeyse o anda kendinden geçirecek derecede acı veren bir yaraydı. Eğer olay yeri inceleme ekibi bu alanı fotoğraflamadıysa, bunu yapmaları gerekirdi.

Yeniden merdiven boşluğuna dönüp bilindik duvar yazılarım yol boyunca okuyarak yukarı çıkmaya devam ettim. İtfaiyecilerin hortumlarından fışkırarak duvarlardan ve merdivenlerden akan suyun yangının kendisi kadar hasar verdiği yerlerde uzun, koyu renkli çizgiler göze çarpıyordu. Sanki bina yıkılmak üzereymiş gibi görünüyordu, elektrik kesilmiş, sigortalar yanmıştı. Ben ilerledikçe çekiç sesi yükseliyordu, yoluma çıkacak herhangi birine kendimi açıklamaya hazırdım ama onuncu katta başımı koridora uzatıp sağa sola baktığımda hiç kimse yoktu. Birisi ortasına kadar koridoru süpürmüştü ama yine de parmaklarımın ucunda, dikkatlice yürüdüm. Zemini kaplayan pis su birikintisi ayakkabılarımın derisinden içeri sızarken botlarımı özlüyordum. Yanmış yıkılmış dairelerden esip geçen rüzgâr beni ürpertiyordu.

Daire 103'ün kapısı açıktı. Yangından önce nasıl olduğunu hayal ederek içeri girdim. Boş bir odaydı. İçinde çift kişilik yatak bulunan bir yatak odası. Duvarlarda resim yoktu. Şahsi hiçbir şey yoktu. Gizli bir fanteziyle doldurulmak için boş bir yerdi. Enkazı ve ayağımın altında çıtırdayan cam kırıklarını geçerek pencereye gittim. Birisi camdaki boşluğa altında ve üstünde açıklıklar bırakarak kontrplak koymuştu. Bunun üzerinden Armstrong'un düştüğü bahçeye göz attım. Kırık çöp kutusunu alıp götürmüşlerdi. Buradan, yukarıdan bakınca, sanayi bölgesinin tel örgüsü yakın görünüyordu. Yüksekten küçük, nispeten ağır bir cismin fırlatılmasına ilişkin fizik kurallarını düşünerek yüzümü buruşturdum. Armstrong telefonu pek de uzağa atamamış gibi görünüyordu. Eğer tel örgüden uzağa gitmiş olsaydı, hiçbir zaman gün ışığına çıkamayabilirdi. Kırık bir cep telefonu,

fabrika alanı dışında onu bulan kişiye hiçbir şey ifade etmeye bilirdi, tabii eğer bulunursa.

Armstrong uzun boyluydu. Morgdaki sedyede yatan cesedini hatırladım. Yaşına göre fit görünüyordu, genç birine göre vücudu yağlanmıştı ama hâlâ kaslıydı. Eğer niyeti buysa, telefonunu ancak bu kadar uzağa atabilecek kadar çelimsiz olmasına bir anlam veremiyordum.

Elbette, onu kendisi attıysa.

Kendi telefonumu çıkarıp terk edilmiş binanın sükûnetinde kendi sesimin ne kadar yüksek çıktığının farkına vararak Kev Cox'a bir mesaj bıraktım. Armstrong'la ilgili problem hiç kimse-nin herhangi bir şey bildiğini itiraf etmemesiydi. Adam ölmüş haliyle de hayattayken olduğu kadar zehirliydi. En azından telefon bize yalan söyleyemezdi.

Telefonu kapatınca yeniden dışarı çıkıp, uzun düşünüşe baktım. Armstrong'un vücudunun havada takla atarak inişini, paramparça eden bir darbeyle gülle gibi düşüşünü hayal etmek çok kolaydı. Dizimin sürttüğü pencerenin çerçevesinin kenarındaki kırık cam parçalarından bir kaçı binanın dibinden aşağı düştü. Öğleden önceydi ama kasımın aydınlığı soluk, alacakaranlık kadar cansızdı, cam parçaları loş ışıktaki kaybolup gitti. İnsanı hipnotize eden bir etkisi vardı. Kendimi dengesiz bir şekilde çok ileri uzanmış halde buldum ve kenardan düşmeden önce geri çekildim.

Ve o anda arkamda bir şey duydum. Hızla arkama döndüğümde, belirgin bir kaynağı olmayan, alçak bir hareket sesi, havada bir kıpırtı oldu. Yanmış oda boştu, ötesindeki kapının girişinde kimse yoktu. Çekiç sesi kesilmişti. Rüzgâr dinmişti. Olabildiğince kısık nefes alıyordum. Telefonum elimdeydi ama hemen telsizimle değiştirdim. Acil durum butonuna tek bir dokunuşla Başkent Em-niyeti'nin bütün gücüne ulaşabilir, çağrıya cevap veren herhangi

birine ki buda herkes olurdu, GPS* mevkiimi gönderebilirdim. Diğer elim kemerime gitti, açılır kapanır metal copumu aradım ama havamı aldım. Buna inanamayarak başımı indirip baktım. Daha önce yanımdaydı. Geriye dönüp arabayı, Bayan Cole'un dairesini, Murchison Apartmanı'nın merdivenlerinden çıkışımı düşündüm. O sırada kemerimdeydi, değil mi? Copun ağırlığını hatırladım. Yoksa hatırladığımı mı hayal ediyordum. Görüntüler zihnimden film şeridi gibi geçti: Sekizinci katta kurumuş kusmuk birikintisine bakmak için çömelişim, Claudine Cole'un koruması beni iteklediğinde dengemi yitirerek copu yerinde tutan kılıfın ağzını açışım. Ve adamın birden geri çekilişi çok mu anıydı? İsteddiğini almış olmasından mıydı?

Yine de nerede nasıl kaybettiğimin önemi yoktu. Cop gitmişti.

Bunun yerine ağır, sapı kauçuk el fenerimi çıkarttım. Başkent Emniyeti'nin standart malzemesi değildi. Çoğu polis memuru gibi, gerek duyduğumda donanımlarımı iyileştirmiştim. Çünkü amirlerin yeterince iyi zannettiği şeyler, sokakta son derece yetersizdi.

Ve şu an kendimi oldukça yetersiz hissediyordum. Zamanında, iyi bir çağrı polisiydim ama hamlanmışım. Ayrıca göz yaşartıcı gaz, ya da daha iyisi, şok tabancası gibi temel imkânlardan da yoksundum. Kapı girişine doğru sokuldum, elimden geldiğince sessiz hareket ediyor, ayağımı koyduğum her yeri ağırlığımı vermeden önce kontrol ediyordum. Başparmağımı elsizimin kırmızı butonunun üzerinde tuttum. Kapının eşiğine ulaştığımda yeniden

* GPS (*Global Positioning System*; Küresel Konumlama Sistemi): Dünya üzerinde herhangi engelsiz bir görüş hatında, dört veya daha fazla uydusu ile her türlü hava koşulunda yer ve zaman bilgileri sağlayan uzay tabanlı uydusu seyir sistemidir. Düzenli olarak kodlanmış bilgi yollayan bir uydusu ağıdır ve uydularla arasındaki mesafeyi ölçerek dünya üzerindeki kesin yeri tespit etmeyi mümkün kılar. Bu sistem, ABD Savunma Bakanlığı'na ait, yörüngelerinde sürekli olarak ilerleyen uydulardan oluşur. (Ç.N.)

kulak kabarttım, ardından cesaret edebildiğim kadarıyla yavaş ve temkinli davranarak pervazdan etrafa göz attım. Hafif çömelmiş, kendimi savunmaya hazır durumdaydım.

Daha önce olduğu gibi oda boştu. Hiçbir şey değişmemişti. Hiçbir şey yerinden oynamamıştı. Birkaç santim açık duran kapının aralığı bana dışardaki boş koridoru gösteriyordu. Rahatlayıp, kendimi aptal gibi hissettim ve yeniden nefes alarak doğruldum. Burada gölgelerden başka korkacak bir şey yoktu. El fenerini çantama sokup kapıya doğru yöneldim. Kapıyı açmak için uzandım, tam parmaklarım kapının mandalını tutacaktı ki ben daha erişmeden kapı birden çekildi ve çarparak kapandı. Korkudan boğazım tikanırken zihnimin mantıklı yanı bana bunun rüzgâr olduğunu söylüyordu. Kapının mandalını tırmalar gibi açmaya çalıştım. Tırnaklarım kapının is kaplı arka yüzünü tırmalıyor, pisliğin üzerinde çizgiler halinde beyaz izler bırakıyordu. Mandal elimin içinde döndü ama kapı yerinden kıpırdamadı; asılarak açmaya çalışırken bir milimetre bile oynamadı.

Kilitlendi.

Sıkıştı.

Kasti.

Kazara.

Kendi kendime bütün gün bunu tartışabilirdim ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Nasıl olduğunun gerçekten hiçbir önemi yoktu. Sonuç aynıydı. Mahsur kalmıştım. Dışarda etrafta dolaşan birileri var mı diye duymaya çalışarak kulağımı ahşap kapıya dayadım. Bütün duyabildiğim vücudumda huzursuz bir şekilde hızla dolaşan kanımın kulaklarımdaki sesiydi. Duman hasarından dolayı kapıdaki göz deliğinin camı kirli kara olmuştu ve eğer biri varsa, kapının diğer yanında duran kişiyi görmenin imkânı yoktu.

Kısa bir an aklımda birbirini kovalayan düşünceleri sakinleş-

11. Kat

tirmeye çalışarak durdum. Eğer birisi beni içeri kilitlediyse, eğer kilitlediyse, benim burada, tek başıma, kaçamaz halde olmamı istemişti. Bana saldırmak isteselerdi, bunu yapabilecekleri çeşitli yerler olmuştu. Terkedilmiş yüksek binada pusu kurmak için bir sürü yer vardı, bunların pek çoğu yardım çılgınlıklarının duyulamayacağı yerlerdi. Yani saldırmak nihai hedef değildi.

Bu yüzden rahatlamam gerekiyordu.

Ve daire 103'ten çıkmam lazımdı.

Ama bunun bir kaza olması durumuna karşı, bunu telsizimi kullanmadan yapmaya çalışacaktım. Kimseye haber vermeden emniyetsiz bir binada dolandığım ve mahsur kaldığım için yardım çağırma istemiyordum. Sonsuza dek ekibe donut* ısmarlamak zorunda kalırdım, iş yerinde aptallar sınıfında olmanın bedeli buydu.

Mahcubiyet korkusu muhtemelen bu günlerde beni öldürtecekti.

Kapıya elimle, ardından bunun yerine el fenerinin dibiyle vurmaya başladım. Cesaret edebildiğim ölçüde sert vuruyordum. Binada insanlar vardı, biliyordum. Gözetimsiz bırakılmış bir suç mahalline beni kilitleyerek dalga geçmeyecek insanlar.

Ne kadar kulak kabartmış olsam da, imdada yetişen süvarilerin sesini duymadım. Pencereden dışarı bakmak için dairenin diğer yanına koştum. Aşağıda, çok aşağıda, omuzunun üstünde bir kalas taşıyan baretli bir inşaat işçisi çöp kutularının bulunduğu avluda yürüyordu. Pencereden dışarı uzanıp haykırdım.

“Hey! Yukardayım! Biraz yardım eder misin, lütfen?”

Onu yukarı baktırmak için iki ya da üç defa daha bağırmam

* Donut: Özellikle ABD ve Birleşik Krallık'ta bolca tüketilen tatlı bir çörek. Şeker ve yağ açısından oldukça zengin olan çöreğin kalorisiz de fazladır. Birçok çeşidi vardır ve genellikle kahvaltıda ya da atıştırma olarak tüketilir. (Ç.N.)

gerekti, muhtemelen bunun sebebi inşaat işçilerinin kadınların kendilerine bağırmasından ziyade, kendilerinin kadınlara bağır-maya alışık olmasındandı. Baretini geriye yatırıp baktı.

“Daire 103’te mahsur kaldım. Kapı açılmıyor. Beni çıkaracak birini bulabilir misin?”

Boş boş baktı. Beni duyamıyordu ya da İngilizce bilmiyordu veya umursamıyordu.

Yeniden denedim ve bu sefer “Ben bir polis memuruyum.” diye ekledim.

Kalası yere koydurup yürüyerek uzaklaşmasının nedeni belki de buydu, ya da değildi. Dakikalar çok yavaş ilerledi. Zeminin düzgün olmadığı yerlerde hafifçe kayıp dengemi kaybederek bir aşağı bir yukarı arşınlayıp durdum. Dairedeki içime işlemeye baş-layan soğuk beni titretiyordu. Bu ve korku, ama bunu kendime itiraf etmiyordum. Daha fazla zaman geçti, inşaat işçisinin bana yardım etmek için gözden kaybolduğunu zannettiğim için kendi kendime kızdım. Muhtemelen adam evine gitmişti.

Koridordan gelen bir gürültüyle hızla arkama döndüm, kalbim yeniden hızla atmaya başlamıştı. Emniyet ya da tehlike demekti. Kurtuluş ya da saldırıydı. Telsizimi ve fenerimi tutarak kapıdan uzak bir mesafede pozisyon aldım.

“Merhaba? Bayan?”

Kapıya hiç yaklaşmadan “Buradayım.” diye seslendim. “Yar-dım edebilir misin?”

Kapının dışında bir şey sürtündü ve bir gıcırıtı sesi geldi, bunu küt diye çarpma sesi izledi. Kapı patlarcasına açıldı, inşaat işçisi neredeyse yere düşecekti. Gençti ve sarışındı, beni yanıp kül ol-muş dairenin ortasında dikilirken görünce son derece şaşır-dı.

“İyi misiniz?” Güçlü bir aksam vardı ama nereli olduğunu bil-

11. Kat

miyordum: Birkaç yıl önce olsa Polonyalı demek oldukça isabetli bir tahmin olurdu ama adam büyük ihtimalle Doğu Avrupa'nın herhangi bir yerinden olabilirdi.

"İyiyim." Kimlik kartımı çıkarttım. "Burada yangını araştırıyordum."

"Tamam." Omuzlarını silkti, aklımın karıştığı belliydi. "Şey, artık gidebilirsiniz. Kapı açık."

"Teşekkürler. Bana yardım ettiğin için teşekkürler."

"Tamam." Zayıf ama temkinli bir gülümsemeyle tebessüm etti.

Yürüyerek yanından geçip koridora çıktım ama ardından durdum. "Kapı... Açılmasını engelleyen şeyi gördün mü?"

"Sıkıştırılmış."

Yüzümü ekşittim. "Ne demek istiyorsun?"

"Birisi altına tahta sokmuş." Tahtayı 'tohta' olarak telaffuz ettiğinden koridorda yerde yatan yanmış tahta parçasını belirtmek istediğini anlamam birkaç saniyemi aldı.

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet. Altında. Böyle." Yerinde mih gibi kalsın diye kapıyı çekerek kapatıp altına tahtayı sokarak bana gösterdi. "Böyle bir tahta varken kimse kapıyı açamaz."

Tenimde huzursuz edici bir karıncalanma hissettim. "Yani kasten yapılmıştı. Birisi beni içeri kilitledi."

"Evet, sanırım öyle."

"Kahretsin." diye fısıldadım. "Tamam. Tekrar teşekkür ederim."

Kendine daha güvenen bir gülümsemeyle tekrar "Tamam." dedi. "Dikkatli olun."

"Olacağım." Kendimi hiç de güvende hissetmeyerek koridordan merdivenlere doğru yola koyuldum. Beni kim hapsetmişti?

Birisi bana Maudling Sosyal Konutları'nda hem güvende olmadığımı hem de hoş karşılanmadığımı anlatmak istemişti. Caludine Cole'un koruması mıydı? Başka birisi miydi? Daha önce bana eziyet eden çocuklar değildi: Onlar olsa daireye girer, kapıyı kapatır ve bana dilediklerini yaparlardı.

Ayrıca onları yangın soruşturmasına başladığımdan beri görmemiştim. Onları unutmam gerekiyordu. Onlar beni hemen hemen kesinlikle unutmuşlardı.

Katları birer birer sayarak merdivenleri öyle hızlı indim ki başımın döndüğünü hissettim. Binada yankılanan her ses beni yerimden sıçratıyordu. Zemin kata indiğimde birisinin orada bekliyor olması ihtimaline karşı, koridorun kapısını itip ardına kadar açmadan önce hafifçe araladım. Aynı zamanda otoparka açılan kapının cam panelinden dışarıya bakıp şöyle bir göz attım. Arabam oradaydı, uzakta değildi.

Bin, basıp git.

Bunu kimin bilmesi gerektiğini sonra düşün.

İterek kapıyı açıp yine polis bandının altından geçtim ve çoktan elime aldığım anahtarlarla arabama doğru ilerledim. Normal göründüğümü umarak arabaya doğru giderken etrafı kolaçan ettim. Otoparktaki her hareketi, gölgelere saklanan her şeyi fark etmeye çalışıyordum ama onlara baktığımı bilmelerini istemiyordum. Beni izleyenlere korkarak kaçtığımı fark ettirmek istemiyordum. Sireni çalan, mavi ışıkları yanıp sönen bir polis arabası ana caddeden geçince cesaretimin geri geldiğini hissettim. Eğer yardıma ihtiyacım olursa, bu yardım o kadar da uzakta değildi.

Etrafıma bakınmakla öylesine meşguldüm ki, arabada yanlış bir şeyler olduğunu fark edene kadar bütün yolu yürümüştüm. Sürücü kapısından birkaç adım ötede olduğum yerde kaldım. O andan itibaren birisinin beni izleyip izlemediği umurumda değil-

11. Kat

di. Tamamen dışardan vurularak açılmış delikle tuzla buz olmuş cama, yağmur gibi yağarak sürücü koltuğunu kaplayan cam parçalarına bakmakla meşguldüm. El fenerinin ışığında, camın çerçevesindeki cam parçaları buz gibi bembeyaz parlıyordu. Sürücü koltuğundaki camlar artık beyaz değildi. Mat bir şekilde parlayan yapışkan kırmızı bir şeyler kaplıydı.

Boya değildi.

Mürekkep değildi.

Kandı.

Ön cama sıçrayan, direksiyondan damlayan kanı döşeme iyice emmişti.

Ve bütün bu dağınıklığın ortasında duran, bir daha işe yaramaz bir halde, aşağılayıcı bir şekilde atılmış şey benim açılır kapanır metal copumdu. Bunu her kim yaptıysa camı kırmak için benim kendi silahımı kullanmıştı. Telefonumu çıkarıp Derwent'ı aradım, sesli mesaja yönlendirmesinden korkarak hışırtilı gelen çalma sesini dinliyordum. Telefonu açtığına Derwent'ın sesi hiç olmadığı kadar güzel geldi.

“Evet.”

“Josh?” Titrediğimin farkına vardım ve sesimde de bunu duyuyordum. Muhtemelen Derwent da bunu fark edebiliyordu, çünkü bezgin bezgin konuşmayı bırakması için tek kelime yetmişti.

“Sorun ne?”

“Arabam. Birisi onu tahrip etmiş. Konutlarda.”

İlgisizliği açıkça belli oluyordu. “Hepsi bu mu?”

Kısa bir an gözlerimi kapadım. “Hayır. Hayır, değil.”

“Başka ne var?”

Elim ayağım kesilmiş bir şekilde ona hikâyeyi anlattım; daireyi, kapıyı, inşaat işçisini, tahta parçasını, camı, kanı.

Copumu.

Kanı.

Korkumu.

Kanı.

Kelimeler gittikçe hızlanarak ağzımdan döküldü, bunun uğradığım bütün şoka, korkuya, kendimi kolum kanadım kırılmış gibi hissedişime verdiğim tepki olduğunu biliyordum ve kendime hâkim olamıyordum.

Derwent araya girip bir kelime edebildiğinde “Tamam.” dedi. “Bu kadar yeter. Durumu anladım. Şimdi neredesin?”

“Arabanın yanında duruyorum.”

“O halde, olduğun yerde kal. Ben oraya gelirim.”

“Tamam.”

“Orada güvende olmalısın. Fazla sürmez, emin bir yerdesin.”

Aklımdan geçen şeyi söylemeden telefonu kapattım. Bütün bunları daha da huzursuz hale getiren, tekrar tekrar aklımdan geçirmeden edemediğim bu fikri gerçekten ciddiye alıyordum.

Artık güvenli yer diye bir şey yok.

Bölüm 21

Derwent geldi, çünkü geleceğini söylemişti ve yalnız da gelmemiști. Yanında Kev Cox olmasını bekliyordum, zira arabayla olay yeri inceleme ekibinden bir memurun ilgilenmesi gerekiyordu ve Kev eldekilerin en iyisiydi. Bu yüzden Kev'in kamyonu görölmesi hoş bir manzaraydı. Beklemediğim Derwent'ın arkasındaki arabaydı, yani Una Burt'ün indiğı. Rüzgâr saçlarını yüzüne yapıştırmıști ve bana doğru gelirken yorgun görünüyordu.

“İyi misin?”

Evet anlamında başımı salladım.

Arabaya bakıp yüzünü ekșitti, bana mı yoksa başkasına mı kızgındı, ya da sadece dikkatini mi veriyordu, bunu anlamam mümkün değildi. “Bana ne olduğunu anlat.”

Bu defa, nerede olduğumu ya da ne yaptığımı anlatırken pek histerik değildim. Derwent gelip Burt'ün yanında durdu, ikisi birden muhtemelen pek de samimi olmayan bir şekilde kafa sallayarak dinliyorlardı. Kev çoktan arkamda arabanın üzerinde çalışmaya koyulmuştu.

“Murchison Apartmanı'na neden gittin?” diye Burt sordu.

“Daire 103’e bir kez daha göz atmak için.” Telefonu, Kev’e bıraktığım mesajı hatırladım. Sanki saatler önceymiş gibi geliyordu.

“Ve hiç kimseyi görmedin.”

“Hayır.”

“Şüpheli hiçbir şey duymadın.”

“Bir sürü gürültü vardı ama bunun inşaat işçileri olduğunu düşündüm.”

Derwent eğilip paramparça olmuş camdan içeri göz attı. “Açılır kapanır copunu nasıl kaybettin?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama Claudine Cole’la görüşürken daire-
sindeki bir adamla biraz sorun yaşadım. Beni itekledi.”

“Ve copunu mu aldı?” Derwent birden döndü. “Claudine Cole’un dairesi hangisi?”

Hafif bir çaresizlikle “Dur.” dedim. “Onun yaptığını sanmıyorum. Hatırlamaya çalışıyorum ve sanırım merdivenlere koşarak inerken oldu. Kılıfının kayışını açmışım ve yeniden kapattığımı hatırlamıyorum. Bu yüzden kemerimden düşmüş olabilir. Muhtemelen sekizinci katayken oldu.”

“Temel hata.” diye Derwent gürledi.

“Sorun olmaması gerekirdi.” Titriyordum. “Her neyse, az önce burada olanlardaki asıl mesele bu değil. Sadece fazladan eklenmiş bir şey.”

“Asıl mesele ne?” Una Burt bana baktı. “Senin açısından.”

“Bize burada hoş karşılanmadığımızı hissettirmek.” İnandığım şey bu değildi ama kulağa doğru gibi geliyordu ve bu hiç kimseyi şaşırtmadı.

“Sana zorluk çıkaran şu adamla konuşmamız gerekir. Adı neydi?”

11. Kat

“Bilmiyorum.”

Burt’ün kaşları çatıldı. “Sormadın mı?”

“Dikkatimi Bayan Cole ve arkadaşlarıyla Geoff Armstrong hakkında konuşmaya vermiştim.” dedim. Burt’ün en sevdiği kelime olduğunu bildiğimden “Öncelikler.” diye de ekledim. Derwent’ın gözlerinde bunun onu çok eğlendirdiğini belirten bir parlama vardı ve kısa bir an için olsa bile kahkahayı patlatmak istiyordu. “Her neyse, ondan şüphelenmek için hiçbir nedenim yok ve ona karşı elimizde bir delil olana kadar adamla konuşmamayı tercih ederim. Sırf sordunuz diye suçunu itiraf edecek tiplerden değil ve Bayan Cole’un bizimle Armstrong konusunda işbirliği yapmayı reddetmeye başlamasını istemiyorum.”

Bu Burt’ün ilgisini çekmiş gibi göründü. “Bir şeyler bulabildin mi?”

Benimle ilgisi olmayan bir konu hakkında konuşmak ayaklarımı yeniden sağlam zemine basmak gibiydi. “Armstrong’un hiçbir zaman burada bir toplantıya katılmadığını söylediler ama onun birisine seks için para ödediğini belirttiğimde içlerinden biri sessizliğe bürünüp huzursuzlandı. Ve diğerleri de kesinlikle söylediklerinden daha fazlasını biliyor. Bayan Cole öyle değil, sanırım kendini tamamen kampanyaya ve Levon’un yasını tutmaya vermiş.”

“Peki, sen ne yapacaksın?”

“Bu civardaki memurlarla konuşup Bayan Hearn’ün bize verdiği tarife uyan herhangi bir fahişeden haberdar olup olmadıklarını öğreneceğim. Kadını bulacağız.”

Burt onaylayan bir tavırla başını salladı. “Tamam. Bu suç mahallini toparlatalım. Otoparkın güvenlik kamerasının kayıtlarını bulalım.”

Kev arabanın arkasından ortaya çıktı. “Bunun için gelen bir çekici var.”

Hafif zayıf bir sesle “Buna değer mi?” diye sordum. “Sadece biraz vandallık.”

“Sanırım öyle.” Burt ayrılıp Murchison Apartmanı’na doğru yürümeye başladı. Kendisi kontrol edip, gördüklerimi görerek benim adımlarımı izleyeceğini biliyordum. Kılı kırk yarararak. Titiz. Kontrollü. Derwent’ta bunların hiç birisi yoktu ama buna rağmen her ikisi de iyi polisti.

Yine de, Burt duyma mesafesinden çıkar çıkmaz Derwent’a döndüm. “Neden onu yanında getirdin?”

“Binadan ayrıldığımı gördü. Nereye gittiğimi ona söylemek zorunda kaldım.”

“Hâlâ neden buraya gelmeye ihtiyaç duyduğunu anlamıyorum. Senin yalan söylediğini mi düşündü?”

Gülmedi. “Endişelendi.”

“Ya. Peki sen?”

“Senin için mi? Azıcık bile endişelenmedim.” Ama kolunu omzuma koydu ve kısa bir an beni sağlam, güven veren bir şekilde tuttu. “Bunu önemsemiyormuş gibi görünmeye çalışma, Kerri-gan. Korkudan aklın başından gitmiş olmalı.”

Samimi bir ifadeyle “Pek hoşuma gitmedi.” dedim. “Ama en azından benim arabam değil.”

“Araba kimin umurun? Ben senin için endişeleniyorum.”

“Buna hiç gerek yok.” Ondan uzaklaştım, muhtemelen bunun sebebi onun göğsüne yaslanmayı her şeyden çok istememdi.

“Burt’e bunun vandallık olduğunu söyledin. Gerçekte ne düşünüyorsun?”

“Sanırım bunu kimin yaptığını biliyorum.”

“Söylesene.”

11. Kat

“Swain.” Adamın adı neredeyse boğazıma düğümlendi. “Daha önce de arabamı hedef aldı. Bu cinayet üzerinde çalıştığımı biliyor. Beni izliyordu. Bu bir mesaj.”

“Belki. Belki de değil. İşte bu yüzden uygun şekilde araştırılmaya değer. Başlangıç olarak kanın nereden geldiğini bilmek istiyorum.”

Ürperdim. Diğerleri geldiğinden beri sırtımı arabaya dönük tutmuştum. Ona daha fazla bakmak istemiyordum. Saldırıya uğramıştı ve şahsi aracım yerine iş arabası olmasına rağmen, kendimi sanki ben de saldırıya uğramışım gibi hissediyordum.

“Haydi.” dedi Derwent. “Burt geri dönmeden. Gideceğimiz başka bir yer var.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, aklıma hiçbir şey gelmedi. “Orası neresi?”

“Bekle ve gör.”

* * *

Gittiğimiz yer, gece gündüz her saat büyük bir kuru gürültüyle inleyen trafikten uzak, Elephant ve Castle civarındaki dar bir sokakta bulunan bir evdi. Derwent saatine baktı, öğleden sonra ikiye yaklaşıyordu. “Henüz kalkmamış olabilir.”

“Kim?”

Cevap vermek yerine, Derwent tam bir göz ardı edilemeyecek polis memuru edasıyla kapıyı sertçe çaldı.

“Zil var.” diye belirttim.

“Çalışmıyor.”

Evin içinden ne olduğu anlaşılmaz bir bağırıtı geldi, bunu kapıya birisinin geldiğine yordum.

“Daha önce buraya geldin.” dedim.

“Geldim.”

Ve bütün aldığım cevabın da bu olduğunu söyleyebilirdim. Gözlerimi dikip, kıpırdamadan asil bir şekilde duran Derwent’ın yüzüne yandan öfkeyle baktım. Kapının ardından ne olduğunu anlayamadığım bir gürültü geldi, bunu kapının çerçevesini titreten muazzam bir gümbürtü takip etti. Bir patırtı oldu ve kapı açılarak ardında genç bir adam, yoksa çocuk muydu, belirdi. Üzerindeki düğmeleri iliklenmemiş kot pantolonu ve tişörtü kapıya cevap vermek için alelacele giydiği belliydi. Esneyip gözlerini kısarak bize baktı.

“Ah. Ne istiyorsunuz?” Ne şaşırmış ne de bizim yüzümüzden yataktan çıkmak zorunda kaldığına öfkelenmiş görünüyordu.

“Konuşmak.” Derwent içeri doğru yönelip sanki nereye gittiğini biliyormuş gibi merdivenlerden çıktı. Başıyla benim selamlayıp merdivenleri işaret eden çocuğa baktım.

“Önden buyurun.”

Yukarı çıkarken etrafa bakınıp birden fazla kişinin kaldığı oldukça tipik bir öğrenci evinin emarelerini, oturma odasında boş şarap şişeleri ve bira kutuları, kalorifer petekleri üzerinde kuruyan elbiseler, merdivenlerin döndüğü yerde asla kullanmaya ihtiyaç duymayacağımı hararetle umduğum bir banyo, gördüm. Ama büyük bir evdi, yeri örten pislik tabakasının ve dağınıklığın altındaki kaplamalar pahalı cinstendi, burayı kiralamak bir servete mal olurdu. Bu imtiyazın yanı sıra burnuma önceki gece pişirilmiş et yemeğinin kokusu gelince kendimi Maudling Sosyal Konutlarındaki kadar rahatsız hissettim. Buraya da ait değildim.

Birinci katın merdivenlerini çıktığımda Derwent ön tarafa bakan yatak odasıındaydı. Büyük bir odaydı ama benim aklımın dahi almayacağı bilgisayarlar, kablolar ve harici disk sürücülerle dolu haliyle dağınık görünüyordu. Perdelerin arasından süzülen loş

11. Kat

ışıkta görebildiklerim bunlardı. Derwent yatağın yanına sokulup perdelerden birini çekip açtı. Zayıf kış güneşi içeriye doldurdu ve toz tanelerinden oluşan bir bulut duman gibi havaya kalktı.

“Bu biraz aşırı oldu, adamım.” diye çocuk buna karşı çıktı. Yeniden esneyerek kapının pervazına dayandı.

“Gün ışığını en son ne zaman gördün?” diye Derwent sordu.

“Dün? Bekle, bugün günlerden ne?” Devlet okulunda akşamını yumuşatarak konuşmayı öğrenmiş sessiz harfleri yutan, hızlı konuşan boğuk bir sesi vardı. Gözleri tamamen uykusuz, saçları karmakarışık. On dokuz ya da yirmi yaşında olsaydım muhtemelen benim varlığımı fark etmesi için yanar tutuşurdum. “Saat kaç?”

“İki on beş.”

Çocuk sızlandı. “Bir kahveye ihtiyacım var. Siz de biraz ister misiniz?”

“Sen yapıyorsan istemem.”

Derwent’tan biraz daha nazik davranarak “Ben böyle iyiyim, teşekkürler.” dedim.

“Bir saniye bekleyin, o zaman.” Dışarı çıktı. Geriye doğru eğilerek onun tırabzandan aşağı kayıp yere atlayışını izledim. Bu da kapıyı açmadan önceki ortalığı yıkan gümbürtüyü açıklıyordu.

“Kim bu?”

“Yararlı bir kaynak.” Derwent duvara yaslandı. “Otursana.”

Etrafa bakındım ve kirli elbise yığınının altına gömülmüş bir iskemle gördüm. “Ne düşünüyorum, biliyor musun? Sanırım ayakta duracağım.”

“Akıllıca.” Derwent kınayan bir tavırla başını salladı. “Öğrenciler. Bu iğrençliğe nasıl dayanıyorlar?”

“Yapacakları ev işinden daha iyi şeyleri var.”

“Senin gibi, yani. Senin ev de birkaç ay içinde bu hale gelecek.”

Kitap rafında duran, unutulmuş bir çay kupasının içine bakıp dibindeki gri küfü gördüm. “Ben bu kadar kötü değilim.”

“Henüz değilsin.”

Seri halinde patırtılar bir kupa koyu kahveyle basamakları üzer üzer çıkan çocuğun dönüşünü ilan ediyordu.

“Daha iyi misin?” diye Derwent sordu.

“Olacağım.” Çalışma masasındaki sandalyeye oturup parmaklarım karman çorman saçlarında gezdirerek iskemlede kendi etrafında topaç gibi döndü. “Üzgünüm. Sadece beş saat uyudum.”

Derwent kaşlarını kaldırdı. “Parti mi vardı?”

“Çalışıyordum.” Çocuk gülümsedi. “İşe dalınca saatin kaç olduğunu unutuyorum.”

“Charlie, bu meslektaşım Maeve.” Derwent bana dönüp “Charlie Brooke. Teknolojiyle ilgili her şeyde başvurduğum kişi.”

“Memnun oldum.” Charlie fırlayıp kalktı ve nazik bir şekilde yetiştirildiğine dair önsezilerimi doğrulayan bir şekilde tokalaşmak için elini uzattı.

Ona gülümsedim, ardından yeniden Derwent’a baktım. “Pekala... Neden buradayız?”

“Chris Swain hakkında konuşmak için.”

Charlie sandalyesine yayılmıştı ama şimdi doğrulup oturdu. “Ya. Bu o mu?”

“Evet” dedi Derwent. “Maeve Kerrigan.”

“Ya.” Kelimeyi uzatarak söyledi. “Bilmiyordum. Seni tanıma-lydım. Üzgünüm, henüz uyanamadım.”

“Neden beni tanıyacaktın?” Şüphelenmiştim.

11. Kat

“Şey, daha önce senin fotoğraflarını görmüştüm.” Yüzü kızarıyordu.

“Hangi fotoğraflar?”

Derwent’tan yana bir bakış attı, yardım istiyordu. Derwent yüzünü astı. “Annene göstereceğin türden fotolar değil. Swain’in çektiklerinden bazıları.”

Charlie hemen “Sadece araştırma için.” dedi. “Onlara *bakmadım*.”

Hafifçe “Unut gitsin. Ben öyle yapmaya çalışıyorum.” dedim, buna karşın aslında umursuyordum. Hem de çok umursuyordum.

Charlie “Telefonun üzerinde mi?” diye sordu.

“Evet.”

“İkinizin de mi? Verin.” Çocuk elini uzattı, kendininkini çalışma masasının üzerine koyan Derwent’ın başıyla işaret etmesinden sonra ben de telefonumu ona verdim.

“İnce folyodan yapılmış kutu hazır mı?”

Charlie ona kısa süren öfkeli bir bakış attı. “Planım bu değildi. Ama olurda kendi Faraday kafesini* yapmaya ihtiyaç duyarsan, ince folyo ve tahta bir kutuyla işe başlayabilirsin. Kulağa geldiği kadar çılgınca değildir.”

“Bunu aklımda tutarım.”

Faraday kafesi mi? Şimdiden nutkum tutulmuştu.

Charlie telefonumu kapatıp kurcalamaya başladı. “Bunları CYY moduna sokacağım. CYY cihaza yazılım yükleme anlamına geliyor.”

* Faraday kafesi: Elektriksel iletken metal ile kaplanmış veya iletkenler ile ağ biçiminde örülmüş içteki hacmi dışardaki elektrik alanlardan koruyan bir muhafazadır. 1836 yılında İngiliz Fizikçi Michael Faraday tarafından bulunduğu için “Faraday kafesi” diye adlandırılmıştır. (Ç.N.)

“Bu bana hiçbir anlam ifade etmedi.” dedi Derwent.

“Anlamana gerek yok.” Charlie benim bozulmuş telefonumu bırakıp Derwent’inkini aldı. “Temel olarak, eğer telefonunuzda hâlâ açık olduğu halde onu sanki kapalıymış gibi gösteren ve uzaktan gizlice sızılmasını sağlayan kötü yazılım varsa, bu onun çalışmasını durdurur.”

“Uzaktan sızma mı?” dedim. “Ne gibi?”

“Onu gizlice yeniden açma, konuşmalarını dinlemek için onu mikrofon olarak kullanma, yerini tespit etmek için GPS olarak kullanma gibi. Telefonun sabit olarak sen ve bulunduğun yer hakkında bilgi yayar. Genellikle bu yararlıdır. Telefonunda GPS’i açık konumda bulundurmak için iyi nedenler vardır. Mesele başka birilerinin bu bilgiye ulaşmasını önlemektir.”

“Bunu nasıl yaparım?” diye sordum. Chris Swain’in beni nasıl dinlediğinin ortaya çıktığından oldukça emindim ve bu benim midemi kaldırıyordu.

“İnternet imkânı olmayan bir telefona geçebilirsiniz. Mesela eski tip bir tane? Ama bu bir tek aramalar ve sadece yazı içeren SMS’ler için kullanılabilir.”

“Pek cazip değil.”

“Telefonuna kötü yazılımların izini süreceksin ve senin için onlardan kurtulacak bir anti-virüs yazılımı yükleyebilirim.”

Derwent bana, “Tabii eğer istediğin buysa.” dedi. “Swain’i hayatından atmak istediğini biliyorum ama mesele onu bulunduğun yerden haberdar etmek, değil mi?”

Kendimi kötü hissederek, evet anlamında başımı salladım. Bir tehdit gibi görünen telefonum masada duruyordu. Hayatımda Swain’in bir şekilde dokunmadığı bir şey yoktu. Adam ayakkabı-

11. Kat

ya yapışmış her şeye bulaşan, kurtulması mümkün olmayan köpek pisliği gibiydi.

Derwent, “Artık güvende miyiz?” diye sordu. “Konuşabilir miyiz?”

“Evet. Pardon.” Charlie sandalyesinde dönüp Derwent’a keyifli bir gülümsemeyle tebessüm etti. “Önce emniyet. Özellikle kiminle konuştuğunuza bakıldığında.”

“Chris Swain hakkında ne biliyorsun?” diye sordum.

“Buradaki Bay Derwent için onu internette takip ediyorum.”

“Ne zamandan beri?” Yüzünde kaypak bir ifade bulunan Derwent’a baktım.

“Birkaç aydır.”

“Birkaç ay.” diye tekrarladım. “Ve bundan benim haberim yoktu.”

Derwent omuzlarını silktilti. “Başkent emniyeti onun izini bulmakta fazla ilerleme kaydedemiyordu. Charlie’yi devreye sokmaya değer gibi geldi.”

Charlie’nin yüzünde bir sırıtma belirdi. “Zorluk çekmedim, çünkü Swain bir efsanedir. İnternette kullandığı isim Aktaion.” Bunu sanki benim için bir anlam ifade etmesi gerekiyormuş, sanki bu isim Shakespeare* ya da Darwin’e** denkmiş gibi söyledi. “Adam o. Bilgisayar korsanlarının, kriptologların, internette do-

* William Shakespeare: (26 Nisan 1564 (vaftiz) 23 Nisan 1616); İngilizce’nin en büyük yazarı ve dünyanın seçkin drama yazarlarından kabul edilen İngiliz şair, oyun yazarı ve oyuncu. Sıklıkla İngiltere’nin ulusal şairi ve “Avon’un Ozanı” olarak anılır. (Ç.N.)

** Charles Robert Darwin: (12 Şubat 1809- 19 Nisan 1882); İngiliz Biyolog ve Doğa Tarihçisi. İnsan dâhil tüm canlı türlerin doğal seçim yoluyla bir ya da birkaç ortak atadan evrildiğini öne süren Evrim Teorisi’nin sahibidir. 1859’da yayımladığı *On the Origin of Species (Türlerin Kökeni Üzerine)* adlı kitabı, canlıların ortak atalardan evrilerek çeşitlendiği fikrinin geniş kabul görmesini sağlamıştır. (Ç.N.)

laşmayı bir yaşam tarzı haline getirmiş insanların, internetin nasıl çalıştığını bilen herkesin gözünde tam bir kahraman. Eskiden, yüzündeki maskeyi çıkartmadan önce birkaç forum işletiyordu ve forumlar harikaydı. Yani, anahtar. Abartmıyorum, insanların bir araya gelip tarih yazdığı yerlerdi. Mesele, ana projelerden biri oyun değiş tokuş etmek için küresel çapta, kesinlikle devlet kontrolünden bağımsız, tamamen şifreli küçük ölçekli bir site geliştirmekti. Ve sonra, bitti.”

“Sanırım bu onun hatası.” Derwent bana pişmiş kelle gibi sıırttı.

“Bu onun kendi hatasıydı. Hiç kimse onu daireme dinleme cihazı koymaya, bana uyuşturucu vermeye ve bana tecavüz etmeye çalışmaya zorlamadı.” Olumsuz anlamda başımı sallayarak yüzümü astım. “Bak, bunların onda birini ancak anlıyorum. O bir bilgisayar dehasıydı. Bu kadarını biliyorum. Gerçek hayatta olduğu gibi internette de ortadan kaybolduğunu mu söylüyorsun?”

Charlie başıyla evet dedi. “Zaman zaman döndüğüne dair söylentiler var. Sözde diğer bilgisayar korsanlarıyla birlikte İbiza’da yaşadığına dair rivayetler vardı. Ardından Fas’a gittiğini söylediler. Arada sırada kendini oymuş gibi gösteren yüzlerce insan çıktı, Aktaion’un Oğlu, Asıl Aktion ve bu türden şeyler. Ama o değildiler. O farklı bir kimlik kullanıyordu ve hiç kimse onun bilgilerine ulaşmanın yakınından bile geçemedi.”

“Yani?”

“Pardon. Onun gerçek dünyada kim olduğunu bilgileri.”

“O olduğunu nasıl bildin?”

“Bay Derwent onu bulmamı istediğinden beri takip ediyordum.”

“Bunun imkânsız olduğunu sanıyordum. Başkent emniyetinin bilgisayarlılarına sordum ve bana...”

11. Kat

Küçümseyen gözlerle bana baktı. “Evet, teknik olarak izi sürülemez. Onlar için. Daha en başından, onun takıldığı yerler yüzeysel internet ağında değil.”

“Yüzeysel internet ağı.” diye tekrarladım.

“Ah. Bunun ne demek olduğunu bilmiyorsun.” Derin bir nefes aldı, sanki bir çocuğa söylüyormuş gibi, en temel açıklama yolunu bulmaya çalıştığı belliydi. Ya da çoktan emekli olmuş bir moruğa. O an kendimi daha yaşlı hissettim. “Eğer internette bir şey arayacaksan, nereden başlıyorsun?” Safari’yi ya da Internet Explorer’ı açıp ardından Google veya başka bir arama motorunu mu kullanıyorsun?

Başımı evet diye salladım.

“Bu sana sadece yüzeysel internet ağındaki sonuçları verir. Bunu herkes, her yerde görebilir. Ama Tor gibi şifreli bir taramacıyla ararsan, tamamen değişik sonuçlar görürsün. Websiteleri, bloglar, forumlar, bütün bunlar senin ortalama internet kullanıcılarından saklıdır, hepsi şifrelidir ve izleri sürülemez.

“Sen hariç.”

Charlie mütevazı bir tavırla omuzlarını silkti. “Ben herkes değilim.”

“Bu yasa dışı mı?”

“Hiç de bile. İnsanın inanası gelmiyor ama Tor insan hakları grupları ve ABD hükümeti tarafından destekleniyor. Bilen ve indiren herkes kullanabilir.” Kahvesinden hızlıca bir firt çekti ve kupayı çalışma masasının en ucuna koydu. “Açıklamaya başlamakla uğraşmayacağım insan haklarından özel hayata kadar pek çok konuda büyük, sıkıcı tartışmalar var ama tamamen yasal. Eğer bir ülkedeki karşıt görüşlü siyasi eylemciysen, görünmeden müttefiklerinde haberleşmenin bir yolu olduğu için son derece memnun olurdun.”

Amacını anlayabiliyordum. “Neden bunu herkes kullanmıyor?”

“İnsanlar aptal. İnternete bağlanan bir cihaza her dokunduklarında kendileri hakkında bilgi veriyorlar ve bundan haberleri bile yok. Ne almak istediklerini, nerede olduklarını, nerelerde bulunduklarını dünyaya söylemek için sosyal medyayı kullanıyorlar. Eğer bununla ilgilenseydim sana bir dakika içinde ev adresini verebilirdim.”

“Sadece adımı bilerek mi?”

“Ona bile gerek yok.” Bir rafın üstünü karıştırdı ve küçük siyah bir kutu çıkarttı. “Bu ıvır zıvır şeylerden yaptığım hayli yüksek erişimli bir şey. Bana yaklaşık otuz pounda mal oldu ve yapması çok kolaydı. Sen geçerken telefonunu okuyorum. Ziyaret ettiğin bütün wi-fi ağlarının listesini çıkarıyor. En çok kullandıkların iş yeri ve ev ağların olur. Telefonun günlük ya da buna yakın sürelerle bu ağlara bağlanır. Sabah kahveni nereden aldığını söyleyebilirim. İşe giderken izlediğin yolu anlatabilirim. E-posta adresine ulaşabilirim. Muhtemelen Facebook ya da Instagram kullanıyorsan, bir resmini de bulabilirim. Sadece telefonunu okuyabilecek kadar sana yakın olmam ve sana ait bilgileri diğerlerinden ayırt edebilmem gerekiyor.”

“Bu kadar kolay mı?”

Evet anlamında başını salladı. “Yani, insanların bilgilerinde göz gezdirmenin takip etmenin ötesinde yararlı uygulamaları da var. Siz arkadaşlar buna bayılacaksınız. Genellikle insanın özel hayata sahip olma hakkına inanmazsınız.”

“Eğer yanlış bir şey yapmıyorsan, gözetlenmekten endişelenmene gerek yoktur.” dedi Derwent. “Şifreli sitelerde neler olduğunu biliyorum. Çocuk pornosu, uyuşturucu satıcılığı, terörist muhabbetler. Hiçbir şeyin gizli olmasına izin verilmemeli.”

11. Kat

Chairlie parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Şey, polisin neyi kontrol etmesine izin verilip neyi kontrol etmesine izin verilmemesi gerektiği tamamen farklı bir tartışma konusu, demek istiyorum.”

“Her şeye izin verilmeli. Her şeyi kontrol etmemize izin verilmeli.”

“Swain’e geri dönebilir miyiz?” Kollarımı kendime sarmıştım. “Onun nerede olduğunu biliyor musun?”

“Tamı tamına değil. Ama Londra’da olduğunu biliyorum. Ya da yakın bir yerde. Buraya sık geliyor.”

Bunu zaten biliyordum ama yine de beni derinden etkiliyordu. “Tanrım.”

“Londra’ya neden geri döndüğünü bilmiyorum. Herkes onun polis tarafından arandığını biliyor. Gerçekten burada olması gerekiyor olmalı.”

Her kelime beni derinden yaralıyordu. “Kendine göre sebepleri olduğunu tahmin edebiliyorum.”

“Seninle hiç e-posta ya da mesajla temas kurdu mu?”

“Mektuplar yazıyor. Elle.”

Charlie hayranlıkla “Eski usul.” dedi. “Bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok.”

“Peki ne yapabilirsin?”

“Şey, Bay Derwent onun sana gelmesine hazırlıklı olduğunu söyledi.” Gergin bir şekilde Derwent’a baktı. “Bu doğru mu?”

Kontrollü bir sertlikle “Keşke gelse.” dedim. “Şu ya da bu şekilde, bunun bitmesini istiyorum.”

“Bitebileceği tek bir yol var.” dedi Derwent. “Bu konuda endişelenme.”

“Yani onun telefonuna ya da elektronik cihazlarına ulaşamıyoruz ama seninkini kullanabiliriz. Muhtemelen senin telefonuna ne yüklediğini takip ediyordur ama onun tespit edemeyeceği izleme programlarım var. Bay Derwent’ın telefonuna bir takip yazılımı koyabilirim.”

“Böylece telefonumla yaptığım her şeyi görebilir misin?”

“Ve gittiğin her yeri.” Derwent kaşlarını kaldırdı. “Tamam mı?”

“Ya telefonumu kaybedersem? Ya alıp götürürse ya da senin yaptığın gibi kapatırsa?”

“Bunu düşündüm.” USB taşınabilir belleğe benzeyen bir şey çıkarttı. Düz siyah renkte, sakız paketi büyüklüğündeydi, üzerinde hiçbir işaret yoktu. “Bu bir Bukalemun. Küçük, güzel bir GPS aleti. Eğer ona mesaj yollarsam bana senin yerini gönderir. Üzerinde, çantanda ya da cebinde tut. Eğer birisinin almasından endişeleniyorsan, perukların yapıştırıldığı türden bir bantla görünmeyen bir yerine yapıştır.”

“Ben yardım ederim.” Derwent’ın ağzı kulaklarına vardı. “Denemek için düşünebildiğim birkaç yer var.”

Ters ters ona baktım. “Rahat duramıyorsun, değil mi?”

“Dürüst olmak gerekirse, buna uğraşmıyorum.” diye kabul etti.

Charlie “Telefonlarınızı bana bırakın, ihtiyacım olan şeyleri yükleyeceğim.” dedi.

“Şifreme ihtiyacın var mı?” diye sordum ve kalkmış kaşlarla cevabımı aldım. “Ah.”

Derwent saatine bakarak “Ne kadar zamana ihtiyacın var?” diye sordu.

“Fazla uzun değil. Yarım saat. Alt katta bekleyebilirsiniz. TV seyredin, bir fincan bir şey için, kendinizi evinizde hissedin. Kimseyle karşılaşmazsınız. Henüz kimse kalkmadı.”

11. Kat

“Burada kaç kişi yaşıyorsunuz?” diye merakımdan sordum.

“Yedi kişiyiz. Uygun minik bir komün.” Sırıttı. “Banyoyu temizlemenin kimin işi olduğuna hâlâ karar veremedik.”

“Ben gönüllü olmam.” dedim. “Bize yardım etmene bir teşekkür mahiyetinde bile olsa.”

Charlie mahcubiyetle başını eğdi. “Ben sadece bu işte iyiyim. İnsanlara yardım etmeyi sevdiğimden Bay Derwent için bu tür işler yapıyorum. Karşılık olarak bir şeyler yapmak için.”

“Minnettarım.” dedim, bunu ettiğim teşekkürün onu da kapsadığını bilsin diye Derwent’a bakarak söyledim. Ve bunda samimiydim.

Bölüm 22

Charlie Brooke'un evine yaptığımız bu yan gezimizden sonra, Derwent arabayla bizi nehrin kuzeyine, hastaneye götürdü.

"Becky Bellew'un vaziyetinin nasıl olduğunu görmek istiyorum. Bana telefonda bütün söyledikleri onun hâlâ yoğun bakımda olduğuydu, bu da pek şaşırtıcı değil. Durumunun iyiye gidip gitmediğini bilmek istiyorum. Ve eğer oradaysa Carl Bellew ile bir iki laf etmek istiyorum. Hâlâ daha ailenin nasıl para kazandığının detaylarına inemedim ve sanırım bu önem taşıyor."

Evet diye başımı salladım. "Ben de Debbie ile bir iki laf edeceğim. Üzerinde düşünmek için biraz daha zamanı olduğundan şimdi daha açık sözlü olabilir."

"Ve Melissa Pell'i görmek istiyorum." Bunu öyle rahatça söyledi ki, onu tanımayan birisi olsa bunun gayet normal bir şey olduğunu sanırdı.

"Bunun sebebi ne?"

Bir omuzunu silkip önümüzdeki birden fren yapan şoföre fırlatıyla küfür etti.

"Sanırım evine gidebilmek için kadının ne zaman taburcu olacağını öğrenmek istiyorsun." dedim.

11. Kat

“Acelesi yok.”

“Çünkü yüksek bir ihtimalle Londra’dan ayrılacak. Bir süreliğine annesiyle birlikte yaşamaya gidecek. Kadın nereli? Lincolnshire mı? Epey uzak mesafede, değil mi?”

“Onunla ilgilenmemin tek sebebi bu soruşturmanın bir parçası olması.”

“Yani, kadının güzel ve ilgiye muhtaç olmasının bir alakası yok.”

Derwent sesimi tamamen bastırmak için uzanıp radyoyu açıp ses düğmesini sonuna kadar çevirdi. Ben de tekrar kıstım.

“Tamam. Pekâlâ. Bunu konuşmayı keseceğim.” Daha güvenli bir konu seçtim. “En başından Charlie Brooke’u nasıl buldun?”

“Uzun hikâye. Bir defasında ona bir iyilik yaptım.” Bunu hatırlayarak Derwent’ın ağzı kulaklarına vardı. Bu iyiliğin ne olduğunu bilmek istemediğime karar verdim. İyiliğin eğer tamamen yasa dışı değilse bile, yarı yasa dışı olduğunu varsaymak yerinde bir tahmin olurdu. “Tanımak için iyi biri. Onun kadar zeki biriyle tanışamazsın.”

“Kaç yaşında?”

“Yirmi bir. Şimdiden bir doktorası var.”

“Çok normal biri gibi görünüyor.” dedim. “Sıradan bir çocuk.”

“Tam tersine. O evin sahibi. Kendisine satın aldı.”

“Vay.”

“Ve annesiyle babasına da bir ev aldı.”

“Bu çok hoş olmalı.” Annemle babamın küçük, sıradan bir Güney Londra evi olan kendi evlerinin, hiç hoşlanmadıkları, annemin arada sırada dalgın gözlerle ve şaşkınlıkla bakıp, *hayatımızın sonuna kadar burada yaşayacağımız aklımın ucundan geçmezdi,*

dediği evin kredi borcunu ödemeyi daha yeni bitirdiklerini hatırladım. Buna hiç aklım ermemişti. Daima kendi kararlarını kendilerinin aldığını düşünmüştüm, öyle gelmişti. Artık büyümüştüm ve seçimlerinin imkânlarla sınırlı olduğunun farkına varmıştım. İrlanda'ya dönmek mümkün değildi, bunun pek ihtimali yoktu. İşleri Londra'dayken bunu yapamamışlardı. Ve şimdi, emekli olurken bile, kendi ailelerini geride bırakıp gidemezlerdi. Onlara İrlanda'da bir ev verdiğimi söylesem ne derlerdi, diye merak ettim. Annemi tanıdığım kadarıyla, *bizden kurtulmaya mı çalışıyor-sun?* gibi bir şey söylerdi. *

"Biz hiçbir zaman birilerine ev alamayacağız, değil mi?" Derwent'ın düşüncesi de benimkiyle paraleldi.

"Bilmiyorum." dedim. "Bana yaptırdığın fazla mesailerin ücretiyle herhalde milyoner olurdum."

"Zamanını başka türlü nasıl geçirecektin ki?"

Bir an düşündüm ve aklıma hiçbir şey gelmedi. "Bilmiyorum. Buzdolabını temizledim? Gerçekten bir hobi edinmem gerekiyor."

"Neden bununla uğraşasın? Hiçbir şey seni çalışmak kadar mutlu etmez, inan bana."

"Bana mutlu olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Hiç olmadığım kadar."

"Vay. Bu gerçekten üzücü."

Araba hastanenin kat otoparkına döndü. Derwent makineden bileti çekip almak için pencereden uzandı. Hiç bakmadan bana fırlattı. "Park ödemeleri sana ait."

"Ya sabır, ya selamet."

Hastanenin danışmasına açılan kapının yanında sertçe fren yaptı. "Çık dışarı."

"Ah, hadi ama."

11. Kat

“Boş bir yer aramam gerekiyor. Senin de benimle gelmenin hiçbir anlamı yok. Özellikle de canımı sıkacaksan.”

“Ben mi? Canını mı sıkıyorum?” Ama dediği gibi yaptım. Derwent’ı zorlayacak zaman ayrı, onun karşısında geri adım atacak zaman ayrıydı. Bu kesinlikle ikincisiydi. “Debbie Bellew’u bulmaya çalışacağım.”

“Onun izini bulduğunda bana mesaj at.”

Kapıyı çarparak kapatıp onun arabayla uzaklaşmasını izledim, rampayı aşırı bir hızla dönerken lastikler ciyaklıyordu. Böyle araba kullandığı için her trafik polisi onu sağa çektiyordu. Bunu ona ben kendim yapmaya can atıyordum. Ayrıca, eğer öfkeliyken araba kullanmak suç sayılsa, Derwent daimi olarak trafikten men edilirdi. Kabak kafalı Genç Kevin’i fark ettiğimde danışmanın bulunduğu alanın yarısını geçmiştim. Adam alçak bir iskemlede oturuyordu, elleri başının arasındaydı. Yanma gittim.

“Özür dilerim, umarım her şey yolunda mı diye sormamın bir sakıncası yoktur. Bayan Hearn iyi mi?”

Başını kaldırınca yaşlarla dolu gözleri göründü. “Ne?” Afallamış görünüyordu ve beni tanıdığına dair hiçbir belirti yoktu.

“Ben dün Bayan Hearn’le konuşan polis memuruyum. O iyi mi?”

“Kalp krizi geçirdi.”

“Yo hayır.” Onun yanındaki sandalyeye oturdum, gerçekten üzgündüm. “Ne zaman?”

“Dün gece. Az önce öğrendim. Onu görmeye geldim ve bana taramadan geçmesi gerektiği için onu göremeyeceğimi söylediler. Testler yapıyorlar...” Sesi azalarak kaybolurken olumsuz anlamda başını salladı. “Hiç bilmediğim. Kullandıkları kelimelerin yarısını bile anlamıyorum. Ona beriden daha yakın birini bulmak

mümkün olmamasına rağmen, ailesinden olmadığım için zaten bana fazla bir şey söylemiyorlar.”

“Hatırlıyorum.” dedim. “Ama iyi olacak, eminim. Bunun için olabilecek en iyi yerde, değil mi? Anlayabildiğim kadarıyla erken müdahale kalp krizinde çok yardımcı olur.”

“Şu anda konuşamıyor. Bir daha konuşabilecek mi, bilmiyorlar. Bunun yangının stresi ya da başlı başına farklı bir sebepten olabileceğini söylüyorlar.” Yeniden gözlerini sildi. “En azından dairesinde yalnız başına bir halde değildi. Yoksa kim bilir ne zaman bulunurdu... Küçük de olsa bu da bir tesellidir.”

“Kesinlikle.” Teselli eder şekilde koluna birkaç kez hafifçe dokundum. “Biliyorsun, onun çabucak iyileşeceğine eminim. Üst kata çıktığımda senin için elimden bir şey gelir mi, baka-
cağım.”

“Teşekkürler. Memnun olurum.” Yutkundum. “Bu beni gerçekten derinden üzdü. Bana yeni baştan kendi annemle babamı hatırlattı.”

Başımı kaldırıp bakınca Derwent’ın asansörlere doğru gittiğini gördüm. Melissa Pell’in odasına giden en hızlı yolu tercih ediyor, diye düşündüm. Her hareketi gergindi. “Bak, gitmem gerekiyor. Bir süre daha burada mısın?”

“Onun iyi olduğunu öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorum.”

“O halde sonra görüşürüz.” Tavşan gibi hızla koşarak lobiye geçip asansör kapılarının ardında kaybolmadan Derwent’a yetiştim. Ona katılmam için bana yer açarak suratını ekşitti.

“Sen neden üst katta değilsin?”

Onu Bayan Hearn ve kadının başına gelenler hakkında bilgilendirdim. Yine suratı asık halde dinledi. “Onun ifadesini dün alman iyi oldu, değil mi? Turşuya dönmüş birini sorguya çekmek

11. Kat

pek eğlenceli olmaz. Ayrıca Armstrong'un kız arkadaşı hakkında da hiçbir şey bilemezdik."

"Bu mudur yani? 'Zavallı kadın' demek yok mu?"

Özenle asansörde etrafa bakındı. "O burada değil. Onu önemseyen birisi de yok. Bu yüzden hayır, hiç tanımadığım birisi için üzülüyormuş numarası yapmayacağım."

"Aman ha, nazik olacağım diye tek bir oksijen molekülü harcaman falan gerekir, mazallah."

"Tam da benim düşündüğüm gibi."

Asansör altıncı katta durdu, Derwent kapıları açık tutmak için düğmeye bastı. "Bu senin katın. Yoğun bakım. Gidip Debbie'yle konuş."

"Ya sen?"

"Bir alt kattaki Melissa Bellew'u görmeye gideceğim."

"Bir saniye bekle. Ya Carl Bellew?"

"Ne olmuş ona?"

"Onunla konuşmak istediğini söyledin."

Derwent omuzlarını silkti. "İstemek çok güçlü bir kelime."

Derwent'ın bacak arasına seslenerek "Af edersiniz." dedim. "Komiser Derwent'la konuşmak istiyorum, lütfen. Yeniden bey-nini kullanmasına izin verebilir misiniz?"

"Kerrigan, sana söyleneni yap." Bu defa sesi pek neşeli gelmiyordu.

"Hayır." Onu dirseğinden yakalayıp asansörden dışarı sürükledim. "Çok ciddiym, eğer Una Burt Melissa Pell'i elde etmek için onun etrafında dolandığını öğrenirse, disiplin işlemlerini başlatır ve bunun için onu suçlayamam."

"Sanırım daha en başından yangının çıkma sebebi Melissa Pell."

“Eğer durum buysa, Pettifer ve Mal bunu ortaya çıkartır.”

“Onlar iki elleriyle kendi kıçlarını bile bulamaz.”

“Bu doğru değil. Onlar iyi polis memurları ve çok çalışıyorlar. Bugün Lincolnshire’a Mark Pell’le görüşmeye gittiler.”

“Ben araştırdım.”

“Nereden? Onu bilgisayar sisteminde aramadın, değil mi?”
Eğer Derwent kendi amaçları için ulusal polis bilgi sistemini kullandıysa, başı ciddi şekilde dertteydi.

“Rahatla. Sadece açık kaynaklardan. Adam ve yaptığı iş hakkında yerel gazetelerde haberler buldum. Sırttan kendini beğenmiş pislik.”

“Onu kıskanmana hiç gerek yok.”

“Kıskanmıyorum.”

“Kadın ondan nefret ediyor.”

“Biliyorum.”

“Ve kadın sana dönüp bakmaz bile. Erkeklerle genel olarak güvenmiyor ve özellikle de erkek polislerle.”

Kaşları çatıldı. “Bunu da biliyorum.”

“Tekniğinin hastaları ve acizleri hedef seçmek olduğunu biliyorum ama hastane odalarında cinsel partnerler aramak yeni bir rezillik.”

“Öyle değil, bak, kes artık, Kerrigan. Amacına ulaştın.” Yoğun bakım ve Debbie Bellew yönünde yürüyerek uzaklaştı.

Onun duygularını incittiğimi biliyordum. Aynı zamanda Una Burt’le şansını zorladığını ve onu kendisinden kurtarmak için bana ihtiyacı olduğunu da biliyordum. Derwent’ın kendisinin de söylediği gibi, amaç araçları haklı kılardı. Sadece ona benzer şartlarda bana davranacağı gibi davranmıştım.

11. Kat

Ama doğru amaçlar için yanlış şeyler yapmak onu rahatsız ediyor muydu, yoksa bu sadece benim için mi geçerliydi, bunu merak ediyordum.

* * *

Yoğun bakımdaki danışma kısmında, bize son derece kararlı bir şekilde Debbie Bellew ile konuşamayacağımızı söyleyen hemşire kılığına girmiş tuğladan bir duvara çarptık.

“Kızıyla birlikte ve araya girmeyeceğim. Zavallı kadın çok bitkin.”

“Tamam.” Derwent arkasına dönüp yürüyerek uzaklaşmaya başladı ama onu yakaladım. Ben bu kadar kolay vaz geçmeyecektim.

“Bu bir polis meselesi. Önemli olmasa istemezdik.”

“Yapamam.” Sesini alçaltarak ileriye uzandı. “Bir süre önce doktora Bayan Bellew için biraz Valium reçetesi yazdırmak zorunda kaldım. Hiç kimseyle konuşacak durumda değil.”

“Neden bu kadar üzgün? Becky yüzünden mi?”

Hemşire evet anlamında başını salladı. Kadının iyi, dürüst yüzü dertliydi. “Birkaç saat içinde daha fazlasını bileceğiz ama iyi görünmüyor.”

Derwent’ın dudakları gerildi. Ben de öyle hissettim. Bir çocuğun ölmesinde feci, hiçbirimiz için keskinliği asla azalmayacak acı bir şey vardı. Bu kadar üzüntü verici başka bir şey yoktu. Asla düzeltemeyeceğimiz bir haksızlıktı. Vahşice şartlar altında çocuğu ölmüş birisi için adalet diye bir şey yoktu. Hiçbir ceza böyle bir ölümün sorumlusu olan kişi için yeterince ağır değildi.

“Ya Carl Bellew?” diye Derwent sordu. “O burada mı?”

“Bugün buradaydı.” Hemşire kınayan bir tavır takındı. “Çok uzun kalmadı.”

“Sizde onun adresi var mı?”

Bir dosya kâğıdında adresi bulana kadar çalışma masasındaki kâğıtları karıştırdı. Derwent not defterindekiyle kâğıttakini kontrol etti ve teşekkürler anlamında başını sallayıp kâğıdı geri verdi. Yoğun bakımdan birlikte çıkıp nöbetçi memurun yanından geçtik. Daha önce karşılaştığımız iki memurdan biri değildi ama otuzlu yaşlarında, esaslı, cin gibi, memnuniyet verici şekilde içeri girmemize izin vermeden önce kimliklerimizi kontrol eden bir adamdı. Debbie ve kızının güvende olduğuna hiç şüphem yoktu ama yine de olan olmuştu. Hastanede kalan hastalar için elde verecek adamımızın kalmamasının ne kadar süreceğini merak ediyordum. Bu Una Burt’ün çıkardığı bir şeydi, titiz, inatçı bir profesyonellik ama pahaliya patlıyordu ve belirgin bir tehdit yokken savunması güç bir durumdu.

Derwent “Carl Bellew’a ait hemşiredeki adres kardeşininki.” dedi. “Orada kalıyor olmalı. Zannımca çocukları ve annesi de orada.”

“Zavallı Louise.” diye mırıldandım.

“Kim?”

“Diğer gelini. Kadın Nina Bellew’dan pek mutlu değilmiş gibi görünüyordu.”

“Kim olurdu ki?” Derwent düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. “Belki Louise konuşmak için iyi biri olabilir.”

“Listeye eklerim.”

Derwent merdivenlere açılan kapıyı iterek açtı, beraberce bir kat indik. Kapının önünde durdu ama açmadı. Başını yere eğmiş, sessizliğe gömülüp mutsuz bir havaya bürünmüştü. Bu onun yüzünde görmeye alışık olduğum bir şey değildi. Yufka yürekli olduğum için kendimi küçümseyerek iç geçirdim.

11. Kat

“Bak, gidip Bayan Hearn’ü kontrol etmek istiyorum. Komşusuna elimden geldiğince durumunu öğreneceğimi söyledim. Bu yüzden eğer benimle gelmek istiyorsan, yol üstünde Melissa Pell’e de uğramakta bence bir sorun yok. Onunla daha önce görüştüm. Yararlı bir şey hatırlamış olabilir.”

Gezintiye çıkarılmaktan son anda vazgeçilmiş bir köpeğin temasından tutmak gibiydi. Doğrulup şaşkınlıkla bana baktı.

“Ben sandım ki...”

“Bu sadece mantıklı olur gibi görünüyor, hepsi bu.” Teşekkür etmesini istemeyerek kapıyı açıp içeri girdim. Derwent hemen arkamdaydı.

“Eğer gidersen...” Sözlerini yarıda kesti, ona baktığımda gözlerini yürüyerek yanımızdan geçen başı önde, elleri ceplerinde bir adama diktiğini gördüm. Kesinlikle göze çarpmayan bir adam, en azından benim için. Derwent bir polis memurunun sert bakışlarıyla, alıcı gözle uzun uzadıya ona baktı. Adam bizimle aynı hizaya geldiğinde saklamaya hiç gerek duymadan dönerek onu izlemeyi sürdürdü. Adam yanımızdan geçip uzaklaşmıştı, gitmişti. Derwent’a sorunun ne olduğunu sormak için soluk aldım.

Çok geçti.

Hiç bir ikazda bulunmadan, Derwent adamı ceketinin yakasından yakalayıp sürükleyerek ona dengesini kaybettirdi ve önce yüzü olmak üzere onu duvara pul gibi yapıştırdı.

“Ne halt...” diye başladım ama bıraktım, çünkü Derwent bana cevap vermeyecekti, adamın kulağına homurdanarak tehditler savururken bunu yapmazdı.

“Ne yapıyorsun?” Bir doktordu, önlüğünün içinde öfkeden köpürmüştü. “Burada bu şekilde davranamazsın. Polis çağırıyorum.”

“Biz polisiz.” dedim, çünkü etrafa Derwent’a güvendiğim,

bütün bunların tamamen yaptığımız işin bir gereği ve hepsinin kurallara uygun olduğu izlenimini vermek zorundaydım. “Her şey yolunda, efendim.” Dönüp yavaşlayan, gözlerini dikip bakan, toplanıp kalabalık yapmaya başlayan ziyaretçilere, hastalara ve personele karşı o ölümsüz cümleyi söyledim “Dağılım lütfen. Kendi işinize bakın.”

Bunu yaptılar ama epeyce bir mırıldanma ve bizden yana meraklı, hiç tatmin olmamış bakışlarla. Adam kanatlarını açmış bir kartal gibi durarak duvara dayanmıştı, kolları sıvanın üstünde dümdüz duruyordu. Derwent bütün gücüyle yüklenmiş, adamın başının yan tarafından bastırıyordu, herifin yüzü hâlâ duvara yaslanmış haldeydi. Mücadele etmiyordu. Karşı koymuyordu. Bekliyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım, Derwent’ın omuzlarını sinirli bir şekilde bükmesiyle de cevabımı aldım. Koridor boştu ya da olabileceği en boş halindeydi, Derwent sıkıca tuttuğu adamı bıraktı ama ihtiyatlı bir şekilde tam önünde durdu. Sanki adam ona vurmuş da kendisinden özür dilemesini bekliyormuş gibi bir hali vardı.

“Arkanı dön. Yavaşça.”

Adam ellerini omuz yüksekliğinde tutarak Derwent’ın dediğini yaptı. Keyfi yerinde, ihtiyatlı ve garip bir şekilde, şaşırmamış görünüyor. Lacivert bir mont, kırmızı bir kazak ve kot pantolonla sıkıcı ama temiz giyimliydi. Kıyafetlerinin pahalı olmasına karşın, bileğinde kaba ve paslanmaz çelik bir saat vardı. Platin nikâh yüzüğü takıyordu ve elleri titremiyordu. Bu dikkat çekiciydi, çünkü sadece ona olanları izlememe karşın benimkiler titriyordu. Yanağındaki kırmızılık duvara sertçe çarptığı yeri gösteriyordu. Gülümsemesi ve mavi gözleriyle yakışıklı biriydi, çenesi köşeli hatlara sahipti. Derwent’ın onun suratına vurmak içinin gıcıklandığını biliyordum.

“Sorun ne?” diye sordu.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Karımı ziyaret ediyorum. Bunun yasaya aykırı olduğunu bilmiyordum.”

Bir adım öne çıktım ve adamın üstünü aradım, cüzdanını bulup çıkartarak ehliyetine baktım. “Mark Pell.” Adını okur okumaz bütün bu olanlar anlam kazandı: Neden tanıdık geldiği, neden Derwent’ın böylesine şiddetli bir tepki gösterdiği. Gözleri tıpkı oğlununki gibiydi.

“Sıra sende.” dedi Pell. “Birkaç kimlik görmek istiyorum.”

Derwent cüzdanını çıkarıp kısa bir an kimliğini Pell’in yüzüne tuttu. “Onun burada olduğunu nereden biliyordun?”

“Meslektaşlarınız bana söyledi.”

“Bugün Lincolnshire’a seninle görüşmeye gelen iki polis memurundan mı bahsediyorsun?” dedim.

“Ah tatlım.” Mark Pell birazcık bile kaygılı görünmüyordu. “Tarihi karıştırmışım gibi görünüyor. Umarım kimseye bir sıkıntı yaratmamışımdır.”

Derwent’ın çenesindeki bir kas oynadı, bu bir sorun olduğunun kesin ifadesiydi. “Onu gördün mü, karını? Onu rahatsız ettin mi?”

Adam yüzünü ekşitti. “Hayır. Sizin memur içeri girmeme izin vermedi. Görünüşe göre ben listede yokum.”

Her kimse, polis memuru onu def edip yolladığı için içimde bir sevinç kabardı.

“Peki neden hâlâ buradasın?” diye Derwent sordu.

“Oğlumu görmek istiyorum.” Pell kollarını iki yana bıraktı. İlk defa sesinde bir kızgınlık vardı. “Onu görmeye hakkım var. Annesi üç ay önce onu alıp götürdü ve o zamandan beri gözlerim onu görmeye hasret.”

“Çocuktan uzak dur.” Derwent biraz daha yaklaştı. “Bunda ciddiym.”

“Eğer bilmediğim bir mahkeme kararına dayanmıyorsan, bunu bana söyleyemezsin.” Pell tam bir masumiyet ifadesiyle Derwent’a göz kırptı. “Ve bir mahkeme kararı olması için hiçbir sebep yok. Melissa benim hakkımda size her ne söylediye, inanmayın. Onun bir yalancı olduğunu söylediğim için üzgünüm. Güvenilmezdir. Defalarca soruşturma geçirdim ama hiç kimse beni suçlamadı. Üç kere gözaltına alındım ve yanlış bir şey yaptığımı dair hiçbir kanıt olmadığı için beni derhal serbest bıraktılar.”

“Melissa’nın polise verdiği ifadeler hariç.” dedim.

“Onlar hariç.” Adam içini çekti. “Bunu ciddiye almak zorunda olmanızı anlıyorum. Aile içi şiddet fikrinden nefret ediyorum. Bunu araştırmanız gerektiğini biliyorum ama gerçekten, Melissa sadece polisin zamanını ve değerli kaynaklarını boşa harcadı. O bir hayalperest. Paranoyak. Beni terk ettiğinden beri onun sağlığı ve oğlum için çok endişelendim.”

“Onu bulmaya çalıştın mı?”

“İki özel dedektif tuttum, birbiri ardına ve bana elleri boş döndüler.” Yüzü asıldı. “Polisten bana yardım etmesini istedim ama etmediler. Onlar için öncelikli bir şey olmadığını söylediler, çünkü ne Melissa’nın ne de Thomas’ın zarar gördüğüne dair hiçbir iz yoktu. Melissa’nın yarım akıllı olduğu gerçeğine aldırmadılar. Ve ardından onun Londra’da, berbat bir muhitte olduğunu öğrendim. Thomas orada yaşarken Tanrı bilir neler gördü. Melissa’nın bir kaçık olduğuna dair delil arayan biri varsa, sadece bunun bile yeterli olacağına eminim. Tehlikeli, uyuşturucu şenliği yapılan bir lağım çukuruna gizlenmek için iyi bir hayatı, güzel bir evi ve seven bir kocayı terk etmek.

11. Kat

“Evet, çok çaresiz olmalı.” dedim ve tepki olarak Pell’dan, Melissa Pell’in baştan aşağı anlattığı her şeyin doğru olduğuna kesinlikle inanmamı sağlayan kısa, saldırgan bir bakış aldım.

“Londra’da olduğunu biliyor muydun?” diye Derwent sordu.

“Hayır.”

“Bana kullandığın özel dedektiflerin isimlerini ver.”

“Neden?”

“Çünkü sana ne söylediklerini bilmek istiyorum.”

“Hiç. Dedğim gibi.”

“Sana gönderdikleri raporları okumak istiyorum.”

“Raporları elimde tutmadım.”

“Ben de bu yüzden dedektiflerle kendim konuşmak istiyorum.”

Pell yavaşça nefesini verdi, öfkesini kontrol altında tutuyordu. “Güzel. Telefonuma bakmama izin verirsen onların bilgilerini sana veririm.”

“İstedğini yap.” Derwent onun iPhone’unda parmaklarıyla dokunarak ekranlar arasında geçişini izledi ve “Perşembe günü neredeydin?” diye sordu.

“Yüksek bir binada yangın çıkartmıyordum.” Derwent’a bir bakış attı. “Gerçekten o kadar aptal olacağımı mı sandın? O kadar gözü kara?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Oğlum o yüksek katlı apartmandaydı. Onun hayatını tehlikeye atar mıydım?”

“İnsanlar hareketlerinin sonuçlarını her zaman düşünmez.” dedim. “Yangının bu kadar büyüyeceğini bilmiyor olabilirsin. Melissa binayı boşaltırken saldırıya uğradı. Bu da bizi kadının kundakçının hedefi olduğundan şüphelendiriyor.”

Pell, dedektiflerin bilgilerini kopyalasın diye telefonunu Derwent'a uzatırken "Üzgünüm." dedi. "Ben değildim. Sizin için güzel bir cevap olurdu ama perşembe günü Londra civarında bir yerde değildim."

"Neredeydin?" diye sordum.

"Evde."

"Biriyle mi?"

"Hayır. Yalnızdım."

"Yani, tanık yok."

"Bir tanığa ihtiyacım olduğunu bilmiyordum." Pell Derwent'a baktı. "Telefonumla işin bitti mi?"

"Evet." Dikkatli bir özenle telefonu adama geri verdi. "Şimdi defol buradan. Seni hastanenin etrafında dolanırken görmek istemiyorum. Thomas burada değil ve olmayacak da. Ve Melissa seni görmek istemiyor. Bu yüzden bas git ve geri gelme."

Pell bir an kıpırdamadan durdu. "Onu göreceksin?"

Derwent evet anlamında başını salladı.

"Ona benden bir mesaj götürebilir misin?"

Derwent sertçe "Ne olduğuna bağlı." dedi.

"Ona onu ve Thomas'ı sevdiğimi söyle. Ona hiç durmayacağımı söyle. Ona asla vazgeçmeyeceğimi söyle." Göz kırptı, başıyla sertçe bizi selamladı ve yürüyüp gitti. O gözden kaybolana kadar bekledim.

"Fermuarlı bir mont giyiyordu."

"Ancak siyah değildi."

"Merdivenler karanlıktı. Debbie bir hata yapmış olabilir."

Derwent evet anlamında başını salladı. "Ama adi herif kendi pis işini kendisi yapmazdı. Yapsın diye birini bulurdu, değil mi?"

11. Kat

“Tehlikeli.” diye ileri sürdüm. “Eğer yasayı çiğneyeceksen, bunu kendin yapsan daha iyi olur. Yaptığını saklamak için kiradadığın bir kundakçıdan çok daha büyük bir özen gösterirdin. Ve aradığında doğru dürüst bir kundakçı bulmak zordur.”

“Evet. Plaka tanıma sisteminde Pell’in adına kayıtlı bir araba var mı diye bakmaya değer. Pettifer’e söyleyeceğim.”

“Lincolnshire’a gitmek boşunaydı.” Olumsuz anlamda başımı salladım. “Pettifer artık onun tarafını tutmayacak.”

“Keşke Pell bunu bilseydi. Tir tir titrerdi.”

“Pell’in mesajını iletecek misin?” diye merakla sordum.

“Korkarım, unuttum.” Derwent’ın gözleri masumane bir tavırla kocaman açılmıştı. “Ne söylediğini hatırlıyor musun?”

“Tek kelimesini bile hatırlamıyorum.” diye yalan söyledim.

Bölüm 23

Melissa Pell onu son gördüğümde olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Yüzü hâlâ yara bere içindeydi ama geçen bir günlük zamanda şişlikler inmiş ve o narin güzelliği yeniden kendini göstermeye başlamıştı. Üzerinde tayt ve eşofman üstü vardı. Yatağının yanındaki koltukta oturmuş oğlunu seyrediyordu. Thomas yatağın altında kendi kendine konuşuyor, motor sesleri çıkartarak birkaç arabayla oynuyordu. Saçları pek uymasa da, kadının otuz yıl sonraki haliymiş gibi görünen Melissa'nın annesi pencerenin eşiğine oturmuştu. Yüzünde endişeli bir ifade vardı, açık duran kapıdan içeri girdiğimizde bir elini boğazına koyarak yerinden sıçradı.

“Beni korkuttunuz.”

“Üzgünüm.” Derwent koltuğunda dimdik oturmuş ihtiyatlı gözlerle bakan Melissa'yı süzdü ve ona “Maksadım sizi paniğe sevk etmek değildi.” dedi.

“İşittiklerime göre Thomas'a ve anneme kalacak bir yer verdiğiniz için size teşekkür etmem gerekiyor.” Sesi kırılgandı.

“Bahsetmeye değmez.” Derwent gülümsedi. “Gerçekten, lafını bile etmeyin. Amirimin bunu onaylayacağını sanmıyorum.”

“Çok nazıksınız.”

Derwent elini sinek kovalar gibi savurarak bu lafı geçiştirdi. “Bayan Pell...”

Kadın elini kaldırarak onu durdurdu. “Melissa.”

Derwent “Melissa.” diye tekrarladı. “Yataktan çıkmış olduğu-nuzu görmek güzel. Kendinizi daha iyi hissediyor musunuz?”

“Çok daha iyi.” Kadın bize gülümsedi. “Normale dönüyorum.”

Derwent kendine hâkim bir şekilde “Memnun oldum.” dedi. Bir eliyle yatağın ayakucunu hafif dokunuşlarla vuruyordu. Bu odada bulunmayı, birazdan ağzından çıkacak anlatmaya mecbur olduğu, şeyleri kesinlikle söylemek istemediğı için acınası bir durumda olduğunu anlayabiliyordum. “Üzgünüm ama az önce tesadüfen kocanızla muhatap olduğumu size söylemem gerekiyor.”

“Mark mı? Onunla muhatap olmak mı? Ne demek istiyorsunuz?”

“Hasta koğuşunun dışında onunla konuştum.”

Kadının duyduklarını anlaması kısa bir süre aldı. “Burada mıydı demek istiyorsunuz? Hastanede?”

Derwent evet anlamında başını salladı.

Melissa ayağa kalktı, panik haldeydi. “Gitmem gerekiyor. Buradan çıkmam gerekiyor.”

“Yeterince iyileşmedin.” dedi annesi, o da ayağa kalkmıştı. Onu zapt etmek için elini kızının koluna koydu. “Lütfen Melissa. Kendini bu kadar üzme.”

“Anlamıyorsun, anne. Burada kalamayız.”

“Hayır, bekleyin. Her şey yolunda.” Onun yanına gidip kolumla sararak durumu kontrol altına aldım, zira Derwent olduğu yere çakılmış gibiydi. Kendimi acaba Mellissa’dan etki lendiğini düşünmekle yanıldım mı, diye merak etmekten alamadım. Onun alışıldık tekniğı tamamen kadınların kişisel alanlarına girmek,

onlarla fiziksel temas kurmak mümkün olmadığında göz teması kurmak üzerineydi. Ondan insafsız bir etkinlikle kadının korkusunu istismar etmesini beklerdim. Ama yüz ifadesi onu Melissa'yla son gördüğümdeki kadar dışa kapalı ve sertti. Kadını rahatlatmak için girişimde bulunmadı. Belki de kadına ilgisinin tamamen profesyonel anlamda olduğuna yemin ederken doğruyu söylüyordu.

Melissa gerçekten de korkudan titriyordu. Onu teskin etmeye çalıştım. "Burada hoş karşılanmadığını ona açıkça belirttik. Geri dönmemesi gerekir. Hasta odalarının bulunduğu koğuşa girmeye çalışıp nöbetteki polis memuru onu içeri sokmadıktan sonra kocanızla karşılaştık, yani o sırada güvendediniz ve şimdi daha da güvendesiniz."

Bu mesajı güçlendirmek için yolumuzun üstündeki polis memurunun yanından geçerken onunla konuşmuştuk. Daha önce konuştuğum memurdu ve işini doğru yaptığına gerçekten de memnun olmuştu.

"Onun kocası olduğunu söyledi ama ona listede bulunmadığını anlattım."

Derwent "Herifin bulunduğu tek liste benim pislikler listem." demiş ve iyi bir ruh haliyle kapıdan geçip gitmişti. Ancak Melissa Pell'in hastane odasına girdiğinde bu ruh hali gizemli bir şekilde buharlaşıp gitmişti. Şimdi yüzünde o halinden eser yoktu.

"Buradayken güvendesiniz ama koğuştan ayrılmanızı istemiyorum." Sesini alçalttı. "Ve bunun zor olduğunu biliyorum ama Thomas'ın burada olmaması gerekir. Bay Pell onu görmeyi umuyordu ve zannımca bunun olmasını istemezsiniz."

Kadın evet anlamında başını salladı, gözleri kokudan kocaman açılmış ve gölgelenmişti ama yeniden oturdu. "Mark'ı onun yakınında bir yerde istemiyorum."

“Onu ve annenizi birazdan kendi evime geri götüreceğim.”

“Ya Mark sizi takip ederse?”

Derwent gülümsedi. “Etmez. Ve eğer ederse, onu atlatırım. Bildiğim birkaç numara var.”

Genellikle sanki onu takip eden birini atlatmaya çalışıyormuş gibi araba kullanıyordu ama bunu Melissa Pell’e söylemeyecektim.

Kadının yanma, yatağın kenarına oturarak “Zaten yakında buradan çıkmanız gerekiyor.” dedim. “Çok daha iyi görünüyorsunuz.”

“Sanırım beni yarın taburcu edecekler. Doktor beni bir gece daha tutmak istediğini söyledi. Gidecek güvenli bir yer bulmamız lazım.” Melissa annesine bakıp dudağını ısırıldı. “Hiç aklıma gelmiyor.”

“Acelesi yok.” dedi Derwent. “İhtiyacınız olduğu sürece benim yerimde kalabilirsiniz. Sizi orada asla bulamaz.”

“Ama öylece evden taşınamazsınız.”

“Beni dert etmeyin. İstedğim sürece kalabileceğim bir yer var.”

Bu da, muhtemelen, benim dairemdi. Ona kaşlarını çatmak için döndüm ve karşılığında sakın bir bakış aldım. “Melissa, geçen gün anlattıklarından başka bir şey hatırlamayı başardın mı, diye sorabilir miyim? Yangından öncesine veya sonrasında dair?”

Hayır, anlamında başını salladı.

“Saldırına uğraman hakkında hatırladığın başka bir şey yok mu?”

“Hayır.”

“Olay mahalline göz atıyordum, bana birisi sizi sekizinci katta duvara itmiş gibi geldi.”

“Nereden biliyorsun?”

“Duvarda kan vardı.” Yatağın altına oturmuş oyuncak bir arabayla sohbet eden Thomas’ın kesinlikle farkındaydım. Dinliyor gibi görünmüyordu ama bunu bilemezdim ve onu üzme istemiyordum. Kelimelerimi dikkatle seçtim. “Ve sonra da sekizinci kat koridorunda kurumuş bir kusmuk birikintisi vardı.”

Yavaşça, evet anlamında başını salladı. “Hemşireler, geldiğimde üzerimin kusmukla kaplı olduğunu söyledi. Bu sevimli şeyleri de bu yüzden giyiyorum.”

“Üzgünüm. Hastanede olmandan ötürü üzerindekilerin tam da giymen gereken şeyler olduğunu sanmıştım.” Bayan Moore’un sesinde derin bir üzüntü vardı. “Yanlış düşündüğümü fark etmedim.”

Melissa hemen “Öyleler, anne. Sıkıntı yok. Şikâyet etmiyordum. Hasta önlüklerinden çok daha iyi.” dedi. Gülümsemeye çalıştı. “Zaten sahip olduğum tek şey de bunlar.”

“Adli tıp memurlarımızdan birinden olay mahalline gidip size kimin saldırdığına dair bir ipucu bulunabilir mi diye bakmasını istedim.” dedim. “Bu arada, endişelenmemeye çalışın. Sadece iyileşmeye odaklanın.”

Arkamda, pat diye bir ses oldu. Hızla dönüp baktığımda Derwent’in tek dizinin üstüne düştüğünü gördüm, yüzü duyduğu şiddetli acıyla allak bullaktı. Göğsünü tutmuş inliyordu. Yavaşça, sonu gelmeyen bir yavaşlıkla, tamamen yere serilene kadar yana devrildi.

Yatağın altında, çağıldayan saf bir neşe vardı. Plastik bir tabancayı tutan minik bir el göründü. “Dışın. Dışın.”

Hayali mermiler ona isabet ederken Derwent’in bedeni iki kez titredi. “Aaaah... Ben, ben ölüyorum... Hoşça kal, dünya...”

Melissa “Ah, Thomas.” dedi ama gülümsemeye başlıyordu.

“Hayır.” Kadına tepe taklak bakmak için Derwent başını geriye yatırdı. “Beni hakladı. Tastamam. Ben gidiciyim.” Ardından “Ama henüz işim bitmedi.” dedi. Hayali bir silahı Thomas’a doğrulttu. “Eller yukarı, ufaklık. Son yapacağım şey bu olsa bile, senin hakkından geleceğim.”

Thomas’ın buna verdiği karşılık boğuk bir sesle daha fazla kırdama ve birkaç atış daha yapmak oldu. Derwent silahını düşürdü ve başını geriye attı, sonraki doksan saniye boyunca zorlukla nefes alıp inleyerek, acı çekiyormuş numarasıyla yerde yuvarlandı ve sonunda öldü. Thomas yatağın altından çıkıp Derwent’in olabilecek en abartılı şekilde acıyla kıvrınarak nefes alıp verişini, yaşam mücadelesinde pes etmeden önce gösterdiği ölüm çırpınışlarındaki güzel çabayı tam bir neşe içinde zıp zıp zıplayarak izledi.

Melissa’yla annesi bunu alkışladılar ve gülmekten kendilerini alamadılar. Thomas Derwent’a gidip göğsüne çıktı. “*Kalk.*”

Bu defa Derwent’ın çıkarttığı acı dolu seste hiçbir sahtelik yoktu. “Tanrım, Thomas, kaç kilosun sen?”

“Bilmiyorum.”

“Bu sanki göğsümde bir fil oturuyormuş gibi.”

“Hayır!”

“Tamam, fil değil. Bu komik olurdu. Bir fil yavrusu.” Çocuğa keyiften çığlıklar attıracak şekilde kısa bir süre Thomas’ı gıdıkladı, ardından onu yere indirip üstündeki tozları silkeleyerek ayağa kalktı.

“Korkarım, gitme vakti.” Yeniden eski düşüncelere dalmış haliyle döndü, sanki Derwent’ın diğer hali, daha önce hiç görmediğim şakacı, sevecen hali, hepimizin gördüğü ortak bir hayal gibiydi.

Melissa Thomas'a "Gelip bana bir hoşça kal öpücüğü ver." dedi, çocuk onun kollarına koşup kucağına çıktı. Annesi onu sıkıca tuttu, güçlü bir şekilde kendimi sanki aralarına giriyormuş gibi hissettim. Kalkıp Bayan Moore'un kaygılı bir şekilde el çantasını kontrol ettiği kapıya gittim. Derwent durmuş bekliyordu. Thomas yere indiğinde elini uzattı ve çocuk da onun elini tuttu. Başıyla Melissa Pell'i selamladı.

"Unutmayın, hastanede dolaşmak yok. Eğer koğuştan çıkmak zorunda kalırsanız, kapının dışında bekleyen memuru yanınıza alın."

"Tamam." Kadının sesi zayıf çıkıyordu. Oğlunun önünde hiç kırıklara boğulamamak için gözyaşlarını tuttuğunu biliyordum.

"Her şey yoluna girecek." dedi Derwent. "Söz veriyorum."

Melissa başını aksi yöne çevirerek bizi görmeden tamam anlamında başını salladı. Ardından dördümüz birden koridora çıkarak onu yalnız başına bıraktık.

Kapının dışına çıkar çıkmaz, Bayan Moore durup duvara yaslandı.

Rahatsızlanmasından korkarak "İyi misiniz?" diye sordum.

"Sizinle konuşmak istiyorum." Başını indirip Thomas'a baktı. "Onun önünde olmaz, anlarsınız ya."

Derwent başıyla tamam işareti yaptı ve peşinden Thomas'ı sürükleyerek asansöre doğru gitmeye başladı. Küçük çocuk onunla arabaları hakkında çene çalıyordu, hiçbir gerginlikten haberi yoktu. Bayan Moore onların gözden kaybolmasına kadar bekledi.

"Size Mark'ı sormak istedim. Onu gördünüz. Nasıl görünüyordu?"

Bu şartlar altında sorulabilecek garip bir soruydu, cevap vermekte zorlandım. "Ben bilmiyorum. Normal. Daha önce onu hiç görmedim."

“Asabi gibi mi görünüyordu? Kızgın mıydı?”

“Evet. Her ikisi de.” Bütün samimiyetimle “Ama kim olsa öyle olurdu. Komiser Derwent onu duvara yapıştırdı.” diye ekledim.

“*Zavallı Mark.*” Bu laflar dudaklarından dökülüvermişti. Başını kaldırıp suçluluk duygusuyla, bana baktı. “Bunu söylemenin garip olduğunu biliyorum. Ama onu severdim ve onun için üzülmekten kendimi alamıyorum.”

“Melissa onun kendisini incittiğini söylese bile mi?”

“Ah, elbette bütün bunlar çok kötü. Nereye gittiğini söylemeden alıp başını gittiğinde yıkılmışımdı. Bu onun kesinlikle çaresiz kaldığının farkına varmamı sağladı. Keşke bana Mark’tan bahsettiğinde ona inansaydım, gerçekten. Ona yardım edebilirdim.” Sanki bu lafın ardından gelecek sözü tutmaya çalışıyormuş gibi parmaklarının ucuyla dudaklarına bastırdı ama laflar yine de yolunu bulup dudaklarından döküldü. “Şimdi bile bunu aklımda canlandıramıyorum. Melissa’nın onun yaptığını söylediği şeyleri. O çok *iyi* biri.”

“Tacizciler böyle olabilir. Çok çekici olabilirler.” Onunla uzlaşacak değildim. “Bunlar hepsinin içinde en tehlikeli olanları. İnsanları ustalıklı kandırmakta iyidirler ve kaybetmeyi sevmezler.”

“Ama Mark, herkesten başkadır. O çok iyi bir koca ve babaydı. Oğlunu görmesine izin vermemek acımasızlık gibi geliyor. Eğer birisi üç yaşındayken Melissa’yı benden alıp götürseydi, onu geri almak için çıplak ellerimle cinayet işlerdim. Onun Melissa’ya kızgın olmasını neredeyse haklı göreceğim.”

“Melissa onu terk etmeden çok önce adam ona şiddet uyguluyordu. *Bu yüzden* onu terk etti.” Bayan Moore’un mantık hatası iyice canımı sıkmaya başlamıştı. Zihnimde Mark Pell’le bir buluşma ayarlayışını hayal edebiliyordum. Adamın oğlunu görmesi, hatta onunla konuşması, için halka açık bir yer buluşunu gözümde

canlandırabiliyordum. “Bu soruşturmada Mark’ı bir şüpheli olarak göz önünde bulundurmak zorundayız, bu yüzden Melissa’dan uzak durması gerekiyor. Ama yangınla ya da kızınızın şu anda katlandığı yaralarla hiçbir ilgisi olmasa bile, yıllarca ona acımasızca davrandı. Melissa’nın nelere dayanmak zorunda kaldığını biliyorsunuz. Onu duygusal ve fiziksel olarak taciz etti. Onu arkadaşlarından ayırdı ve gittiği her yeri, yaptığı her şeyi kontrol etti. Melissa ondan korkuyorsa bunun bir sebebi var.”

“Thomas babasını özlüyor.” dedi sessizce. “Bunu biliyorum. Babasını çok seviyor.”

Derin bir nefes aldım. “Sanırım Mark ve onun oğluyla ilişkisi hakkında endişelenmekle çok ilgilisiniz ama önceliğiniz kızınız, onun güvenliği ve çocuğunun iyiliği olmalı.”

Bayan Moore aniden gözlerini birkaç kez kırıştırdı, sesimdeki kınama belirtisi ona koymuştu. “Kızımı tanımıyorsunuz. Çok ikna edicidir, elbette öyledir. Ve etkileyici. Ama şey, biraz kendini acındıran biridir.”

Öfkeden içim yanıyor olmasına rağmen sakin, makul ve duygusuz bir sesle konuşmaya çalışarak “Onun abarttığını sanıyorsunuz.” dedim.

“Kızımı içtenlikle seviyorum ama nasıl biri olduğunu biliyorum. Onu ben büyüttüm. Her bir çürük kırık bir kemikti. Her sıyrık hayati tehlikesi olan bir yaraydı. Sebebi beyin tümörü olmayan bir baş ağrısı hiç olmadı.”

“Abartma eğilimi olsun ya da olmasın, yaralarına ait tıbbi kayıtlar var. Kanıt var. Kızınızın sözüne güvenmeye mecbur değilsiniz.” *Bu karşın güvenmeniz gerekir...*

Bayan Moore başını yere eğdi ve kabul eden bir tavırla başını salladı. “Bunu düşünmemem gerekir. Sadece Melissa’nın benden istediğini yapmam lazım.”

“Sanırım en iyisi bu olur. Biliyorsunuz, artık Mark onların nerede olduğunu farkında, durum farklı. Aile mahkemelerinden Thomas’ı görme izni çıkartabilir. Gözetim ve ziyaret hakkına karar verebilirler. Mahkemeler babadan yana tavır aldıklarına dair pek de iyi bir şöhrete sahip olmayabilirler ama çocuk için en iyisini yapmaya çalışacaklardır.”

Yeniden evet anlamında başını salladı ama gözlerime bakmaktan kaçındı.

“Bayan Moore, lütfen Mark Pell’le irtibata geçmeyin. Ona nerede olduğunuzu ya da nerede kaldığınızı söylemeyin. Eğer o sizinle temas kurmayı başarsa, soruları size zararsız gibi gelse bile ona Thomas hakkında hiçbir şey söylemeyin. İş şansla bırakamazsınız.”

“Ne dediğinizi anlıyorum.” Bakışlarını boş koridora çevirdi. “Diğerlerine yetişsek iyi olur. Bensiz gitmelerini istemiyorum.”

Asansörün yanında bekliyorlardı. Biz görünür görünmez, Thomas çağırmak için düğmeye bastı.

“İyi becerdin.” dedi Derwent. Bayan Moore’un ne istediğini kestirebilmek için kısa bir an bana baktı. Hafifçe olmaz anlamında başımı salladım. *Sonra*.

Lobide, Bayan Moore’a döndüm. “Sizce arabaya binmeden önce Thomas’ın tuvalete gitmesi iyi bir fikir olmaz mıydı? Trafikğin kötü olması durumuna karşı?”

“Ah, evet, gitmesi gerekir. Kesinlikle.”

Çocuk itiraz etti. “İhtiyacım yok.”

“Saçmalama, Thomas.” Kadının sesinde hoşuma gitmeyen bir kızgınlık vardı: Bir konuda gergindi. Birbiriyle savaşıyor bağlilık duyguları. Birbiriyle bağdaşmayan zorunluluklar. Mark Pell’in çoktan onunla irtibat kurduğuna dair bahse girebilirdim. İçimden

kadının telefonunu alıp gitmek geliyordu. Ya da, neden olmasın, Thomas'ı alıp gitmek.

Derwent Başını indirip Thomas'a baktı. "Devam et, dostum. Sana söyleneni yap. Sağlama almak sonradan üzmekten daha iyidir."

Çocuk hâlâ bunu yapmakta isteksizdi ama büyükannesinin elinden tutarak gitti. Ben de gidip onlar kullanmadan önce tuvaleti kontrol ettim, Pell kapının arkasında pusuya yatmıştır diye paranoya yapmıştım. Dışarı çıktığımda aceleyle lobiyi geçip Derwent'ın yanına gittim. Yüzümdeki bakışı görünce suratını astı.

"Ne oldu?"

"Günün kalanında izin almalısın."

"Ne? Neden?"

"Bir gözünü Thomas'ın üzerinde tutman gerekiyor. Sanırım Melissa'nın annesi Mark Pell'le konuşuyor."

Sessizce küfür etti. "Neden böyle aptalca bir şey yapsın ki?"

"İnsanların iyiliğini istiyor."

"Ama..."

"Kendini acındıran ve muhtemelen abartan kızı hariç."

Derwent'm yüzü karardı. "Tanrı aşkına."

"Biliyorum. Onu dert etmemeye çalış. Ben sadece nerede olduğunu ve Thomas'ı nerede bulacağını Mark Pell'e söylememe konusunda ona güvenemeyeceğimizi düşünüyorum."

"Çoktan bunu yapmış olabilir."

Hayır diye başımı salladım. "Adam hastanenin etrafında dolaanıyordu çünkü başka nereye gideceğini bilmiyordu. Thomas'ı görmek istedi, hatırladın mı? Ve Melissa'yı ama onun yukarda güvende olduğunu biliyoruz."

11. Köt

“Yani sence yeniden Bayan Moore’a mı dönecek?”

“Ben olsam öyle yapardım. Eğer çocuğu alabilirse, Melissa’nın onunla birlikte geri dönmesini sağlayabilir. Bu ona çok pahalıya mal olsa bile kadın onu asla babasıyla bırakmaz.”

Derwent bunu onaylayarak başını salladı. “İyi bir rehine elde ederdi.”

“Eğer dairede olursan çocuğa göz kulak olabilirsin. Melissa yarın çıkacak. O zaman senden devralabilir.”

“Pekâlâ.” Her an çıkabileceklerini bildiğinden tuvaletin kapısını gözlüyordu. “Burt’e karşı beni idare etmek zorunda kalacaksın. Armstrong’un ölümünü soruşturmak yerine çocuğu dert etmemi asla kabul etmez.”

“Ona ne söylemem gerekiyor?”

Hiç olmadığı kadar asabi bir şekilde “Bilmiyorum.” dedi. “Ona başımın ağrıdığını söyle. Seninleymişim gibi davran. Fark eder mi? Yalan söyle.”

Söylemesi yapmaktan kolaydı. “Benim başımı belaya sokma.” diye onu uyardım. “Ona ne diyeceğimi sana söyleyeceğim ve sen de arkamda duracaksın. Senin için yalan söylediğimi öğrenirse ikimizi birden cezalandırır.”

Tamam anlamında başını salladı. “Günün kalanında ne yapacaksın?”

“Mark Pell ve perşembe öğleden sonra nerede olduğu hakkında daha fazla bir şeyler bulabilir miyim diye bakacağım. Hangi arabayı kullandığını da bilmek istiyorum, böylece senin evin civarında arabaya karşı gözünü dört açabilirsin.”

“İyi kız.” Doğruldu. “Geri dönüyorlar.”

“Tamam.”

Derwent geniş bir sırtımayla Bayan Moore ve Thomas’a otoparka doğru yol gösterirken “Yola koyulalım.” dedi.

“Bayan Moore beni görebilmek için arkasına döndü. “Sen de gelmiyor musun?”

“Burada birkaç sorgu daha yapmam gerekiyor.” dedim ve bunda da ciddiydim; Genç Kevin’ı lobinin köşesinde oturmuş boş gözlerle bir grip aşısı posterine bakarken görünceye kadar Bayan Hearn’ü tamamen unutmuştum. “Komiser Derwent size göz kulak olur.”

“Ya.” Bayan Moore ona pek de bundan emin olmadığını gösteren bir bakış attı. Derwent elini kadının beline koyup hafifçe onu gitmesi gereken yöne doğru itti. Bu ittiği kişi ben olmadığımı hoşuma giden bir teknikti. Saygılı bir davranış olmayabilirdi ama kesinlikle etkiliydi.

Asansörlerin olduğu yere geri dönüp düğmeye bastım. Asansör çabucak geldi, içeri adımımı attım ama arkamdan gelen boğuk bir sesle durdum.

“Asansörü tut. Bir saniye bekle.”

Buna razı olup Debbie Bellew aradan geçsin diye kapıları açık tuttum. Kadının elbiselerindeki, nefesindeki sigara kokusunu alabiliyordum. Daha önce hemşirenin söylediklerine bakılacak olursa, bir molaya ihtiyaç duyduğu için kadını suçlayamazdım. Bitkindi, gözleri içeri çökmüştü. Bana bakmadı.

“Bayan Bellew.”

Birden yerinden sıçradı. “Ne, kim?”

“Ben Maeve Kerrigan. Bir polis memuruyum. Sizinle daha önce konuştum.”

“Ya.” Akli adamakıllı karışmış görünüyordu. “Ne istiyorsun?”

Debbie’ye Valium verildiği hakkında hemşirenin söylediklerini hatırlayıp, Carl hakkında ona sorular sormanın ne yeri ne de zamanı olmadığına karar verdim. “Sadece merhaba diyordum. Becky nasıl?”

11. Kat

Olumsuz anlamda başını salladı, ne demek istediğini anlayabiliyordum. Asansör ikinci katta sarsılarak durdu ve yürütecisiyle yalpalayarak ilerleyen bir kadın bindi. Kapılar kapandığında, Debbie bana baktı.

“Ne istiyorsun?” Öncekiyle aynı soruydu. Tehditkâr görünmeye çalıştım.

“Hiç. Sadece yangının diğer kurbanlarından birini kontrol ediyordum. Bayan Hearn.” Debbie Bellew’u asansörde yalnız başına bırakmaktansa yoğun bakımdan aşağı inmeye karar vermiştim.

Omuzlarını silkti, ismi tanıdığına dair hiçbir belirti yoktu.

“Yaşlıca bir bayandı, sizin katta oturuyordu. Daire 104.”

Debbie solgun bir sesle, “Onu hiç fark etmedim.” dedi.

“O sizi fark etmiş.” Debbie gözlerini bana dikince kendimi açıklama yapmak zorunda hissettim. “Kapısında güvenlik kamerası vardı. Gelip giden herkesi izliyordu.”

“Ah. Tamam.”

“Ama kalp krizi geçirmiş.”

“Ya.”

“Bu yüzden onu kontrol etmek istedim.”

Bayan Hearn’ün sağlığının ve iyi durumda olmasının Debbie Bellew’a hiçbir anlam ifade etmediğini açıkça görüyordum, zaten neden umurunda olsundu ki? Kadın tamamen kendi şahsi felaketine gömülmüştü. Mesleğimin gerçekleri üzerinde ilk defa düşünmüyordum, ben farkına varana kadar işleri yoluna koymak için iş isten geçiyordu. Becky’nin yaralanmasından sorumlu kişi ya da kişileri yakalamanın Becky’e ya da annesine bir yararı olmayacaktı. Özünde, yaptığım şeylerin bununla bir ilgisi yoktu.

Altıncı kata ulaştık, Debbie uyurgezer gibi asansörden inip bir hoşça kal bile demeden yürüyüp gitti.

Bölüm 24

Chris Pettifer ve Mal Upton tamamen canlarından bezmiş gibi görünerek iş yerine geldiklerinde, Melisa Pell'in aile içi şiddet şikâyetiyle ilgilenen polis memurunun aramasını bekliyordum. Onlara el salladım. "Eğlenceli bir gezinti miydi?"

Pettifer yürüyerek yanımdan geçerken, "Zaman kaybıydı." diye homurdandı.

"Biliyorum."

Durdu. "Nasıl?"

"Mark Pell'le görüşmeye gittiniz, değil mi? Ama o Londra'daydı. Onu hastanede gördük."

"O olduğuna emin misin?" diye Mal sordu. "Belki de ona benzeyen biriydi."

"Kimliğini kontrol ettim." Onlara olanları ve Derwent'ın adamı hastaneden, Melissa'dan ve oğlundan uzak durması konusunda uyarmasını anlattım.

"Günleri karıştırma konusunda doğruyu söylüyor olma ihtimali var mı?" diye Mal sordu. Kendisi iyi huyluydu, polis teşkilatında geçirdiği zamana karşı geri kalanımızın yanımda bir kalkan gibi taşıdığımız insan doğası hakkındaki alaycılığı edinememişti.

11. Kat

“Bugün cumartesi.” diye üsteledi. “Belki de bugün yerine pazar-tesi onu görmeye geleceğimizi sanıyordu.”

Pettiifer homurdandı. “Hiç ihtimal yok.” Kendini iskemlesine attı ve bilgisayarının faresini dürtükledi. Ekran aydınlandı, bir an gözlerini ekrana dikti, ardından gürlledi. “Ah *kahretsin*.”

“Sorun ne?” Mal onun omuzunun üzerinden bakmak için geldi ve anında gülmeye başladı.

“Ne oldu?” Görmeye çalışıyordum.

“Kendimi sisteme girmiş halde bıraktım. Bazı süzme geri zekâlılar bilgisayarındaki işletim dilini değiştirmiş.”

Moralimin yükseldiğini hissederek kendimi masamdan geriye doğru attım. “Neye çevirmişler?”

“Hiç bilmiyorum. Harflerin üzerinde küçük daireler olanı hangisiydi?”

“Norveççe?”

“Belki. Peki, şimdi ne yapmam lazım?”

Mal pek başarılı olamasa da bundan keyif aldığını saklamaya çalışıyordu. “Eski haline getirecek misin?”

“Ekran İngilizceyken bile bunu yapmayı bilmiyorum.” Pettiifer olumsuz anlamda başım salladı, öfkeden köpürüyordu. “Bunu yapan pisliği bulduğumda, kolunu bacağını gövdesinden ayırıp onu parçalayacağım.”

“Daha kötüsü de olabilirdi. Ekipteki herkese senin hesabından e-posta yollayabilirlerdi.” Monitörümün arkasına saklanıp Pettiifer’in jetonunun düşmesini bekleyerek salimen masama döndüm.

Mal kendi e-postalarını açar açmaz o e-postayı aldı. Keyifle homurdandı. “Vay canına, Chris. Bunu bana söyleyebilirdin.”

“Ne? Ne oldu?” Pettiifer yıldırım gibi odayı geçip iletiyi yüksek sesle okudu. “Değerli arkadaşlar, yeni yılda cinsiyet deği-

şikliği ameliyatı yaptıracığım. Bundan sonra bana Lisa demenizi istiyorum.’ Bu saçmalığa inanmıyorum.”

“Ekibin arkanda olacağına yüzde yüz eminim, Lisa.” dedim. “Bu aslında hiç kimse için bir sürpriz olmadı.”

“Kendi adına konuş” diye Mal karşı çıktı. “Bugün saatlerce arabadaydık ve bu konuda tek kelime bile etmedi.”

“Gülmeyi kes ve bana bunu kimin yaptığını söyle.”

“Bilmiyorum.” dedim ve Pettifer ters ters bana bakarken ezilip büzüldüm. “Gerçekten bilmiyorum. E-posta sabah gönderilmiş, ben mesaide yoktum.”

“Kim vardı?”

“Sana bunu da söyleyemem. Burada değildim.” diye ona hatırlattım. Ama Derwent buradaydı ve bu şaka kesinlikle onun espri anlayışına uyuyordu. Bundan bahsedeceğimi sanmıyordum. “Galiba başka kimlere gönderildiğini kontrol etmen gerekiyor.” Mesela bütün teşkilattaki en yüksek rütbeli memur olan Başkent Emniyet Müdürü’nü.

Pettifer’in öfkeden uluması muhtemelen Londra’nın her köşesinden duyulmuştu.

Çalan telefonumu kaptım, birazdan başlayacak konuşmalardan beni kurtaracak bir mazeret için çıktığı için rahatlamıştım.

“Maeve Kerrigan.”

“Ben Karen Samuels. Benimle Melissa Pell hakkında konuşmak istemiştiniz.” Kadının sesi orta yaşlı biriymiş ve tereddüt ediyormuş gibi geliyordu.

Kendimi toparladım, Pettifer’in yarattığı sıkıntıları unutmuşum. “Bana geri dönüş yaptığınız için teşekkürler. Geçen yıl Mark ve Melissa Pell’in ailevi sorunları için görevlendirilmişsiniz, bu doğru mu?”

11. Kat

“Evet. Sizinkilerle bu konuyu zaten konuştum.” Bu onun sesindeki ilk savunmacı belirtiydi.

“Biliyorum. Ben sadece birkaç şeyi kontrol etmek istedim.” Raporda, aile içi şiddet olaylarında sormak zorunda olduğumuz sayfalar dolusu soru önümde duruyordu.

Mevcut olay bir yaralanmayla sonuçlandı mı?

Çok korktunuz mu?

Neyden korktunuz? Yaralanmaktan mı yoksa şiddetten mi daha çok korktunuz?

Tacizler gittikçe sıklaşıyor mu?

Olduğunda, gittikçe kötü bir hal mi alıyor?

Hiç boğazınızı sıkma, nefes almanızı engelleme, boğma ya da suda boğma teşebbüsünde bulundu mu?

Size kendinizi kötü hissettiren cinsel içerikli şeyler söylüyor mu ya da size veya başkasına fiziksel olarak zarar veriyor mu?

Melissa'nın cevapları aynı şeyler etrafında dönüp duruyordu: Evet, yaralanmıştı. Evet, korkuyordu. Hayır, taciz sıklıkla olmuyordu. Hayır, onu hiç boğmamıştı. Zihnimde canlanan kontrol altında tutulan, ikna edilen, korkutulan biriydi ama bütün bunlar sınırlar dâhilindeydi. Ve bu beni başka her şeyden daha fazla korkuttu. Mark Pell o nadir türdendi: Ne zaman duracağını bilen suçlulardandı. Sınırı aşmamıştı. Kendi heyecanına kapılmamıştı. Zıvanadan çıkmamıştı.

Basitçe karısına ondan korkmayı ve yardıma ihtiyaç duyduğunda hiç kimsenin ona inanmayacağını öğretmişti.

“Melissa sizinle çok uyumlu çalışmış gibi görünüyor.”

“Öyleydi.”

“Ama Mark Pell hiçbir şeyle itham edilmemiş. Mahkemeye gitmemiş.”

Derin bir iç çekiş geldi. “Onu evden çıkartıp gözetim altına aldık ama ona karşı soruşturma açılmamasına karar verildi.”

“Karar verildi.” diye tekrarladım. “Kim karar verdi?”

“Amirim. Mark’ı çok iyi tanıyor. Arkadaşlar.” Sesinde dünya kadar kınama, herkesin birbirini tanıdığı küçük bir kasabada çalışmanın bıkkınlığı ve hayal kırıklığı vardı. “Bay Pell’le karısının yaraları arasında bir bağlantı olmadığını hissetti. Özellikle de kadının zihinsel sorunlarının geçmişine bakınca...”

“Ne sorunları?”

“Bir intihar girişimi.”

“Ciddi bir şey mi?”

“Şey, başarılı olamadı, bu yüzden siz de benim kadar tahmin edebilirsiniz. Ama denedi. Bir gece kendini bir köprüden atmakla tehdit etti ve meslektaşlarımdan ikisi tarafından konuşularak vazgeçirildi.”

“Ne zaman? Yakın zamanda mı?”

“Hayır, dört yıl evvel. Küçük oğlu olmadan önce.”

Hesap yapıyordum. “O sırada hamile miydi?”

“Evet. Çoktan bunalım teşhisi konulmuştu. Pratisyen hekimi tıbbi geçmişinden dolayı durumunu yüksek riskli hamilelik olarak değerlendirdi. Görünüşe göre hormonlar hamile olduğunuzda bunalımı daha da kötüleştirebiliyor. Bunu hiç duymamıştım. Doğumdan sonra endişelenilmesi gerektiğini sanıyordum.”

“Neden kendini öldürmek istediğini söyledi mi?”

“Hayır. Ama bir süre yerel hastanede kaldı. Bu laf olsun diyeydi, anlarsınız, çünkü hamile olduğundan ilaç tedavisi kabul etmedi ve onun için mevcut pek fazla imkânları da yoktu.”

“Peki ne oldu? Onu bir süre tutup ardından gitmesine izin mi verdiler?”

11. Kat

“Benim anladığım bu, evet. Hamileliğinin kalanında çok iyi bir bakım ve destek aldı. Arada sırada onu kasabada dolaşırken görürdüm. Eskiden onunla küçük oğlan hakkına konuşurdum. Onun çok sevecen bir bayan olduğunu düşünüyordum.”

“Size hiç kocasından tekrar şikâyetle bulundu mu?”

“Açıķça değil.” Duraksadı. “Olanlardan sonra bize gerçekten güvenmiyordu.”

“Kendi sosyal hizmetler memuru ona inandı.”

“Evet, biliyorum.”

“Siz inandınız mı?”

Daha uzun bir duraksama oldu. “Bay Pell çok ikna edici. Ama bu konuda çekincelerim var, diyeyim.”

“Kaçtığında şaşırđınız mı?”

“Hiç şaşırmadım.” Bunu kesin, kendine güvenli ve hiç kuşku duymadan söyledi.

Telefonun kablosuyla oynuyordum. “Bakın, gayriresmî olarak konuşuyorum... Mark Pell hakkında endişelenmeli miyim?”

“Ne şekilde?”

“Londra’da. Onu hastanede gördüm. Sizce Melissa için bir tehdit teşkil edebilir mi?”

“Ona bir saniye bile güvenmezdim.” Kadın kesin konuşmuştu.

“Sizce yüksek katlı apartmandaki yangını o başlatmış olabilir miydi?”

“Bir şey diyemem.” Hiç yardımcı olmayan bir cevaptı, sessiz kalmayı sürdürerek onun konuşmasını bekledim. “Bu büyük bir sıçrama, değil mi? Biraz aile içi şiddet bir şeydir ama kundaklama büyük çaplı bir şeydir, değil mi? Bunu bilemem. Ve bu ihtiyatsızlık olur. O ihtiyatsız biri değil. Eğer Bayan Pell’i bul-

duysa, neden sadece onu kendisine dönmesi için korkutmadığını bilmiyorum.”

Bu güzel bir noktaydı. “Tamam. Bu yolla intikam almayı düşündüyse apartmandaki yangını başlatması için birini görevlendirmiş olabilir mi? Sizin bulunduğunuz bölgede biraz para için bu tür bir şeyi yapabilecek bir var mı?”

Bunun üzerinde düşündü. “Aklıma bir iki kişi geliyor, evet. Onların bilgilerini ister misiniz?”

“Evet, lütfen. Ve eğer bana Bay Pell’in genellikle hangi arabayı kullandığını söylerseniz, bunun da yardımı olurdu.”

Bilgileri not edip ona teşekkür ettim. “Çok yardımcı oldunuz.”

“Melissa’ya en iyi dileklerimi iletebilir misiniz? Ve Küçük Thomas’a.”

“İleteceğim.”

“Keşke onlara yardım edebilmiş olsaydık.”

“Bu her zaman mümkün olmuyor, değil mi?”

“Neden burada olduğumuzu düşündürüyor.” Telefonu kapattı, kısa bir an hattaki sessizliği dinledim. Karşılaştığım mesleğinde hayal kırıklığına uğramış, parçaları toplamaktan, başlamadan önce sorunu durdurmasına izin verilmemesinden bıkmış ilk polis memuru değildi. Telefonu bırakıp ulusal polis bilgi sisteminde yeni hedeflerime baktım. Karen Samuels’in belirttiği adamların kesinlikle uzun bir suç kaydı vardı. Onların bilgilerini kendi dünyasına dalmış, kulaklıkları takılı halde pür dikkat bilgisayar ekranını izlerken dudakları kıpırdayan, Colin Vale’e gönderdim.

“Hey!” Kolunu dürtükleyince yerinden sıçradı, ardından görüntüyü dondurup sonra da kulaklıklarını çıkarttı.

“Burada olmanın sebebi buysa, güvenlik kamera sisteminde bugün pek ilerleme kaydedemedim.”

11. Kat

Lafı dolandırmadan, “Bence öncelikli bir şey değil.” dedim. “Kundaklama şüphelileri hakkında.”

“Ya...” Yüzü parladı. “Benim için elinde ne var?”

“İki aday. E-postam kontrol et.”

Yüzünü ekşiterek kalın boyunlu, dazlak kafalı bir adamın resminin belirdiği ekranına baktı. “Hmm. Ona benzeyen biri yok. Diğerine bakalım.”

İkinci sabıkalının resmi daha zayıf yapılı, uyuşturucu almış birinin ölü gibi bakan gözlerine sahip bir adamdı.

“Belki.” Colin yanındaki fotoğraf kâğıtlarına alınmış bilgisayar çıktılarını karıştırdı. “Bu adam.”

Bir göz attım. Koyu renk mont ve kot pantolon giyen bir adamın Murchison Apartmanına girerken otoparkın karşı tarafından çekilmiş bir resmiydi. Kamera açısı adamı arkadan gösteriyordu ama başını hafifçe çevirdiğinden soluk tenini ve koyu kaşlarını görebiliyordunuz. İkinci resimdeki adam olmadığını söylemek için hiçbir neden yoktu ama emin olacak kadar belirgin bir şey de yoktu.

“Elindekilerin en iyisi bu mu?”

“Otoparktan, evet. Ama elimde Murchison Apartmanı’nın sekizinci katından resimler de var.”

“Melissa Pell?”

“Kesilikle.”

“Saldırıya uğradığını görebiliyor musun?”

“Ah evet...” dedi Colin bir tomar resmi elime verirken, “Işıklandırma bir felaket.” diye uyardı. “Ama eğer benim için iyi bir şüpheli bulursan bunları biraz daha netleştirebiliriz. Eşkâli ortaya çıkartmak için yüz haritası üzerine uzman birini getirebiliriz.”

Resimleri çeviriyordum. Sayfaları hızla çevrildiğinde film oynarmış gibi görünen türden kitaplara benziyordu, bir suç gözlerimin önünde meydana geliyordu. Boş bir koridor. Kapı açılıyor. Melissa arkadan itilip dizlerinin üzerine düşerek yere kapaklanıyordu. Onu bir siluet takip ediyor, saçlarından yakalayıp kafasını yere vuruyordu. Tepesinde dikilip kadının başı yerdeyken ona bakıyor, ardından koşarak kaçıyor.

“Açı pek iyi değil, değil mi?” Kamera çok yüksekteydi, onlara tepeden bakıyordu, bu yüzden eşkâlleri çok daha az görünüyordu. Merceğin balıkgözü etkisinin bir faydası yoktu, görüntülerini daha da bozuyordu. Adamın vücut yapısını kestirmek güçtü: Melissa’yla karşılaştırıldığında adam otoparktaki görüntüden daha iri görünüyordu.

“Onu tanıdın mı?” diye Colin sordu.

“Hayır.” Yüzüne indirilmiş kırmızı beysbol kepi giyiyordu ve bulanık görüntü bana adamın tanıdığım biri olup olmadığını anlamama yetecek kadar detay vermiyordu. Melissa onun önünde yerde yatarken kadının tepesinde durup baktığı görüntüye döndüm. “Ağzına mı dokunuyor?”

“Öyle görünüyor.”

“Ve sonra da kapı koluna.”

“DNA?”

“Ben olsam öyle umut ederdim.” Listeyi Colin’e uzattım. “İşte sana muhtemel şüphelilere ait bazı araçların bilgileri. Markaları, modelleri, plaka numaraları. güvenlik kamera sisteminde ve plaka tanıma sisteminde kontrol etmeye değer.”

“Harika!” Başkası olsa bunu alaya alırdı. Colin’se gerçekten mutlu olmuştu. “Hemen bunların üstünde çalışmaya koyuluyorum.”

11. Kat

Muhtemelen, sekizinci kattaki kapı kolundan numune almayı aklına koyacağım bilerek Kev'i arayıp mesaj bıraktım. Emin olmaktan zarar gelmezdi. Telefonu kapatıp döndüğümde şaşkınlıktan küfür etmemek için kendimi zor tuttum. Una Burt masamın yanında duruyordu.

"Seninle biraz konuşmak istiyorum." Kendi odasına doğru sert adımlarla ilerledi. Onun peşinden giderken Mal Upton'la göz göze geldim. Boğazını temizliyormuş gibi yaparak gülmemeye çalışıyordu. Tam ona yüzümü asarken Burt dönüp bana baktı. "Derwent nerede?"

"Carl Bellew'un izini bulmaya çalışıyor, daire 101'deki baba." Bu teknik olarak doğrudu. Zaten, onun yapacağı işlerin listesinde vardı. "Hâlâ Bellew'un kendi dairesinden yürüttüğü yasa dışı bir işle ilgisi olup olmadığını ortaya çıkartmaya çalışıyoruz."

Yüzünü astı, masasının üzerindeki bir kalemle oynuyordu. "Bellew'un izini sürmek neden zor? Adresi elinizde yok mu?"

"Hastaneye söylediğine göre, kardeşiyle yaşıyor. Ama karısı ya da baldızıyla gerçekten konuşmamız gerekiyor. İkimiz de erkek kardeşlerin bize bir şey söylemek için annelerinden son derece korktuklarını düşünüyoruz."

"Tamam. Bugün başka ne yapıyorsun?"

Gözlerimi kırptırdım, onunla muhtemelen paylaşamayacağım bilgileri ayıklamaya çalışıyordum, bu da pratikte sahip olduğum bütün bilgiler demekti. "Şey... Arabayı tahrip eden her kimse onu buluyorum. Ve az önce Melissa Pell'in aile içi şiddet şikâyetiyle ilgilenen polis memuruyla konuşuyordum."

"Neden?"

"Sadece Mal ve Chris Pettifer'e yardım ediyorum."

“Senin yapacak yeterince işin yok mu?”

“Bugün şu anda Londra’da bulunan Mark Pell’le görüşmek için Lincolnshire’a boş yere gidip geldiler. Hâlâ hastanede polis bulundurmanız iyi oldu, çünkü bu adamın bugün Melissa’yı korkutamamasının tek nedeniydi.”

“Bu da bir şeydir, sanırım.” Masasına oturdu, bitkin görünüyordu. Yüzü, özellikle de gözlerinin etrafında, şişmişti. Yanaklarında hiç renk yoktu. “Hastanede halen kaç hasta var?”

“Üç. Melissa, ama o yarın taburcu oluyor. Becky hâlâ yoğun bakımda ve durumu iyi görünmüyor.”

Burt gözlerini ovuşturdu. “Başka kim?”

“Bayan Hearn, daire 104’teki çok faydalı bir tanık. Maalesef kalp krizi geçirdi.”

“Kötü bir kriz mi?”

Evet anlamında başımı salladım.

“Armstrong’un kız arkadaşının kimliğini tespit etmekte bize yardımcı olabilecek mi?”

“Buna şaşardım. Doktorlarından biriyle konuşmayı başardım ama pek fazla bir şey öğrenemedim. Kadının öngörülebilir bir zamanda hastaneden ayrılacağını pek düşünmüyor gibi görünmüyordu.”

“Kahretsin. Ona göz kulak olması için kalıcı olarak bir polis memuru veremem.”

Çekinerek, “Buna gerek var mı?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Emin olamıyorum.” Burt yeniden gözlerini kapatarak burnunun kemerini sıktı. “Yanlış bir karar vermek istemiyorum. Ona bir zarar gelmesini istemiyorum. Sanırım daha fazla zarar demeliydim.”

“Bize verebileceğini verdi.”

11. Kat

“Ama yangını her kim başlattıysa bunu bilmiyor. Eğer onun değerli bir tanık olduğunu düşünürlerse, tehlikede olabilir.”

Una Burt’ün yaşlı kadına sadece diğer potansiyel kurbanlara verdiği kadar değer verdiği kafama dank etti.

“İlerleme kat ediyoruz.” dedim.

“Lafta.”

“Colin’de bazı görüntüler var.”

“Onları gördüm.” Koltuğunda kaydı. “Armstrong konusunda neredeyiz?”

“Şey...” Onun zaten bilmediği bir şeyler bulmaya çalıştım. “Hâlâ kız arkadaşının izini bulmaya çalışıyoruz.”

“Eğer sen ve Derwent diğer soruşturmalarla zaman harcamak yerine öncelikli olarak bunu ele alırsanız çok iyi olurdu.”

“Bizim için öncelikli.”

“O halde öyle davranmanızı istiyorum.” Kısa bir süre durdu. “Amirlerden Armstrong konusunda bir sürü can sıkıcı baskıyla karşılaşıyorum. Bir sonuca ulaşmam gerekiyor.”

“Elde edeceğiz.”

“İyimserliğine hayranım.” Arkasına yaslandı. Neredeyse kendi kendine, “Eğer Derwent’ın fiilen aleyhime çalıştığını hissediyor olmasaydım işler çok daha kolay olurdu.”

Hemen, “Öyle yapmıyor.” dedim.

“Canının istediği zaman istediğini yapıyor. Sorumsuz ve güvenilmez. Ve benim altımı oyuyor.”

Bunların hiçbirisini inkâr edilemezdi. İçimi çektim. “İdare etmesi en kolay kişi olmadığını biliyorum ama o iyi bir polis memuru. Godley’nin onu ekipte istemesinin sebebi de buydu.”

“Ve onu burada tutan şey de bu.”

Bu ve Una Burt'ün vekâleten idare etmesi, ekipte kimin kalıp kimin gideceğine karar verme yetkisine sahip olmamasıydı. Bunu belirteceğimi sanmıyordum.

Burt yine aynı şeyi söyledi. “Kıdemli bir memurdan, bir komiserden, emirlere uyabilmesini beklemenin mantıksız bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Hayır, değil.”

“Ve ekibimin profesyonel bir tavır sergilemesini istemenin mantıksız olduğunu da sanmıyorum.”

Ne söylememi istediğine emin olamayarak gözlerimi ona dikip baktım.

“Herkesin Charlie’yi özlediğini biliyorum. Onun gibi olmadığımı biliyorum.” *Charlie*. Onun Emniyet Amiri Godley’nin adını bu şekilde anması daima kulağımı tırmalıyordu.

Zayıf ve ikna edici olmayan bir sesle, “İyi iş çıkartıyorsunuz.” dedim.

Rahatsız edici bir ses tonuyla cevap hemen geldi. “Biliyorum. Ama bir sonuç alamazsak bunun bir önemi yok.”

“Elimizden geleni yapıyoruz.” dedim. “Derwent bile. Eğer ukalaca fikirlerini bir kenara bırakırsanız, herkesten çok çalışıyor.”

“Onu böylesine can sıkıcı yapan şey de tam olarak bu.” Çirkin suratında alaycı bir parıltı vardı. “Teşekkürler, Maeve. Şimdi git ve bana Armstrong hakkında bir şeyler bul.”

Derwent’ın düşmanca tavırlarını neden başkomisere kabul ettirmeye çalıştığımı merak ederek Una Burt’ün ofisinden ayrıldım. Balyoz gibi yıkıp döküyordu ama benim diyen her erkekten çok daha sertti ve mesleğe kendini çok daha fazla adamıştı. Tam bir kararlılıkla rütbelerini almıştı. Aklım varsa, hoşlanılmak ya da çevre tarafından yargılanmak konusunda endişelenmek yerine

11. Kat

Una Burt gibi olmaya çalışırdım. Başımı aşağıda tutar, çok çalışır ve genellikle bende olduğunu kabul etmediğim hırsı serbest bırakırdım.

Ama Una Burt'ün bulunduğu yere gelmek için bütün katlandıklarını düşündüm. Zirveye giden yolculuğundaki sürekli devam eden bütün o fedakârlıkları... Bende bu fedakârlık var mıydı, bundan emin değildim.

Bölüm 25

Pazar sabahı boş, lüks bir dairede uyandım. Melissa Pell'in annesinin bir dakika bile kendi başına kalmaması endişesiyle, Derwent kendi evinde kalmıştı. İhtiyaç duydukları sürece daireyi onlara bırakacağına dair söz vermiş olmasına rağmen birdenbire geceyi orada geçirmesi gerektiğini nasıl izah ettiğini bilmiyordum ama bu onun sorunuydu. Aynı zamanda: eğer sorarsa, Una Burt'e nerede olduğunu ve ne yaptığını açıklamak da onun sorunuydu. Nerede olduğu hakkında kadına söylediklerimi ona mesajla atmıştım ve yapabileceğimin en fazlası da buydu.

Bu arada neden bu konuda endişelendiğimi de bilmiyordum.

İlk defa olarak, bulunmak zorunda olduğum bir yer yoktu. Kendime bir fincan çay yapıp içmekten vazgeçmeden önce koca bir yudum aldım, en azından bu sefer kendi tercihimdi. Kanepeye kıvrılıp boşluğa bakarak pazar sabahının pencerelere vuran sessizliğini dinledim. Telefonum masanın üzerinde önümde duruyordu. Eğer Chris Swain beni dinliyorsa, canı sıkılacaktı.

Benim de sıkılmıştı. Kalktım ve huzursuz bir şekilde ortalıkta dolandım. Yapılacak işler vardı: Çamaşır, temizlik, etrafı toplama ama hiçbirini yapamıyordum. Kesin, kanlı bir cinayet beklentisi içindeydim.

Gerçekten kanlı bir cinayeti içtenlikle karşıladım.

Telefonum çaldığında, yarışırcasına koşup açtım, vurulan bir kuşu alıp getirmek için koşan bir av köpeği kadar heyecanlıydım. “Kerrigan.”

“Az önce hastaneden bir telefon aldım.” Hiç giriş konuşması yoktu: Derwent en sert sesiyle konuşuyordu. “Becky Bellew bu sabah saat altıda öldü.”

Bu yedi kelimeyle moralim birden yerle bir oldu. Kendimi dünyada en kötü durumdaki insan gibi hissederek oturdum. “Zavallı kız.”

“Evet. Şey, en azından çok çekmedi, değil mi?”

“Hayır. Ama...”

“Biliyorum.” Bütün söylediği buydu ama ne demek istediğini biliyordum.

“Ya şimdi?”

“Şey, Debbie ya da Carl Bellew’la konuşmaya çalışmanın hiçbir anlamı yok. Yanlarına yaklaşmayacağız.”

Ben de zaten istemiyordum. Yas tutan anne ve babayla konuşmak başlı başına bir yetenektir ve hiç kimsenin yapmaktan hoşlanmadığı bir şeydi. Bunu ancak başka çareniz kalmadığında yapardınız. “Peki ya... Louise Bellew?”

“Bence onunla yanında biri olmadan konuşmak için sahip olduğumuz en iyi fırsat, sence de öyle değil mi? Diğer çocukların ortalıkta dolanmasını istemeyeceklerdir. Belki erkek kardeşleri olabilir ama küçük kızlar başlarına bela olur. Louise’i evde çocuklarla bırakacaklardır.”

“O halde gitmemiz gereken yer orası.”

“Seni yirmi dakika sonra alırım.”

“Yarım saat.” diye mızızıldadım.

“Yirmi dakika.” Telefonu kapatmıştı.

* * *

Dışarıdan bakınca Louise Bellew’un kocasının kardeşi ve ailesini yanlarına alma fikrine neden güldüğünü anlamak kolaydı. Eastfield Yolu’ndaki ev modern, küçük ve rahatsız edici derecede tertipliydi. Kırmızı tuğlaları ve beyaz detaylarıyla temiz minik bir kasaba eviydi ve Maudling Sosyal Konutları’na iki dakikalık yürüyüş mesafesindeydi. Görüldüğü kadarıyla iki oğlu da annelelerinden pek fazla uzaklaşmamıştı. Bütün ön bahçe döşeme taşıyla kaplıydı ve taşların üzerinde üç araba duruyordu, hepsi de pahalı, hızlı sedan arabalardı. Derwent hafif bir ısıklık çaldı. “Ben de olsam bunu alırdım.”

“Audi mi?” A6 serisi siyah renkli, ağır görünümlüydü. “Neden?”

“Roket gibi gider.”

“Impreza da öyle.” diye belirttim.

“Sanırım Subarus için yaşıam geçti.” Sesi üzgün geliyordu.

“Mecburen günün birinde olacaktı. Artık bunlar için biraz yaşlısın.” Bu lafım bana öfkeyle bakmasına sebep oldu. Aceleyle konuyu değiştirdim. “Ya BMW M5? Çok güçlü bir araba.”

“Evet. Yine de, gözüm Audi’de.”

“Saçmalıyorsun.”

Kendini toparladı. Aslında arabalar hakkında konuşmasından memnundum. Onun kişiliğine hiç uymayan bir şekilde yol boyunca sessiz kalmıştı. Onu bekletmemden bile şikâyet etmemişti. Aslına bakılırsa birkaç dakika erken geldiğinden bu benim suçum değildi ama bu daha önce onu huysuzluk etmekten alı koymamıştı. Merak ediyordum, acaba onun keyfini kaçıran Becky Bellew’un ölümü müydü, yoksa başka bir şey miydi?

“Haydi.” Derwent yanından geçip giderken fısıltı halinde mırıldanmalarla değer biçerek Audi’ye alıcı gözle iyice bir baktı ama kapıyı çaldığında artık kendini tamamen işine vermişti. Evin tam önünde dururken içerden gelen gürültülü müziği, televizyonu ve öfkeyle çılgık atan bir çocuğu duymak mümkündü. Derwent manidar bir şekilde kaşlarını kaldırarak bana baktı, omuzlarımı silkerek karşılık verdim.

“Dur. Dur. Biraz bekle, Tanz.” Louise zincirin elverdiği ölçüde kapıyı çekerek açtı. Önce şaşkınlık geçirip ardından ihtiyatlı bir havaya büründü. “Ne oldu?”

“Polis, Bayan Bellew.” Derwent kimliğini çıkarıp gösterdi. “Daha önce görüştük.”

“Kim olduğunuzu biliyorum.” Önceden fark etmiş olduğum, cüssesine bakıldığında hiç beklenmeyecek zayıflıktaki aynı sestti. *Beni görmezden gelin. Bana bakmayın.* Kardeşlerin ikisi de evlenmek için uysal, kendi değersiz varlıklarından dolayı mahcup kadınlar seçmişlerdi. Sevgili ihtiyar anneleri gibi birini bulmayı neden istemediklerini anlayabiliyordum.

Louise bizi izliyordu, temkinliydi. “Ne istiyorsunuz?”

“Eğer mümkünse, sizinle biraz konuşmak istiyoruz.”

“Carl burada değil. Kimse yok.”

“Siz buradasınız.” dedim. “Ve biz sizinle konuşmak istiyorduk.”

“Ben hiçbir şey bilmiyorum.” Çok açık tenliydi ve cildi bana bilmek istediğim her şeyi söylüyordu. Suçluluk duygusuyla yüzüne ve boynuna yayılan bir kırmızılık, ağlamaktan hassaslaşmış pembe göz kapakları. Son gördüğümde el tırnakları tertemizdi ama şimdi pürüzlenmiş, ojeleri soyulmuş ve kırılmıştı. Karşımdaki kayda değer ölçüde baskı altındaki bir kadındı.

Tam bizimle iş birliği yapmaya zorlayabileceğimiz türden bir tanıktı. İçimde minik bir suç hissi uyandı. Kadın kolay bir hedefti. Derwent'ın da bunu hissettiğini biliyordum ama bunu kendi çıkarına kullanmaktan ayrı bir mutluluk duyardı.

“Lütfen. Gerçekten yardımınızdan yararlanabiliriz. Becky’e bunu yapanları tespit etmek hayati öneme sahip, yardımı olabilir.”

Gözleri kocaman açıldı. “Bunu kimin yaptığımı biliyor musunuz?”

“Takip ettiğimiz bazı ipuçları var.”

Louise’in arkasından bir çocuk acı acı bağırdı. Kadın irkildi.

“Anne...”

“Şimdi olmaz, Tansy.”

Bağırtı alçaktan başlayıp gittikçe arttı, bir saniye içinde yüksek bir sese dönüştü.

Louise’in gözleri başımızın üstünden boş bakışlarla uzaklara daldı. “Ah Tanrı aşkına.” Kapıyı yüzümüze çarptı, Derwent’la ben birbirimize baktık, durumu bu kadar yanlış mı değerlendirmiştik? Ardından kadın zinciri çıkartırken kapıdan bir şakırtı geldi.

“İçeri gelseniz iyi olur.”

Dark pamuklu kazağını şekilsiz kot pantolonunun üzerine çekiştirerek koridor boyunca önümde ilerledi. Mutfak tertemizdi, hiç almayacağım türden temizlik malzemelerinin reklamlarıyla özdeşleştirdiğim parlayan yüzeylerle doluydu. İki küçük kız koryorda oyuncak bir mutfakla oynuyordu, ikisinin de istediği kulplu bir tencere yüzünden ağız dalaşına tutuşmuşlardı.

“Lola. Tansy. Kesin artık.” Louise eğilip tencereyi kaparak kızların başlarının yukarısında tuttu. “Eğer sesinizi kesmezseniz bunu kaldıracam.”

“Hayır anne, geri ver!”

“Lütfen anne.”

Kısa bir süre tencereyi havada tuttu, ardından kızlardan birine verdi. Hangisinin hangisi olduğunu henüz anlayamamıştım. İkisi de aynı şekilde giyinmişti ama birisi sarışın diğeri koyu renk saçlıydı.

“İkizler mi?”

“Evet. Hemen hemen dört yaşındalar.”

“İkizlerle baş etmesi zordur.”

“Evet.” Yarım bir gülümsemeyle tebessüm etti, ardından sanki zayıflık gösterdiği andan pişmanlık duyuyormuş gibi alnını sıvazladı. Masadaki bir sandalyeye oturdu. “Oturun.”

“Bu korkunç bir şey.” diye fısıldadı. “Zavallı küçük kız. Sadece yedi yaşındaydı.” Gözleri yaşlarla doluyordu. Bir kâğıt mendil kutusuna uzanıp hafif bir tıkırtıyla masaya bıraktı.

“Çok hastaydı.”

“Hiç şansı yoktu.” Louise burnunu sümküdü. “Debbie bunu zor kaldıracak, bunun için onu suçlayamam. Eğer bu, şu ikisine olsaydı kendimi öldürürdüm.”

İki küçük kız daha sessiz bir şekilde oynuyordu, yüzleri bize dönüktü. Dinliyorlardı.

“İşte biz de bu yüzden yangını kimin başlattığını bulmak istiyoruz.” dedi Derwent. “Tekrar yaparlar diye.”

Louise ayağa kalkıp kullandığı kâğıt mendili çöpe attı, ardından gerekenden fazla güç sarf ederek yeniden sandalyeye yerleşti. “Nasıl yardım edebilirim bilmiyorum. Orada bile değildim.”

“Biz sadece aile hakkında şeyler sormak istiyoruz.” dedim. “Genel sorular. Gerekli bilgiler, gerçekten ama şu anda sorabileceğimiz hiç kimse yok. Cari ve Debbie’yi rahatsız etmek istemiyoruz.”

“Rocco ile konuşabilirsiniz.”

Rocco ile konuşmak istemiyordum. “O nerede?”

“Bilmiyorum.” Cep telefonunu alıp baktı. “Bizimle irtibatta değil.”

Derwent’ın arkamdaki sandalyede kıpırdandığının farkındaydım. Üzerine gitmeye devam et. Fazla zamanımız olmayabilir.

“Teorilerimizden biri, Louise, kundaklama saldırısının kayınbiraderinizi ve ailesini hedef aldığı. Ama bunun için geçmişte oldukça ciddi bir şey olurdu, değil mi? Birisine çok kızmış olurlardı.”

Bana bak madan evet anlamında başını salladı.

“Bu yüzden Carl ya da aile hakkında bize söylemeniz gereken bir şey var mıdır diye merak ediyorduk? Kendi başlarına hakkından gelmek istedikleri için bize bahsetmedikleri birisi?”

“Bilmiyorum.” Sesi neredeyse duyulamayacak kadar alçaktı.

“Carl geçinmek için ne iş yapıyor?” diye sordum.

Gözkapakları kıpırdandı. “Hatırlamıyorum... Ben...”

“Onunla hastanede konuştuğumuzda söylediklerini hatırlamıyor musun?” Derwent soruyu nazikçe sordu. “Çünkü bize her ne söylediyse doğru değil miydi?”

Evet diye başını salladı.

“Uyuşturucu mu?”

“Ne? Hayır!” Bir an ağzı açık kaldı, gerçekten gücenmişti. “Uyuşturucuyla asla bir ilgileri olmazdı. İmkânsız.”

“Sormak zorundayız.” dedim. “Dışarıdaki arabalara bakıldığında. Dairedeki eşyalara bakıldığında. Çoğunun mülkiyeti belediyeğe ait yüksek katlı bir apartmandaki daireydi ve Buckingham Sarayı gibi döşenmişti. Para nereden geliyordu, Louise? Bu evin giderleri nasıl karşılanıyordu?”

“Rocco çok çalışıyor. Çocukların her ikisi de öyle.”

“Ne yapıyorlar?”

Yeniden ağlıyordu, gözyaşları burnunun iki yanından akıyordu. Birkaç sefer burnunu çekti, kendini toparlamaya çalışıyordu. “Başımın derde girmesini istemiyorum.”

“Kiminle? Bizimle mi?”

Sinir bozukluğuyla güldü. “Hayır.”

“Onlarla mı?” Cevap yoktu. Tam üstüne basmıştım. “Sizi koruyabiliriz. Bilgi kaynağımızın siz olduğunuzu saklayabiliriz. Yaptıkları şey yasa dışı olsa bile, bu sizin sorunuz değil.” Şimdilik. “Neden birisinin daireye saldırdığını bilmek istiyoruz. Debbie sanki Carl’ın bize anlattıklarından daha fazlasını bildiğini ima eder gibiydi.”

“Öyle miydi?” Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. “Bunu söyledi mi?”

“Söyledi. Ama onunla tekrar konuşmayı başaramadık ve şu an gerçekten onu zorlamanın zamanı değil. Burada ne olduğunu ortaya çıkartabilmemiz için tek şansımız sizsiniz. Eğer kocanız ve kayınbiraderiniz yasa dışı türden bir faaliyet içindeyse, bu yangının neden çıktığını açıklayabilir. Bizi sorumlu olan kişilere götürebilir. Onları tuzağa düşürmek istemiyoruz. Becky’nin hayatına mâl olan yangını kimin çıkarttığını bulmaya odaklanmış durumdayız. Carl ve Rocco’nun olanlarda bir miktar sorumluluklarının olabileceğini düşünmenin zor olduğunu biliyorum ama sormamızın nedeni bu değil.”

“Onlar değil.” Kadın gönülsüzce omuzlarını silkti. “Şey, onun yüzünden. *Onun* için çalışıyorlar.”

“Kim için...” diye üsteledim.

“Nina için.”

“Ne yapıyorlar?” diye Derwent sordu.

“Onlar kadının kas gücü.” Burnunu çekti. “Nina’nın kendi işi var. O bir tefeci.”

“Borç para mı veriyor?”

“Evet. Yıllardır yapıyor. Nasıl işlediğini bilirsiniz. Yirmi pound alırsanız, haftanın sonunda otuz pound ödersiniz. Yüz pound alırsanız, yüz elli. Ancak hiç kimse geri ödeme yapmaz. Hepsini ödemez.”

“Çok fazla müşterisi var mı?” diye Derwent sordu. “Dışardaki gibi arabaların parasını ödemek çuvalla yirmiliğe mâl olur.”

“Defterinde kaç müşterisi olduğunu bilmiyorum. Çantasında bir not defteri ve bir sürü nakit parası var. Defterlerini ve paranın kalanını bir kasada muhafaza ediyor.”

Hafifçe başını sallayan Derwent’a baktım. İtfaiyeciler kasanın yerini bulmuştu ama her nasılsa, zaman ayırıp da Nina Bellew’a iade etmemiştik. Bu iyi bir karar mı gibi görünüyordu.

Louise yeniden burnunu çekti. “Carl ve Rocco’nun her gece insanları ziyaret etmeye çıktıklarını biliyorum.”

“Gözlerini korkutmak için mi?” diye sordum. “Enselemek için mi?”

Louise kıpırdandı. “İri kıyımlar. İnsanların onları ciddiye almaları için zarar vermek zorunda değiller. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Borç aldıkları para için insanlara sorumluluklarını hissettirmeniz gerekir.”

Nina oturup kârını hesap ederken, borçlar gittikçe yükselerek ödenmesi imkânsız hale geliyordu.

“Sosyal konutlarda yaşamalarının sebebi bu mu?”

Louise evet anlamında başını salladı. “Nina kendi müşterilerinin arasında olmayı seviyor. Söylediği bu. Gözünü onların üs-

tünde tutmak istiyor. Sosyal konutlarda ünlü biri. Herkes Nina'yı tanıyor. Bu bir şaka gibi. Eğer bir şey istediğini söylersen, herkes sana, 'Nina'dan iste' der."

Kadın yardım teklifinde bulunabilmek için hayat mücadelesi veren insanları görmekten hoşlanıyor, diye düşündüm. Umutsuz, çaresiz, ihtiyaç içindeki insanlarla konuşmayı seviyordu. Paranın nereye gittiğini görmek istiyordu. İşsizlik yardımından kimlerin faydalandığını bilmek istiyordu, böylece önlerinde inşa ettiği borç dağından kurtarıp bir kenara ayırdıkları paradan bir kısmını elde edebiliyordu.

"Yasa dışı borç vermekten dolayı hiç tutuklandı mı?"

"Hayır. Hiç kimse onun hakkında bir şikâyetle bulunmadı. Çok korkuyorlardı. Ama daha önce içeri girmiş. Altmışlarda tutuklanmış."

"Ne için?"

Louise zoraki bir gülümsemeyle, "Fahişelik." dedi. "Ve müşterilerini soymaktan. İlk başta paranın nereden geldiğini sanıyor-sunuz?"

"Sabıka kaydını taradım." dedi Derwent. "Bir kaydı yok."

Louise umursamaz bir tavırla "Ah evet. Size doğum tarihini yanlış verdi." dedi. "Ve yanlış soyadı. Birisi sorduğunda o soyadını ve doğum tarihini kullanır."

Derwent "Kahretsin." diye başlamıştı ki bir bakışla onu yatıştırdım. Louise'le konuşacak daha önemli şeylerimiz vardı.

"Borç vermek riskli bir iştir." dedim. "Bu işi yaparak dost kazanamazsın."

Louise "Arada sırada biraz sorun yaşıyorlardı." diye itiraf etti. "Ama bunun gibi bir şey hiç olmadı."

"Ne tür şeylerdi?"

“Kavgalar. Birisi bir keresinde Carl’ın arabasını çizdi ve o da öfkeden deliye döndü. Ama çoğunlukla insanlar onlardan uzak durur. Nina’dan korkarlar. O, o kadın ruhsuzun tekidir ve elinin altında Carl ile Rocco var. Onun için her şeyi yaparlardı. Ne derse. O da parayı elde tutmak için onlara gereken her şeyi söylerdi.” Korkmuş göründü. “Dinleyin, beni yanlış anlamayın. Rocco çok kötü bir şey yapmadı. Şiddete başvuran o değildi.”

“Ama Carl öyle miydi?”

“Carl...” Ürperdi. “O pek düşünmez. Kadının ondan istediğini yapar. Eğer bu birisinin suratına yumruk atmaksa, bunu yapar.”

“Bunu yaptı mı? Birisinin suratına yumruk attı mı?”

Louise biraz ezilip büzülerek fısıltıyla “Bu sadece bir örnek.” dedi. “Bilmiyorum. Bana başka bir şey sormayın.”

“Bunu araştıracağız.” Derwent bana başıyla işaret edince gitmek için ayağa kalktık.

“Bu konudan bahsettiğimi lütfen onlara söylemeyin. Beni öldürür. Kelimenin tam anlamıyla öldürür.”

“Tek kelime etmeyiz.” diye Derwent onu temin etti.

“Bunun isimsiz bir ihbar olduğunu söyleriz. Çok kullanışlıdır.” dedim. “Şaşırtıcı derecede yaygındır.”

“Bunu anlamadıkları müddetçe.” Louise kollarını kendine sardı, hâlâ korku içindeydi.

“Eğer birisi size zarar vermeye çalışırsa, 999’u arayın.”

“Polise ihtiyacım yok. Rocco var.”

Derwent “Sizce annesine karşı sizin yanınızda olur mu?” diye sorunca Louise’in yüzü allak bullak oldu.

“Bilmiyorum.”

11. Kat

“Şey, biz oluruz, söz veriyorum. Bu yüzden kendinizi tehdit altında hissederseniz, bizi arayın.”

Başını salladı ama bunda samimi olup olmadığından emin değildim. Hayatlarına başkalarının burnunu sokmasını isteyecek türden insanlar değillerdi. Carl’ın ilk yardım ekibinin ya da itfaiyecilerin gelmesini beklemek yerine kızını merdivenlerden on kat aşağı taşıdığı aklıma geldi. Louise bizi aramayacaktı. En iyimser umudumuz Rocco’nun ona göz kulak olmasıydı. Bunun olacağına dair de fazla bir inancım yoktu. Bu yüzden geriye sadece Louise’in bizimle konuştuğunu kimsenin öğrenmemesini sağlamak kalıyordu. Derwent’a baktım.

“Gitme zamanı.”

Evin dışında, Derwent bir kapıyı çalar gibi Audi’nin üstüne tıklattı. “Benim için artık bir hurda yığını oldu.”

“Nedenmiş o?”

“Artık sadece başka insanların mutsuzluğu gibi görünüyor.”

“Tam olarak da öyle zaten.” Arabaya binince içimi çektim. “Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun, değil mi?”

“Neymiş o?”

“Bellew’ları hedef almak için birisinin iyi bir sebebi vardı. Bu da onların bizim muhtemel hedefler listemizde kalması gerektiği anlamına geliyor.”

“Yani?”

“Yani artık şüpheli yokluğu çekmiyoruz, şüphelilerin birçoğu sosyal konutlarda yaşıyor. Hiçbir şeyi indirgeyemedik. Soruşturma daha da karmaşık bir hal aldı.”

“Kağıtları biz dağıtmıyoruz.” dedi Derwent. “Biz sadece dağıtılan eli oynamak zorundayız.”

“Şen, ben ve Una Burt’ün bu işte bizim için ayıracağı polis memurları.”

“Tabii eğer ayırırsa...” Sızlandı. “Onu arasam iyi olacak. İyi haberleri vereyim.”

“Lütfen nazik ol.”

“Ben mi? Ben her zaman naziğim.”

“Ciddiyim.” Aramasını durdurmak için elimi koluna koydum. “Çok baskı altında. Yumuşak davran.”

Derwent bana yüzünü astı. “Neler oluyor? Herhangi bir özel sebepten dolayı ona yaranmaya mı çalışıyorsun yoksa sırf beni sinir etmek için mi?”

“Onun için üzülüyorum.”

“Neden?”

Çünkü seni idare etmeye çalışıyor. “Sanırım, bu soruşturma ona zor geliyor. Bunu onun için daha da beter bir hale getirmenin hiçbir anlamı yok.”

“Çok düşüncelisin.”

“Ve ona bütün ayak işlerini bize yaptırmak için bir sebep vermeni istemiyorum. Nina Bellew’un müşterilerinin izini sürmek çok can sıkıcı bir iş olacak.”

“Louise’i duydun. Nina’ın kayıtları var. Sadece onu bizimle iş birliği yapmaya ikna etmemiz gerekiyor.”

“Şöyle söyleyeyim. Senin Nina Bellew’dan bir şey öğrenme ihtimalin Una Burt’ü kendine hayran bırakma ihtimalinle aynı. Bu yüzden köprüleri yıkma. Yerine yedeği yok.”

Bölüm 26

Pazartesi sabahı mesaiye yürüyerek girdim ve not defterimi içerdeki bütün kaşları kaldırmaya yetecek kadar uzaktan masamın üzerine fırlattım.

“Sorun mu var?” diye Liv sordu.

“Sorma gitsin.”

“Derwent mı? Una Burt mü?”

“Aslında bu sefer değil.” Oturup sandalyemde dönmeye başladım, yerimde duramayacak kadar huzursuzdum. “Başkent emniyetinin tefecilik şubesi bizim Nina Bellew’la müşterileri hakkında konuşmamıza izin vermeyecek.”

“Ciddi misin?”

“Onunla ilgili delil topluyorlar ama henüz onu tutuklamaya hazır değiller. Kadını uyandırmamızı istemiyorlar.”

Liz yüzünü astı. “Ama eğer delil topluyorsa...”

“Ah evet, ellerinde bizim incelemekten memnuniyetin de ötesinde mutlu olacağımız, kadının kelek attığı müşterilerinin listesi var. Ama o listedekiler polisle konuşmaya hazır olan insanlar. Bizim aradığımızısa ipleri kendi eline alacak kadar kızgın olanlar. Ve bu işi üstlenmeyeceklerdir, eylemleri dört kişinin ölümüyle sonuçlandıysa bunu yapmazlar.”

“Peki ne olacak?”

“Çıkmazdayız. Yeni bir kanıt ortaya çıkmazsa ya da çıkana kadar, Nina Bellew hakkında yapabileceğim bir şey yok. Görev alanı Maudling Sosyal Konutları’nı da kapsayan yakındaki ekibe Bellew’lar hakkında kötü konuşan, tehditler savurmak falan gibi şeyler, birileri olup olmadığını bulabilirler mi diye sordum. Ya da Becky öldüğüne göre suçluluk duygusu çekiyor gibi görünen birisi, sanırım.”

“Bir ihbar alabilirsin.”

“Kesinlikle alabiliriz. Buna karşın, iki fahişe ve bir politikacı kimin umurunda olur ki? Sonuçta hepsi de kevaşe. Ama masum bir çocuk farklı.” Derwent bize hiç fark ettirmeden yanan sülfürün birden insanın burnuna gelen kokusu gibi yanımızda bitivermişti. Kendini çalışma masamın köşesine yerleştirip evrak sepetimi karıştırmaya başladı.

Liv’in burnu tiksiniyle kırıştı. “Böyle mi düşünüyorsun? Yasa dışı çalışan kadınlar kurban olarak sayılmazlar mı?”

“Düşündüğüm bu değil, hayır.” Bunu hoş bir şekilde söylemişti, hatta nazikçe, bildiğim kadarıyla bu da bariz bir şekilde kızgın olduğuna delalet ediyordu.

“Çünkü bu şekilde ölmeyi hak etmediler. Hiçbirisi hak etmedi.” dedi Liv.

Derwent başını kaldırıp baktı, sanki hâlâ Liv’in onunla konuşmasına şaşırılmış gibiydi. “Dinle, Armstrong ipimde bile değil ama o kızları kilitli bir kapının ardına kapatıp yanmaya terk edenleri bulmak için sonuna kadar gideceğim.”

“Sana bu konuda yardımcı olabilirim.” Una Burt yürüyerek bize doğru geldi, elinde karton bir dosya tutuyordu. “Bugün testlerinin sonuçlarını aldığımız gün. Bütün hafta sonu laboratuvarlarda uğraştılar.”

11. Kat

Ayağa fırladım. “Faydalı bir şey var mı?”

“Her şeyin bir sırası var.” Dosyayı açtı. “Arabadaki kan gerçekte insan kanı değildi.”

“Neydi?” diye sordum.

“Domuz kanı.”

“Çok komik.” dedi Derwent. “Domuz kanı çünkü sen bir polissin. Bravo.”

Arabadaki kokunun hatırası birden ağızma, burnuma doldu. Boğazım tıkanı, ardından öksürüğe dönüştü. Derwent bana alay etmeyle karışık gibi görünen bir bakış attı.

“İyi misin, Kerrigan?”

Biraz daha öksürüp dikkatleri üzerimden çekebilecek herhangi bir şey olsun, birisi bir şey söylesin diye Una Burt’e devam etmesini işaret ederek evet anlamında başımı salladım.

“Arabada ya da açılır kapanır copta DNA örneği buldular mı?” diye Derwent sordu.

“Hiçbir şey yok. Parmak izi de yok. Kadın ya da adam eldiven giymiş.”

“Ya güvenlik kameraları?”

“Araba iki minibüsün arasına park edilmiş.” Una Burt kınayan bir tavırla bana başını salladı. “Asla kör bir noktaya park etme. Bunu bilmen gerekirdi.”

“Arabanın saldırıya uğrayıp tahrip edileceğini bilmiyordum.” diye buna karşı çıktım.

“Şey, onlar için yaptıklarının görülmemesini kolay hale getirdin.”

“Özür dilerim.” Bunun bir şaka olduğunu biliyordum ama yine de az da olsa yaralayıcıydı. Bütün kalbimle bunun Chris Swain’in elinden çıkan bir iş olduğuna inanmıştım ve onun kurbanı olmak-

tan nefret ediyordum. Sürekli ondan iki adım geride olmaktan nefret ediyordum. Özellikle de daha dikkatli olmam gerekirken onun tuzaklarına düşmekten nefret ediyordum.

“DNA örneği ya da güvenlik kamerası olmadan zannımca bunu kimin yaptığını bulmamızın imkânsız olduğunu söylemek zorundayım.”

“Bunun böyle olacağını düşünmüştüm.” dedim. “Ya Melissa Pell’in saldırganı?”

“Pek iyi haber yok. Bunun sınırlı sayıda DNA örneği bulunması beklenen bir silah ya da buna benzer bir şeyden kolayca alınan örneğe benzemediği ortada. O kapı çok kalabalık yüksek katlı bir apartmanın herkese açık alanında yer alıyor ve yangından beri günlerdir kullanımda. Şimdiye kadar kapıdan birden fazla DNA örneği topladılar ve içinden bizim aradığımızı ayırt etmeleri zaman alıyor. Topladıkları örnekleri daha önceden sabıka kaydı olanlarınkilerle kontrol edip eşleştirme üzerinde çalışıyorlar. Bana öncelik vereceklerine dair söz verdiler.” Una Burt’ün dudakları hafifçe inceldi. “Bizim de önceliğimizin bu olduğuna kanaat getirdim.”

“Hepsi bu mu?” dedi Derwent. Sesindeki hayal kırıklığını gizlemek için kendini yormadı.

“Hayır. Patolog temas halindeydi. Kullanılabilir DNA toplamaya çalışarak Geoff Armstrong’dan örnekler aldı. Aynı zamanda adamın gözlerinin tahriş olduğunu fark edip laboratuvarından kimyasal kalıntıları kontrol etmesini istedi.”

“Ve?”

“Kapsaisin. Biber gazı.” diye ekledi.

“Yani Armstrong’a biber gazı sıkılmış, yumruklanmış, boğulmuş ve ardından pencereden dışarı atılmış.” Derwent ısıklık çaldı. “Bunu hak etmek için bu adam ne halt etti?”

11. Kat

“Kız arkadaşından öğrenmenizi istediğim şey de bu.” Una Burt parmağını yalayıp dosyadaki sayfaları çevirdi. “DNA sonuçları geldi.”

“Kimlik tespiti yapabildiler mi?” diye sordum.

“Evet. Evet, yaptılar.” Yüzünde garip bir ifade belirdi. “Gerçi, doğruluğundan kuşku duydular.”

“Bunun sebebi ne?”

“Çünkü bunun bizim aradığımız DNA örneği olduğundan emin değillerdi.”

Yüzümü astım. “Neden değillerdi?”

Bana cevap vermek yerine, kâğıt sayfasını uzatıp benim bakmama izin verdi. İki kez okudum. “Ya. Aaa.” Başımı kaldırdım bana katılan bir tavırla başını sallayan Una Burt’e baktım.

“Bu bir şeyleri açıklıyor, değil mi?”

“Eğer orgazm sesleri çıkartmayı bitirdiysen, belki buradakilerin kalanıyla da haberleri paylaşabilirsin.” dedi Derwent rahatsız bir şekilde.

Kâğıt sayfasını ona verip ayağa kalktım. “Sanırım, gidip Armstrong’un kız arkadaşıyla konuşmanın zamanı geldi.”

“Ama...”

Paltomu üzerime giydim. “Kesinlikle.”

* * *

Bu da diğerlerinin aynısı, bir başka yüksek katlı apartman ve koridordur, yine bir *déjà vu** yaşamıştım. Maudling Sosyal Konutları’nı ziyaret etmek sıyrılamadığım bir kâbusu, her defasında

* *Déjà vu*: Yaşanılan bir olayı daha önceden yaşamışlık veya görülen bir yeri daha önceden görmüş olma duygusu. Anı daha önceden yaşamışlık hâlidir. Fransızca; *déjà* (*daha önceden*) ve *voir* (*görmek*) kelimelerinden oluşmaktadır. (Ç.N.)

başınıza başka bir şey gelen türden bir kâbusu, tekrardan görmek gibiydi ve her seferinde bir önceki, ondan önceki kadar kötü oluyordu.

Bunun bir faydası olacak mıydı yoksa çok, çok daha kötü bir hale mi getirecekti, henüz emin değildim.

“Bu mu?”

Derwent kapı zilini çalarken başımı evet diye sallayıp geri çekildim.

“Kim o?” diye birisi içeriden seslendi. Hoş bir ses, diye düşündüm.

Derwent karşılık olarak, “Polis!” diye bağırdı.

Uzun bir duraksama oldu. Ardından çevrilen kilitlerin, kapının açılan zincirinin ve geri çekilen bir sürgünün sesi geldi. Kapı yavaşça açıldı ve koyu renk tenli bir kadın gözlerini kırıştıtarak bize baktı. Kadının hareketleri gergin olmaktan ziyade isteksizdi. Uzun boylu ve zayıftı, lacivert dokuma elbisesinin içinde zarif duruyordu, uzun ve düz şekilli saçları ipeksiydi. Önce Derwent’ı baştan aşağı süzdü, ardından kısa bir an dikkatini bana çevirdi. Gözlerindeki ifadeyi gizlemek için kirpiklerini kıstı ama ben yine de yakaladım: tiksинmeydi.

“Justine Rickards?”

“Evet?”

“Komiser Derwent, Memur Kerrigan. Sadece Murchison Apartmanı’ndaki yangınla ilgili birkaç soru sormak istiyoruz.”

“Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Üzgünüm.” Kapıyı kapatmaya başladı.

“Sadece birkaç soru.” Derwent bir elini kapıya koyup sertçe geri doğru itti, kadın bir an buna direndi. Gözlerini Derwent’ın kilere dikip ters ters baktı, yabana atılmaz ölçüde düşmancaydı.

11. Kat

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim: Merak eden olursa söyleyeyim, bakışlarında canice bir öfke vardı. Ardından kadın omuzlarım silkip geri çekildi.

“Dışarı çıkıyordum. Acele etmeniz gerek.”

Derwent hızlı davranacağımızı söylemedi. Hiçbir şey demeden yanından geçip eve girdi.

“Sen de geliyor musun?” diye bana sordu. Geride kalmıştım. Onun arkamda olmasını istemiyordum.

“Lütfen, devam edin. Ben kapıyı kaparım.” Beni tanımasanız nazik davrandığımı sanırdınız. Justine Rickards öyle sandı. Bana yine gözlerini kısarak baktı, ardından önümden oturma odasına gitti. Yürüyüş şekli sanki podyumda yürüyen bir manken gibi mükemmeldi.

Elleri ceplerinde, ayakta dikilmiş etrafı izleyen Derwent’a, “Oturabilirsin.” dedi. Oda temiz paktı ama pahalı eşyalarla döşenmemişti; tahmin etmem gerekseydi, Justine’in parasını evi yerine elbiselerine ve makyaj malzemelerine harcadığını söylerdim. “Orada durarak sinirlerimi bozuyorsun.”

“Üzgünüm.” Küçük kanepeye oturunca onun yanına oturmaya karar verdim. Derwent ve uzun bacakları tarafından bir köşeye sıkıştırılmak konusunda haddinden fazla tecrübe edinmiştim. Köşedeki koltuğu Justine’e bırakıp küçük bir masanın yanına oturdum. Vogue Dergisi’ndeki modellere benziyordu, ayakları ölçülü bir şekilde geri çekilmişti, bir dirseğini koltuğun koluna koymuştu.

“Sizin için ne yapabilirim?”

“Sizinle Geoff Armstrong hakkında konuşmak istiyoruz.”

Kadın iki kere, çok hızlı bir şekilde gözlerini kırıştırdı. “Neden?”

“Bay Armstrong’u tanıyor musunuz, Bayan Rickards?”

“Adını duydum.”

“Bununla ne demek istiyorsunuz?”

“Onun kim olduğunu biliyordum. Buralarda pek sevilmediğini de biliyorum. Birkaç sefer konuşmaya gelmişti.”

“Kampanyasında Claudine Cole’la çalışıyor musunuz?” diye sordum.

Benden yana bakmadı bile. “Claudine’i tanıyorum. Ona yaptığı işte içtenlikle bol şans diliyorum.”

“Bu pek cevap sayılmaz.”

İçini çekti. “Onunla resmî boyutta çalışmıyorum, eğer sormak istediğiniz buysa. Onunla okullara giden ya da kampanya yürüten gönüllülerden değilim. Ama bana ihtiyaç duyarsa yardım ediyorum. Arada sırada onun için ufak tefek sekreterlik işleri yapıyorum.”

“Bir işiniz var mı?” diye Derwent sordu.

“Geçici işlerde çalışıyorum.”

“Bir ajans için mi?”

“Bazen.” Yüzünü ekşitti. “Bunun Geoff Armstrong’la ne ilgisi var?”

“Onunla ilişkisi olan birini arıyoruz. Perşembe öğleden sonralarını Murchison Apartmanı’nda onunla birlikte geçiren birini.”

“Ve?” Bir omzunu silkti, artık huzursuzdu. “Beni aramıyorsunuz herhalde, değil mi? Kesinlikle benim tipim değil.”

Derwent, “Onunla birlikte olan bayan zarif, siyah, bir seksen boylarında otuzlarının ortasında biri olarak tarif edildi. Bu tarif size uyuyor.” dedi.

Sevimli bir ifadeyle, “Teşekkür ederim.” dedi. Uzun kirpikleri yanaklarına indi, kur yapan bir film yıldızı gibiydi, Dorothy Dandridge’in* kuzey Londra’da dirilmiş haliydi.

“Siz olmadığınızı mı söylüyorsunuz?”

“Elbette o değilim. O adamla hiç karşılaşmadım.” Ayağa kalktı. “Hepsi bu mu?”

“Hayır, değil. Bu adamı tanıyor musunuz?” Derwent ona gözaltına alınırken çekilmiş bir fotoğrafın bilgisayar çıktısını gösterdi. Kaşına tıraş edilerek bir çizik atılmış, yüzünde alaycı bir gülümseme olan genç bir adamın eski bir resmiydi. “Dean Richards.”

Yeniden oturdu, gözlerini dikmiş sayfaya bakıyordu. “Evet. Evet, tanıyorum.”

“O kim?”

“Kardeşim.” Bu bir fısıltıydı.

“Burada sizinle birlikte mi yaşıyor?” diye sordum.

“Bazen.”

“Şimdi nerede?”

Başını bilmediğini belirten bir ifadeyle sallayarak omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Onu günlerdir görmedim.”

“Bu alışılmadık bir şey mi?”

“Hayır. Pek sayılmaz. Gelip gider.” Bir bana bir Derwent’a baktı. “Bana niye Dean’i soruyorsunuz?”

“Dean’in DNA’sı ergenlik yaşlarında uyuşturucuyla ilişkili bazı suçlara karıştığından dolayı sistemimizde var.”

* Dorothy Jean Dandridge (d. 9 Kasım 1922 - ö. 8 Eylül 1965): Amerikalı sinema oyuncusu ve şarkıcı, Dorothy Dandridge Hollywood film tarihinde Oscar Ödülüne aday gösterilen ilk siyahi oyuncudur. (Ç.N.)

“Aptal çocuk.” Gülümsemeye çalıştı. “Ergenlik yaşlarında tam bir aptaldı. Ama bütün bunları geride bıraktı.”

“Şimdi bir işi var mı?” diye Derwent sordu.

Kadın hayır anlamında başını salladı. “Ona yardım ettim.”

“Sizinle değilken nerede yaşıyor?”

Belli belirsiz, “Arkadaşlarıyla...” dedi. “Kim olduklarını gerçekten bilmiyorum. Aynı yaşamlar sürüyoruz.” Gözle görülür bir çabayla kendini topladı. “Bu arada, neden Dean hakkında sorular soruyorsunuz?”

“DNA’sını Geoff Armstrong’un cesedinde bulduk.” dedim. “Yüzünde. Ellerinde.”

“Belki onunla karşılaşmıştır. Belki adamın üzerine hapsirmiştir.” Kahkaha attı. “Bu çok komik. Yok yere olayı büyütüyorsunuz. Dean, Geoff Armstrong’u tanımazdı.”

“Armstrong’un cinsel organında salyası bulundu.” dedim.

Karşı çıkmak için ağzını açtı, ardından yeniden kapattı. “Ben, ben anlamıyorum. Bir hata olmalı.”

“Hata yok. Geoff Armstrong öldüğü gün Dean Rickards’la cinsel ilişkiye girdi. Geoff’un ona seks için para ödediğini düşünüyoruz.” Derwent’in kelimeleri çok sertti ama tavrı soğukkanlı, açık ve heyecansızdı. Olan biten buydu ve muhtemelen Justine dışında hiçbirimizi şoka uğratmamıştı.

“Aman Tanrım!” diye fısıldadı. “Dean, sen ne yapıyordun?”

“Bilmiyor muydunuz?” Sesime hafifçe şaşırılmış havası verdim.

“Hiçbir fikrim yoktu. Hem de hiç.”

“Dean’le geçen gün karşılaştım.” dedim. “Claudine Cole’un dairesinde.”

“Bazen yardım eder. Benim gibi.”

11. Kat

“Onun bir çeşit koruması gibi davranıyordu. Bana karşı oldukça düşmanca davrandı.”

Kısa bir an bana baktı, ardından gözlerini çevirdi. “Nedeni hakkında aklıma bir şey gelmiyor.”

“Onun hakkında başka ne fark ettim biliyor musunuz?”

“Hayır, hayatım. Bilmiyorum.”

“Hiç kirpiği yoktu. Bir tane bile.”

Yüzü yine asıldı. “Yani?”

“Eskiden sokak polisiyken Vauxhall’da devriye gezerdim. İki konuda çok şey öğrendim: güvenlik hizmetleri ve eşcinsel kültürü. Yolun bir kenarında MI6 diğer yanında bir sürü gece kulübü vardı, bunun bilinçli olduğuna eminim.”

Derwent, “Ben de eminim.” diyerek lafa karıştı.

“Eskiden yolda Vauxhall Bar’daki işlerine giden travestiler görürdüm. Bir kaçıyla samimiyetim oldu. Giyinip kuşandıklarında onları zorlukla tanıyabilirdim ve bunun sebebi sadece görünüşlerinin farklı olmasından değildi. Kadın kılığına girdiklerinde farklı insanlar oluyorlardı. İçlerinden birinin bana takma kirpiği çok uzun süre kullanınca yapıştırıcının kendi kirpiklerini teker teker koparttığını ve bu yüzden kirpiksiz kaldığını anlattığını hatırlıyorum. Yeniden çıkmamışlardı. Bana her zaman erkeklerin kirpiklerine bakmam gerektiğini, bunun onların kim olduklarını ve ne yaptıklarını uzun tırnaklar ve kadınsı hareketlerden çok daha fazla ele verdiğini söylemişti.”

“Eminim bunun sana çok yardımı olmuştur.” Justine’in sesi kabaydı ama hâlâ kendine hâkimdi.

“Takma kirpik kullanıyorsun, değil mi, Justine?”

Doğruldu. “Birçok insan kullanır.”

“Evet ve birçok insan senin gibi peruk kullanıyor.”

. Saçını kulağının arkasına attı, sıkılgandı. “Görünüşümü değış-tirmek hoşuma gidiyor.”

“Fotoğraflardan insanların kimliklerini belirlemeye çalıştığımızda neye dayandığımızı biliyor musun? Burunlara, çenelere değil bunlar kilo alıp verildiğinde, farklı bir makyaj yapıldığında ya da sadece insanlar yaşlandığında değışebilir. Ama kulaklar değışmez.” Uzanıp Dean Rickards’ın resmini onun elinden aldım. “Dean’in kulakları tıpkı seninki gibi, Justine. Tamamen aynı, kulak memesine kadar.”

“Biz kardeşiz.”

“Hayır, değilsiniz.” Parmağımın ucuyla birkaç kez hafifçe resme vurdum. “Senin resminle bu resmi karşılaştırması için bir yüz tanıma uzmanı çağırırsam, cevabın ne olacağını biliyorsun. Ve eğer sana DNA testi yaptırsak bunu her jüriyi tatmin edecek derecede ispat edebilirim. Claudine Cole’un dairesinde gördüğüm kişi sendin, orada erkek gibi giyinmiştin. Her perşembe öğleden sonralarını Geoff Armstrong’la geçiren sendin. Seks için para ödediği kişi sendin. Geçen perşembe onun yüzüne morartacak kadar sert bir yumruk atan sendin. Ölmeden önce onunla birlikte olan son kişisin.”

Uzun bir an boyunca kıpırdamadı, gözünü bile kırpmadı. Ardından içini çekti. “Ona zarar vermedim. Onu bıraktığımda iyiydi.”

Derwent dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru uzandı. “Bize neler olduğunu anlat, Justine. Hiçbir şeyi eksik bırakma. Nasıl tanıştığınızı ve ne yaptığınızı bilmemiz gerekiyor.”

“Her şeyi mi?”

“Hepsini.”

Kendine hâkim olma mücadelesi vererek kısa bir süre elini gözlerine kapadı. Parmakları titriyordu.

11. Kat

“Sana bir şey getireyim mi? Su?” diye sordum.

“Önemsiyormuş gibi davranma.” diye terslendi. “Umurunda değil.”

Derwent benimle göz göze gelip çok hafif bir şekilde hayır anlamında başını salladı. *Onunla tartışma.*

“Geoff Armstrong’la ne zaman tanıştınız?” diye sordu.

“İki aydan biraz uzun bir süre önce. Polis minibüsünün semtte saldırıya uğramasından sonra.” Derin bir nefes aldı. “O bana yanaştı. Onun yanına asla gitmezdim. Burada büyümenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istedi. Bu konuda kısa bir konuşma yaptık ve görüşmenin sonunda beni öpmeye çalıştı.”

Derwent’in sesinin tonu sakindi. “Senin şey olduğunu biliyor muydu?”

“Ne? Ben neymişim?”

“Transseksüel.” Derwent durmadan tekrar edilen, farklılıklar konusundaki eğitim kurslarının hakkını gerçekten veriyordu.

“Hayır. Hiçbir fikri yoktu.”

“Ona ne zaman söyledin?”

“Beni öpmesine izin verdikten sonra.” Ona meydan okuyarak Derwent’a baktı. “Bana sahip olmasına izin verdikten sonra.”

“Buna nasıl tepki verdi?”

“Şok oldu.” Güldü. “Birisinin bunu öğrenmesinden ödü kopuyordu. Bana beş yüz papel verdi. Ondan böyle bir şey istemedim. Zaten bir şey de demezdim. Ama bir jest yapmak istediğini söyledi.”

“Ve parayı aldın.”

“Biriktiriyorum.” Göğüslerini avuçladı. “Memelerimi geçen yıl yaptırdım ama gerisini yaptırmadım. Tayland’da gerçekten iyi

bir cerrah buldum. Sürekli bu ameliyatları yapıyor. Burada yaptırıp da garip görümlü ve gerektiği gibi işlevini yerine getirmeyen bir şey olmasını istemiyorum.”

“Yani sen şey...” Derwent’in sesi gittikçe alçaldı ve sonunda kesildi, bocalıyordu.

“İşlemlerin ortasındayım. Görmek ister misiniz?”

“Bu gerekli değil.” Utanarak bakışlarını önüne eğdi, ardından başını kaldırıp acıklı bir sırtımayla yeniden ona baktı. Justine buna bayılarak oturuşunu biraz daha dikleştirdi. Ona kadın gibi davranmak güvenini kazanmak için Derwent’in deneyebileceği en iyi yoldu.

“Armstrong’la tekrar irtibat kurdun mu?” diye sordum.

“Hayır. O beni aradı. Önce kim olduğunu bilmiyordum. Beni düşünmekten kendini alamadığını ve benimle yeniden buluşmak istediğini söyledi.”

Buna inanabilirdim. Çekici, zarif, her yönüyle kadınsıydı. Geçen gün, yapay organlarını saklayan kalın kazağı, taktığı erkekse gözlüklerle kılık değiştirme numarası yapmıştı. Dean oynadığı bir karakterdi. Justine gerçek kişiydi.”

“Ve paraya ihtiyacın olduğu için bunu kabul ettin.”

“Fahişe değilim.” Derhal savunmacı bir tavra bürünmüştü. “İlk başta hayır dedim. Sonrasında beni aramaya devam etti. Bir şans daha vermem için bana yalvardı.”

“Böylece bir buluşma ayarladın.”

“Onu dairemde istemedim. Murchison Apartmanı’nda 103 numaranın boş olduğunu biliyordum, çünkü eskiden orada yaşayan kızı tanıyordum. Bir sonraki kiracı çıkıp gelmeden önce elden geçirilmesi gerekiyordu ve anahtar hâlâ bendeydi, bu yüzden buluşmak için uygun bir yer gibi göründü.”

“Ve ne oldu?”

“Bunun da detaylarını istiyor musunuz?” Birbirimize yaptığımız her şeyin? Ona gösterdiğim bütün kirli küçük numaraları?”

“Hayır.” Derwent son derece sabırlı bir tavır takınmıştı. “Onun her perşembe arka cebinde bir tomar parayla buraya gelmesi için nasıl bir anlaşmaya yaptığınızı bilmek istiyorum.”

“Ah.” Yorgun görünerek koltuğunda arkasına yaslandı. “Ona bir bedel söylemedim ama sonunda bana bir hediye vermeyi seviyordu. Güzel şeylere sahip olmamı istiyordu. Bazen bana hediyeler getiriyordu. Şarap, yiyecek, ufak tefek mücevherler. İç çamaşırları. Zengin erkeklerin kadınlara verdiği türden şeyler. Çünkü beni öyle görüyordu. Dean’i tanıımıyordu. Tanımak istemiyordu.”

“O halde ikiniz için de ticari bir ilişkiden daha fazlasıydı.” dedim.

“Çok daha fazlası.” Justine güldü ama gözlerinde yaşlar vardı. “Ona âşık oldum. Aptalca, değil mi? Biz çok farklıydık. Bende onun nefret etmesi gereken her şey vardı. Ancak bana karşı nazikti. İnsanların beni görmesini istediğim gibi görüyordu. Sıradan biri olmamam hoşuna gidiyordu, bu onu cezbediyordu. Ama yine de ameliyat olmamı istedi. Sonrasındaki ilk kişi olmak istiyordu. Bütün işlemler için parayı ödemeyi teklif etti ama geri çevirdim. Sanırım sonrasında bunun ona zor geleceğini düşündüm. Büyük bir ameliyat. İyileşmek zaman alıyor.” Dudakları büküldü. “Geoff hastabakıcı olacak biri değildi.”

“Ama yine de ona âşıktın.” dedim.

“Bana tapıyordu. Size ucube, sapık denilerek ve haftada en az bir kere dövülerek büyüdüğünüzde buna karşı koymak zor.” Kendini tuttu. “Her neyse, bunun bir önemi yok. Önemli olan birbirimize karşılıklı duygular beslememizdi.”

“Onunla karısını terk etmesi konusunda konuştun mu? Toplum içine çıkmayı?”

“Konuştum. Kabul etmedi. Öğrenilmemizden çok korkuyordu. Birisi onu görür diye daireden benimle birlikte bile çıkmazdı.”

“Binada yangın olduğunda bile mi?”

“O zaman bile. Giyiniyordu...” Gözlerini yine yaşlar doldurdu. “Ona kötü davrandım. Ona gerçeekten vurdum.”

“Neden?”

“Koridorda insanlar varken kapıyı açtığım için bana aptal sürük dedi.” Zarif bir şekilde omuzlarını silkkti. “Benimle bu şekilde konuşulmasından hoşlanmam.”

“Anlaşılabilir.” dedi Derwent. “Başka ne yaptın?”

“Hiçbir şey. Onu acele etmesi için uyardım ve öyle yapacağını söyledi. Bana git dedi. Hepsi buydu. Onun iyi olduğundan emin olmak için dışarda bekledim ama binadan çıkmadı. Sonunda 999’u arayıp onlara onun orada olduğunu ve nerede aramaları gerektiğini söyledim.”

Bunu bir kenara not ettim: Armstrong hakkında gelen isimsiz arama buydu.

Justine perişan görünüyordu. “Aslında beni neyin üzdüğünü biliyor musunuz? Bizi birisinin öğreneceğine ölmeyi tercih etti. Beni sevdiğini söyledi ama iş o noktaya varınca kendini feda edecek kadar çok benden utanıyordu.”

Derwent karşı çıkarak başını salladı. “Olan bu değil.”

“Nereden biliyorsunuz?”

“Cinayete kurban gitti.”

“Ne?” Tırnaklarını koltuğunun kollarına geçirdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Ne oldu?”

“Bizim de bulmaya çalıştığımız bu.” Doktor Early’nin Armstrong’un yaraları hakkındaki raporuna başvurarak dosyasını açtı. “Yani ona vurdun.”

11. Kat

“Bir kere. Buradan.” Çenesini işaret etti.

“Ona biber gazı sıkmadın mı?”

“Hayır.”

“Ve onu boğmadın?”

“Hayır.”

“Ayrıldığında bilinci yerindeydi.”

“Elbiselerini giyiyordu.”

“Daireden ayrılırken garip birilerini gördün mü? Etrafta dolaşan birini?”

Bir süre düşündü. “Şey, koridorda kargaşa vardı. Tam bir kargaşa. İnsanlar gidip geliyordu, duman vardı, karanlıktı, ışıklar kapalıydı. Birisini fark ettim mi bilmiyorum.”

“Arkandan kapıyı kapattın mı?”

Evet diye başını salladı. “Kesinlikle.”

“Eğer birisi kapıyı çalsa Geoff açar mıydı?”

“Bundan gerçekten şüpheliyim. İfşa olmaktan çok korkuyordu. Yani, heyecanın bir kısmı da buydu. Ama eğer birisi daireye girmeye çalışsa korkudan altına ederdi.”

“Tabii eğer onları beklemiyorsa...” dedim, yüksek sesle düşünüyordum. Derwent bana yüzünü astı, ona aldırmayıp hafifçe bir elimi salladım. Şimdi olmaz.

Derwent, “Bütün bildiğin bu mu?” diye Justine’e sordu.

“Hepsi bu.” Derin bir nefes alıp verdi. “Anlatmak iyi geldi.”

“Ve bize karşı tamamen dürüstsün.”

“Tamamen.”

“Ve sakladığın hiçbir şey yok. Armstrong’a zarar vermedin.”

“Ben ayrıldığımda iyiydi, yemin ederim.” Bir Derwent’a bir bana baktı. “Bana inanmak zorundasınız.”

“Anlamadığım neden yeniden Dean kılığına girdiğin. Eğer yanlış bir şey yapmadıysan, neyi saklamak zorundaydın?” dedim.

“Utanıyordum.” dedi sessizce. “Trans olmaktan değil. Geoff’la yatmaktan. Beni yüzüstü bıraktıktan sonra kimsenin bilmesini istemedim. Kendi itibarını kafasına çok takıyordu, onunla yatığım için insanların *beni* yargılayacaklarının farkında değilmiş gibi görünüyordu. Kaybedecek bir şeyleri olan tek kişinin kendisi olduğunu sanıyordu.” İsteksiz bir gülümsemeyle tebessüm etti. “Ona âşıktım, biliyorsunuz, ama bazen yarım akıllı bir aptal bile olamazdı.”

Bölüm 27

“Neden onu tutuklamadınız?” Una Burt kâğıt yığınlarını talar edip dosyaları boşaltarak masasının üstünde bir şey arıyordu. Justine Rickards’dan öğrendiklerimizden etkilendiğini söylemek abartı olurdu.

“Neden o *adamı* tutuklamadınız?” diye Chris Pettifer sordu.

“Kadını.” Derwent bu konuda tartışmak için kışkırtarak gözlerini dikip ona baktı. “Ve ne için?”

“Armstrong’u öldürmekten.”

“Çünkü onun yaptığına dair hiçbir kanıt yok.” Derwent kollarım bağladı, uzun kollu gündelik gömleğinin içinde dışardan bakıldığında rahat görünüyordu. Yine de Pettifer’in yerinde olsam kaygı duyardım. Derwent’in sesinde tehlike işareti olarak algıladığım bir gerginlik vardı. “Kadın onunlaydı. Onunla düzenli olarak görüşüyordu. Söylediğine göre, kendisi bunu karşılıksız yapmasına rağmen onunla buluştuğunda para alıyordu. Adam hayattayken yanından ayrıldı ve onu öldürmesi için hiçbir sebebi yoktu. Şimdi bana onu neden tutuklamam gerektiğini söyle, çünkü ben hiçbir sebep görmüyorum.”

“Sana Armstrong hakkında bir hikâye anlattı ve bunu yuttun çünkü adama ne olduğunu bulmakla ilgilenmiyorsun.” Una Burt

önündeki sayfayı okuyarak bir an için sustu, ardından kâğıdı çöpe atıp aramaya devam etti. “Armstrong’un ona durmadan aktardığı büyük miktarda para için yaratıcı bir açıklama ileri sürdü. Ona şantaj yapmadığına dair elimizde bir kanıt var mı?”

Pettifer, “Eğer herif gidip gazetelere ‘Geoff Armstrong; siyahi ve transseksüel olmama, sosyal yardımlarla ayakta durmama, karşı olduğunu belirttiği her şeyin bende olmasına rağmen beni öpmeye çalışan bir riyakârdır’ deseydi, ömründe görmediği parayı bir günde kazanırdı.” dedi.

“Ama bunu yapmadı.” dedim. “Ve ondan kadın yerine *erkek* olarak bahsetmeyi keser misin?”

“Siz ikiniz belli grupları incitmemeye çok fazla özen gösteriyorsunuz.” dedi Pettifer. Bu Derwent’in kesinlikle ilk kez böyle bir suçlamayla karşılaşmasıydı ve buna gücendi.

“O senin bugüne kadar kırıştırdığın herkesten daha kadın, dostum.”

“Bu kadar yeter.” Burt oturdu ama hâlâ arıyordu, dikkati başka yerdeydi. “Justine Rickards için Armstrong’a kancayı takmak çok daha önemliydi. Düzenli ödemeler tek seferliklerden daha iyidir.”

Derwent bir kaşını kaldırdı. “Eğer kadın ona şantaj yapıyorsa, gerçekten de Armstrong’un Justine’e aletini emdireceğini düşünüyor musun?”

Burt birden başını kaldırdı, ağzı duyduğu rahatsızlıktan gerilmişti. Ama Derwent’in sözlerindeki mantığı kavradı. “Muhtemelen hayır.”

Derwent, “Bak, kadının söylediği her şey bizim bildiklerimizle örtüşüyor.” dedi. “Giyinirken onun yanından ayrıldı. Adam öldüğünde yarı giyinikti. Ona yumruk attığını kabul ediyor. Bundan dolayı adamın yüzünde iz var. Biber gazı hakkında hiçbir şey bilmiyor ve zaten neden buna ihtiyacı olsun ki? Aynı boydaydılar

ve anladığım kadarıyla hormon tedavisi gücünü azaltmış olsa da, Justine birçok kadından daha kuvvetli. Bir kavgada adamı alt edebilirdi. Kadın onu yumrukladığında buna karşılık vermedi.”

“Peki onu hizaya getirmek için kim biber gazı kullandı?”

“Onu öldürmek isteyen birisi.” dedim. “Orada olduğunu bilen biri. Yangını başlatan kişi. Belki de kapıyı çaldıklarında itfaiyeci gibi davrandılar. Kapıyı açtı, üstüne biber gazı sıkıldı, bu da onu aciz hale getirdi. Ardından boğularak öldürüldü ve pencereden atıldı. Yangından kaçmaya çalışırken atladığını ya da düştüğünü varsayarak hata yapıyor olabiliriz.”

“Justine bunun neresine uyuyor?” diye Una Burt sordu. “O da oradaydı.”

“Onun da payının olması mümkün.” Derwent’a baktım. “Ona âşık olduğuna inandın mı? Ben pek emin değilim.”

Derwent, “Arsmtrong bana pek öyle sevilebilecek biri gibi gelmezdi.” diye bana katıldı. “Öte yandan, Justine bakış açımızı fahişelikten uzak tutmaya çalışıyordu.”

“Ya da belki de onu muhtemel bir şüpheli olarak düşünmemizi istemedi. Armstrong’a karşı hiçbir sevgisi olmayan –hatta ona oldukça muhalif– bir toplumun parçası. Ve sinirli bir kişi.” Beni nasıl iteklediğini, tam bir düşmanlıkla bana nasıl baktığını hatırladım. Justine’in acımasız bir yanı vardı. Büyürken kendi gerçek kişiliğini saklamak zorunda kalmıştı, olduğu hale gelmek için mücadele vermeye mecbur olmuştu. Bu güçlü bir karakter, kararlılık ve gerçeği gizleme yeteneği gerektirirdi. “Ona tuzak kurmuş olabilir.”

Derwent sinirli bir ifadeyle bana baktı. “Delilin var mı?”

“Henüz yok.”

Burt sert bir şekilde, “O halde git ve biraz bul.” dedi. Bizi

ofisinden kovunca hepimiz dağınık bir şekilde masalarımıza döndük.

Pettifer, “Çay?” diye teklifte bulundu.

Birden midem kalktı ve bunun tek nedeni Pettifer’in berbat çay yapmasından değildi. “Hayır teşekkürler.” Kendimi bitkin, hasta ve çaresiz hissederek oturdum. Kötü uyumuştum. Melisa Pell hastaneden çıkıp onun evinde kaldığından beri Derwent benim dairemdeydi. Benimle kaldığı için kendimi güvende hissetmem gerekirdi ama evimde olması, banyoda bir şeyleri yere düşürmesi, çekmeceleri açması, beni izlemesi ve yargılaması canımı sıkıyordu. Beni en çok sinir eden de saat beşi çeyrek geçe kalkıp kapıyı çarparak çıktığı, çamurlu ayakkabılarıyla evimin giriş holüne girmesiyle son bulan koşuları ve onu görmezden gelip bir parça tost yemeye çalışırken sırsılık olmuştur haliyle televizyonun önünde yaptığı açma germe hareketleriydi.

Sandalyemde arkama yaslanıp masamın yanında durmuş boşluğa bakan Derwent’a suratımı astım. “Neden Justine Rickards’a karşı bu kadar iyisin? Bu kadar anlayışlı olmak senin tarzın değil.”

Ağzının kenarı hafifçe yana doğru çekildi. “Onun için üzülüyorum.”

“Gerçekten mi?” *Senin üzülme yeteneğin var mıydı?*

“Bütün hayatı boyunca çok sıkıntı çekmiş olmalı. Hâlâ da çekiyordur. Kendinden nefret etmek nasıl bir şeydir hayal edemiyorum. Olduğumdan başka bir şey olmayı asla istemezdim.” Dik durarak omuzlarını geriye yasladı. “Beyaz bir adam olmaktan daha iyi bir şey yok, değil mi? Özellikle de İngiliz bir erkek olmaktan.”

Dokunaklı bir şekilde, “Evet. Sonunda İngiltere’ye imparatorluğu getiren düşünce şekli buydu.” dedim.

“Pekâlâ, melez.”

“Yüzde yüz İrlandalıyım, teşekkürler.”

“Genetik olarak. Ama sen burada doğdun. Bu sana ne anlatıyor?”

“Bu sohbetten gına geldiğini anlatıyor.”

Cevap vermek yerine, Derwent masamın önünde yere eğilip kayboldu. Kısa bir süre sessizce oturdum, ardından daha fazla dayanamadım.

“Ne yapıyorsun?”

Bir hırıltı geldi. “Düşünüyorum.” Tekrar hırıltı geldi.

Gerçekte ne yaptığını görmek için ayağa kalktım. “Mekik çekiyorsun. Elbette.”

“Yardımcı oluyor.” Durmadan yatıp kalkıyordu, formunun yerinde ve belinin ince olduğunu itiraf etmek benim için acı vericiydi. “Kan... Akışını... Hızlandırıyor.”

“Artık orduda değilsin.”

“Tanrıya şükür.” Mekikte kalkmış halde kalıp, bir süre öylece durdu, ardından ayağa kalkıp gömleğini pantolonunun içine soktu. “*Sen* ne yapıyorsun?”

“Elaine Lister’in bize verdiği Armstrong’a gelen tehditlere göz atıyorum.”

“İlginç bir şey var mı?”

“Biraz yeni kelime öğreniyorum.” Masama yayılmış kâğıt yığınının bakarak yeniden yerime oturdum. “Önce tarihe göre sıralamaya çalışıyorum. Ardından konuya göre. Adamın hakkını vermek lazım, birçok değişik tipteki insanı fena halde kızdırmış.”

“Kim böyle birine oy verir ki?”

“Düzeni kökünden sarsmak isteyen insanlar. Ana partilere, sürekli neyin doğru olduğunu söyleyen kariyer sahibi politikacılara

güvenmeyen insanlar. Karaktere bayılan insanlar.” Gözlerimi devirdim. “Oy verme hakkı olmaması gereken insanlar.”

“Armstrong’un telefon kayıtları hâlâ elimize geçmedi mi?”

“Telefon şirketinden talep ettim. Teknik personel hâlâ Armstrong’un telefonundan bir şeyler elde etmeye çalışıyor. SIM kartı hiç bulamadılar.”

“Telefon şirketinin peşine düş.”

Telefonla yapılan gelen ve giden aramalar, bildiğimiz ya da henüz soruşturmamıza dâhil etmediğimiz insanlarla irtibatlandırabileceğimiz numaralar, içeriklerini kapsamasa da mesaj kayıtları, telefon bize sırlarını vermeye razı edilemediği sürece ortaya çıkmazdı... Bu Armstrong’un son dakikalarını üç boyutlu hale getirebilir, arka planı karartıp onun hayatına son veren kişiyi bulmamıza yetecek bir süre için adamı yeniden canlandırabilirdi.

Bütün bunlar bir telefondan gelebilirdi.

Chris Swain’in benim telefonumu çok benzer bir şekilde kullanması, ne yaptığımı ve nereye gittiğimi, kiminle nasıl konuştuğumu bilmesi, insana komik gelen bir tesadüf gibi olsa da üzerimde yarattığı etkiyi azaltmıyordu. Ve muhtemelen benim hakkımda, benim Geoff Armstrong hakkından şimdiye kadar öğrenebildiklerimden çok daha fazlasını biliyordu. Tanım olarak, bizler kanunlar çerçevesinde hareket etmek zorundaydık. Bize yardımcı olacak her türlü bilgi kırıntısını elde etmek için savaşmak zorundaydık. Mücadele alanında şartlar kesinlikle eşit değildi ama biz yine de kazanmak zorundaydık.

Üzerine sorumluluk almak istemeyen orta düzey yöneticiler arasında geçen uzun bir yolculuktan sonra telefonu, bugün ya da en geç yarın diye söz veren birine verip başımdan atmıştım. Bunun acil olduğunu anlamışlardı, ellerinden geleni yapacaklardı. Hayal kırıklığı midemi allak bullak etmişti. *Bir şeyler yemem*

11. Kat

gerekiyor diye düşündüm ama bana dokunmayacak bir şey aklıma gelmiyordu. Masamın çekmecesinde bir tahıllı gofret bulup aldım. Acaba bir daha hiç iyi olmayacak mıydım, yoksa bu yaşam şeklimin bir sonucu muydu ya da aslında beni öldüren şey mesleğim miydi, diye düşünüyordum. Öte yandan, hayatımdaki stresin ve endişenin çoğu iş dışındaki şeylerdendi. Dikkatimi beni gölge gibi takip edip hayatıma giren Chris Swain'den başka yöne çekecek bir şey olmadığına ya da yalnız kaldığımda, Rob'la ilişkimin son dakikalarını tekrar ediyor, kafamda söylediklerimi ve yaptıklarımı değiştiriyordum. Bana hayatta tutunacak bir dal gibi gelen mesleğime odaklandığım zamanlar da oluyordu.

Sonuç: Hayatımı çekip çevirmekte pek başarılı değildim.

Derwent'ın masama tıklamasıyla içine düştüğüm kasvetten sıyrıldım. “Bizi istiyorlar.”

Etrafa bakınca ofisinin kapısında bekleyen Una Burt'ü ve peşinde koyu renk saçlı bir adamla onun ofisine giren Colin Vale'i gördüm. İnsan kaçakçılığı uzmanını tanıdım, ancak ismini hatırlamam biraz zaman aldı: Tom Bridges. Ve Kev Cox çoktan içerdeydi, bir dosyayla Una Burt'ün masasının yanında duruyordu. Derwent'ın peşinden gittim, merak uğruna mutsuz ruh halim şimdilik rafa kalkmıştı. Küçük ofis çabucak doldu ve sekizimiz birden içerdeyken nefes alacak yer kalmamıştı. Derwent'ın masanın yanındaki iki boş sandalyeden birine oturmamı onaylamayacağını düşünerek yaslanacak bir dosya dolabı buldum. Sandalyelerden birine Bridges, diğerine Coline Vale oturdu. Pettifer ve Derwent pencerenin eşiğine oturmak için kısa bir mücadele verdiler ve tabii ki Derwent kazandı.

Burt, “Ne buldun, Kev?” diye sordu.

“Sekizinci kattaki kapıyla ilgili.” Başparmağıyla dosyasını açtı. “Beklediğiniz gibi, pek çok DNA örneği var ve örnekleri po-

lis tarafından bilinen kişilerle bağdaştırabildiğimizi duymak sanırım hiç kimseyi şaşırtmaz.”

“O binada şaşırtmaz.” dedi Derwent. “Doğar doğmaz hepsine bir sabıka kaydı numarası vermeleri lazım. Bu zaman kazandırır.”

“Kev listeyi bana yolladı.” Tom Bridges gözlerini üzerimizde gezdirip hepimizle tanışık mı, kendisini tanıtmaya gerek var mı diye kontrol etti. Bana baktığında yüz ifadesi hafifçe değişti, gösterdiği ilgiyle gözleri kısılınca bakışlarımı haliya çevirdim. Yeniden başımı kaldırıp baktığımda, Bridges Burt’e hitaben konuşuyordu, Derwent’sa kaçınılmaz bir şekilde beni izliyordu.

“İsimler ve kayıtlar üzerinde göz gezdirdim ve içlerinden biri gözüme çarptı.” dedi Bridge. “Ray Griffin. Son beş yıldır Avrupa çapında insan kaçakçılığı faaliyetleri yürüten bir Arnavut çetesinin yerel bağlantısı. Biraz kötü herifler.”

“Murchison Apartmanı’nda üç kızı bir daireye kilitleyecek cinsten insanlar mı?” diye sordum.

“Kesinlikle o tip insanlar.” Dosyadan bir fotoğrafı çekip çıkarttı ve kaldırdı. “Bu Ray.”

Ray koyu renk saçlı, köşeli çenesi ve geniş boynuyla muhtemelen otuz yaşlarında biriydi. Resimde ağzı biraz gevşek duruyordu. Gözaltı fotoğraflarından çok fazla bir anlam çıkartmak konusunda temkinliydim ama adamın bakışları sanki küçük gözlerinin ardından pek fazla bir şey yokmuş gibi boş bakıyordu.

Colin uzanıp dikkatle resme baktı. “Ne düşünüyorsun, Maeve?”

Resmin yarısını bir kâğıt sayfasıyla kapatarak eğilip baktım. Bu sayede sadece köşeli çeneyi, bir kulağı, aşağı bükük ağız belirtisini ve geniş boynu görebiliyorduk. “Bu bana koridordaki adam gibi göründü.”

Pettifer, “Bilimsel bir yaklaşım.” diye yorum yapınca öfkeyle ona baktım.

“Güvenlik kamera sistemine baktın mı, Chris? Yoksa bunun başka birinin işi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Colin bunu bana göstermemiştii.”

“Sormadın.” Colin bunu sakın bir ifadeyle söyledi.

“Elimizde ona ait deri hücreleri ve salya var. Onun yüzüne dokunan birini arıyordun.” dedi Kev. “Bu bakımdan uyuyor. Bilimsel olarak, demek istiyorum.” Benimle göz göze gelip sırttı.

Pettifer Burt’e döndü. “Bu herifi daha önce hiç duymamıştım. Adamın Melissa Pell’le hiçbir ilgisi yok. Eğer gerçekten ona saldırdıysa, bunu yapmak için geçerli nedeni ne?”

Burt, “Onu Mark Pell’le ilişkilendirebiliyor muyuz?” dedi.

“Belki?” Pettifer başım sıvazladı. “Bilmiyorum.”

“Eğer Mark Pell hakkında bir şeyler bulabiliyorsak, bunu bulmamız lazım?” dedi Derwent. “Ondan hoşlanmıyorum.”

“Ray’i içeri alalım mı?” dedi Mal. “Ona Pell’i tanıyıp tanımadığım sormanın bir zararı olmaz, değil mi?”

“Kaybedeceğimiz pek fazla bir şey olduğunu sanmıyorum.” dedi Una Burt. “Elimizde onun geçerli bir adresi var mı?”

“Şartlı salıverme memurundan aldığımız en son bilinen adresi var, eski kız arkadaşının Woolwich’teki evi ve annesinin adresi de elimizde. Benim meslektaşlarım tarafından iyi tanınan biridir. Onu bulacağımızdan oldukça eminler.” dedi Bridges. “Ben kendim, Wollwich’teki adresten başlayacağım.”

“Yine de eski kız arkadaşı.” Derwent Bridges’e en soğuk bakışını attı. “Neden orada takılsın ki?”

“İki çocuğu var.”

“Gayet makul.” Derwent kaybeden taraf kendisiymiş gibi göründüğünde çabucak tartışmayı bırakırdı. Burt’e döndü. “Plan nedir, amirim?”

“Üç guruba ayrılacağız. Sayımız üç adrese aynı anda gitmek için yeterli. Annesinden tüyo alıp elimizden kaçmasını istemiyorum.”

“Bilmemiz gereken bir şey var mı? Silah taşıdığına dair herhangi bir rapor?” diye Derwent Bridges’a sordu.

“Arada sırada bıçak taşıdığı biliniyor. Bildiğimiz kadarıyla ateşli silah yok. İri bir adam, boyu bir seksenin üzerinde.”

“Bıçaklı saldırıya karşı koruyucu yelek, o halde.” dedi Derwent. “Bölgesel Destek Grubu, BDG’den destek alabiliriz. Onları kapıya koyabiliriz.”

Aynı zamanda üzerlerinde şok tabancaları olacaktı, bu ellerinin boş olmasından çok daha iyiydi.

“Pekâlâ.” Burt kendini toparlayarak boğazını temizledi. “Ben Woolwich’e gideceğim. Josh, sen son adresi al. Chris, sen de annesinin evine gidersin. BDG desteğini ayarlayacağım ve mümkün olan en kısa sürede üzerinde çalışıp gerekli yetki belgelerini çıkartacağız. Bu yüzden farklı şeylerle uğraşmak yok.”

Son laf belli belirsiz yerinde duramayan Derwent’a yönelikti. Ayağa kalkıp gerindi. “Sabırsızlanıyorum.”

“Ben de gelebilir miyim?” Bridges parmaklarını dizkapaklarında tıkırdatıyordu. Bir polisi iyi yapan avcı içgüdüsünü fark ettim; bunu biliyordum çünkü bende de vardı.

“Elbette. Her hangi bir ekibe katılabilirsin.” Burt dikkati dağılık bir şekilde ona gülümsedi.

Herkes yavaştan ofisi terk ederken Bridges’a, “Dosyaya bakabilir miyim?” diye sordum.

“Elbette.”

Dosyayı yanımda götürerek, açıp üzerine yayarak inceleyebilmek için en yakın masada durdum. Bridges gelip arkamda dikilmiş, omuzumun üstünden bakıyordu.

“Ufak tefek şeyler.”

“Büyük bir suçlu gibi görünmüyor.” dedim. Sert biri gibi görünüyordu ama beyinsiz bir kundakçıydı, eski kız arkadaşı dâhil insanları dövmekte iyi. Çok yakın zamanda silahlı soygundan içeriye girmişti ama korku ya da pişmanlık duymadan hayatının yarısını parmaklıklar ardında geçirmiş tipte bir suçluydu. Bu onun için evle iş arasında yolda geçen uzun bir süre gibiydi, yapmayı çok sevdiği şey için ödediği bedeldi. Hapishanenin onun için caydırıcı olduğu fikrine kahkahalarla gülerdi.

“Geçen gün insan ticareti kurbanı kadınlara arka çıktığın için teşekkürler.”

Başımı kaldırıp şaşkınlıkla baktım. “Ah Belcott onları hakir gördüğünde mi, demek istiyorsun? Sorun değil.”

“Seks çalışanlarına karşı bu tür tavırlarla karşılaşmam ilk değil.”

“Herkesin kendisinden küçük göreceği birine ihtiyacı vardır. Belcott ondan aşağı birini bulmak için çok uğraşmak zorunda.”

Bridges bana sırtıttı. “O halde onunla çalışmak hoşuna gidiyor.”

“Ona katlanıyorum.” Dosyayı kapatıp yeniden ona verdim. “Hıyarın tekidir ve hep öyleydi. Arada sırada ona hakkında ne düşündüğümü söylüyorum.”

“Zavallı adam.”

“Bunu hak ediyor.”

Yürüyerek uzaklaşmaya başladım ama Bridges arkamdan seslendi. “Hangi adrese gidiyorsun?”

“Ah, muhtemelen en son bilinen adresine.”

Mal başını kaldırıp baktı. “Bizimle gelmek ister misin? Annesinin Stepney’deki evine.”

“Şey...” Geniş ofisin diğer yanında Colin Vale’le konuşan Derwent’a bir göz attım. “Sanırım gelmesem daha iyi.”

Mal, Derwent duymasın diye sesini alçaltarak “Bir mola istemez misin?” dedi.

“Güzel olurdu. Ama onunla gitmem ilişkiler bakımında daha uygun.” Üstelik ben olmadan Derwent’ın başının ne tür belalara gireceğini düşünmek hoşuma gitmiyordu.

“Benim de gitmeyi düşündüğüm yer orasıydı.” dedi Bridges. “Bilinen son adrese, yani.”

Sessizce “Kendini buna katlanmak zorundaymış gibi hissetme.” dedim. “Birçok insan mecbur kalmadıkça Josh Derwent’la zaman geçirmeye gönüllü olmaz.”

“İnsanları etkileyen biri.”

“Öyle düşünenler de var.” Bu beni de şaşırtıyordu.

Sanki bunu ispatlarcasına, Derwent uzanıp bana bir göz atarak yüzünü astı. “Acele et, Kerrigan. Malzemelerini al. Çabuk çıkar-sak, yolda bir sandviç alabiliriz.”

“Ben iyiyim.”

Derwent olumsuz anlamda başını salladı. “Hayır. Bir şeyler yemen gerekiyor.”

Öfkeyle ona baktım. “Ben iyiyim dedim.”

Biraz daha yaklaşarak odanın ortasına geldi, buna karşın, “Bu sabah pek fazla kahvaltı etmeyi başaramadın. Neredeyse seni yenden yatağına yatıracaktım.”

Hayal görmüyordum, oda sessizdi. Ve Derwent ne yaptığını kesinlikle biliyordu, yüzündeki ifade kilise korolarında şarkı söyleyen çocuklarinkinden daha masumdu. Bridges’ın telefonu çaldı ve cevap vermek için yürüyerek geniş ofisten çıktı. Onun

11. Kat

kapıdan kaybolmasını izleyip kaşlarımı kaldırarak Derwent'a döndüm.

“Gerçekten mi?”

“Üzgünüm.” Bunu uğraşsa daha samimiyetsiz bir şekilde söyleyemezdi. Kasılarak Una Burt'ün odasına doğru ilerledi, yanımdan geçerken kulağıma, “O şu an senin ihtiyacın olan şey değil. Başında yeterince dert var.” diye fısıldamak için kısa bir an durakladı.

“Yani onun nikâh yüzüğünü fark etmedin mi?”

Derwent dalga geçerek baktı. “Bu onu durdurur muydu? Ya seni?”

“Senin herhangi bir prensibinin olmadığını biliyoruz ama herkesin aynı şekilde davrandığını sanma.” Sinirden elim ayağım titriyordu: Bridges'ın bana ilgisine yanlış anlamlar yüklemesi Derwent için ne kadar da tipik bir davranıştı. “Çık git başımdan, *efendim*.”

“Sadece yardım etmeye çalışıyorum.” Una Burt'ün kapısında gözden kayboldu. Mal'ın masasına gittim.

“Stepney'e gelmekle ilgili fikrimi değiştirebilir miyim?”

“Evet.” Yanımdan uzanıp Derwent'ın başının arkasının görüldüğü bizim amirin odasına doğru baktı. “Yani, eğer eminsen.”

Kendime bunun sonuçları üzerinde düşünme fırsatı vermedim. Bildiğim tek şey, uzun zaman almıştı ama artık burama kadar gelmişti.

“Güven bana.” dedim. “Eminim.”

Bölüm 28

Ray Griffin'in annesinin Steepney'deki evi küçük bir caddede, 1950'lerden kalma sosyal bir konuttu. Kraliçe Viktorya zamanında yapılan ve Blitz* sırasında yerle bir olup dünya üstünden silinen gecekonduların yerine inşa edilmişti. Pettifer'in desteklemek için yanımızda gelen BDG memurlarını kısaca bilgilendirmesi için köşeye yakın bir yerde durduk. BDG Başkent Emniyeti'nin kas gücüydü, kapı kırmakta ve şiddet olaylarını bastırmakta uzmanlaşmış, iri yapılı adamlardı. Minibüsleri önümüzdeki kaldırıma çekilmişti, beyaz resmî araç sokak lambalarının ışığında açık turuncu renkli görünüyordu. Akşamüzeriydi ve güneş o gün için batmıştı, gökyüzü her geçen saniye daha da kararıyordu. Hava buz gibiydi ve karla karışık yağın yağmur arabanın ön camında parlıyordu.

Mal benimle konuşmak için yolcu koltuğunda arkasına döndü. “İyi misin?”

“İyiyim.” Aksine zorlukla uyanık duruyordum: Pettifer ara-

* **The Blitz:** (Yıldırım – Alın.) II. Dünya Savaşı sırasında Birleşik Krallık'ın Almanya tarafından 7 Eylül 1940 ile 16 Mayıs 1941 tarihleri arasında aralıksız bombalandığı döneme verilen ad. Blitz'in sonuna geldiğinde yaklaşık 30 bin Londra'lı ölmüş, 50 bini yaralanmıştır. Ülke çapında sivil ölü sayısı 40 bine ulaşmış, bir milyondan fazla kişi evsiz kalmıştır. (Ç.N.)

11. Kat

bayı bütün camları kapalı ve kaloriferi sonuna kadar açık halde kullanmayı seviyordu, bu yüzden araba havasıydı.

“Daha önce biraz canın sıkılmış gibi görünüyordun.”

“Derwent’a mı?” Yüzümü astım. “Beni uyuz etmesine izin vermemem gerekiyor.”

“Bir şekilde birlikte yaşadığınızı ima ediyordu.”

“Öyle gibiydi.” Esnememeye çalışarak kollarımı kendime sardım. “Şu anda benimle kalıyor.”

Mal sanki anlamış gibi başını salladı ama gözlerinde tam bir şaşkınlık ifadesi vardı. “Bu seninle Rob’un ayrıldığı anlamına mı geliyor?”

“Bu, bu karışık konu.” Chris Swain’in yaptığımız konuşmayı telefonumdan dinliyor olabileceği sarsıcı bir şekilde aklıma geldi. “Neler olduğundan tam olarak emin değilim.”

İçini çekti. “Bak, bunun uygunsuz bir konuşma olduğunu biliyorum ve usulen Josh’la birlikte olmanızı tamamen anlıyorum ama eğer bu geçici bir durumsa sona yaklaşıyorsa, belki... İlgili taraflara bir e-posta yollayabilirdin.”

“Ne gibi?”

“Başkasını kastediyormuş gibi konuşmaya çalışmayacağım. Üzgünüm. Böyle şeylerde kötüyüm ama ben...” Tereddüt etti ardından aceleyle sözlerini tamamladı. “Senden hoşlanıyorum.”

Mal şimdiye kadar ilişkim olan erkeklerin her birinden öylesine farklıydı ki, dağınık, saçlı sakalı birbirine karışmış, nazik ve tuhaftı, onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını aklım almıyordu.

“Sanırım Una ekip içinde böyle şeyler yaptığımı görürdü.”

“Seninle Derwent’tan haberi var mı?”

“Hayır.” Dudağımı ısırdım. “Bilirsin, onun bilmesi gereken bir şey yok. Derwent, şey, ciddi bir şey değil.”

“Acaba bir araya gelir misiniz, diye hep merak ettim.”

Asla, diye içimden geçirdim. *Zinhar*. Bu kafamı eşekarılarının kovanına sokmak gibi olurdu, muhtemelen kısa bir an ilginç, ancak sonrasında pişman olacağım, aptalca, korkunç bir hata.

Ama Swain’in dinlemediğinden emin olamadığım için, tutkulu bir ilişki içinde olduğumuzu açıkça ifade etmeden ve ağzımda da gevelemeden söylemenin bir yolunu bulmak zorundaydım. “Birbirimizi çok iyi tanıyoruz. Birlikte çok fazla zaman geçirdiğinde karşılıklı olarak yalan söyleyemiyorsun.” Aslında bu doğrudu.

Mal buna hak verdiğini gösteren bir ifadeyle başını salladı. “Bu konu hakkında soru sorduğum için üzgünüm. Beni ilgilenmez.”

“Sorun değil.”

“Sadece bunu iş yerinde söylediğinde. Merakımı cezbetti ve o zaman sormak zorunda kaldım.” Gülümsedi. “Bridges’ı postala-
dığında bir şeyler olduğundan epey emindim.”

O anın hatırasıyla gözlerimi kısa bir an kapattım: tam bir utançtı. “Yaptığının gerekli olduğunu sanmıyorum. Bridges bana kur yapmıyordu.”

“Belki yapmıyordu. Ama dikkatleri epey üzerine çekiyorsun.”

“Evli değilim ve lezbiyen olduğumu da sanmıyorum. Bu da pek çok erkeğin şansını deneyeceği anlamına geliyor, özellikle de Başkent Emniyeti’nde. Etrafta pek fazla eşcinsel olmayan bekâr kadın yok. Bunu biliyorsun. İçimizde üç kadın var. Liv başka bir kadınla yaşadığı uzun süreli ilişkide çok mutlu. Una Burt amir. Bu da geriye bir tek beni bırakıyor.”

“Evet, istatistiki olarak öyle.” Mal bana sırtıttı. “Bunu aklımda tutmaya çalışacağım.”

11. Kat

Ben fark etmeden, Pettifer geri dönmüştü. Sürücü koltuğunun kapısını hızla çekerek açınca yerimden sıçradım.

“Pekâlâ, siz ikiniz. Biz hazırız.”

Kendimi doğruca rüzgâr ve yağmurun altına atarak doğru-
lurken üşüdüğümü hissettim. Başım önde, bir kulağım uygula-
yacıkları yöntem hakkında konuşan Mal ve Pettifer’de, amaç-
sızca sokağın köşesinde gezindim. Bu karanlık ve soğuk gecede
bir yerlerde Chris Swain yaşıyor, nefes alıp veriyordu. İzliyordu.
Dinliyordu.

Bundan nefret ediyordum.

Onun da peşine düşülmüştü. Yerini bulmak için Derwent’ın
gayriresmî girişiminden haberi olmasa da, polisin onu sorguya
çekmek için aradığını biliyordu. Gergin olmalıydı. Arkasını kol-
luyor, beni korkutmak ya da arabamı tahrip etmek gibi şeylerle
üzerine dikkatleri çekmekten kaçınıyor olmalıydı. Ama kibirli ve
takıntılıydı. Her neyse, bu onun için farklıydı. Londra’ya gelip
tehlikeye atılmayı kendisi seçmişti. Ben hiçbir şey yapmamış-
tım ancak yine de onun meşum küçük oyunlarına yakalanmıştım.
İstese, durabilirdi. Beni rahat bırakmasını sağlayamıyordum. En
azından, henüz başaramamıştım.

Ev bitişik nizam konutların bir parçasıydı ama bahçelerin ar-
kasına doğru giden dar bir yol vardı. Bu yüzden Pettifer bir grup
BDG memurunu ve Mal’ı arka taraf yolladı.

“Onunla konuşma fırsatı bulamadan kaçıp gitmesine izin ve-
remeyiz, değil mi?”

Eğilerek, sessizce gittiler ve yerlerini alır almaz Mal bize bunu
telsizden bildirdi. Biz uzattıkça Ray Griffin’in bir şey döndüğünü
anlayıp kaçma şansı artıyordu. Pettifer, Una Burt’ü telefonla aradı.

“Ne zaman hazırsanız biz hazırız, amirim.” Kısa bir an dinledi,
ardından BDG çavuşuna başıyla işaret etti. “Hazır olduğunuzda.”

Bunun daha önce yapıldığını görmüştüm ama BDG'nin eve girip arama yapmasında her zaman etkileyici ve hafifçe korkutucu bir yan vardı. İçlerinden dördü benimle ön kapı arasındaydı, iri adamlar omuz omuza duruyorlardı. Kapıyı açtığı anda bir an için Griffin'in annesini görür gibi oldum. Saçları arkadan atkuyruğu şeklinde bağlanmış ufak tefek bir kadındı, yüzü öfkeden gerilmişti.

“Burada değil. Onu neden burada arıyorsunuz bilmiyorum. Buraya haftalardır gelmedi.”

Adamlar onu dikkate almayıp, geniş omuzları ve yüksek sesleriyle evin içine doluştu. Pettifer ve ben peşlerinden girdik, BDG elemanları paldır küldür merdivenlerden yukarı çıkarken koridorda durduk.

“Yukarıyı dağıtmasalar iyi olur.” Bayan Griffin ellerini bağlamıştı. Pofuduk terlik giydiği ayaklarından birini manidar bir şekilde yere vuruyordu. “Zaten, onu neden istiyorlar ki?”

“Sadece birkaç soruşturma yapıyoruz.” dedim.

“O yanlış bir şey yapmadı. Son sefer hapisten çıktığından beri yapmadı. Bana söz verdi.”

Pettifer, “O halde endişelenecek bir şeyi yoktur.” dedi. Bunu insanların bizim kibirli olduğumuzu düşünmelerine neden olan ağır polis tavrıyla söylemişti. Belki de öyleydik. Sıklıkla dövüşü kazanmış kendinden emin boksörler gibiydik.

Birdenbire üst kattan bir sürü gürültü geldi: Memurlar bağırarak emirler veriyor, derin bir ses çok hızlı bir şekilde küfür ediyordu.

Pettifer sakince, “Bir sürpriz var.” dedi. “Her şeye karşın buradaymış. Hayret doğrusu.”

Bayan Griffin'in ağzı kedi poposu gibi büzüştü. “Onu rahat bırakmalısınız. O basit biri. Kendi hatası olmayan olaylara karışıyor.”

11. Kat

BDG'nin çavuşu paldır küldür merdivenlerden indi, keyfi yerinde görünüyordu. "Tavan arasında saklanıyordu. Görünüşe göre bir süredir oradaymış. Yukarda ona ait bir şilte ve kamplarda kullanılan portatif tuvaletlerden vardı."

"Yaramaz Ray." Pettifer durumu anlayarak sırtıttı. "Onu aşağı getirin. Amiri arayıp haber vereceğim."

"Onu nakletmek için bir minibüse ihtiyacınız olacak." dedi çavuş. "Kalıp gibi duran türden bir suçlu değil."

Üst katta, Ray çılglık atıyordu. "Kolumu kırıyorsun, benim kahrolası kolumu kırıyorsun, adamım. Çek elini üzerimden."

Bayan Griffin, "Bu polis vahşeti." dedi. "Bir şikâyetle bulunacağım."

"Aferin size." Pettifer kulağında telefonuyla kendini evden dışarı attı. Bir baskında turnayı gözünden vurmak gibisi yoktu.

BDG'nin çavuşuna, "Bize onun telefonu lazım." dedim. "Yanında var mı diye bakar mısınız?"

"Üzerinde yoktu."

Bayan Griffin'e döndüm. "Fikriniz var mı?"

"Defol git."

"Pekâlâ." Lastik eldivenleri elime geçirdim. Arama yapmakta iyiydim ve yapacak bir şey bulmuş olmaktan memnundum. "Ben kendim bulurum."

* * *

Ray Griffin'i, tost makinesinde bulduğum telefonuyla beraber, doğruca merkeze götürdük ve onu güvenli bir sorgu odasına tıktık. Dave Camp ve Mal onu sorgulayabilmek için avukat beklerden yanında kaldı. Griffin evde ve yoldayken minibüste yaygara koparmış ama sorgulama odasına girince sakinleşmişti. Yenilmiş, sanki kavga etmeye hali kalmamış gibi görünüyordu.

Bu sırada, asıl kavga bir kat yukarda, Una Burt ve Derwent'ın birbirlerine girdikleri yerde oluyordu.

“Onu sorgulamama izin vermelisin” dedi Derwent.

“Neden bunu yapmam gerekiyor? Bunu kendim de yapabilirim.”

“İşin içine girmeyip amirlik yapmalısın. Sen amirsin, sahada çalışanlardan birisi değilsin.”

“Bunun farkındayım.” Tamamen iğneleyici konuşuyordu. “İki şeyin bir arada yapılamaması için herhangi bir neden görmüyorum. Ve senin de dediğin gibi, amir benim, bu yüzden ne olacağına ben karar veririm. Sorgulamayı ben kendim yapacağım.”

“Sana hiçbir şey söylemeyecek.”

“Nedenmiş o?”

Derwent bir an nedenini söylememek için kendini zor tuttu, kafasında bangır bangır bağırان düşüncelerin gezindiğini anlayabiliyordum, seninki gibi bakışlarla onu etkileyemezsin; senden korkmaz, soruşturma boyunca hiç yorum yapmayacak ve insan ilişkileri becerisinden yoksunsun, bu yüzden ikna ederek onu bundan vazgeçiremezsin. “Ben sadece onu konuşturma şansımın daha iyi olduğunu düşünüyorum.”

“Pekâlâ. Ben düşünmüyorum. Eğer istersen sorgulamayı izleyebilirsin ve eğer tekliflerin varsa buna minnettar olurum ama Griffin'le konuşma işini ben idare edeceğim. Tom Bridges'ı da yanıma alacağım, çünkü Griffin'in geçmişi ve çevresi hakkında daha fazla şey biliyor. Başka birine yerim yok.”

“Ama...”

“Hayır.”

Pettiifer başını kapıdan içeri soktu. “Amirim, avukat burada.”

11. Kat

“Sonunda.” Dosyasını alıp Derwent’a başka bir şey söylemeden yürüyüp gitti.

“Sana bir fırsat vereceğini gerçekten de düşündün mü?” diye sordum.

“Eğer bu kadar kendini beğenmiş olmasaydı, bu işi bana bırakırdı.”

“Ah, anlıyorum. Onun egosu, sorun bu.”

“O iyi bir lider değil. Sahne ışıklarının kendi üzerinde olmasını çok fazla istiyor.”

“Oysa sen istekli bir nefersin.”

Bana suratını astı. “Tam da öyle. Ben şan şöhret için bu işte değilim.”

“Ama başkalarının da senin kadar iyi iş çıkarmaya kabil olduğunu kabul etmiyorsun.”

“Çünkü insanların işlerin içine etkilerine dair uzun bir tecrübem var da ondan.”

“Bunu Burt için söyleyemezsin.”

Derwent’ın çenesinde bir kas oynadı. “Göreceğiz.”

İlk olarak, doğrudan Una Burt’ün tarafındaydım. Kadının Derwent’a hatalı olduğunu ispatlamasını umuyordum. Sorgu odasıyla bağlantılı bir TV bulunan toplantı odasına gittim ve Colin Vale ile Liv’in arasında oturacak bir yer buldum. Derwent tam bir pozla, kasıla kasıla içeri girdi ve onun yanında oturmayı planlamadığımı görünce bana incinmiş bir bakış attı. Bunu görmezden geldim. Her zaman olmasa da ona karşı iyi niyetli insanları hor görmesinden bıkmıştım.

Sorunun ilk yarım saatinde içimden başımı ellerime koyup inlemek gelmişti. Burt bir aslanın bir kaplumbağayı kabuğundan çıkartmaya çalışmasına benzer şekilde Griffin’e pençeler savuruyordu; hiç kurnazlık yoktu.

“28 Kasım’da öğleyle gece yarısı arasında neredeydin?”

“Maudling Sosyal Konutları’nda mıydın?”

“Hiç Maudling Konutları’nda bulundun mu?”

“Kırmızı bir beysbol şapkan var mı?”

Ve cevaplar bir metronom gibi, seste bir yükselme alçalma ya da bir şaşkınlık olmaksızın geliyordu. *Yorum yok. Yorum yok.* Gözaltı fotoğrafından şüphelendiğim gibi çok zeki biri değildi ama hiçbir şey söylememek için yeterince bilgiliydi ve bu şekilde yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Derwent’a bir göz attım. Ekranın camını eritebilecek türden bir dikkatle televizyona bakıyordu. Bir konuda onu takdir ediyordum, hiçbir sonuç elde edemiyor olmamızdan dolayı haklı çıkmış olması ona bir keyif vermiyordu.

Tanrı aşkına, Una, bir şeyler çıkart.

Sanki beni duymuş gibi, öne doğru uzandı. “Melissa Pell adında bir kadını tanıyor musun?”

Adamın yüzü asıldı, bu onun beklemediği bir soruydu. “Hayır.”

“Bu ismi daha önce duydun mu?”

“Hayır.”

“Ya Mark Pell’i?”

Kısa bir an hiçbir şey anlamadığını gösteren boş bakışlarla Burt’le göz teması kurdu. “Hayır.”

Ne düşündüğünü görmek için Derwent’a baktım. Hedefi görüş alanına girmiş bir keskin nişancı gibi tamamen hareketsizdi, gözünü bile kırpmıyordu, çok az nefes alıyordu.

Burt bir dosyayı açıp Colin Vale’in bizim için topladığı kapalı devre kamera çekimlerinin sabit resimlerini çıkarttı.

“Bu sensin, değil mi, Ray?”

11. Kat

“Yorum yok.” Ama gözleri bakmak için başından beri gözünü ayırmadığı duvardaki noktadan resimlere kaydı.

Vale hafifçe, “Onun kendisi olduğunu biliyor.” dedi.

Burt öne eğilip sekizinci kattaki kameradan çekilen görüntüyü bulana kadar sayfaları karıştırdı. “Bu sensin. Ve bu kadının adı da Melissa Pell. Ona saldıran bu kişi de sensin ve ben nedenini bilmek istiyorum.”

Avukat resimleri görmek için uzandı, yüz ifadesi dikkatli bir şekilde renk vermiyordu. Genç, sarışın ve pembe, beyaz bir kadındı. Adamın Melissa Pell’in peşinden nasıl geldiğine, kadının bilincini yitirmesine sebep olan kayıtsız şiddete karşı avukatın pek de saklayamadığı tepkiyi gördüm.

“Melissa bunun ardından günlerce hastanede kaldı. Çok ciddi birkaç yarası vardı. Bu, doğrudan, ağır yaralamadır ve bunu sen yaptın.”

“Ben değildim.”

“Olay mahallinden senin DNA örneğini aldık.”

“Hatalı kimlik tespiti.”

“O türden bir şey değil. Sen azılı bir suçlusun ve elimizde senin savunmasız bir kadına saldırırken görüntülerin var. Bu seni uzun bir süre yeniden hapse atmak için yeterli, hatta gerisine gerek bile kalmadan.”

Dudaklarını yaladı. “Gerisi mi?”

“Bunun senin Maudling Sosyal Konutları’nda bulunduğunun kanıtı olduğunu anlıyorsun, değil mi, Bay Griffin?”

Cevap yoktu.

“Ve Murchison Apartmanı’nı yerle bir eden yangını kimin çıkarttığını aradığının da tabii ki farkındasındır? Dört kişi öldü,

Bay Griffin. Bunlardan biri küçük bir kızdı. İkisi kilitli bir dairede ölüme terkedilen genç kadınlardı. Bu cinayettir, bu kadar basit.”

“Yangının benimle bir ilgisi yoktu. Ben sadece...” Dudağım ısırtıp başını olumsuz anlamda salladı.

“Sen sadece?”

“Hiç.”

Burt’ün baş işaretiyle, Tom Bridges lafı aldı, sesi sakın ve duygusuzdu. “Sajmir Culaj için çalışıyorsun, değil mi?”

Ray sanki başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi kıpkırmızı oldu. “Yorum yok.”

“Ancak, gerçek bu, değil mi, çünkü son defasında hapse girmenin sebebi buydu. Mahkemede ispat edildi, bu yüzden yorum yok demeyi sürdürmenin bir anlam yok.”

Griffin dudaklarını sıktı, sanki fiziksel olarak kendisini cevap vermemeye zorluyormuş gibiydi.

“Sajmir Gulaj hakkında neler bildiğimi biliyor musun? Uyuşturucu üretip satmayı bıraktığını biliyorum. Bu günlerde kazandığı paranın çoğunun nereden geldiğini biliyorum.”

“Bu bir soru mu?” diye avukat sordu.

Bridges yüzünü ekşitti. “Başka bir şekilde söyleyeyim. Paranın nereden geldiğini biliyor musun, Ray?”

“Yorum yok.”

“İnsanları sınırlardan geçirmekte büyük para var, Ray. Ülkeye sokmak için onlara para ödetiyorlar, buraya kapağı atınca da çalıştırıyorlar. Kölelik, bunun için kullanılan bir kelime. İnsan kaçakçılığı. Kadınlar. Çocuklar. Onları kendi işlerinde köle olarak kullanıyorlar. Onları kayıt dışı işçi olarak kullanıyorlar. Seks için kullanıyorlar.”

“Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.” Dili dolanmıştı.

11. Kat

“Murchison Apartmanı daire 113 hakkında ne biliyorsun? Orada yaşayan kadınlar hakkında ne biliyorsun? Orada öldüler, Ray, değil mi?”

Ray’in gözleri sulanmaya başladı. Bileğinin tersiyle silerek burnunu çekti.

“Annenin evindeydin, Ray. Saklanıyordun. Birisinin senin için geleceğini biliyordun, sadece seni ilk önce enseleyecek olanın polis mi yoksa Culaj’ın adamları mı olduğunu bilmiyordun. Muhtemelen biz olduğumuz için memnunsundur.”

“Hayır.”

“Çünkü başın büyük belada, değil mi?” Bridges’in bunu söyleme tarzında saldırgan hiçbir yan yoktu; sanki barda muhabbet eden arkadaşlar gibiydiler. “O kızlara bakman gerekiyordu ve sonunda öldüler. Culaj senden pek memnun olmayacak. Yerinde olsam, bu bir süre hapishanede kalacağım anlamına gelse bile, konuşmaya başladım. Kabul etmen gerekir ki zaten Melissa Pell’e saldırmaktan hapse gireceksin. Culaj seni unutana kadar hapishane senin için en güvenli yer gibi görünüyor.”

Ray çaresizce gözlerini kırpıstırdı. “Bu bir kazaydı. Bu şekilde olmaması gerekiyordu.”

Colin yanımdan, “Bu iş bitti.” dedi. “Serseriye enseledik.”

“Ne olmaması gerekiyordu, Ray? Ne oldu?” diye Bridges sordu. “Yangını sen mi başlattın?”

“Hayır. Kesinlikle değil. Onun benimle bir ilgisi yok. Benim sadece gidip kızların iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.”

“Kızlar?”

“Daire 113’teki. Kendi başlarına dışarı çıkmalarına izin verilmiyordu. Bazen yiyecek falan gibi şeylere ihtiyaçları oluyordu. Onların çalıştırılmalarıyla bir ilgim yoktu. Sajmir benden istediğinde,

arada sırada uğruyordum. Sık sık aynı insanların gitmesinden hoşlanmıyordu, çünkü kızlar seninle arkadaşlık kurmaya çalışabilirdi ve o da bunu istemiyordu. Onlarla konuşmamam gerekiyordu.”

“Orada kaç kız vardı?”

“Üç.”

“Üç. Emin misin?”

“Bir siyah, bir sarışın, bir esmer.”

“İsimleri?”

Omuzlarını silkti, yüzünde tamamen boş bir ifade vardı. İsimlerini bilmek bir yana isimleri var mı diye merak bile etmemiş olmasına karşı içimde muazzam bir öfke kabardığını hissettim.

“Onlar hakkında herhangi bir şey biliyor musun? Nereliydiler?”

“Siyah olan Afrikalıydı.”

“Afrika büyük bir yer...” dedi Bridges. “Bunu benim için biraz daralt, dostum.”

“Bilmiyorum. Üzgünüm. Diğer ikisi Rus’tu.”

“Kesin mi?”

“Ben öyle düşündüm. Bana öyle geldi.”

Derwent yavaşça başını onaylamayan bir tavırla sallıyordu, etkilenmemişti. Bridges’inde aynı şekilde hissettiği açıktı, çünkü kızlar hakkında bir şeyler bulmaya çalışmayı bıraktı.

“Peki, yangın başladığında orada mıydın?”

“Daire 117’deydim. Sajmir o daireyi bir çeşit ofis olarak kullanıyor. Ben sadece takılıyordum, bilirsiniz. Biraz televizyon seyreliyordum. Gidip kızları görmek için acelem yoktu. Ardından alarmlar çalmaya başladı.”

“Sen ne yaptın?”

“Sajmir’i aradım. Ne yapacağımı bilmiyordum.”

11. Kat

“O ne dedi?”

“Kızları dışarı çıkarmam gerektiğini.” Ray gözlerini kapadı, zorlukla nefes alıyordu. “Denedim.”

Una Burt soğuk bir ifadeyle, “Çok fazla uğraşmış olamazsın.” dedi. “Yanarak öldüler.”

“Benim hatam değildi.” Bu defa açıktan, yeniden ağlamaya başladı. “Kapıyı açınca sarı saçlı olanı üstüme saldırdı. Apış arama diziyle vurup ardından kaçtı. Onun peşine düşmek için kapıyı diğer ikisinin üzerine kapattım. Niyetim onları kilitlemek değildi. Onlar için geri dönebileceğimi sandım. Kadının öylece kaçması- na izin verirsem Sajmir buna ne der diye korkuyordum. Başımın derde girmesini istemedim.”

Bütün olanları kolayca hayal edebiliyordum: Ray paniğe kapılıyor, duman havaya doluyor, kız özgürlüğe doğru kaçarken, durum kontrolden çıkıp sarpa sarıyordu. Ray gerçekten de tek seferde sadece bir sorunla baş edebilirdi. Yapılacak mantıklı şey kızın peşinden kovalamak gibi görünmüş olmalıydı. Ama diğer iki kızı korkunç şartlar altında, dehşet ve acı içinde bırakmıştı. Onları hiç kimsenin en kötü düşmanının bile başına gelmesini dilemeyeceği bir ölüme mahkûm etmişti.

“Yani kayıp kızın peşinden kovaladın.” dedi Bridges. “Onu yakaladın mı?”

Hayır diye başını salladı. “Yakaladığımı sandım. Onun o olduğunu sandım.” Parmağının ucuyla hâlâ önünde duran resme tıkladı: Sarı saçlarıyla ona göre ters duran Melissa’ya. “Ona yetişip biraz hırpaladım. Ona sert vurmadım ya da öyle bir şey yapmadım. Bu sadece ona bir ders vermek ve hizaya getirmek içindi.”

Göze alıp önündeki masaya başparmağıyla tıklayıp duran Derwent’a tekrar baktım. Una Burt doğru tercihi yaptı, diye düşündüm. Belki Derwent da aynı şeyi düşünüyordu. Bridges ta-

rafsız, sakın ve oldukça etkiliydi. Melissa Pell'in göz çukurunu parçalayan odadaki adama karşı Derwent'ın tavrı muhtemelen bunlardan hiçbirisi olamazdı.

Ekranda, Ray Griffin içini çekti. "Ancak o sırada yanlış kız olduğunun farkına vardım. Zemin kata indiğim zaman da aradığım kızıdan hiçbir iz yoktu. Ve sonrasında yeniden yukarı çıktım ama itfaiyeciler çoktan gelmişti ve beni durdurdular. Ne yapacağımı bilmiyordum."

"Dairelerine kilitlediğin iki kadından itfaiyecilere bahsetmek aklına gelmedi mi?" Una Burt'ün sesinden husumet akıyordu. "Ya da sekizinci katta bilincini yitirmiş halde bıraktığından?"

"Onları bulacaklarını düşündüm." Gözlerini sımsıkı kapadı. "Hiçkimsenin zarar görmesini istemedim. Her şeyin yoluna gireceğini sandım. Ve ardından her şeyin berbat olduğunu fark ettim. Sarışın kız kaçtı. Diğer ikisi öldü. Aslında hiç istemediğim halde bu kadına zarar verdim. Ama bütün bunların hepsi kazayla oldu. Bir hata."

"Tanrı aşkına." Derwent sanki artık dinlemeye dayanamıyormuş gibi kalkıp odadan çıktı.

Televizyon ekranında, Ray Griffin sanki durmaksızın konuşuyordu, artık dökülmeye başlamıştı. Sanki anlatmak her şeyi düzeltecekti.

"Benim hatam değildi. Bana inanmak zorundasınız. Hiçbiri benim suçum değildi."

Bölüm 29

“Birazdan eve gitmeyi planlıyor musun?” Derwent masamın yanında durmuş, arabasının anahtarlarını şingırdatıyordu.

Saate baktım, sandığımdan geç olmuştu. “Bir süre sonra.”

“Ben şimdi gidiyorum.”

“Tamam.”

“Seni götürebilirim.”

“Neden?” Sesim şüpheli çıktıysa, bunun sebebi gerçekten de öyle olmamdı.

Derwent bana göz kırptı, masumca. “Çünkü ikimiz de aynı yere gidiyoruz, dışarısı buz gibi ve her ne yapıyorsan muhtemelen yarına kadar bekleyebilir.”

Bunun bir barış teklifi olduğunu fark ettim, çünkü bütün gün bana bir pislik gibi davranmıştı. Ve haklıydı; acil bir işim yoktu. Ray Griffin güvenlik kamerası kayıtlarını Colin Vale’le birlikte gözden geçirmiş ve sarışın kadını bizim için teşhis etmişti. Bu sayede sonunda elimizde arayacak bir yüz, bir tarif olmuştu. Çok geç kalmış olmamıza rağmen resimleri olabildiğince geniş çaplı yaymıştık: Limanlara, havaalanlarına, polise ve hastanelere. Kadın ölen kızları teşhis etmek ve Ray Griffin gibi Samir Cullaj’ı

da tutuklamak için elimizdeki en iyi şanstı. Diğer, kadın kendi başınaydı, üzerindeki kıyafetlerden başka hiçbir şeyi olmadan canını kurtarmanın derdindeydi. Öncelik onu bulmaktı. Ama bunu masamdan yapamazdım. Ve biraz dinlenmem gerekiyordu.

Sandalyemi geriye ittim.

“Tamam. Teşekkürler.”

Araba anahtarlarını parmağında çevirdi. “Güzel. Seninle aşağıda buluşuruz. Beni çok bekletme.”

Can çıkar huy çıkmazdı, arkasından gözlerimi devirdim ve çantamı toplayarak ayağa kalktım.

Derwent binanın arkasındaki otoparkta bekliyordu, soğuğa karşı yakasını kaldırmıştı.

“Hava hakkında yanılmamışsın.” Koşarak gittim, titriyordum. Ayak boşluğuna eşyalarımı koymak için yolcu tarafının kapısını açtım. “Neden arabada değilsin?”

“Biraz konuşmak istiyorum. Telefonun çantanda mı?” Evet anlamında başımı sallayınca çarparak kapıyı kapattı. “Swain’in dinliyor olmasına karşı.”

“Çabuk konuş.” Bir ayağımdan diğerinin üstünde zıplıyor, sıcak kalmaya çalışıyordum. Hava sıcaklığı dibe vurmuştu, kararan havada Londra’nın ortasında bile gökyüzü yıldızlarla parlıyordu.

“Seninle daha önce Bridges hakkında olanlarla ilgili konuşmak istedim.”

Yüzümü ekşittim. “Sının aştın. Buna hiç gerek yoktu.”

“Sana göz kulak olmaya çalışıyordum.”

“Ekipteki herkese kınıştırdığımız izlenimini vererek mi? Bunu bağırarak söylemek zorunda değildin.”

“Üzgünüm.” Bunu pek umursuyor gibi görünmüyordu. Git-tikçe daha çok sinirlendiğimi hissettim. Yaptığı şeyin sonuçları hakkında en ufak bir fikri yoktu.

11. Kat

“Senin için mutluluk verici bir şey. İyi bir nam gibisi yoktur. Benimle yatmak sana önemli bir basamak atlatır.”

Gözünde bir parlama vardı. “Bugün birçok tebrik aldım.”

“Tanrı aşkına.” Titriyordum ve bunun duyduğum katıksız öfkeden mi yoksa soğuktan mı olduğunu bilmiyordum. “İnsanların benim hakkımda ne dediğini biliyorsun. Çıkardıkları sonuçları biliyorsun. Arkamdan bana ne dediklerini biliyorsun.”

“Sona erdiğinde, bunun hiçbir anlamının olmadığını açıklayacağım.” Sanki o kadar kolaymış gibi bunu umursamaz bir şekilde söylemişti.

“Hiç kimse sana inanmayacak.”

“Yok yere endişeleniyorsun.”

“Kadınlar için farklı bir kurallar dizisi olduğunun hiç farkında değilsin. Senin sırtını sıvazlıyorlar beni yargılıyorlar. Sen benim amirimsin, Tanrı aşkına.”

Yine, “Üzgünüm.” dedi ve bu sefer daha samimi gibiydi. “Ben sadece senin için Bridges’dan kurtulmak istedim.

“Nazik davranıyordu. Ve eğer bana kur yapmaya kalkışmış olsaydı, bununla kendim başa çıkabilirdim.”

“Sana göz kulak olunmasına ihtiyacın var, Kerrigan.”

“Senin tarafından değil.”

“Başka kim yapacak? Asla yardım istemiyorsun. Yabani kedi gibisin. Birine güvenmek nedir bilmiyorsun.”

“İnsanlara güvenmek incinmenin hızlı yolu.”

Derwent ılık çaldı. “Bir de insanlar benim alaycı bir tip olduğumu sanıyor. Bana güvenmiyor musun?”

“Dert açacağına güveniyorum.”

Sırıttı. “Yeter.”

Canıma tak etmişti. “Artık arabaya binebilir miyiz?”

“Henüz değil. Swain hakkında konuşmamız gerekiyor.”

“Ne olmuş ona?”

“Onu daha fazla zorlamamız gerekiyor. Kızdırmamız. Pervasızlaştırmamız.”

Yüzümü ekşittim. “Aklında ne var?”

“Birkaç fikrim var.” Arabaya eğildi. “Bak, sadece ayak uydur. Gizli kapaklı bir işmiş gibi davran. Ne olursa olsun, kişisel değil. Yaptığımız sonuca götüren bir adım.”

Temkinli bir şekilde, “Ne yapıyoruz?” diye sordum.

“Bekle ve gör.” Arabanın etrafında dönüp sürücü tarafına giderken mutluluktan uçuyordu.

Bu nadiren gördüğüm türden bir şeydi ve kötü bir işaretti.

* * *

Derwent arabayı telefonun hiç çekmediği apartmanın altındaki otoparka park etti.

“Pekâlâ.” Bana bir yan bakış attı. “Hazır mısın?”

“Ne yapmaya?”

“Biraz eğlenmeye.”

Ve öğrenebildiğim tek şey de buydu. Onu, peşinden asansöre ve oradan da daireme kadar takip ettim. Kapıyı açmam için kenara çekildi. Telefonunu çıkarttı ve başıyla bana da aynısını yapmamı işaret etti. Ardından iterek beni yatak odama soktu.

“Ne...”

“Şşşt.” Telefonu elimden alıp yatağın yanındaki masaya koydu, kamera işe yaramasın diye üzerini örttü. Ellerimi belime koyup ona suratımı astım.

11. Kat

Bana göz kırptı. Ardından kravatını çözmeye başladı. “Bütün gün bunu düşünüyordum.”

“Ha?”

“Senin de düşündüğünü biliyorum.” Sesindeki sertlik azalmıştı. Hiç kendisi gibi, ya da en azından onu duymaya alıştığım gibi konuşmuyordu. Kendi isteğimin dışında, karın boşluğumda tuhaf bir duygu hissettim. Beklentiyle kaşlarını kaldırdı.

Boğazımı temizledim. “Evet. Elbette.”

En geniş haliyle sırttı. Paltosunu çıkartıp uzaktaki bir sandalyeye fırlattı. Ayakkabılarını çıkarıp yere düşürdü.

“Sen ne halt ediyorsun?” diye fısıldadım.

“Çok güzelsin.” Parmağını bana doğrultup mimikleriyle elbiselerimi çıkartmamı işaret etti. Hayır diye başımı salladım. Bana sinirli bir bakış attı. *Haydi.* “Üstünü çıkart. Sana bir bakayım.”

İçimi çekerek, düğmelerini açıp paltomu ayaklarıma düşürdüm, ardından birer birer ayakkabılarımı çekip çıkarttım. Derwent başparmağını kaldırarak bana tamam işaret yaptı. Kendini yatağa atıp, bir yandan telefonunu çıkartırken diğer yandan rahat yatmak için kıpırdanarak kendini ayarladı. Charlie Brooke, Derwent benim üstümde kullanabilsin diye onunkine de bir casus yazılım yüklediğini açıkça belirtmişti. Başparmağını kullanarak bir şeyler arayarak ekranlar arasında gezindi ve bulduğunda hafifçe mırıldandı. Aceleyle, nefesi kesilmiş halde, “Aman Tanrım!” dedi.

Görmek için uzandım. Ekranda birinci kişinin gözünden görülen elde tutulan silahla, sendeleyerek üzerimize gelen zombilerin vurulduğu bir oyun vardı. Kaşlarım tepeme kadar kalktı. Derwent omuzlarını silkti. Eliyle yatağa hafifçe birkaç kez vurarak kaşlarıyla işaret etti. Gözlerimi devirdim. *Kesinlikle olmaz.*

İnledi, dikkati yeniden telefonundaydı. “Kahretsin, Kerrigan.” Bana bakmadan *hemen uyum sağla* hareketi yaptı.

Onun yanına dizlerimin üstüne yatağa çöktüm, “Bunun hoşuna gittiğini biliyorum.”

Bana pek bakmadı. Bunun yerine, tam tersine bundan hiç hoşlanmadığını belirten bir şekilde bana başını salladı. Ardından, yüksek sesle, “İnanılmazsın.” dedi. Yaylar ritmik bir şekilde gıcırdasın diye bir ayağını yere koyup hareket ettirmeye başladı. “Ah, Maeve. İşte bu.”

Kısa bir an gözlerimi kapadım ve buna katılmayı bile düpedüz istemediğimi belirten bir şekilde başımı salladım. Ardından nefes nefese, “Oh, evet...” dedim.

Derwent keyifle kıkırdadı. Gözlerimi kocaman açıp manidar bir şekilde ona baktım.

Dudaklarını oynatarak ses çıkartmadan, “Üzgünüm.” dedi. Alçak ama belirgin bir sesle, “Sana ne yapmamı istediğini söyle, Maeve.” dedi. Sırtması büyüdü. “Detaylarıyla.”

Sanki bir şey yapıyormuş gibi “Sadece... Durma!” dedim.

Ve o da uzun bir süre durmadı. Derwent’la göz göze gelmeden birkaç inleme ve iç çekişle onu desteklemeye devam ettim. Buna karşın telefonu benden çok daha ilgiliydi ve zombiler onu haklayınca, ne yaptığımızı unutup oyuna küfür etmeye başladı. Birkaç dakika sonra içinde bulunduğumuz durumun ne kadar komik olduğunu düşünüp kendime hâkim olamayarak kıkırdadım. Derwent beni sıkıca tutup kendimi son derece kötü hissettiren bir kınamayla başım sallayarak eliyle ağızımı kapattı. Hava durumuna ve e-maillerine bakarken hayali bir şekilde orgazm oluyormuş gibi sesler çıkartarak kendi kendine konuştu. Sona doğru yatak başını gittikçe hızlanarak duvara çarpırtmak için sarsılması gözlerimden yaşlar gelene kadar gülmeme neden oldu. Derwent sinirle içini çekti.

11. Kat

Topla kendini.

Bunu yapmaya alıştım. Gerçekten denedim. Miyavlar gibi çıkarttığım küçük seslerin tutkulu inlemelerle karıştırıldığını umuyordum.

Bitirdiğinde, Derwent yüzüme bir yastık kapatıp diğer yana yuvarlanarak benden uzaklaştı. Yastığı yere atıp kendimi toparladıktan sonra yeniden ona baktım. İlk defa kendimi gülecek kadar iyi hissediyordum. Bu karanlıkta titreyişime, bir erkeğin göstereceği beni bekleyen şiddetten duyduğum korkuya karşı ilaç gibi gelmişti. Kendimi hafiflemiş hissettim. Neredeyse mutluydum.

“Bu harikaydı.” Derwent yataktan sessizce esneyerek gerindi. Sesi saygılı ve tamamen umursamaz geliyordu. “Harikasin, Maeve.”

Bir dirseğimin üstüne kalktım. “Sen de, Josh. Böyle olabileceği hiç aklıma gelmezdi.”

Bunu bir an kaçırıldığını gördüm, ancak hemen ardından gülmek için kendini zor tuttu. “Aç mısın?”

Bunu düşündüm. “Evet, gerçekten.”

“Seni yemeğe çıkartacağım.”

“Bunu yapmana gerek yok.”

“Benim kahrımı çektiğin için en azından sana bir teşekkür etmiş olurum.” Ayakkabılarını ve paltosunu alıp koridorda kayboldu. Bunda samimi miydi yoksa sadece Chris Swain duysun diye mi söylemişti ve Derwent’ın gerçekte hissettiğiyle hiç alakası yok muydu, bu konu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

* * *

Aile işletmesi olan, daireme yakın bir İtalyan restoranına gittik. Dondurucu çarşamba akşamında içerisi, girdiğimizde yüzü-

mü alev alev yakacak kadar sıcak ve kulaklarımı çınlatacak kadar gürültülüydü. Beni görünce garson kızın yüzü sevinçle aydınlandı ama Derwent'ı fark etti. Kızın yüzü düştü ve bize soğuk, son derece sevimsiz bir masa gösterdi.

Derwent kızın uzaklaşıp gitmesini izledi. "Birisi makarnasının içine mi etmiş bunun?"

"Eskiden buraya Rob'la birlikte çok gelirdik."

"Ya."

"Evet." Hatta kendimi masanın diğer tarafında yanlış adamlarla oturuyormuş gibi son derece rahatsız hissettim. "Belki de en iyi tercih bu değil."

Derwent bana sıırttı. "Merak etme. Üstesinden gelebilirim. Her neyse, burası mükemmel."

"Neden böyle söyledin?"

"Birisinin bize kulak misafiri olması ya da Swain'in dinlemesi için çok gürültülü, bu yüzden şu canım cicim safsatasıyla uğraşmak zorunda kalmayacağım."

"Tanrı korusun."

"Bütün bunlar bizi normal bir çift olarak düşünmesini sağlamak için." Derwent mөнünün üzerinden bana baktı. "Onun hıyarın teki olduğunu biliyorum ama seni yemeğe çıkartmak için sol kolunu feda ederdi. Seninle Rob ayrıldığınızda muhtemelen parti verirdi. Onu delirtecek bir şey varsa, o da Rob'tan ayrılıp yine Swain'e benzemeyen ve sürekli hayatında olan biriyle birlikte olmandır. Onun asla olamayacağı şekilde senin etrafında olma hakkında sahip biri."

Swain'in ve onun hakkındaki hislerimin moralimi bozduğunu hissederek, evet anlamında başımı salladım. "Peki, senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

“İsteyebilirsin.”

“Swain hakkında konuşmayabilir miyiz?”

Şaşırmış göründü. “Tamam.”

“Ve biraz nazik olabilir misin?”

Mönüyü bıraktı. “Ben her zaman naziğim.”

“Sürekli bir tepki almaya çalışıyorsun ve bu bıktırıcı oluyor.”

Derwent yüzünü astı. “Bunun benden kaynaklandığım sanmıyorum. Her seferinde sen kavga çıkartıyorsun. Ne bekliyorsun ki?”

“Ah, anlıyorum. Benim *hatam*.”

“Kendi başının çaresine bakamıyorsun.”

“Eğer sakın bir hayat için tepeme çıkmama müsaade edeceğimi sanıyorsan, çok yanılıyorsun.” Masaya dayanıp başımı bir elime koydum. “Ama bunu konuşacak halim kalmadı. Bu akşam olmaz. Sadece güzel bir yemek yiyip hoş bir sohbet yapabilir miyiz?”

“Elbette.” Yeniden mөнüsünün arkasına çekildi. Onun duygularını incittiğimi düşündüm ama bunun için endişelenecek değildim.

Garson kız geldiğinde, kızın aklını çelmek için uğraşıp yaklaşıp yüz defa benden ‘iş arkadaşım’ diye bahsetti. Kız sert bakışlarla gülümsemeler arasında gidip geldi ve sonunda, siparişlerimizi almayı bitirmeden önce kaçınılmaz olarak, mahcup şekilde kızarak kıkırdadı.

Garson kız mutfağın yolunu tutarken, “İyi iş becerdin.” dedim. “Başka biri daha zokayı yuttu.”

“Benden ona birlikte olmadığımızı ortaya koymamı istediğini düşünmüştüm. Eğer Rob’un geri dönmesine izin verirsen, sizinle ilgili ne düşüneceği hakkında endişe etmeden buraya gelebilirsin.”

“Evet.” Tabii Rob’un geri dönmesine izin verirsem. Eğer bir daha geri dönmeye çalışırsa. Ve garsonun fikri ne olursa olsun,

eğer Rob'un hayatıma geri dönmesine izin verirsem, Derwent'ın fikrinin ne olacağını sesinin tonundan biliyordum.

"Dur tahmin edeyim..." dedi Derwent. "Bu konu hakkında da konuşmak istemiyorsun."

"Pek istemiyorum."

"Tamam." Ve ilk defa bu kadar kolay olmuştu. Başka bir şey hakkında konuşmaya başladı: daha önce hiç duymadığım, staj-yerken yaptığı komik bir konuşma hakkındaydı. Konu konuyu açtı ve yemeğin kalanında bir şekilde birbirimize kinayeli laflar etmeden, laf sokmadan, hiçbirimizin tepe tüylerini dikip savunmacı bir ruh haline büründürmeyen bir sohbete dalmayı gerçekten de başardık. Pizza yiyip ülserimin kırmızı şarap içmeme izin vermesini dileyerek uzun bir süredir ilk defa kendimi insan gibi hissettim.

Yemeğimizi bitirdiğimizde, restoranda etrafımız boşalmıştı. Derwent uzunca bir süre garson kızla konuşarak hesabı ödedi. Yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle geri döndü.

"Numarasını aldın mı?" diye fısıldadım.

"Yok."

"Kötüye gidiyorsun."

"İstemedim." Paltosunu üstüne giydi. "Şu an aklımda başka şeyler var."

"Ne tür şeyler?"

"Konuşmak istemediğim şeyler." Ellerini ceplerine sokup bana sırttı. "Her neyse, onun numarasına ihtiyacım yok. Nerede çalıştığını biliyorum."

Asla değişmeyecek, diye düşündüm. Hiç değilse, tutarlıydı. Yine de, bir şekilde, davranışlarının etkinliği beni şaşırtan bir şekilde azalıyordu. Şaşırtıcı olan bunun çok aşikâr olmasıydı.

11. Kat

Restoranın sığından sonra soğuk hava bir tokat gibi yüzde patlıyordu. Derwent'ın yanında yürürken çenemi paltoma sokarak başımı eğdim. En azında yürüyecek uzun bir yolumuz yoktu.

“Elimi tut.” Derwent bana elini uzattı.

“Hayır, teşekkürler.”

“El, Kerrigan.” Bu onun benimle tartışma tonundaki sesiydi. Tenimiz birbirine değmesin diye içimizden birinin eldiven giymeyi akıl etmiş olduğunu dileyerek gönülsüzce elimi cebimden çıkarttım. Kendi elini benimkiyle birlikte, avuç avuca, parmaklar birbirine kenetlenmiş halde paltosunun cebine soktu. “Bu daha iyi görünüyor.” diye mırıldandı.

Son derece rahatsız olmuş bir şekilde, adımlarımı ona uydurarak yanında yürüdüm. Yanlış numara bir ayakkabı giymek gibiydi. Bütün düşünebildiğim herkesin içinde Derwent'la el ele tutuşmanın ne kadar garip ve yanlış olduğu, bunun sevişiyormuş gibi sesler çıkartarak yatakta yatmaktan çok daha sıkı fıkı olduğuydu.

“Tamam mı?”

İçimden *hayır hiç de öyle değil* diye geçirerek, “Evet.” dedim. Ama bu Crish Swain'i kızdıracak, öfkeden deliye döndürecek, onu pervasızlaştıracak, önemli ölçüde dikkatsizleştirecek bir şeydi. Eğer yakınlarda bir yerdeyse bunu yapmaya değerdi. Eğer bütün bu zaman boyunca Chris Swain hakkında bir şey öğrendiysem, o da peşimde olduğu ve genellikle beni izlediğiydi.

Oturduğum apartmanın girişinden önceki son köşeyi dönünce kapının girişinde Derwent beni çevirdi. “Bundan hoşlanıyormuş gibi davran.” diye fısıldarken nefesini tenimde hissettim.

Huzursuz bir şekilde ürperdim. Bana yaslanıyor, beni eziyordu. Dudakları boynumda gezindi. Bunu ne kadar ileri götürebileceğimi görmenin onu eğlendirdiğini biliyordu. O hafif ama belirgin gizli niyet hep vardı. Önce kim gözünü kırpacak? Yanağını

benimkine yasladı. Kadifemsi kirli sakalı tenimde gezinip içimi ürpertti. Alerjik bir tepki gibi, diye düşündüm.

Sanki beni öpecekmiş gibi başını eğince geri çekilip kafamı arkamdaki duvara vurdum. Acıdan gözlerim yaşardı ve nefesim kesildi.

Derwent yüzünü asıp bana baktı. “Kerrigan?”

Onu itip kendimden uzaklaştırarak başım önde apartmanın kapısına doğru yürüdüm. Hiçbir şey demeden beni takip etti. Asansörde, küçük kabinin bir kenarında dikildim, o da beni izleyerek diğer yana yaslandı. Ne o zaman ne de el yordamıyla anahtarı deliğine sokmaya çalışırken kapının önünde ona bakmadım. Paltomu çıkartmadan doğruca banyoya gidip kendimi içeri kilitledim. Kapıya yaslandım, ağlamamak için kendimi tutmaktan boğazım ağrıyordu.

“Kerrigan?” Kapının diğer yanında birkaç santim uzaktaydı.

“Bana bir saniye ver.” Çıkan hıçkırıkları bastırmak için elimle ağzıma kapadım. Kendimi kaçınılmaz olarak, son derece kendimden ödün vermiş gibi hissetmenin dışında bu kadar kızgın olmak için bir sebep bulamıyordum. Derwent’ın bana bu şekilde dokunması benim için asla bir tercih olamazdı. Bu akıl karıştırıcı ve rahatsız ediciydi: yanılttı. En iyi düşünceyle, kurallara aykırı davranmaktı.

Sanki Chris Swain frengi ve Derwent cıva zehirlenmesi gibiydi. İkisi de kendi yollarıyla öldürecek derecede zararlıydı.

Yüzüme soğuk su çırpıp ağlamayı kesmeyi başarınca, *zehrini seç*, diye içimden geçirdim. Ancak başka şansım yoktu. Gerçekten yoktu.

Musluğu kapatıp yüzümü kuruladım ve havluyu bırakırken Derwent’ın telefonunun çaldığını duydum. Diğer ucunda her kim varsa, Derwent onunla konuşurken kıpırdamadan dinledim. Ar-

11. Kat

dından kapıya doğru geldiğini duyunca o daha çalmaya fırsat bulamadan kilidini açtım. Bana baktı, ağladığımı biliyor olmalıydı ama hiç de onun karakterine uygun olmayan bir şekilde kendini tutup bunu belirtmedi.

“Una Burt’tü.”

“Ve?”

“Kızı bulmuşlar.”

Bölüm 30

Şansı ters dönene kadar gitmeyi başarmıştı. Ertesi sabah Una Burt bize, “Onu Ashford yakınları kamyoncuların mola verdiği bir yerden aldılar.” diye durumu anlattı. Dave Camp ve Ben Dorton’un kadını gece boyu nezarete tuttukları Dover’dan onu alıp getirmesini bekliyorduk. “Onu Avrupa’ya götürecek birini arıyormuş ama pasaportu yok ve kamyoncular-
dan hiçbirisi bunu göze almaz.”

Yasa dışı, gerekli belgeleri olmayan göçmenlerin sınırları geçmesine yardımcı olmaya verilen cezalar çok sertti ve gittikçe daha da sertleşiyordu. Onu götürecek profesyonel bir şoför bulmakta güçlük çekmesine şaşırmadım.

“Kötü şans!” diye yorumladım.

Burt omuzlarını silkti. “Onlara kayda değer miktarda para kazandırıyor. Memurlar onu aradığında üzerinden bin pounddan fazla para çıkmış.”

Isık çaldım. “Çok fazla çalışmış, değil mi? Bu günlerde fahişelerin ortalama ücretleri ne kadar?”

“Sazan gibi atlayıp buna cevap vermemi bekleyemezsin.” dedi Derwent.

“Yemin ederim, bu beni senin hakkında kötü düşündürmezdi.”

11. Kat

Una Burt'ün bunu söyleyiş şeklinden Derwent hakkında şimdi düşündüklerinden daha kötüsünü düşünemeyeceğini belirten bir ifade vardı. Kadının onu can evinden vurduğunu anlatan anlık bir belirtiyle Derwent'ın kaşları çatıldı.

“He neyse...” dedim hemen, “Eğer bunu on on, yirmi yirmi kazandıysa, yangından beri çalışıyordu. Ya da birinden arakladı.”

“Ya da her ikisi de...” dedi Derwent. “Birçok müşteri soyulduğunda şikâyetle bulunmaz. Çok utanırlar ve fahişelerle başlarının derde girmesinden çok korkarlar.”

“Paranın nereden geldiğini bilmek istiyorum.” dedi Burt. “Ve dairedeki diğer kızlar hakkında ne bildiğini öğrenmek istiyorum. Ve elbette yangının olduğu gece neler gördüğünü bilmek istiyorum. Başka bir şey var mı?”

“Griffin'in ağzından duyduğumuz olayları ona doğrulatmamız gerekiyor.” Derwent omuzlarını silketti. “Belki de olaylara hep kötü yanından bakıyorum ama onun gibi birinin her şeyi itiraf ettiğine inanamıyorum.”

“Cinayet yerine taksirle adam öldürmekten ceza almayı umuyor. Olayları kendi anlattığı şekliyle, zarar vermek niyeti yokmuş. Avukatı taksirle ölüme sebebiyet vermekten suçlanmak istediğini söylüyor.”

Derwent yüzünü astı. “Kraliyet savcılığının bunu nasıl değerlendireceğini göreceğiz. Eğer kadın olanlar hakkında bize farklı bir hikâye anlatırsa bu konuda pek istekli olmayacaklardır.”

“Kadının adını biliyor muyuz?” diye sordum.

“Henüz değil. Parmak izi sistemimizde yok. Interpol* üzerinden yayınlayıp başka bir mahkeme kaydı var mı diye baktıracacağız.”

* **INTERPOL** (İng.: *International Criminal Police Organization* - Uluslararası Polis Teşkilatı): 1923 yılında uluslararası polis işbirliği sağlamak amacıyla kurulmuştur. INTERPOL, bir zamanlar sadece teşkilatın telgraf adresi olarak bilinirken, 1956 yılında resmi olarak teşkilatın yeni ismine dâhil edilmiştir. (Ç.N.)

“Bundan kadının hiçbir şey söylemediği sonucunu çıkarıyorum.”

“Henüz söylemedi.”

“Onu kim sorguluyor?” Derwent sakın bir tavırla topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyordu. Hiç umurunda da olmaya-bilirdi.

Una “Ben yapmayı düşünüyordum. Liv’le, ya da sen, Maeve.”

“Kadınlara karşı daha iyi karşılık vereceğini mi düşünüyorsun?” Derwent olumsuz anlamda başını salladı. “Kesinlikle değil. Ayardır, belki yıllardır ona ne yapacağını erkekler söylüyor. Size saygı duymaz. Sizi kafaya alabileceğini düşünecektir.”

“Onun gözünü korkutarak konuşmaya ikna edebileceğini düşünmüyorsun, değil mi?” diye Una ürperdi. “Benim canımı sıkma.”

“O halde yanına Kerrigan’ı al.” Derwent kolumdan yakalayıp kelimenin tam anlamıyla beni ileri doğru itti. “Liv de olur ama Kerrigan daha iyidir. Kadının kafasının içine girer.”

“Teşekkürler.” dedim, şaşırmıştım.

“Doğru olmasa söylemezdim.” Oturduğu masanın kenarından kalkıp yürüyerek çıkıp gitti. Una Burt’ün onun tavsiyesine uyup uymadığını görmeyi beklemediğine sevinmiştim. Kadın onu hayal kırıklığına uğratmaya bayılırdı.

“Pekâlâ...” Beni kışkırtarak kaşlarını kaldırdı. Liv’e kendini göstermesi için bir fırsat mı verecektim yoksa onun yerini almak hakkımmış gibi mi davranacaktım? Doğru seçim neydi? Hırs mı yoksa geri durmak mı? Uzun süren rahatsızlığının ardından itibarını toparlamaya ihtiyacı vardı. Bu kendine daha güvenli hale getirecekti.

Ama yine de, arkadaş olsak bile, onun kariyeri beni ilgilendir-miyordu. Derwent gibi biri bunu durup düşünmezdi bile.

Sonunda, işin dönüp dolaşıp geldiği yer buydu.

“Bırakın ben yapayım.” dedim sessizce.

“Sence Liv’in yerine seni mi tercih etmeliyim?”

“O iyi bir sorgulayıcı.” Tereddüt ettim. “Ben daha iyiyim.”

Una yavaşça onaylayan bir tavırla başını salladı. “Pekâlâ. Ama bunu kanıtlasan iyi olur.”

Çekip giderken kendimi Judas* gibi hissettim. Ama Liv her şeyden habersiz, başını önündeki evrak işlerinden kaldırıp bana gülümsediğinde bile kendimi yanlış bir şey yapmış gibi hissetmedim. Onu seviyordum ama ondan daha iyiydim.

Buna karşın, Ben Dornton ofise girip başıyla Una Burt’e işaret ettiğinde, kalbimin hızla atmaya başladığını hissettim. Onlara katılmak için ayağa kalktım, Derwent’ın beni izlediğinin farkındaydım.

“Onu 1 numaralı sorgu odasına koyduk.”

Una Burt tamam diye başını salladı. “Ona bir bardak çay verelim. Kendini evinde hissettirelim.”

“Buraya gelirken yolda bir şey söyledi mi?” diye sordum.

“Ağzını bıçak açmadı.” Ben omuzlarını silkti. “Gerçekten uğraştık.”

“Eşyaları sizde mi?”

Bana bir poşet uzattı. “Kendin bak. Ashford’taki gözaltı çavuşu tarafından hepsi kayıt altına alınıp kontrol edildi.”

Torbanın içindekileri masaya yaydım: sigaralar, bir fener, kâğıt bantla sarılmış gıcır gıcır paralar, biraz bozuk para, bir SIM

* Yehuda ya da Yehuda İşkariyot ya da Judas: Hz. İsa’yı ele veren havari. Geleneksel Hristiyan görüşüne göre son akşam yemeğinden sonra otuz gümüş dinara Hz. İsa’yı ele vermiştir. Bundan dolayı işkoryat (Latince hain, katil, ihanet eden anlamlarına gelir) adıyla da anılır. Sonradan vicdan azabı çektiği için kendini asarak intihar ettiği söylenir. (Ç.N.)

kart, üzerinde kedi yavrusu bulunan bir rozet, bir şort, ucu kırık bir kurşun kalem, bir paket açılmış sakız. Kimlik belirten hiçbir şey yoktu. “Telefonu var mıydı?”

“Hayır.”

“Atmış mı?”

Dornton omuzlarını silkti. “Belki. Belki de arayacağı kimse yoktur.”

* * *

İçeri girdiğimde sorgu odası soğuktu. Kız başını eğmiş masada oturuyordu. Saçlarının rengi Melissa Pell’e benziyordu ama onunki rengini ağartmaktan dolayı kurumuş, uçları pürüzlü ve kırıktı. Una Burt’ün yanına masaya oturduğumda başını kaldırıp bakınca şaşkına döndüm. Melissa’dan ve benden daha gençti ama gözleri sanki yüz yaşındaymış gibi bakıyordu. Kapüşonlu sivit-şört ve kot pantolon içinde cılız görünüyordu, bacakları masanın altında sürekli sallanıyordu.

“Pekâlâ...” dedi Una Burt. “Tercümana ihtiyacın var mı?” Kadın kısaca başını salladı.

“Niye buradasın açıklayayım, geçen hafta Murchison Apartmanı’ndaki yangın hakkında sana soracağımız birkaç soru var. Seninle tanık olarak konuşmak istiyoruz.”

Zayıf yüzü bir tilkininki gibi temkinliydi.

“Bize adını söyleyebilir misin?” Ya da sana hitap edeceğimiz bir isim?”

“Drina.” Tek kelime aksanından nereli olduğunu anlamam için yeterli değildi. Ünsüz harflerin üstüne daha fazla basarak konuştum.

“Ya soyadı?”

11. Kat

Çok kesin bir şekilde olmaz anlamında başını salladı.

“Nerelisin, Drina?”

“Burada kalmak istiyorum. İltica talebinde bulunmak istiyorum.”

Una Burt bunu sineye çekti, bunun bir pürüz olmasına rağmen sorun etmeden devam edebildik. “Sana bu konuda yardımcı olmaya çalışabiliriz. Şu anda biz sadece belgelerin olmadan bu ülkeye nasıl geldiğini ortaya çıkartmaya çalışıyoruz.”

Kadın omuzlarını silkti.

“Bir fahişe olarak çalışıyordun, değil mi?”

Yine omuzlarını silkti, bu seferki o kadar emin değildi. Drina bir tuzağa düşmekten şüpheleniyordu.

“Seni Birleşik Krallık’a getiren adamlar fahişe olarak çalıştırdı.”

Kaçamak ve hızlı bir şekilde evet anlamında başını salladı. “Benim tercihim değildi.”

“Buraya ne zaman geldin?”

“Bilmiyorum.” Sanki bir ipucu arıyormuş gibi gözleri odada gezindi. Kendini ele vermekten endişelendiğini fark ettim. İltica talebinde bulunmak zor bir süreçti, ihtiyatsız davrananlar için tuzaklarla doluydu. Onu herhangi bir konuda detaylı bilgi vermeye ikna edebilirsek şanslıydık.

“Artık güvendesin.” dedim. “Sana sadece birkaç soru soracağız, tamam mı?”

Tamam diye başını salladı.

“Belki daire hakkında konuşabiliriz.” diye önerdim. “Ne kaddır oradaydın?”

“İki üç aydır.”

“Orada mı çalışıyordun?”

“Hayır. Bizi alıyorlardı. Arabayla başka bir yere gidiyorduk. Başka kızlar vardı. Birçok farklı kız. Gece kulübüydü.”

“Adı?”

Akılcı bir şekilde, “Bilmiyorum.” dedi. Elinden gelse bize yararı olacak tek bir kelime bile etmeyeceğini biliyordum. “Biz kulübün arka tarafındaydık. Diğer kızlar dansçı ya da konsomatristiler -bu doğru kelime mi?- Ama biz arkadaki odalardaydık.”

“Arka odalarda ne yapıyordun?” diye Una sordu ve karşılığını açık şekilde şaşırmış bakışlarla aldı.

“Oraya adamlar geliyordu.”

“Çok fazla sayıda adam mı?”

Evet anlamında başını salladı.

“İngiliz erkekler mi? Arnavutlar? Ruslar?”

“Farklı farklıydı.”

“Kulübün bir logosu var mıydı? Basılmış bir amblemi?” diye yeniden denedim. “Her şeyin üstünde kullandıkları bir resim?”

“Kuş. İki tane. Bunun gibi.” Kollarını sanki birbirine çatılmış iki mızrak gibi tuttu.

“Belirgin bir kuş türü müydü?” diye Una Burt sordu.

Duddaklarını sarkıttı, aklı karışmıştı. “Siyah. Bilmiyorum.”

Eğer Sajmir Culaj’la ilgili bildiği bir tane varsa, Tome Bridges belirli bir kulübü tespit etmekte bize yardımcı olabilirdi. Drina beklediğimden çok daha fazla yardımcı oluyordu.

“Ya dairedeki diğer kızlar?” diye Una Burt sordu. “Onların adlarını biliyor musun?”

“Elizabeth, siyah olan kız. Ve Maggie. Magda, sanırım ama ona kolay diye Maggie diyorlar.” Drina burnunu çekti. “İnsanların sürekli kullandığı bir isim. Kolaylaştırıyor.”

11. Kat

“Soyadları?”

“Hayır.”

“Bana onlardan biraz bahsedebilir misin?”

“Hayır.”

“Drina...” dedim usulca. “Sen kaçtıktan sonra Murchison Apartmanı’nda olanları biliyor musun? Maggie ve Elizabeth’in başına gelenlerden haberin var mı?”

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Hayır.”

“Öldüler, Drina. Üzgünüm.”

“Nasıl?”

“Daireye kilitlenmişlerdi ve zamanında kurtarılamadılar.”

Biraz panikle soluk aldı. “Ben sandım ki...”

“Ne sandın?”

“Hiç.” Başını eğdi, geçmişiyile kendisi arasına çekmekte kararlı olduğu engelleri, aramızda yükselen duvarları net bir şekilde görebiliyordum. *Kapatıp üstüne kilit vur: bana dokunmuyorsa, sorun değil.* Birisini yeterince çaresiz bırakınca onları insanlıklarından kopartabilirsiniz.

Bu da Drina’yla kendi insanlığı arasında ördüğü duvarda bir çatlak açmanın zamanı geldi demekti.

“Elizabeth ve Maggie hakkında bize anlatabileceğin bir şey var mı?” diye sordum. “Artık onlar için bir şey yapamasak da kim olduklarını öğrenmek istiyoruz. Ailelerini onnlardan haberdar etmek istiyoruz.”

Başını kaldırıp bana baktı, gözlerinde şaşkınlık gibi bir ifade vardı. Ve bu bir tesadüf olsun ya da olmasın, İngilizcesi birden düzeldi, kelime dizilimi pürüzsüzleşti, sözcükler çok daha kolay ağzından çıkıyordu.

“Elizabeth Liberya’lıydı. Orada küçük bir kız kardeşi vardı.” Drina yutkundu. “Bütün bildiğim bu. Onu özliyordu. Eve gitmek istiyordu.”

“Ya Maggie?”

“Onunla konuşmadık.” Öğrenebileceğimin hepsi de buydu.

“Yangının çıktığı gün neler oldu?”

“Hiçbir şey. Her günkü gibi bir gündü. Akşamı bekliyordum. Kulübe akşamları geç vakit gidiyorduk, gece saat on on bir gibi. Yani gündüzler dinlenmek içindi. Fazla konuşmazdık. Yatak odalarımızda kalırdık. Konuşmamak daha iyiydi.”

“Sizi dinlemelerinden mi korkuyordunuz?”

“Elbette...” dedi, şaşırmıştı. “Ne yaptığımızı biliyorlardı. Her zaman. Maggie bu nedenden ötürü benimle konuşmazdı. Konuşmaya çalıştığımızda, ikimiz de dayak yiyorduk.”

Katlandıkları yaşanılır türden bir hayat değildi.

“Yangının çıktığı gün neler oldu?” diye Una Burt sordu. “Farklı herhangi bir şey oldu mu?”

“Tamamen aynıydı. Bekliyorduk. Ardından dumanı fark ettim.” Yutkundu. “Dışarı çıkmak için uğraşmaya başladık. Yardım için çığlık çığlığa bağıryorduk. Ve o adam geldi.”

“Bu adam mı?” Ona Ray Griffin’in resmini gösterdim.

“Evet. Daha önce de gelmişti.”

“Korkmuştum. Korkmuştuk. Ona sorsak çıkmamıza izin vermeyeceğini düşündüm. Kulübe gitme zamanı gelmeden çıkmamıza izin verilmiyordu. Ve onun da ne yapacağını bilmediğini tahmin edebiliyordum. Tekme atıp kaçtım.” Alt dudağı titredi. “Diğer kızların da geldiğini sanıyordum. Arkamdan.”

“Onları içeri kilitledi.”

“Aptal!” diye fısıldadı.

“Senin peşinden geldiğini biliyor muydun?”

Kız evet anlamında başını salladı. “Bir kat aşağıya inip kapıdan içeri girdim. Saklanabileceğimi düşündüm. O merdivenlerdeydi. Çok fazla duman vardı ve geçip gideceğini düşündüm.”

“Ama yangın onuncu kattaydı.” dedim.

Güçlü bir şekilde evet anlamında başını salladı. “Çok fazla duman vardı. Duman her yerdeydi. Olabildiğince uzun bir süre bekleyip ardından koşarak aşağı indim. Arkamdan geleceklerini sandım. Bekleyemedim.”

“Aşağı inerken tuhaf bir şey gördün mü? Garip bir şekilde davranan birini?” diye Una sordu.

“Sadece korkmuş insanlar.” Drina gülümsemeye çalıştı. “Kendimi düşünüyordum. Sadece kendimi.”

“Bu anlaşılabilir.” Una sandalyesini geriye itti. “Anlattıklarına dayalı bir tanık ifadesi yazıp sana imzalatıracagız.”

Biraz ezilip büzüldü. “Mahkemeye gitmek istemiyorum.”

Una canlı bir şekilde “Gitmene ihtiyaç duymayabiliriz.” dedi. “Mahkeme başlamadan önce bu adama suçlamada bulunabilmek için elimizde iyi bir fırsat var. Ama eğer delil vermene ihtiyaç duyarsak, lütfen bunu yap. Sana, Maggie’ye ve Elizabeth’e bunu yapan adam bu işten yakasını sıyırmayı hak etmiyor.”

“Ama...”

“Seni onlardan koruyabiliriz. Sana söz veriyorum. Korkacak bir şey yok.” Una’nın sesi içtenlikten çınlıyordu, içten bir şekilde inanarak söylediğinden bunda şaşılacak bir şey de yoktu. Ancak haklı olduğundan pek emin değildim.

Ve sorgulamanın bittiğinden de emin değildim.

“Bir saniye bekle.”

Burt ayağa kalkmıştı. Şaşkınlıkla bana bakarak yeniden oturdu. Drina yeniden ihtiyatlı görünüyordu.

“Eşyalarının arasında –gözümlüceceken ceplerinden ve çantadan çıkarttıkları şeyler– bir SIM kart vardı ama telefon yoktu. SIM kart nereden çıktı?”

“Bilmiyorum.”

“Senin mi?”

Düşündüğünü, doğruyu söylemenin kendisine ne kadar zarar verebileceğini anlamaya çalıştığını görebiliyordum. Sonunda, “Hayır.” dedi.

“Kimin?”

“Bilmiyorum.”

“Geçen perşembe günü üç kişi öldü. İçlerinden birisi bir adamdı, bir politikacı. Geoff Armstrong.”

“Onu tanımıyorum.”

“Eğer istersen sana bir resmini gösterebilirim. Orta boylu, gri saçlı. Ellilerinin ortasında. Bir şey çağırıştırıyor mu?”

“Bilmiyorum.”

“Onun telefonunu yüksek katlı apartmanın civarında bulduk. Birisi telefonu pencereden atmış. Ama SIM kartını bulmadık.”

Drina tuzağa düşmüş bir hayvanın öfkeyle parlayan bakışlarına büründü. Bu bana haklı olduğumu düşündürdü. Konuşmaya devam ederken sesimin emin çıkmasını sağladım.

“Senin eşyalarının arasındaki SIM kartı incelersek, onun Geoff Armstrong’a ait olduğunu mu bulacağız?”

Hayır anlamında başını salladı, afallamıştı.

“Birisi onu öldürdü, Drina. Birisi onu boğdu ve pencereden attı. Eğer onun SIM kartı sendeyse doğruca şüpheliler listemin en

11. Kat

tepesine çıkacaksın. Bu önceden anlatmak için sana iyi bir fırsat. Bana ne olduğunu anlatmak ister misin? Gerçeği, yani?”

Her şeyi reddetmeyi aklında geçirdi, istediğimden daha uzun bir süre düşündü ama sonunda bana doğru gelen bir şey söyledi. “Onu ben öldürmedim. İçeri girdiğimde çoktan ölmüştü.”

Una Burt yanımda kaskatı kesildi ama konuştuğunda şaşkınlığını saklamayı başardı. “Devam et.”

“Onuncu kat koridorundaydım. Duman korkunçtu. Öksürüyordum, boğuluyordum. Açık olduğunu görebildiğim için kapıya kadar sürünerek gittim. Dairede pencerenin yanında birkaç dakika saklanabileceğimi düşündüm. Ama içeri girdiğimde, ağlama sesini duyabiliyordum.”

“Ne yaptın?”

“Daha da içeri girdim. Pencereye ulaşmak ve neler olduğunu görmek istiyordum. Bir kadın vardı, ağlıyordu. Ve bir adam, yerdeydi. Gözleri açıktı ama ölmüştü. Kadın benden yardım istedi. Onun cesedini pencereden çıkartmaya çalışıyordu ama yerinden kaldıramıyordu.”

Ah, Justine... Bize yalan söylediği için ona çok öfkelendim. Ona inanmış olduğuma daha da fazla sinirlendim.

“Yardım ettin mi?” Una Burt kaşlarını kaldırdı. “Aklında yangından ve seni kovalayan adamdan kurtulmak gibi diğer şeyler yok muydu?”

“Elbette. Ama kadının yardıma ihtiyacı vardı.”

“Ve senin de paraya.” dedim sessizce. “Çok miktarda. Nakit paran, kredi kartın ya da kimliğin yoktu. Adamın üzerinden bulabildiğin bütün nakit parayı aldın, değil mi?”

“Artık onun ihtiyacı yoktu. Zaten fazla parası da yoktu. On, on beş pound.”

“Arka cebindeki iki yüz poundu gözden kaçırdım.”

Dilini şaklattı, buna canı sıkılmıştı. “Kontrol etmem gerekirdi. Kadın telefonu fırlatıp attı. SIM kartı düşürdü, ben de aldım. Niyetim ondan kurtulmaktı.”

“Kurtuldun mu? Yoksa saklamak mı demek istedin? SIM kart sana adamın kim olduğunu söyleyecekti, değil mi? Bilgi güçtür. Ne kadar bilersen, durumu kendi çıkarına o kadar daha iyi kullanabilirdin.”

Drina bütün masumiyetiyle bana göz kırptı. “Sadece onu atmayı unuttum.”

“Adamın saatini ve üzerinde adının ilk harfleri bulunan yüzüğünü bıraktın. Neden?” diye Una Burt sordu. “Değerli şeylerdi.”

“Ben sadece parayı istiyordum. Bir saat, yüzük... İnsanlar ‘evet, bu babama ait’ diyebilir. İnsanlar saatleri ve yüzükleri hatırlar. Paranın sahibi yoktur.”

Onaylar mahiyette başımı salladım. “Ve daha fazla para istedin, değil mi?”

“Ben...”

“Onu da sana kadın verdi. Kamyoncuların mola yerinde polis seni enselediğinde üzerinde bin pounddan fazla para vardı. Yeni banknotlar. Eğer bunları fahişelik yaparak kendin kazanmış olsaydın, beşlik, onluk ve yirmilik olurdu, sıralı seri numaralı yeni yirmilikler değil.”

Dudağını ısırdı. “Kaçıp gitmem gerekiyordu. Kadın bana borç verdi. Zengindi. Bana yardım edebilirdi.”

Justin Rickards’ı ameliyatı için biriktirdiği parayı düşündüm. “Kadının adı neydi?”

“Bilmiyorum.”

“Nerede yaşıyordu? O semtte mi?”

11. Kat

“Bilmiyorum. Taksiye binip otoyola yakın bir otel gittik. Taksinin ve üç gecelik odanın parasını o ödedi. İki gece sonra parayla birlikte geldi. Geleceğini düşünmüyordum ama geldi. Onu görmedim. Kapının altından koydu.”

“Onunla irtibat kurabileceğin bir yol gösterdi mi?”

“Hayır.”

“Kadını tarif et.”

Omuzlarını silkti. “Yapamam.”

“Boyu.”

“Bilmiyorum.”

“Saç rengi?”

“Başında bir eşarp vardı.”

“Ten rengi?”

Omuzlarını silkti. “Beyaz.”

“Beyaz mı? Emin misin?” İsteyerek bu kadar keskin bir sesle konuşmamıştım.

“Evet. Elbette. Senin gibi.”

Justine Rickards açık tenliydi ama dünya üstünde onun tenini benim güneş görmemiş İrlandalı beyaz tenimle karıştırabilecek birisi yoktu.

“Beyaz.” dedim.

“Evet, benim söylediğim de bu, beyaz.”

“Göz rengi?”

“Fark etmedim.”

Hayal kırıklığıyla içimi çektim. “Yaş?”

“Yaşlıydı.” Una Burt’e baktı. “Belki de seninle aynı yaşıydı.”

Başkomiserin dudakları seğirdi. “Tamam. Teşekkür ederim.”

“Sana kadının bir fotoğrafını göstersem, onu tanıyabilir miydin?” diye sordum.

“Sanmıyorum.”

“Drina...” dedim. “Bu önemli.”

“Üzgünüm.” Sesi hiç de öyle gelmiyordu. “Daha fazla bir şey söyleyemem.”

İster söylemesin ister söyleyemesin, ondan bir şeyler öğrenmenin yolu yoktu. Bir süre daha denemeyi sürdürdüm ama hiçbir yere varamadım. Sorgu odasından çıktığımda, Derwent beni kapının dışında bekliyordu.

“İyi işti.”

“Sayılır.”

“Ne durumdayız?”

“Armstrong’un ölmesini isteyen beyaz bir kadın arıyoruz. Biber gazı taşıyan biri. Adamın başka biriyle yattığını keşfetmenin öldüresiye öfkeli olacağı biri.”

“Karısı.” Derwent ellerini ceplerine soktu. “Adam onu tedbir alması için uyarmıştı. Kadın onun nerede olduğunu tam olarak bilmediğine asla inanmadım. Şüpheli bir durumdu ve kasti bir görmezden gelme vardı.”

“Gidip onunla görüşün.” dedi Una Burt. “Kadını baskı altına alın.”

“İki dakika bekleyin.” dedim. “Önce kontrol etmek istediğim bir şey var.”

Bölüm 31

Ev boş görünüyordu. Kuşluk vakti olmasına rağmen, bütün pencerelerin perdeleri çekiliydi. Evde sebebi anlaşılmayan bir terk edilmişlik havası vardı. Derwent uzunca bir süre kapı zili ni çaldı, sanki kapıya kimsenin cevap vermiyor olması benim suçummuş gibi, bu süre zarfında gözleri benim üstümdeydi. Nihayet, kapıya yaklaşan birinin silüetini gördüm. Armstrong'ları son defa ziyaret ettiğimizde evin çorba yapan hizmetçisiydi. Bizi görünce korkmuşa benziyordu.

“Bayan Armstrong'la konuşmak istiyoruz, lütfen. Burada mı?” diye Derwent sordu.

Başıyla tamam deyip bizi içeri almak için geri çekildi, elleri giydiği minik önlüğü yoluyordu. Merdivenlerden gelen ayak sesleri başımı yukarı çevirmeme sebep oldu. Elaine Lister koşarak basamaklardan iniyordu. Bizi görünce durdu.

“Ah. Yine kurye ya da basın olduğunu sandım.”

“Hayır. Sadece biziz.” Dewent yüzünü asarak ona baktı. “Bayan Armstrong nerede?”

“Sanırım yatakta.” Elaine bir basamak daha indi. “Kendini pek iyi hissetmiyordu.”

“Onunla görüşebilir miyiz?”

“Soruşturmada yeni bir bilgi yüzünden mi?”

Derwent tereddütsüz, “Evet.” dedi. “Sadece onunla kısaca konuşmak istiyoruz.”

“Çok acil değilse, korkarım...”

Armstrong’un sekreteriyle daha fazla pazarlık edecek sabrım kalmadığından, “Onunla gerçekten konuşmamız gerekiyor.” dedim.

“Elbette.” Dudaklarını sıkarak bana gülümsedi. “Onun aşağı gelmesini sağlayayım.”

“Gerek yok.” Kadın buna karşı çıkmaya fırsat bulamadan Derwent basamakları ikişerli çıkarak Elaine’in yanına ulaştı. “Onunla yukarıda konuşabiliriz.”

“Ah. Hemen gidip bakacağım.” Elaine kadını alelacele mutfaka geri gönderen bir bakışla hizmetçiye baktı. Ardından kapalı bir kapıya gelinceye kadar, hiç acele etmeden bize üst katta yol gösterdi. “Burada bekleyin, lütfen.”

Kapıyı tıklattı, sonra da bir cevap beklemeden içeri girdi. Duvarlardaki tabloları, şark halılarını, imtiyaz ve zenginliğin genel kokusunu fark ederek etrafa bakındım. Bana sanki içinde yaşayanların hayatlarını her yönüyle kontrol etmek için tutulmuş paralı gardiyanlarıyla, göz alıcı bir hapisaneymiş gibi geldi.

Kapı tekrar açıldı, “İçeri girebilirsiniz ama fazla uzun değil.”

Oda karanlıktı. Sanki pencereler uzun bir süredir açılmamış gibi ekşi kokuyordu. Cressida Armstrong yataktaydı, arkasındaki yastıklara dayanarak dik oturur haldeydi. Son ziyaretimize göre zayıflamış görünüyordu. Yarı kapalı gözleri bana ilaçların etkisiyle sersemlemiş olduğunu düşündürdü.

Derwent, “Buraya biraz ışık alabilir miyiz?” diye sorunca Ela-

11. Kat

ine bir dizi perdeyi açtı, kalın, inci beyazı, ipek, geriye doğru çekilerek özenle döşenmiş, son derece kadınsı yatak odasını gözler önüne serdi.

“Bayan Armstrong. Beni duyabiliyor musunuz?”

“Evet, elbette...” diye mırıldandı. Kelimeler ağzından gevelenerek çıkıyordu.

“Ne alıyor?” diye Derwent Elaine’e sordu, duyduğu rahatsızlık belli oluyordu.

“Doktor her ne verdiyse. Tedirgindi. Uyumakta güçlük çekiyordu.”

“Cressida, beni dinliyor musun?” Derwent yatağın kenarına oturdu. “Cressida, seninle Geoff hakkında konuşmam gerekiyor.”

“O öldü.” Gözlerini güç bela açtı. “Beni bırakıp gitti. Bir başıma.”

Alçak sesle, “Geçen gün böyle değildi.” dedim.

“İdrak etmesi biraz zaman aldı. İlk başta gördüğü ilgi hoşuna gitti. Heyecan.” Elaine Cressida’ya baktı. “Ardından bunun ne demek olduğunu anladı.”

“Cressida, cep telefonun var mı?” diye Derwent sordu.

“Çantamda.” Yatağın yanındaki bir iskemlenin üzerindeki el çantasına işaret etti.

“Bakabilir miyim?”

“Elbette.” Gözleri yeniden kapandı, başı arkaya yattı. Kendinde değildi.

Derwent eldiven giyip çantaya gitti, hareketleri ustaca ve dikkatliydi. İlk çıkarttığı şey küçük bir biber gazı spreyiydi, bunu yatağın yanındaki komodinin üstüne koydu. Kadının cep telefonunu da onun yanına bırakıp biber gazını işaret etti.

“Bu yasal değil.”

“Biber gazını ona Geoff aldı. Cressida bunun yasal ya da yasa dışı olduğunu bilemezdi.”

“Ben bilirim.” dedi Derwent. Kapağını açıp baktı. “Düşündüğüm gibi.”

“Ne? Ne düşünüyorsun?” diye Elaine sordu.

Derwent bunu duymazdan geldi. Telefonun açık olduğunu ve çektiğini kontrol etti, ardından başıyla bana işaret etti. Telefonumu çıkarıp biz çıkmadan on dakika önce sonunda elimize ulaşan kayıtlardan, Armstrong’un telefon kayıtlarından, not ettiğim numarayı aradım. Üçümüz birden komodine, üzerindeki telefona baktık. Cressida uzaklarda, aldığı ilaçlarla mutlu dünyasının bulutları arasında sürükleniyordu. Oda çok sessizdi, aradığım numara alıp dururken herkes telefonumdan gelen kedi mırıltısı gibi sesi duyabiliyordu.

Komodindeki telefondan bip sesi bile gelmedi.

Elaine, “Ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

“Bayan Armstrong ölmeden önce kocasıyla irtibat kurmuş mu diye anlamak için kontrol ediyoruz.” İç geçirdim. “Hiç şansımız yok.”

“Hangi numarayı aradınız?”

“Geoff’un aradığı son numarayı.” Olumsuz anlamda Derwent’a başımı salladım. “Korkarım, şansımız yaver gitmedi.”

Düzenli adımlarla, acele etmeden merdivenlerden çıkan birinin ayak seslerini duyabiliyordum. Kapıdan bir tıklama sesi geldi ve ardından hizmetçinin endişeli yüzü ortaya çıktı. Elaine Lister’e bir telefon uzattı. “Telefonunuzu alt katta bırakmışsınız. Birisi sizi aradı. Az önce. Acil olabileceğini düşündüm.”

Elaine’in telefonu, kadının elinden sert bir şekilde kapacağını sandım. Hizmetçinin üzerine yürüyünce araya girip onu geriye

11. Kat

doğru iterek şifonyere yasladım. Çerçevesi resimler devrilince Cressida gözlerini açtı.

Derwent telefonu kendisi alarak, “Bu ilginç.” dedi. “Bu senin numaran, Kerrigan.”

Kendimden emin bir ifadeyle, “Bak sen şu işe!” dedim.

“Elaine Lister, bu yıl 28 Kasım’da Geoff Armstrong’u öldürmekten tutuklusun. Kendin istemedikçe konuşmak zorunda değilsin, ancak sorulan sorulara cevap vermemek daha sonra mahkemede yapacağın savunmada zararına olabilir. Söyleyeceğin her şey kanıt olarak kullanılacaktır.”

“Bu delilik.” Elaine kurtulmaya çalışarak onu sıkıca tutan ellerimin arasında kıvrandı.

“Telefonun ne zaman, nerede olduğunu kesin olarak ortaya çıkartabiliriz, anlıyorsundur. Armstrong öldüğünde senin dairede olduğunu belirleyebiliriz.” Derwent Elaine’e baktı, yüzünde soğuk bir ifade vardı. “Bir tanığımız var.” Muhtemelen bizimle işbirliği yapmayacak bir tanık. “Seni güvenlik kamerası sistemi kayıtlarında tespit ettik.” Kesinlikle tanınamayacağı çok bulanık bir görüntüydü, başı bir eşarpı gizlenmişti. Derwent ayağını daha sağlam basarak devam etti. “Küçük suç ortağına yaptığın kayda değer bir para olan bin poundluk ödemede, destenin üzerindeki kâğıt bandın üstündeki veznecinin ıstampası ve adıyla soyadının ilk harfleri elimizde. Bu sayede hangi bankadan çektiğini bulabilir ve güvenlik kamerasından kontrol ederek paranın senden geldiğini ispatlayabiliriz. Senin paran, senin banka hesabın, şu an biz konuşurken gözü altında olan suç ortağın. Telefonun elimizde. Ve Cressida’nın biber gazı spreyi hiç kullanılmamış. Hâlâ ağzı kapalı. Sanırım, diğer yandan seninkini *kullanılmış* olarak bulacağız. Geoff Armstrong üzerinde kullanıldı, sen onu öldürmeden hemen önce.”

“Defol git başımdan!” diye Elaine kabalaşarak ağız dalaşına girdi. Benden uzaklaşmaya çabaladı ama onu bırakmadım.

“Bunu neden yaptın, Elaine anlat bize. Başka her şeyi biliyoruz ve bunu ispatlayabiliriz. Onu seviyordun, değil mi?” Derwent’ın sesi sakindi. Sohbet eder gibiydi. Hatta anlayışlıydı. “Onu neden öldürdün?”

“Hatta daha en başından, neden oradaydın?” Sanki beni şaşırtmış gibi ona yüzümü astım. Sanki çaresiz kaldığını düşünüyormuşum gibi. “Sana ihtiyacı yoktu. Seni istemedi. Peki, neden oradaydın?”

Kelimeler zorlukla ağzından çıktı. “Ona yardım etmek istedim. Onu kurtarmak istedim.”

“Yangını sen başlatmadın mı?”

“Hayır. Hayır, elbette başlatmadım. Onu orada takip ediyordum. Bunu hep yaptım. Orada olması güvenli değildi. Bana ihtiyacı olur diye, alt katta bekledim. Ve sonrada ihtiyacı oldu.” Yüzü ter ve gözyaşlarıyla parlıyor, burnu akıyordu. Adamı kurtarmak için merdivenlerden yukarı koşarken kahramanca görüntüsüne göre şu anki haline bakıldığında bundan daha itici, daha korkak, o zamanki halinden daha fazla uzak olamazdı. “Alarmları duydum. Dumanı gördüm. Onu aradım, çıkmayacaktı. Yani, alevleri görebiliyordum. Sadece küçük bir yangından ibaret değildi. Pencereleeri kırıyordu, duvarları yalıyordu. Korkunç bir tehlike içindeydi.”

“Ve sen de onu kurtarmaya gittin.”

“Çıkmasına yardım etmek istedim. O kadını gördüm.”

“Kadın mı?”

“Yattığı siyah sürtük. Kaçtı. Onu bıraktı. Onu önemsiyor olamazdı.”

Armstrong'la Justine'den ve aralarındaki anlaşmadan bahsetmek için uygun bir zaman olduğunu sanmıyordum.

Yatakta, Cressida kımıldandı. "Ne dedi? Kim?"

Çok şükür ki, Elaine onu duymazdan geldi. Tamamen kendi zorluklarına, kendi fedakârlıklarına kendini kaptırmıştı.

"Tehlikeli olmasına rağmen onu kurtarmaya gittim."

Sessizce, "Ve o bundan memnun olmadı." dedim. "Sana bağırdı."

"Bana geri zekâlı dedi." Bir kez daha hıçkırıklara boğuldu. "Elimde biber gazı vardı. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Benimle böyle konuşması beni çok sinirlendirdi. Ona *her şeyimi* verdim. Hayatımı onun için tehlikeye atıyordum. Ona biber gazı sıkınca tamamen öfkeden deliye döndü." Elaine'in gözleri yaşlarla doldu. "Söylediği şeyler. Bağırды. Dayanamadım. Ayaklarımın dibinde dizlerinin üstünde durmuş gözlerini ovuşturuyordu. Eşarbımı boynuna dolayıp asıldım. Beni ciddiye almasını sağlamak istiyordum. Benden korkmasını istiyordum. Ne kadar kızdığımı bilmesini istiyordum. Benimle böyle konuşamayacağını farkına varmasını istiyordum." Gözlerini kırptırdı. "Bunun onu sadece korkutması gerekiyordu. Ama sonrasında... Sonrasında öldü..."

Yıkılmış haldeydi, ağlıyordu bize ve neler olduğunu anlamak için çabalayan Cressida'ya öfkeliydi. Hizmetçi de koridorda bir sandalyeye oturmuş, elini ağzına kapamış halde ağlıyordu. Gönülsüzce Derwent bizim ve kendi güvenliği için Elaine'in bileklerini önden kelepçeledi. Sanki daha önce gerçek olmadığını sandığı bir şeyin artık gerçek olduğunu anlamasını sağlamış gibi, kelepçelenmekteki bir şey onu sakinleştirdi. Derwent onu en yakın karakola sevk ettirmek için bir minibüs çağırırken, kadının merdivenlerden inmesine yardım ettim. İyi haberleri vermek için Una Burt'ü de aradı. Konuşurken evden yeterince uzakta durma-

diğından zafer çığlıklarının tamamı kulağıma kadar geliyordu. Koridorda, Elaine Lister yanımda enik gibi titriyordu. Ona doğrudan bakmadan, duvara asılı parlak çerçeveli bir aynadan kadını izledim. Fark ettiğim kadarıyla hıçkırıkları arasında nefes almakta güçlük çekiyordu.

“İyi misin?”

“Sanırım, sanırım kusacağım.” Ayağa fırlayınca ben de kalktım. “Şurada bir tuvalet var. Eğer... Ah, *Tanrım...*”

İçinde bir lavabo, bir tuvalet ve çerçeveli bir baskı resimden başka hiçbir şey olmayan minik bir odaydı. İçeri girmesine izin verip, çok tanıdık gelen öğürme ve kusma seslerini dinleyerek açık bıraktığım kapının önünde dikildim.

Derwent evin ön kapısından içeri girip kaşlarını kaldırdı. “Kaçtı, öyle mi?”

Derwent’a bakarak, “Kusuyor.” dedim. İkimiz de burada olmaktansa minibüste olmak daha iyi, diye düşünüyorduk, ama bunu biraz fazla uzun bir süre düşünmüştük. Camın kırılma şangırtısını durdum ve daha dönüp bakmadan ne olduğunu biliyordum: kelepçeleri resmin camını sivri, keskin cam kırıklarına ayırmak için kullanmıştı. Olabildiğince hızlı davranıp, kendimi kapıdan içeri attım. Hareketlerinin çok yavaş olmasına rağmen onu durdurmak için kesinlikle yeterince hızlı davranamamıştım.

Kelepçeleri birbirine bağlayan sert çubuğa el atıp toplayabildiğim bütün gücümle ellerini aşağı çekerek yüzünden uzaklaştırdım. Çekip sürükleyerek koridora çıkarıp halının üstüne yatırdım. Derwent on santimlik bir cam parçasını kadının parmaklarının arasından dikkatle çıkartırken, onu yerde tutmak için ayağımı kelepçelere koydum.

Derwent, “Kanıyor.” dedi. “Onu kontrol et.”

11. Kat

Kadını ters çevirdim, yara görünmüyordu. Gözleri kapalı, yüzü ölü gibiydi. Ben üzerine eğilmişken öksürerek yanağıma, boynuma ve gömleğime kalın kan damlaları püskürttü.

“Ah, kahretsin!” Zorlayarak ağzını olabildiğinde geniş ölçüde açıp içine baktım. Ağzı ve boğazı kanla doluyordu. “Sanırım biraz cam yutmuş.”

“Pekâlâ.” Derwent eğilip onu kollarına aldı. Hızla onu dışarı çıkarıp arabaya taşıdı. Kadın hareketsizdi, yarı baygın haldeydi ya da öyle davranıyordu.

Koşup arka kapıyı açtım. “Ambulans çağırayım mı?”

“Beklemenin anlamı yok. Bizim de mavi lambalarımız var.” Onu arka koltuğa bırakıp düzeltti. “Onunla arkada otur. Elinden geldiğince koltuktan düşmesine engel ol. Ve başka bir şeye kalkışmasına izin verme.”

Elimi başıma koydum, çok sinirliydim. “Üzgünüm, ben...”

“Şimdi olmaz.” diye hemen cevap verdi, şimdilik bununla ve buna eşlik eden tehlikeli bakışla yetinmeliydim.

Eğer gerçek korkunun ne olduğunu öğrenmek isterseniz, size emniyet şeridinde Josh Derwent tarafından sürülen bir arabada bulunmanızı şiddetle tavsiye ederim. Kuzey Londra trafiğini neşter gibi yararken can havliyle sıkıca Elaine Lister’i tutmuş alt dudağımı kemiriyordum. Yol boyunca siren çalarak hastaneye varmamız üç dört dakika sürmüştü, yangın kurbanlarının bulunduğu hastaneydi. Arada sırada vücudunu mahveden öksürükler dışında sessiz kalan Elaine’i özenle kucakladım. Kadının ağzını örtmek, her öksürüğün dışarı püskürttüğü kanı önlemek için ceketimi feda ettim. Nefesi kesik kesikti ve her soluğuna gargara yapar gibi bir ses eşlik ediyordu: ciğerleri ve hava yolları kanla doluyor, diye tahmin ettim. Kollarımın arasında öldüğü müddetçe ne kadar hızlı gittiğimiz ya da yolda kaç kere kazadan kıl payı kurtulduğumuz

umurumda değildi. Derwent arabayı tam ambulansların kullandığı girişe sürdü. Acil servise çekip, neredeyse araba daha durmadan dışarı fırladı.

“Buraya yardım gönderin, lütfen...” diye bağırdı. Çağrıya koşup Elaine’i kaldıran sağlık görevlileri, onu sedyeye aktardılar ve kontrol edip durumunu değerlendirdiler ama yaptıkları çoğunlukla onu olabildiğince hızlı bir şekilde uygun tıbbi bakıma yetiştirmekti. Biz de onunla birlikte izin verilen yere kadar gittik, hasta sınıflandırması yapan hemşire terslenirken Derwent el yordamıyla kelepçenin anahtarını arıyordu.

Elaine hâlâ bizim tutuklumuzdu.

Onu ameliyathaneye götürdüklerinde biz de gidip akrabalar için ayrılmış odalardan birine yerleştik. Una Burt; Chris Pettifer, Mal Upton, Live ve neredeyse herkesle birlikte geldi. Onlara nasıl olup da itiraf etmesinden birkaç dakika sonra bir katile kendine zarar vermesine yetecek bir boşluk bıraktığımı açıklarken beni dinlediler. Chris Pettifer bana akıl vermeye kalkışmcaya kadar Derwent ne beni suçladı ne de yanımda durdu.

“O iyi iş çıkarttı.” Derwent benden yana bakmadı. Bütün dikkatini Pettifer’e, ona haddini bildirmeye vermişti. “Durumu hızlı ve güvenli bir şekilde kontrol altına aldı. Bundan daha fazla yapmasını ondan bekleyemezsiniz.”

Liv kimseye göstermeden elime birkaç kez hafifçe vurdu, desteği için minnettardım. Her nasılsa, sert bir şekilde de olsa, Derwent’ın söyledikleri bana diğer her şeyden, Liv’in anlayışından ya da Una Burt’ün mırıldanarak dile getirdiği tatmin olmuş halinden, çok daha değerli geldi.

İnanılmaz derece dolu bir odada, Elaine Lister’in ameliyatının sona ermesine kadar geçen zaman sanki sonu hiç gelmeyecek bir bekleyiş gibiydi. Bir ara Derwent dışarı çıktı, oturup kıpırdama-

dan bekleyemeyecek kadar huzursuzdu. Arkasından gittim. Kori-
dorda yürüyerek benden uzaklaşıyordu.

“Hey!” diye seslendim.

Dönüp arkasına baktı. “Ne istiyorsun?”

“Bana arka çıktığın için teşekkürler.”

“Sorun değil.”

“Hayır, gerçekten. Ben bir hata yaptım. Yaptığımı biliyorum.”
Ona yetiştim. “Ama bu konuda nazik davrandın, müteşekkirim.”

“Sen bir hata yaptın. Ama ben de yaptım.” Derwent olumsuz
anlamda başını salladı. “Ne kadar uysal ve mazlum görünürlerse
görünsünler asla önden kelepçelenmez. Bunu biliyorum. Sen de
biliyorsun. Eğer elleri arkadan kelepçelenmiş olsaydı, şu an bu-
rada olmazdık. İşimizi halletmiş ve evde keyif çatıyor olurduk.”

“*Benim* evimde...” dedim. “Pek rahat değilim.”

“Teknik olarak, erkek arkadaşının evi. Eski erkek arkadaşının,
demek istiyorum.” Derwent kaşlarını kaldırdı. “Bari kirayı ödü-
yor musun?”

“Bu seni ilgilendirmez.” dedim, alınmıştım. “Ve eğer yakında
gitmezsen, *senden* kira bedeli almaya başlayacağım.”

“Senin hayatına hiçbir para almadan değerli bir katkı yaptım,
bunu unutma.”

“Keşke unutulseydim.”

Yüzünü kısa bir an aydınlatan bir sırıtmayla bana tebessüm
etti. Ardından, “Sonra görüşüz.” diyerek yanımdan ayrıldı.

“Nereye gidiyorsun?”

Derwent yürüyerek uzaklaşırken, “Kahve...” dedi.

“Ben de kahve içerim.”

“Peşimden gelme.”

“Ama...”

“Peşimden gelme. Ciddiyim.” Bana suratını asmak için döndü.
“Burada kal. Cici kız. Burada kal.”

Durup artık onu göremeyinceye kadar ardından izledim.
Derwent’in yalnız kalmak istemesi beni şaşırtmamalıydı.

Her şey bir yana, o mesleğinde yüzde yüz, tam bir ustaydı.

Bölüm 32

Etrafımdaki herkesi yavaşça öldürme hayalleri kurmaya başlamadan önce odada on beş dakika daha bekledim. Normalde asla Derwent'ı örnek alıp ona uymazdım ama görünüşe göre en doğrusunu yapmıştı. Nereye gittiğimi hiç kimseye söylemeden usulca odadan çıktım. Aslında ben de nereye gittiğimden pek emin değildim.

Yangın kurbanlarının bulunduğu koğuşa ulaşana kadar tanıdık koridorlarda ve merdivenlerde dolaştım. Artık sadece Mary Hearn kalmıştı. Kapının dışındaki polis sandalyesinde görevli kimse yoktu. Una Burt'ün Mary Hearn'ü korumayı durdurma emrini ne zaman verdiğini merak ederek, durup bir an ona baktım. Gösterdiği yararlılık geride kaldığında mı? Una Burt'ün ona koruma sağlayacak zamanı tükendiğinde mi? Soruşturma ilerlediğinde mi? Kundakçıyı teşhis etmekte herhangi bir ilerleme kat edemediğimizi, zannımca diğer herkesle birlikte, açıkça anladığında mı buna karar vermişti? Artık onların izini sürmemiz pek muhtemel görünmüyor, diye düşündüm. Murchison Apartmanı'nın bütün sırları, bütün üzüntüleri, acıları, gizli kalmış yaraları, duman gibi süzülerek benden uzaklaşıp bu kış gününün bulutsuz mavi gökyüzünde dağılıp gitmişti. Bina onarılacaktı. Daireler yeni sakinle-

riyle dolacak ya da eskiden oturanlar cesurca geri dönecekti. Her şey; Bellew'lar, Geoff Armstrong ve orada ölen kimliği belirsiz kadınlar hariç, eskisi gibi olacaktı.

Kapıdan geçip, orta yaşlı bir hemşirenin hiç de hoş karşılamayan gözlerle bana baktığı hemşire odasına gittim. Kimlik kartımı çıkarıp gösterdim.

"Mary Hearn'ü şöyle bir yoklamak istedim. Onun durumu nasıl?"

Hemşirenin tavrı hafifçe sıcaklaştı. "Çok daha iyi. Artık bizimle konuşuyor. Neredeyse eski haline döndü."

"Hâlâ akli yerinde mi?"

"Hafızası hâlâ her konuda keskin." Hemşire yarım bir tebesümle gülümsedi. "Sana canımıza okuduğunu söyleyebilirim."

Gülümsedim, rahatlamıştım. "Bu iyileştigine işaret."

"Öyle. Ne var ki epey bir fizik tedavi görmesi gerekecek. Kalp krizi sol tarafını etkiledi. Çok zayıf düştü. Bir süre maraton yapamayacak."

"Onu görebilir miyim?"

"Elbette. Oda 310'da. Şu an yanında kızı var."

Uzaklaşmaya başlamıştım ama durdum. "Kızı mı?"

"Evet, az önce geldi. Sanırım ülke dışında falanmış. Senden iki dakika önce buradaydı." Hemşire bana bakıp gülümsedi ama gülümsemesi silinip gitti. "Her şey yolunda mı?"

"Onun bir kızı yok. Odası hangi tarafta?"

Kadının sol tarafı işaret etmesiyle koşmaya başladım, neredeyse köşeden dönerken bir doktorla çarpışacaktım. Adamı görmezden gelip, yürüteçle kenardan yürüyen bir hastanın yanından sıyrılarak geçtim ve kendimi 310 numaralı odadan içeri attım.

Durumu kavramam bir saniye sürdü: yatağın etrafındaki perde-

ler çekilmiş, içerideki ışığı loşlatırmak için panjurlar kapatılmıştı. Perdelerin arasından sıyrılınca, benimle Bayan Hearn arasında duran, yatağın üzerine eğilmiş birini gördüm. Yatağın ucundan masumca görünüyordu, hatta dokunaklı. Ama Bayan Hearn karşı koymaya çalışıyor, bacakları örtünün altında zayıf bir şekilde hareket ediyordu. “*Geri çekil!*” diye bağırdığımda bile kadın dönüp bakmadı.

Yaptığı şeye devam etmekte kararlıydı, sarf ettiği çabadan kadının kolları omuzlarına kadar titriyordu. Onu yakalayacak kadar yaklaştığımda elinin Bayan Hearn’ün ağzında olduğunu ve parmaklarıyla yaşlı kadının burnunu sıkarak nefes almasını engellediğini görebiliyordum. Kadını bileklerinden sıkıca tutup yataktan uzaklaştırdım ve bir yandan bağırarak yardım isterken onu duvara pul gibi yapıştırmak için yatağı çevreleyen perde boyunca ittim. Yardım çılgınlıklarına yetismeleri çok sürmedi: danışmadaki hemşire peşimden gelmişti. Bayan Hearn’ü gözleri kapalı, dudakları morarmış ve yanakları çökmüş halde görünce dehşet içinde haykırdı. Hemşirenin alarm butonuna basmasıyla, koğuşun her yanından koşturan ayak sesleri ve arından sürekli yaptıkları düzenli olarak uygulamalı eğitimler çerçevesinde Bayan Hearn’ü ölümün pençesinden kurtarmak için harekete geçen sağlık personeli geldi.

Onlar kadınla uğraşırken ben de çaresizce serbest kalmaya çalışan tutuklumla debeleniyordum. Neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu ama kadını kısıvrak yakaladığım anda kim olduğunu tanıdım. Kısa boylu ve zayıftı, saçları açık olduğundan gözlerine düşüyordu ama bunların hiçbirisinin ona bir yararı olmadı. Yüzümü acıtıyordu, başımı geriye çekmeme rağmen tırnakları tenimi oyuyordu. Kısa sürede canıma tak ettirdi, olabildiğince sert bir şekilde bacağına tekme atıp, yere devirmek için dengesini bozdum. Yerde onu daha kolay kontrol edebildim. Ona zarar vermeden mücadele etmesini engellemeye çalışarak

omuzunun üstüne dizimi dayadım. Sağlam yapılı bir erkek hemşirenin kadının bacaklarının üstüne çökmesi işimi kolaylaştırdı. Kelepçelerim iki kat aşağıda, ameliyathanenin yanındaki bekleme odasında olduğundan bileklerini arkada tutmak için iki elime de ihtiyacım vardı.

“Bırak beni!” diye haykırdı. “Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.”

“Nefes alamayan biri için çok fazla bir haykırış.” dedim. Doktorların Bayan Hearn’le durumlarının nasıl gittiğini görmeye çalışıyordum. Yatak bağırarak yaptığı tetkikleri söyleyen ve talimatlar yağdıran beyaz önlüklü insanlarla çevriliydi. Bütün anlayabildiğim hâlâ onu hayatta tutmaya çalışıyorlardı, yani kurtarmak için hâlâ bir şansları vardı.

Kadın, “Beni öldürüyorsun!” diyerek hıçkırıklara boğuldu.

“Hayır. Tutukluyorum.” Ve haklarını sayarak tam da bunu yaptım, bir yandan da ne halt olduğunu merak ediyordum.

Sonunda birkaç güvenlik personeli geldi ve kadını benden devraldı, bu sayede Una Burt’ü arayabildim. Kadınlı ettiğim kavga-dan dolayı hâlâ soluk soluğaydım ve yanağım bayağı yanıyordu.

Başkomiser telefonu açtığında, sesi sinirli geldi. “Ne var, Ma-eve? Neredesin?”

Nefes nefese söylememeye çalışarak, “Birini tutukladım.” dedim. “Oda 310.”

Kısa bir an duraksadı. Ardından, “Ne için?” diye sordu.

“Cinayet.” Bayan Hearn’ün yavaşça başını sallayıp konuşmaya çalıştığı yatağa baktım. “Aslında buna cinayete teşebbüs diyelim.” Yerde, Debbie Bellew söylenerek debeleniyordu. Yüzümde acıyan yere dokununca parmak uçlarım kıpkırmızı oldu. “Ve polis memuruna direnme. Bunu da suç listesine ekleyelim.”

11. Kat

* * *

Bayan Hearn'ü koruyan polis memuruyla yeniden bir araya gelmiştik, tutukluyu en yakın polis karakoluna nakletmek için çıkıp gelen çağrı polislerinden biriydi.

“Buna inanmıyorum. Bütün o zaman boyunca bir şey olmasını bekledim ve bıraktığım anda olaylar patladı.”

Una Burt allak bullak olmuş halde yanımda durmak için gelirken, “Bu da çok iyi bir iş çıkarttığınızı akla getiriyor.” dedim.

“O kim?”

“Adı Debbie Bellew.” dedim. “Yangın kurbanlarından birisinin annesi.”

“Burada ne yapıyordu?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Bugün çıkıp gelmen iyi oldu.”

“Evet, öyle oldu.” Bunu ciddi anlamda söylemiştim. Bayan Hearn'ün hayatta kalması şanstı; şans ve saygı duyduğum hayata tutunma azmiydi. Bana kalırsa fazla bir ömrü kalmamışa benziyordu ama savaştı ruhluydu ve henüz pes etmemişti.

Derwent yüzünde belirsiz bir ifade ve çatık kaşlarda kapının ağzında belirdi. Manzaranın bütününe kavramak için duraksadı: çağrı polisleri, tutuklu, artık oldukça amaçsız bir şekilde ortalıkta dolanan sağlık personeli ve yüzümdeki bandaj.

“Seni beş dakika kendi başına bırakıyorum, Kerrigan. Beş dakika.” Dudağını ısırıp, onu tanımasam endişelendiğini sanırdım. “Bandajın altında ne var?”

Ona göstermek için bandı kaldırdım. Bir hemşirenin hızlıca ama istediğimden daha derinlemesine temizlediği üç turnak çiziyi vardı.

Buna karşın ona dudağını ısırtan şey endişeli olması değildi. Gülmemeye çalışıyordum. Bu tavrım Derwent'ın yüzünde koskocaman bir sırıtma şeklinde karşılık buldu. "Kendini tırmalamanı engellemek için sana deli gömleği giydirdiler mi?"

Yüzümü ekşiterek, "Ha ha!" dedim.

Una Burt, Derwent'a yüzünü astı. "Nereden çıktın geldin sen? Nerelerdeydin?"

"Ben sadece..." Bayan Hearn alçak bir sesle inleyince lafı yarım kaldı. Hemşireler kendi isteğiyle onu doğrultup arkasını yastıklara dayadılar. Bir hemşire yatağın başucuna oturdu, dikkatle onu izliyordu. Kadın bitkin, yara bere içinde ve hepsinin ötesinde şaşkın görünüyordu. "O iyi mi?"

Burt acı bir ifadeyle, "Az daha ölecek biri için..." dedi. Acaba Burt, Derwent'ın bunu ona ihtiyaç duyduğumda nerede olduğunu unutturmak için sorduğunu fark etti mi diye merak ettim. Ben bunu fark etmiş ve ileride tartışmak için bir kenara koymuştum.

"Kim, kim o kadın? Benden ne istiyordu?" Bayan Hearn'ün sesi zor çıkıyordu ama anlaşılıyordu.

"Daire 101'den komşunuz." diye açıkladım.

Debbie ensemdeki tüyleri diken diken eden bir sesle acı acı bağırdı. Sıkıntı içinde kıvranıyordu.

Una Burt resmî kıyafetli polislere, "Onu alıp götürün." dedi. "Gerçi, onu karakola götürmeden önce ruhsal sağlık konusunda birisine muayene ettirebilir misiniz, bir bakın. İhtiyacı olan şey buysa, onu gözetim altında tutulmak üzere yeniden buraya getirmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Hayır. Henüz götürmeyin." Bayan Hearn gözlerini kısarak odanın diğer yanından baktı. "Adın ne?"

11. Kat

“Debbie.” Kadın kıvranıp duruyordu. “Bırakın gideyim. Gitmem gerek.”

“Seni gördüm.” Bayan Hearn başını salladı. “Yangından önce.”

Debbie’nin ağzından çılgılık atarak, “Hayır!” kelimesi çıktı, ardından hıçkırıklara boğuldu. “Gitmek zorundayım. Beni götürün. Artık burada olmak istemiyorum.”

“Onu gördünüz mü?” Dikkatimi Bayan Hearn’e veriyordum. “Onu nerede gördünüz?”

“Televizyonumda. Koridorda.”

Una Burt’e, “Debbie biraz alışveriş yapmak için dışarı çıkmış.” dedim. “Dairede olmamasının nedeni buydu.”

“Alışveriş.” Bayan Hearn bunu başıyla onayladı. “Ama yolda durdu.”

“Kes sesini. Kes sesini.” Debbie başını sallıyordu. Kadının bütün uzuvları titriyordu. “*Kes sesini.*”

“Malzeme odasındaydı. Koridordaki bilmem ne deposunda. Onu gördüm.”

Una Burt “Emin misiniz?” diye sordu.

“Ah evet. Merak ettim, biliyorsunuz. Bulunmak için garip bir yerdi.”

“Orada ne yapıyordu?”

Bayan Hearn yavaşça gözünü kırptı. “Bilmiyorum, hayatım. Göremedim.”

Dönüp iki gözü iki çeşme ağlayan Debbie’ye baktım. “Bayan Bellew... Malzeme odasında mıydınız?”

Sel gibi akan hıçkırıklara boğulmuş gözyaşlarıyla cevabımı aldım.

Duman alarmı kapatılmıştı.

Bir şey malzeme deposunun, kimyasal maddeler ve tutuşabilir malzemelerin bulunduğu mahallin, içinde veya yakınında yangını başlatmıştı.

Debbie yangının sebebi hakkında endişelenmekten bitkin düşmüştü.

Debbie yangının başlama nedeni hakkında ne bildiğimizi öğrenmeye çalışmıştı.

Debbie kocasının yaptığı işten dem vurarak dikkatleri kendi üstünden saptırmaya çalışmıştı.

Debbie yaptığı şeyin muhtemelen bir tanığı olduğunu anlamıştı.

“Malzeme odasında sigara mı içiyordunuz?” diye sordum.

“Ben yapamam...”

“Bayan Bellew, bana doğruyu anlatın. Malzeme odasında sigara mı içiyordunuz?”

“Hayır.” Sesi zayıf çıkmıştı ve kendisi de bunun farkındaydı. “Belki. Buna karşın, söndürmüştüm. Kesinlikle söndü. Yangını başlatan ben olamam. Ben değilim. Dikkatli davrandım. *Dikkatli* davandım.”

* * *

Bir şeyden öbürüne, Debbie Bellew’la isim bitene kadar saatler geçti. Onu yerel karakola götürüp avukatı beklerken onunla oturmaktan ve ardından yangın gecesi ne yaptığı hakkında onu sorguya çekmekten son derece üzül müştüm. Malzeme odasındaki temizlik ürünleriyle sönmemiş bir sigaranın kısa süre içinde havalandırma sistemi üzerinden binayı saracak bir yangın çıkartabileceğini, yangın müfettişi Andrew Harper’la konuşarak doğrulamıştım.

“Malzeme odasında ne olduğu, sigarayı nereye koyduğu sigara içmeyi ne zaman bitirdiği hakkında ondan olabildiğince bilgi

11. Kat

al. Ana merkezde benzer bir kurgu yaratıp neyin yanlış gittiğini ortaya çıkartabiliriz.”

“Bir daha olmasını engellemek için.”

“İdeal bir dünyada...” dedi Harper. “Ama şartların neler getireceğini bilmezsin. İnsanlar her zaman hata yapar. Daima kazalar olur.”

Bu doğrudu. Ve eğer Debbie Bellew’un yapacağı gibi öyle mi oldu böyle mi oldu diye geriye dönüp düşünürsen kafayı yiyebilirsin, diye düşündüm. Dört kişi ölmüştü ama eğer duman alarmı çalışıyor olsaydı ya da Debbie sigarasının sönmediğini fark etseydi veya sigara içmek için otoparka inene kadar bekleyseydi yahut daha en başından asansör çalışıyor olsaydı bunların hiçbirisi olmayabilirdi. Bir hareket zincirleme olaylara yol açmış, bunun sonuçları Debbie ve ailesi, Elizabeth ve Maggie olarak tanıdığımız kızlar ve Geoff Armstrong için bir felaket olmuştu.

Ve Debbie bunu biliyordu. Yangından beri biraz başka şeyler düşünmüştü. Kızının yasını tutuyor, buna eklenen suçluluk ve utancın yüküne katlanıyordu. Ama bu Bayan Hearn’e yapmaya çalıştığı şeye mazeret olmazdı. Suçunu örtmezdi.

Kendimi güç bela karakoldan dışarı attım ve bekleyen yığınla evrak işi için mesaiye geri döndüm. Taksinin camına çarpan sulu-sepken yağın altında ışıklar gözümü alıyordu. Sokaklar yağıştan dolayı boş, yerler cam gibiydi. Debbie ertesi sabah, tutuklu olarak yargılanmak üzere ilk defa mahkemeye çıkacaktı. Orada olmak istiyordum. Mahkemeye gitmemekle ilgili batıl inançlarım vardı. Arkanız dönük olduğunda her şeyin kötü gitmesi son derece kolaydı.

Binadan içeri girerken kendimi ölü gibi hissediyordum, merdivenler yerine asansörü tercih ettim. Merdiven çıkmak bir yana yü-

rümeye bile halim yoktu. Yüzüm acıyordu. Ayaklarım sızlıyordu. Üstelik donuyordum, çünkü Elain Lister'in canı ceketimi mahvetmişti ve paltomu da Derwent'ın arabasında bırakmıştım. İnce bir bluz buz gibi Aralık akşamında soğuktan korunmaya yetecek bir kıyafet değildi.

Ortalık ıssızdı, ışıkların çoğu kapanmıştı. Bir temizlikçi Una Burt'ün ofisini elektrikli süpürgeyle süpürüyordu. Kadının odasındaki panolara ya da onların üstünü kaplayan harita, resim ve notlara, hatta başım kaldırıp bana bir göz bir atmayan, üzgün bakışlı bir adamdı. Meraksızdı, çünkü bizim her gün gördüğümüz şeyleri görmek onun ilgi alanında değildi. Polis miydik, sigortacılık mı yapıyorduk, onun umurunda değildi. Ofis ofisti. Ve başka insanların kâbuslarıyla dolu olması onun sorunu değildi. Eşyalarımı çalıma masama bırakıp gerindim, eklemlerim sızlıyordu. Çok fazla oturmuştum. Aşırı stres yaşamıştım. Bir sürü ani olay olmuştu.

Çok fazla boğuşmuştum.

İhtiyacım olan şey bir içecek ve bana sarılarak gün boyu karşıma çıkan bin bir zorlukla aştığım hiç de kolay olmayan zorlukları konuşarak beni rahatlatacak biriydi. Sinirlerim gerilmiş, yorgun olmama rağmen kafamın içi uğulduyordu. Huzura ihtiyacım vardı. Rahatlamam gerekiyordu.

İhtiyacım olan şey Rob'du.

Beklentimin karşılığıysa Mal Upton'ın kapıyı iterek içeri girip temizlikçinin paspasını yere düşürerek çıkarttığı gürültü oldu. Şaşkın vaziyette başını indirip paspasa baktı. "Bu buraya nasıl gelmiş?"

"Sanırım birisi düşürmüş." dedim.

Fazla ciddiye alarak paspası kaldırıp devrilmesin diye kovanın içine soktu. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Debbie Bellew'la işimi daha yeni bitirdim. Senin sıran."

11. Kat

Belli belirsiz, “Hallederim.” dedi. “Şimdi çıkıyordum.”

“Ben de.”

“Seni eve bırakabilir miyim?” Yüzünde gülünç gelen ağırbaşlı, umutlu bir ifade vardı ama aynı zamanda kendini hayal kırıklığına da hazırlamıştı.

“Bu mükemmel olurdu.”

“Gerçekten mi?” Yüzü parladı. “Harika.”

Derwent’ın orada olacağı son anda aklıma gelerek, “Seni içeri davet edemem.” dedim.

Bir çalışma masasının üzerine eğilerek havalandırma mazgalının kanatları gibi kat kat üst üste yığılmış dosyaları boşalttı. “Ben sadece seni bırakmayı teklif ediyordum.”

“Biliyorum.” Ona bedava taksi hizmeti veriyormuş gibi davranmak yerine arkadaşça davranmaya çalıştığımı açıklamayı düşündüm ama son derece yorgundum, haşat vaziyetteydim. Çantamı aldım. “Gitmeye hazır mısın?”

“Evet.” Uzanıp paltosunu tuttu. Ancak iskemlesinin koluna sıkışmıştı, ben fark etmemiş gibi davranırken birkaç saniye onun tuhaf hareketleri ve söylenmesiyle geçti.

Merdivenlerden inip otoparka gittik, arabasına doğru yürürken hiç çekinmeden ağzımı kocaman açıp esneyerek yarı uyur haldeydim. Sebebi diken üstünde otururken uyumanın zor olmasından olsa bile Derwent beni uyutmuyordu, diye düşündüm. Mal uysaldı. Sınırları zorlamıyordu. Sessizce seviyordu.

Bununla nasıl başa çıkacağımı öğrenmem gerekiyordu.

Mal arabayı çıkışa sürüp kapıyı açmak için kendi şifresini girdi. Kapı hareket etmeye başlarken o da arabasını ilerletti. Araba VW Golf tü; geçmek için fazla bir aralığa ihtiyacı yoktu. Mükemmel ölçüp biçerek kapının aralığından milimi milimine hızla

geçti. Bana bir göz atıp sırtırken arabanın yan tarafı içeri göçtü. Yan direği gitti, ön cam patladı, araba kâğıt gibi buruştu, hava yastıkları şişti. Yana doğru savrularak koltuğumda havalandım, kısa süre sonra yeniden düşeceğimi biliyordum ve düştüğümde canım yandı. Saniyeler saatler gibi geldi. Bize çarpan arabanın farlarına karşı gözlerimi kısıarak Mal'ın üstünden ilerisine doğru baktım, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bir Range Rover'dı, bizden üstün olan ağırlığı ve yüksekliğiyle tank gibiydi. Mal'ın arabası yana doğru sürüklenirken, arabanın motoru gürledi. Arabayı döndürüp bizi tuğladan bir duvara çarptı. VW'nin ön tarafı kıyameti koparan bir sesle tamamen parçalandı ve sonunda araba durdu. Sürücü geri vitese takarken Range Rover'in motor sesi değişti. Metal metale sürterek araba geriye doğru hareket etti, Range Rover bizi ölü bir fareyle oynamaktan sıkılmış bir kedi gibi bırakırken Mal'ın arabası sarsıldı. Kendimi sağırlaşmış, uyuşmuş gibi hissettim. Kekremesi, kimyevi bir şeyin, bana hiç vakit kaybetmeden arabadan çıkmamız gerektiğini düşündüren bir şeyin kokusunu alabiliyordum. Bir şekilde, emniyet kemerimi çözmeyi ve kapıyı açmaya çalışmayı aynı anda yapamıyordum. Birisinin beni kurtarmasını beklemek daha kolaydı. Birisi gelirdi.

Mal yanımda sessizdi. Ona bakmaya çalıştım ama başım sanki yüz ton ağırlığındaydı ve yerinden kıpırdamıyordu, üstelik çok yorgundum.

Kapım açıldı ve bir adam içeri uzandı, emniyet kemerimi açtı, bir elini dizlerimin altına öbürünü boynumun arkasına soktu ve beni kaldırdı.

Aslında hiç de öyle olmadığım halde, "Ben iyiyim." deyince kurtarıcım bunu duymazdan geldi. Buz gibi yağmur damlaları yüzüme ve ellerime batarken adam beni biraz öteye taşıdı, sonrasında bir arabanın içindeydim, arka koltuğunda, korunaklı bir yerde.

11. Kat

Güvende. Arabanın kapısı kapandı.

Kurtulmuştum.

Camdan VW'in ne olduğu belirsiz bir metal yığınınına dönmüş haline bakarken kurtarıcımın sürücü koltuğuna oturduğu anı gözden kaçırdım. Dışarıdaki dünya hareket etmeye başladı, şekilsiz hurda yığını karanlıkta gözden kayboluyordu. Başımı indirip ellerime, bileklerimi kesen plastik kelepçeye baktım. Sonrasında sürücünün başının arkasına baktım, onu tanıyordum.

Onu tanıyordum.

Bu kesinlikle bir kurtarma değildi.

Tam tersiydi.

Bölüm 33

Range Rover bir şeyi ispatlamıştı, eğer istediğiniz yok etmek amacıyla başka bir arabaya çarpıp sürüklemekse, verdiğiniz paraya değerdı. Araba makûl bir hızla boş sokaklardan geçti. Hız kameralarına yakalanmayacak ya da trafik polisinin dikkatini çekmeyecek kadar yavaş ama yeterince hızlı. Gittiğimiz yerin neresi olduğunu çıkartmaya çalışıyordum ama kuzeye, sonu gelmeyen, hiçbir özelliğı olmayan Londra banliyölerinin dışına çıkarken akılda kalıcı yeterince işaret yoktu. Bütün diyebileceğim, Chris Swain'ın aklımda bir varış noktası olduğı ve bir haritaya, yol bilgisayarına ya da nereye gittiğimizi, ne zaman varacağımızı gösterecek herhangi bir şeye ihtiyaç duymayacak kadar yolu iyi bildiğıydi. Londra devasaydı, epik bir şekilde yayılıyordu ama yine de turuncu sokak lambalarının aydınlığının erişemediğı, karanlığı yararak ilerlediğimiz kır yolu gibi görünen yollara çıkmamız fazla uzun sürmedi. Plaka tanıma sistemleri, güvenlik kameraları ve benzeri cihazlar bulunan ana yolları kullanmadığını fark ettim. Eski otobanların yerini alan çok şeritli otoyollara, ana arterlere paralel giden dar yollarda gayet etkili bir şekilde görünmez oluyordu.

Arabanın arkasında gözlerim yarı kapalı, sanki bilincim çok

az yerindeymiş gibi kıpırdamadan arka koltukta oturdum. Konuşmaya ya da kaçmaya çalışmadım. Plastik kelepçeyi çözmem mümkün değildi ve yanımda bunu kesecek bir şey yoktu. Ağır işleyen beynimin izin verdiği kadarıyla hızlı bir şekilde hâlâ telefonum cebimde mi yoksa çantama mı –muhtemelen Mal’ın hurdaya dönmüş arabasında kalan çantama atmıştım– diye düşünüyordum. Hatırlayamıyordum ve yardım çağıramayacak kadar uzak olmama rağmen bu korkunç derecede önemliymiş gibi geliyordu. Diğer yandan asıl düşündüğüm şey Chris Swain’in kendisi ve benimle ne yapmayı planladığıydı. Onun hakkında ne bildiğimi, bunları ona karşı nasıl kullanabileceğimi düşündüm.

Hayatta kalmak için ne yapabileceğimi düşündüm.

Pek ölçemediğim uzayıp giden bir zamanın sonunda araba yavaşladı, bir yan yola saptı ve yaklaşık yüz metre uzunluğunda kaplamasız bir yol boyunca ilerleyip açık bir bahçe kapısına çarptı. Tekerlekler kaldırım taşlarının üzerinden atlayıp geçerken arabayı alçak bir binanın yanındaki karanlık bir yere çekti.

“Neredeyiz?” diye sordum, beni duymazdan geldi.

Dışarı çıkıp beni arabaya kilitledi ve binanın içinde kayboldu. Gözlerimi kısmama sebep olan beyaz ışıqla avluyu kaplayan bir güvenlik ışığı açıldı. İçeri girdiğinde ışık kapandı ama işlevini yerine getirmişti: Artık gecenin karanlığında dışarıyı göremez hale gelmiştim. Birkaç saniyeliğine kör olmak gibiydi. Midemin dibinden, bedenimin akılla, plan yapmakla, düşünmekle ilgisi olmayan kısmından, tehlikede olduğumu bilen yerden, yukarı doğru bir panik dalgasının yükseldiğini hissettim.

Korku benim dostum değildi.

Perdelerin arkasından sızan ışıqla bina hakkında daha iyi bir izlenim edindim: Alçak bir çiftlik eviydi, tek katlı, basit, küçük

bir evdi. Kapı açıldı ve kısa bir an ışığa karşı silueti görüldü: hatırladığımdan daha yapılıydı, sanki geçen zamanda kaslarını geliştirmiş gibiydi. Şimdi sakallı ve bıyıklıydı, bu hali yüz hatlarını belirsizleştiriyor, hatırladığım zayıf çenesini gizliyordu. Avluda ilerlemeye başlayınca ışık yeniden açıldı. Bu defa bunun olmasını bekliyordum ve onu izleyebilmek için ellerimi gözlerime siper ettim. Kendine tam bir güven içinde bana doğru geldi, fazla bir seçeneğim olmadığından sadece bekledim.

Kapı kilidi tık etti ve ardından çekerek kapıyı açtı. Soğuk havadan nefesim kesildi. Hayvan, ot ve ekili toprak kokuyordu. Hertfordshire ya da Bedfordshire'da olmalıyız, diye düşündüm ama yine de emin değildim, önemi de yoktu. İçeri uzanınca iş birliği yaparak emniyet kemerini çıkartması için elimi yoldan çektim. Eve girmek istiyordum. Kendimle Swain arasına mesafe koymak için evde daha iyi bir şansa sahiptim. Bıraktığı emniyet kemeri kayarak yerine toplandı. Plastik kelepçenin kestiği yerin hemen üstünden bileklerimi ellerine aldı.

“Boğuşmak yok.”

Yok diye başımı salladım.

“Ve bağırmak da yok. Seni duyacak kimse yok ama canımı sıkıyor.” Sesi sakindi. Duygusuzdu. Heyecanlı ya da gergin olması gerekirdi ama değildi. Tümüyle durgundu.

Chris Swain'in gözlerinin içine baktım, zerre kadar şüphe duymaksızın niyetinin beni öldürmek olduğunu biliyordum. Bunun öncesinde her ne olursa olsun, benim ölümümle sona erecekti. Mücadele edebilirdim. Kaçmaya çalışabilirdim. İş birliği yapabilirdim. İsteddiği her şeyi yapabilir hoşuna giden her oyunu oynayabilirdim.

Yine de sonunda beni öldürecekti.

Beni arabadan çıkarıp kapıya doğru yürütebilmek için arkama geçti. Kendimi sürükleyip, topallayarak ilerlerken etrafa, avlunun iki yanında şekillenen ahırlara bakıyordum. Boş, kullanılmıyormuş gibiydiler. Görünüşe göre Swain kendi başına çalışıyordu, bu da beni şaşırtmadı. O paylaşımcı biri değildi. Gerçi bu en azından üstesinden gelmem gereken tek kişinin o olduğu anlamına geliyordu. Kendi kendine yeten biriydi. Diziyle kalçamı arkadan dürtükledi.

“Acele et.”

“Sorun bacağımdı.” dedim. “Çarpışma sırasında incitmiş olmalıyım.”

Sinirli bir tavırla dilini şaklattı. Kısa bir an için hissettiğim saf bir öfkeyle korkmayı bıraktım ve bunun verdiği hırsla eve girip durdum. İçerisi avludaki kadar soğuktu. Büyük tuğla şömineyi, rengi atmış kanepeleri, pencereye dizili kurumuş çiçekleri görek etrafa bakındım.

“Hoş bir yer.” Sakin bir sesle konuşmaya çabalıyordum. Eğer korkmazsam bu onu rahatsız edecektir, diye düşündüm. “Bu pek senin tarzın değil sanırdım ama hoş.”

“Amaçlarıma uygun.”

“Bir çiftlik mi?”

“Eskiden çiftlikti. Artık burada hiç hayvan yok.” Beni ileriye, odanın ortasında duran bir sandalyeye doğru itekledi. “Otur.”

Oturdum. Kendini daha başka plastik kelepçelerle beni dirseklerimden sandalyenin arkasına bağlamaya verdi, böylece kollarım geriye doğru çekilmiş hale geldi. Çok can yakıcıydı.

“Lütfen. Bu şekilde oturamam.”

Ateş yakmak uğruna beni duymazdan geldi, çakmak ve çıralarla uğraşıyor, bir türlü tutuşmayan odunları kurcalayıp du-

ruyordu. Odunlar tütünce istemeden öksürdüm ama bunun onu rahatsız ettiğini gördüm. Bir süre sonra ateşi kendi haline bırakıp uğraşmaktan vazgeçerek oturma odasından çıktı ve küçük mutfak-
ğa girerek gözden kayboldu. Elinde bir bardak ve bir şişe Scotch viskiyle geri dönüp karşımdaki kanepeye oturdu.

“Hayır, teşekkürler.” dedim.

“Senin için değil.” Kendisine cömert bir miktarda doldurdu ve bir seferde kafaya dikti, içki içine işlerken tısladı.

“İçkiden cesaret mi alıyorsun?” Bu şirretçe bir konuşmaydı. Her nasılsa kendimi onunla dalga geçmekten alamamıştım. Şirin görünmek çok daha mantıklı olurdu.

“Kes sesini.” Bardağına biraz daha viski koydu ve arkasına yasandı, gözü üstümdeydi. “Yüzüne ne oldu?”

“Bilmiyor musun?” Yavaşça kınayan bir tavırla başımı salladım. “Formdan düşmüş olmalısın.”

Duyduğu kızgınlıkla gerilen dudaklarını içkisinden aldığı bir yudumla bardağın ardına gizledi.

“Soru sorma sırası bende. Plan ne?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Plan. Bir planın var, bunu biliyorum. Birinci kısmı güzel işledi. Beni ele geçirdin. Peki ya ikinci kısmı ne?”

“Görürsün.” Bir yudum daha aldı.

“Bu gerçekten kabalık.” dedim. “Nezaketsizce. İpler senin elinde, Chris. Bu gösteriyi idare eden sensin. Ben sadece ne beklemem gerektiğini bilmek istiyorum.”

“Sabır.” Şimdi zoraki bir gülümsemeyle sırtıyordu.

“Pekâlâ...” diye hemen karşılık verdim. “Güzel. Eğer bundan bahsetmek istemiyorsan, bahsetmeyiz. Ancak bütün olanlardan

11. Kat

sonra burada, yüz yüze olduğumuza göre, bir şeyi bilmek istiyorum. Bana bu kadarını borçlusun.”

Güldü. “Sana hiçbir halt borçlu değilim.”

“Katılmıyorum.” Daha rahat bir pozisyon almaya çalışarak omuzlarımı geriye çektim. “Ve sanırım, cevaplaması zor bir soru değil.”

“Pekâlâ, sor.”

Dürüst bir tavırla ona baktım. “Neden ben? Şu an için delinin teki olduğunu bir kenara bırakırsak, hayatımı mahvetmeye karar vermene neden olan şey neydi?”

“Hayatını mahvetmek mi?” diye tekrarladı. “Bunu sen kendine yaptın, Maeve. Yaptığın seçimlerden etkilendiğimi söyleyemem. Son seferkine göre daha iyi birini bulmaya çalışacağını sandım ama tesadüfen bu patronununki olsa bile, sen bulduğun ilk aletle yaşamına devam ettin.”

“Derwent mı?” güldüm. “Evet. Tam olarak öyle oldu. Ama sana şunu söyleyeyim, buna değdi.”

“Bunu duymak istemiyorum.”

“Ah, istiyorsun. Kendine hâkim olamıyorsun.” Sırıttım. “Ne keşfettiğimi biliyor musun? Biz düzüşürken senin kendi kendini müstehcen bir şekilde tatmin ettiğini düşünmek tahrik edici oluyor.”

Şiddetle, “Kes!” dedi, sustum, bir anlığına. Ardından yeniden denedim.

“Bana bunu neden yaptığını söyleyecek misin?”

“Bilmiyorum.”

“Saçmalama. Bu iyi bir cevap değil. Bu kadar ileri gidip de nedenini bilmiyor olamazsın.”

Gülümsemeye başladı. “Sanırım kendi sorunun cevabını az önce kendin cevapladın. Kendine bir bak. Hâlâ mücadele ediyorsun. Hiç vazgeçmiyorsun. Bunu nasıl yapacağını bilmiyorsun.”

Doğruydı, kabul etmek zorundaydım. “Benim doğamda yok.”

“Meydan okumaları severim, Maeve. Gitmemem gereken yerlere gitmeyi severim. Bilgisayar korsanlığı da buna benzer bir heyecan. Aşılmazı aşmak. Ne türden savunmaları olduğunu düşünürlerse düşünsünler bunu aşmak. Kendi güçlerini onlara karşı kullanmak. Kendi bildiğini okumak.” Gülümseyince ürperdiğimi hissettim. “Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kıramadığım tek şey sensin. Bir başkası olsa uzun zaman önce işi bitmiş olurdu.”

Basit bir cevapla, “Nasıl bilmiyorum.” dedim. “Pes etmek için ne yapmış olmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Hiçbir şeyden korkmuyorsun. Seni yüksek katlı binada kapana kısırdım ama kendini çıkarttırdın. Araba hiç umurunda olmadı. İzliyordum. Sadece amirini çağırdın, sanki bütün ihtiyacın olan şey seni eve bırakmalarıymış gibi.”

“Benim arabam değildi.” dedim. Beni ne kadar korkuttuğunu aklıma getirmek istemedim. Nasıl huzursuz edici olduğunu. Beni derinden nasıl sarstığını. Eğer ondan korkmadığımı düşünüyorsa, öyle düşünmeye devam etmesinden mutluydum. “Onun da senin işin olduğunu biliyordum. Çok öngörülebilirsin, Chris.”

Güldü, gülüşünde gergin bir hal vardı. Sinirliydi. “Bunu ön-göremedin.”

Omuzlarımı silktilim. “Bir gün benim için geleceğini biliyordum.”

Chris kendi kendine gülümseyerek içkisini yudumladı. “Söz-

lükte adının anlamına baktım, bilirsin. Maeve. Eski İrlanda'nın büyük savaşçı kraliçesi. Annenle baban sana güzel isim vermiş."

Homurdandım. "Kötü haber vermek istemem ama isimi anannemden aldım. Tavuk besleyip her gün ekmek yapar, beş dakika zaman bulsa dua edip tespih çeker ve evi daima sabun kokardı. Harika bir insandı ama savaşçı bir kraliçe değildi, dostum."

Yenilgiye uğramış gibi görünüyordu. "Sana uyuyor. Hepsi, bu."

Yumuşayarak, "Yine de haklısın. İsimler insanın iç yüzünü dışa vurabilir." dedim. "Özellikle de kendimize seçtiğimiz isimler."

"Ne demek istiyorsun?"

"Aktaion." Kelimenin kısa bir an havada asılı kalmasına izin verdim ve buna tepki verdiğini gördüm, şaşkınlıktan gözbebekleri büyümüştü. "Ben de senin hakkında daha fazla şey öğreniyordum. Yunan mitolojisinden. Artemis'i banyo yaparken gören avcıydı, değil mi?"

Evet anlamından başını salladı.

"Kendini bu şekilde görüyorsun. Cesur bir avcı. Ve gözetlemekten hoşlanıyorsun, özellikle de görünmeden uzaklaşıp gidebildiğinde. Tecavüz ettiğin kadınlar bunu yaptığının bile farkında değildi. Onları ilaçla uyuttun. Onların vücutlarını kullanırken kendilerinde değillerdi. Nerdeyse ölü gibiydiler." Yüzümü ekşittim. "Ve eğer burada bir meydan okuma görmüyorsam, kusura bakma."

"Kimseye zarar vermek istemedim."

İstemedim. Geçmiş zamandı. Bunun çok ötesine geçeceğimizi fark ettim.

"Yakalanmak istemedim."

"Kontrolü elimde tutmayı seviyorum. İzin almadan istediği-

mi yapmak hoşuma gidiyor. Yalvarmak zorunda kalmamayı seviyorum.” Alaycı bir gülümsemeyle sırttı. “Siz kadınlar. Hepiniz aynısınız. Sızlanırsınız, şikâyet edersiniz ve sürekli bir şeyler istersiniz. Hayatınızı sanki özel bir şeymişsiniz gibi, bizi süründürmekle geçirirsiniz.”

“Üzgünüm. Bir şey mi diyordun? Bütün duyabildiğim tiz sesli bir mızızlanmaydı.”

Yüzü karardı. “Senin durumundaki birinin beni sinirlendirmemesi gerekir.”

Sessizce, “Hiçbir zaman senin üzerinde bir etki yaratmaya çalışmadım.” dedim.

Oturup içkisini yudumladı, öfkeyle bana bakıyordu.

“Ne düşünüyorum biliyor musun? Seni birisinin sevebileceğine hiç inanmadığın için bu tür şeyler yaptığını düşünüyorum. Böyle biri olduğun için seninle hiç kimsenin birlikte olmak istemeyeceğine inanıyorsun.”

Homurdandı. “Harika. Psikanaliz.”

“Hiç alakası yok. Sağduyu.” Gülümsedim. “İnsanların senin hakkında gerçekte ne düşündüğünü biliyor musun? Sana tapıyorlar. Bu kendine ait küçük tuhaf dünyanın yüksek rahibisin. Eğer aşk istiyorsan, yüzünü göstermek zorundasın.”

Çenesini sıktı. “Benim dünyam hakkında ne biliyorsun?”

“Bunu öğrenmeyi işim haline getirdim. Seni. Harekete geçirdiğin şeyi. Eğer sen gözlerini bana dikiyorsan, benim de dönüp sana bakmamı beklemelisin.”

“Ya ne buldun?”

“Yasa dışı, değil mi? İnternetin gizli yanı. Bilgi, uyuşturucu ve silah satışı. Özgürlük adı altında saklanma ve bilgisayar

korsanlığı.” Kınayan bir tavırla başımı salladım. “Bu topluma yararlı hiçbir katkıda bulunmuyor. İnsanların gizli saplantılarını tatmin etmelerine izin veriyor. Salim kafayla asla kabul etmeyecekleri şeyleri. Senin gibi insanlar, sanki kendinizden daha büyük bir şeyi temsil ediyormuş gibi, bütün ahlaki değerleri çiğnemeyi kendinize hak görüyorsunuz. Konuşma özgürlüğü. İstedığınız gibi davranma özgürlüğü. Bu çocukça, Chris. Beni etkilemiyor. Ve daha çocuk pornosunu hesaba bile katmıyorum. Görüntülere baktım. Payıma düşenden çok daha fazla çocuğun zarar gördüğünü gördüm. Kadınlara işkence edildiğini. Hayvanlara. Gittikçe daha da aşırılaşıyor, değil mi? Bir sefer şok eden şey bir dahakine olağanlaşıyor. Daha fazlasını görmek istiyorsun. Şoka uğramak istiyorsun. Heyecan duymak istiyorsun. Ve bütün bunlar gizli. Hiçkimse öğrenemeyecek.” Gözlerimi ona diktim. “İnsanlara zarar veriyorsun. *Sen*. Onlarla aynı odada bulunamayabilirsin ama onları oraya koyan sürecin bir parçasısın. Küçük çocukların tecavüze uğrayıp öldürülmesini değerli hale getiren kişi sensin.”

“Tam tersine. Benim web sitelerim güvenli bir yer sağlıyor. İnsanların karanlık arzularını güven içinde keşfetmelerine izin veriyor. Onları gerçek hayatta bu tür şeyleri denemekten uzak tutuyor. Gördüğün görüntülerin çoğunluğu yıllar önce yapılmıştı. Aynı görüntüler tekrar tekrar konuldu. O çocuklar şu an itibarıyla büyüdü ya da tarih oldu. Artık suçlanacak kimse kalmadı.”

“Bu şekilde mi huzur buluyorsun?”

“Bunu yapmak zorunda değilim. Bu konuda seninle tartışmam gerekmiyor.” İçkisini bitirmek için bardağı kafaya dikti, ardından bardağı masaya bıraktı. “Bu sohbeti yaptığımıza memnunum. Çok ilginç oldu. Keşke konuşmak için daha fazla zamanımız olsaydı.”

Soğuk bir ifadeyle, “Ben bir yere gitmiyorum.” dedim.

“Diğer odaya gidiyorsun.”

Hayalet görmüş gibi ürperdiğimi hissettim. “Diğer odada ne var?”

Bana cevap vermek yerine gülümseyip ayağa kalktı.

Kahretsin. Adrenalinin hiçbir yarar sağlamadan vücuduma yayılmaya başladığını hissettim. Bir maket bıçağı çıkarttı, bileklerimdeki plastik kelepçeyi hiç zorluk çekmeden kesen keskin bir şeydi. Göğsümdeki ve omuzlarımdaki gerginlik gevşerken derin bir solukla rahatlardım. Beni ayağa kaldırıp sıkıca kavradı. Bir kedi yavrusu kadar zayıftım, dengemi yitirip sendeledim.

“Yürü.”

“Nereye? Ne tarafa?” Başımı indirip ona baktım. Ondan daha uzun olduğumdan bunu istemeden yapmışım ama ona kibirle bakmaktan sakınabilirdim, ancak umursamadım. “Eğer bana emirler verip duracaksan ne istediğin konusunu açıklığa kavuşturmak için daha fazla çaba harcayabilirsin.”

Beni iterek kendinden uzaklaştırdı, bu yüzden sendeleyip neredeyse düşecektim. “İstediğim şey...” Beni yeniden itti. “Şu odaya gitmen.”

Gittim. En azından, kapının ağzına kadar topalladım. Işığı önceden açmıştı, kurduğu tezgâhı hemen anladım: Esas olarak yatak, yatağın parmaklıklarından sarkan bağlar, benim üzerimde kullanmayı planladığı şeyler ve tekrar tekrar izlemek için bütün bunları kaydedecek bir kamera. Böylece yaptığı şeyi dünyayla paylaşıp yanıp tutuştuğu övgüleri toplayacaktı.

Kulağıma, “Uyuşturulmuş olmayı dileyeceksin.” dedi. Nefesi boynumu gıdıkladı. “Seninle işimi bitirmem için yalvaracaksın. Ardından seni öldürüp acılarına son vermem için yalvaracaksın. Seni öldürdüğümde buna memnun olacaksın.”

“Chris...” İçimde bir panik dalgasının patladığını hissettim, neredeyse kontrol edilemez bir kaçma dürtüsüydü. Gerileyerek odadan uzaklaşınca Swain’le çarpıştım. Sanki ateşten bir kora dokunmuş gibi nefesim kesilip hemen çekildim.

“Bu senin beklentilerini karşılar mı, bilmiyorum.” diye Swain fısıldadı. “Ama sana şunu söyleyeyim. Eğer hayal ettiğimin yarısı kadar bile iyiye, buna değecek. Seni yıllardır izliyorum, birazdan sana olacakları saniyesi saniyesine planladım ve bunun keyfini çıkartacağım.” Son üç kelimeyi üzerine basarak söylemişti. *Bunun. Keyfini. Çıkartacağım.*

İncinmiş gibi davrandığım bacağımın üstünde durup dizine olabildiğince sert bir tekme attım. Daha da sert bir etkisi olması için keşke ağır botlarımı giymiş olsaydım diye düşünebilirdim ama Swain doğuştan kavgacı biri değildi, bunu beklemiyordu ve canının yandığını görebiliyordum. Sırtüstü devrildi, şoktaydı. Tekmemin ardından hiç vakit kaybetmedim, zira eninde sonunda boğuşmayı kaybederdim ve kaybetmek bir seçenek değildi. Yanından geçip oturma odasına gittim, ancak kapıya ulaşmaya fırsatım olmadı. Kendini çok çabuk toparlamıştı, kapının önüne atlayıp çıkışı engelledi. Şömineye doğru geri çekildim.

“Yok öyle, küçük sürtük. Buradan çıkmıyorsun. Yolun sonuna geldin.”

“Daha doğru bir laf edemezdin.” Eğilip ocak demirini elime alıp ellerimde tarttım. Hiç kimseyi önden kelepçeleme. *Derwent bu konuda haklıydı.* “Sanki bütün bana yaptıklarından sonra kaçacakmışım gibi.”

İlk defa olarak yüzünde bir kuşku gördüm.

“Sen ne demiştin? ‘Eğer hayal ettiğimin yarısı kadar iyiye,

buna değecek.” Kaldırıp ocak demirine baktım, ardından gözle-
rimi ona çevirdim. “Ben de aynen böyle hissediyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

İki adım öne atıp olanca gücümle ocak demirini savurarak sol
koluna vurdum. Kol kemiği kırılırken korkunç bir çatırtı koptu,
haykırdı, gözleri acıyla kocaman açılmıştı.

“Ne zaman kafana dank edecek?” Ona tatlı bir şekilde gülüm-
sedim. “Burada patron sen değilsin. Hiç olmadın.”

Ve Swain’in arkasındaki kapı açıldı.

Bölüm 34

“Neden bu kadar uzun sürdü?” diye sordum.

Derwent sanki koşmak zorunda kalmış gibi, nefesi tıkanmış haldeydi, ayakkağıları çamura bulanmıştı. “Yolda ilerleyemedim. Araba saplandı.”

“Ne kadar can sıkıcı.”

“Bir de bana sor.” Derwent dönüp, yavaş yavaş ondan uzaklaşan Swain’e baktı. Kolunu tutuyordu ve acıdan yüzü bembeyaz olmuştu. “Nereye gidiyorsun?” diye Derwent ilgiyle sordu.

“Hiçbir yere.”

“Koluna ne oldu, adamım?”

“Ben yaptım.” Özür diler gibi bir tavırla ocak demirini salladım. “Bana ne oldu bilmiyorum.”

“Kerrigan.” Derwent’ın sesi keyifli çıkıyordu. “İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum.”

“Denediğinde neler yapabileceğine şaşarsın.” Başımınla Swain’i işaret ettim. “Bir maket bıçağı var.”

Ben bunu söylerken o da cebinden çıkartmaya çalışıyordu, parmakları titriyordu.

“Onu ben alsam daha iyi olur.” dedi Derwent ve kolayca aldı. Swain’i küçür düşürdü. Swain’in bütün sertliği kaybolup gitti. Bu sert hali tamamen sahte bir hayalden ibaretti ve bu hayalin içine kısılp kalan kişi Swain’in kendisiydi. “Tanıştırılmadık, değil mi? Ben Josh Derwent ve sen de hıyarın tekisin.”

Chris kuruyan dudaklarında dilini gezdirerek, “Bak...” dedi. “Üzgünüm.”

“Şimdi üzgünsün. Şimdi içindekileri dışarı vuruyor.” Kınayan bir tavırla başımı salladım. “Bu çok seksi.”

“Gideceğim. Beni bir daha görmeyeceksin. Söz veriyorum.” Swain bana baktı. “Seni rahat bırakacağım. Yemin ederim.”

“Dürüst olmak gerekirse, bunun için biraz geç.” Derwent kelepçelerini çıkarttı. “Bana sağ elini ver.”

“Beni tutukluyor musun?”

“Seni tutukluyorum dedim mi? Bana sağ elini ver.”

Swain sanki ateşi varmış gibi titreyen elini uzattı. Derwent ilk kelepçeyi taktı.

“Arkayı dön.”

“Diğer kolumu arkama koyamam.”

“Yapabilirsin, biliyorsun. Canın yanacak ama bunu yapabilirsin.”

“Yapamam. Gerçekten yapamam.”

Derwent, “Dur yardım edeyim.” dedi ve Swain’in bileklerini birleştirmek için kolunu arkaya çekti. Swain çıkarabileceği en yüksek sesle, korkunç bir sıçramayla bağırdı.

“Bak şu işe. Bana bağırarakla uğraşmamamı söylemiştin, hatırlıyor musun?” Ellerimdeki plastik kelepçeyi kessin diye Derwent’ın yanına gittim. İçinde mücadele edecek hal kaldığı-

11. Kat

nı sanmıyor olmama rağmen Swain'in ayak mesafesinden uzak durdum. Bitik, solgun ve terliydi, gözleri çaresizlik içinde hızla odada geziniyordu.

“Benimle ne yapacaksınız?” diye mırıldandı.

“Şey, her şeyden önce, bu anın keyfini çıkartacağım.” Gülümsedim. “Mitolojide Aktaion'a ne olduğunu hatırlıyor musun? Artemis onu bir erkek geyiğe çevirdi. Avcıydı ama av oldu ve onu kendi av köpekleri parçaladı.” Bant tenimi hafifçe çekiştirirken bel çukurumdaki bukalemunu çıkartıp ona gösterdim. “Bunu günlerdir takıyorum. Kendini sana son derece adanmış taraftarlarından birinden aldım. Şifreli yazılım ve bunu atlatmak hakkında bildiği her şeyi ona sen öğrettin. Gerçek hayatta ve internette insanları bir gölge gibi nasıl izleyeceğini ona sen gösterdin. Seni bizim için takip etti. Nereye gittiğini ve ne yaptığını biliyordu.” Üzerine eğildim. “Nasıl hissettiriyor, Chris? İzlenmek hoşuna gidiyor mu? Benim avım olmak nasıl bir his?”

“Defol git başımdan!” dedi, sesi alçak ve kin doluydu. Derwent, Swain'in başının arkasına bir tokat patlattı.

“Konuşmana dikkat et.”

“Bana vuramazsın.”

“İstedigimi yapabilirim.”

“Sen bir polis memurusun.”

“Tutuklandın diye bir şey dedim mi?” Derwent bana bakıp güldü. “Bunun resmî bir iş olduğunu sanıyor.”

“Oyunu kurallarına göre oynamaktan nefret eden sensin, Chris.” diye belirttim. “Sana istediğimizi yapmakta serbest olmalıyız, değil mi? Toplumun beklentileriyle kendimizi kısıtlamaya cağız.”

“Başınız derde girer.”

“Sanmıyorum. Bir yalan söyleyip bu işten yakayı sıyrabileceğimizden oldukça eminim.”

“Eğer birisi öğrenirse...” dedi Derwent.

“Bütün bunları unutabiliriz.” Swain bir Derwent’a bir bana baktı. “Hiç kimseye söylemeyeceğim. Şikâyetle bulunmayacağım. Gideceğim.”

“Keşke konuşmayı kessen...” dedi Derwent. Ardından bana bakıp kaşlarını kaldırdı. “Eee?”

Durup düşündüm. Swain’in bana yaptıklarını düşünmek için kendime imkân verdim. Tacizcim olarak yıllar boyunca içime doldurduğu bütün öfkeyi, bütün korkuyu, bütün hıncı hissetmek için kendime fırsat verdim. Aldığım eğitime sırtımı döndüm. Onunla anladığı dilden konuşmaya ihtiyacım vardı.

Derwent’a, “Gidip yatak odasına bak.” dedim. “Benim için ne planladığını gör.”

Gitti. Kapının ağzında, benim durduğum yerde durdu ve durumu anladı, gördükleri onu sarsmıştı. Çenesinde bir kas seğirdi ama konuştuğunda korkutucu bir şekilde sakindi.

“Benden ne yapmamı istiyorsun?”

“Onu öldürmeni istiyorum.”

Derwent bana baktı, yüzünde tamamen boş bir ifade vardı. Gerçi gözleri alev alev yanıyordu.

“Tek yol bu.” dedim. “Aksi halde asla durmayacak.”

Derwent evet diye başını salladı. “Pekâlâ.” Paltosunu ve ceke-tini çıkartıp gömleğinin kollarını yukarı doğru kıvrırmaya başladı.

“Ne? Hayır!” Swain hıçkırıklara boğulmuş halde ağlıyordu. “Yapamazsın.”

“Kendi başıma yapamam. Yeterince güçlü değilim.” dedim.

11. Kat

“Sen öylesin.”

Derwent yine onaylayarak başını salladı. Swain’in top gibi kıvrılmaya çalışarak ağlayıp yalvardığı yere gitti.

“Biraz gururlu ol.” dedi Derwent, sesi alçak ve cana yakındı. “Erkek gibi öl.”

“Yapamazsın...”

Derwent’ın ağzı gerildi, sürükleyerek Swain’i ayağa kaldırdı. “Haydi. Dışarı.”

“Gitmeyeceğim. Gitmem.”

Derwent’ın isteksiz tutuklulara karşı kaba kuvvet kullanma konusunda epey bir tecrübesi vardı. Dediğini Swain’e yaptırdı ve Swain kapıdan çıktı, ancak bu süreçte hem Swain hem de kapı birkaç ciddi yara aldı. Swain sendeleyerek avluya çıktı, Derwent hemen arkasındaydı ve güvenlik ışığı yandı. Swain düşe kalka kaçmaya çalışıp yakalanırken yere düşen gölgeleri uzadı. Swain’i yakalamak son derece kolaydı.

Kapının girişinde durmuş seyrediyordum. Hiçbir şey hissetmedim. Hiç. Ne tatmin. Ne zevk. Ne dehşet.

Uyuşmuştum.

Derwent, Swain’i avlunun köşesindeki taştan bir yalağa sürükledi. Onu daha önce görmemiştim ama yağmur suyuyla doluydu. Su yosunlarla yeşermişti ve yüzeyi sağlıklı sarı bir köpük tabakasıyla kaplıydı. Derwent Swain’i dizlerinin üstüne çöktürdü, ardından bana baktı, kararsız bir imparatoriçenin başparmağını aşağı ya da yukarı kaldırmasını bekleyen bir gladyatör gibiydi.

“Emin misin?”

“Eminim.” Sesim hiç titremedi.

Derwent elini Swain’in saçlarının arkasına doladı. Swain artık

muazzam sarsıcı hıçkırıklarla ağlıyordu. Çaresizlikten, diye düşündüm ve onun için hiçbir acıma duygusu hissetmedim.

Swain'in başını kirli suyun içine daldırıp orada tutarken Derwent'in kollarında kaslar seğirdi. Swain çırpınıp mücadele etti ama hiç şansı yoktu, Derwent'a karşı şansı olmazdı. Swain kıvranırken yalağın yanlarından akan sular etrafa saçılıyor, ayakları toprakta debeleniyordu. Derwent başını çevirip bana baktı, başımla onaylayarak işaret edene kadar gözlerini benden ayırmadı. Swain'in başını kaldırınca yüksek çıkan bir soluk almayla sesiyle hava hızla ciğerlerine doldu. Swain nefes nefese oksijen almaya çalışırken titriyordu, gözleri duyduğu şiddetli korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Kot pantolonunun arkasında yayılan bir leke vardı. Derwent başını indirip baktı, Swain'i suyun altında tutmak için harcadığı çabadan dolayı sık ve kesik soluk alıp veriyordu. Yüzü iğrenme duygusuyla allak bullaktı. Swain'i boylu boyunca yere sermek için fırlatıp kirli taşların üzerine attı.

"Şimdi ödünün patlamasının ne demek olduğunu biliyorsun, seni küçük pislik."

Swain ağlayarak süründü, tamamen insanlıktan çıkmıştı. Derwent üzerine çıkıp ayaklarını onun iki yanına koydu.

"Kerrigan'a yaptıklarında hiç kimseye bahsetmeyeceksin. Beni duyuyor musun? Ne şimdi, ne sorgulamada, ne de mahkeme. Onu izleyerek taciz etmiyordun. Onu takip etmiyordun. Ona takıntılı değildin. Polisleri senin üstüne saldığı için ondan intikam almak istedin ve bundan öte bir niyetin yoktu, beni duyuyor musun? Ve bitti. Şimdi." Ayağını kaldırıp tabanını Swain'in başının yanına bastırdı. Swain çılgılık atarken gittikçe daha fazla yüklenerek bastırıyordu. Derwent onu benim yapabileceğimden biraz daha uzun bir süre taşların üzerinde tuttu, ardından adamdan uzaklaştı. Bana dönmeden önce kısa bir an bekledi.

11. Kat

“Sen iyi misin?”

Evet, anlamında başımı salladım. “Güzel işti.”

Derwent selamlama işareti yaptı. Yorgun, tamamen bitkin görünüyordu ama bu fiziksel olmaktan ziyade ruhsaldı. Swain fazla mücadele etmemişti, hatta can çekişirken bile.

“Ne oldu?” diye sordum.

Tam bana söylemek üzereyken hızla hareket eden bir araba çiftlik yoluna daldı. Mavi ışıklar çiftlik evine vuruyordu.

Derwent sıradan bir tavırla, “Polisler. İyi zamanlama...” dedi. Eğilip Swain’i ense kökünden tutup kaldırdı. “Burada seni tutuklamam dışında bir şey olmadı. Başka ne dersen de, kimse sana inanmaz.”

Swain gözlerini kapadı ve tamam anlamında başını salladı. Derwent bahçe kapısına doğru gelen polis memurlarını karşılamak için hazırlandı, memurların yüzü yay gibi gergindi.

“Sorun yok. Onu yakaladık.”

“Ne oldu?” Memurlar Thames Valley’den, bu da aklımdaki bir soruyu yanıtlıyordu: Herfordshire’da değildik.

Derwent Swain’i işaret ederek, “Uzun hikâye ama bu oldukça aranan bir adam.” dedi.

Emniyet amiri gözlerini dikip ona baktı, afallamıştı. “Ona ne oldu?”

“Sanırım tökezlendi.” dedim.

“Daha ziyade devrilerek yere serilmeydi.” Derwent emniyet amirine tamamen masumane bir şekilde göz kırptı. Emniyet amiri daha fazla soru sormaması gerektiğini yeterince anlayarak tamam anlamında başını salladı.

“Şanssızlıktı. Nezarethanedeki üstünü başını toplarlar.”

“Aceleyle gerek yok.” dedi Derwent ve gülümsedi.

* * *

Londra’ya dönmemiz uzun zaman aldı. Uzun bir gece boyunca ifadeler vermek, yaralarımın fotoğraflarının çekilmesi ve konuşmalar: Swain’i karakola götürən memurlarla konuşma, Una Burt’le konuşma, Swain’in kolunu nasıl kırdığıyla çok fazla ilgilenen ve araba çarpmasından sonra beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğimi anlamak için bir sürü soru soran nöbetçi doktorla konuşma. Konuşmak zorunda kalmadığım tek kişi Derwent’ti. Swain’i hapishaneye nakletmek için minibüse bindirirlerken beni bir kenara çekmesine kadar konuşmadık.

“Sen iyi misin?”

Yana kayıp bir gülümsemeyle, “Evet...” dedim. “Nasıldır bilirsin. Yaptıklarım hakkında ne hissettiğimden emin değilim.”

“Benim yaptığımdan.”

“Senden yapmanı istediğim şeyden.” dedim. “Sen kendiliğinden yapmadın.”

Karşı çıkan bir tavırla hafifçe başımı salladı. “Zor değildi. Beni endişelendiren tek şey zamanında durup duramayacağımdı.”

Şaşırarak gözlerimi kırıştırdım. “Onu benim için öldürmezdin.”

“Hayır.” Yüzü kasvetliydi. “Maeve, sana çarptığında Mal’ı öldürdü. Mal öldü.”

Gözlerimi dikip ona baktım. “Olamaz. Hava yastığı şişti. Hemen yanımdaydı ve ben sıyrık bile almadım. Yanılıyor olmalısın.”

“Hayır, yanılmıyorum. Boynunu kırdı.”

“Hayır.” dedim, şimdi ona kızmıştım. “Yanıldın. Hava yastığı şişti.”

“O öldü.”

11. Kat

“Şunu *söylemeyi* kes. Bu doğru değil. Değil.” Çünkü eğer öldüyse, bu benim hatamdı. Öldüyse benim onu Swain’in yoluna çıkartmamdandı.

Eğer Mal öldüyse, onu bal gibi de ben kendim öldürmüştüm.

Bölüm 35

Birçok kültürde sizi gömerler, yakarlar ya da ruhunuzu serbest bırakacak dini tören her neyse onu yaparlar. Bunun için iyi ve pratik nedenler vardır ama bana öyle geliyor ki, bunlardan en temel olanı ölüden kurtulmaktır. Mal'ı ebediyete uğurlamaları sonu gelmeyen on günü aldı, aralık ayının ortasıydı, Noel'e çok az kalmıştı. Yorgunduk, hepimiz, küçük kilisede çok yer tutmak için değildi ama bütün ekip orada olmak istemişti, onunla birlikte çalışan insanların çoğu da oradaydı. Her nasılsa, Mal'ın ailesi polis memurlarının arasında kaybolmuştu. Diğer ailesi, diye düşündüm. Mal için, ailesi için ve onu özleyecek herkes için içim sızladı. Onu özleyecektim ve onun hakkında ne kadar az şey bildiğimin farkına varmaya başlamıştım.

Katolik olduğunu bilmiyordum.

Hep bir polis memuru olmak istediğini bilmiyordum. Altı yaşındayken her hafta sonu boyunca polis kostümü giydiğini bilmiyordum.

Ergenlik çağında üç yaz boyunca cankurtaran olarak çalıştığını ve iki kişiyi boğulmaktan kurtardığını bilmiyordum.

Kilburn'de İsa hakkında naralar atıp elindeki baltayı sallayan

11. Kat

bir adamın hakkından geldiği için stajyerken bir takdirname aldığını bilmiyordum.

Bu işte çok iyi olduğundan herbirinin onu kendine sağdıç yaptığı, okuldan tanıdığı birbirine çok düşkün beş arkadaşı olduğunu bilmiyordum.

Hepsi de cenazesine gelen, bir kilise sırasını birlikte paylaşan ve bir zamanlar âşık oldukları düzgün adam için hüngür hüngür ağlayan eski kız arkadaşlarıyla arasının bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum.

İki kız kardeşi ve ona tapan, rahibin ailenin cenaze törenine getirilmesine izin vermesine neden olacak kadar kendini ona adanmış, bir köpeği olduğunu bilmiyordum. Köpek kıvrıkcık kulakları ve hüznü gözleriyle bir spanyeldi. Umutla yanından geçen herkese başını kaldırıp bakıyordu. Bir şekilde, Mal'ın hayatta olmasına muhtaçtı.

Anlamıyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, hepimiz aynı şekilde hissediyorduk. Bunu anlayamıyorduk. Kabul edemiyorduk. Bir yanımda Derwent diğer yanımda suratsız Chris Pettifer'le birlikte bir kilise sırasına oturdum, her yanımda ıstırapla sızlıyordu. Kayıp hissini yaşayan oradaki tek kişi ben değildim ama kendini sorumlu hissedenden tek kişiydim.

Cenaze törenlerinin bilindik lafları beni biraz rahatlattı. Hayatım boyunca iş nedeniyle ve mümkün olan bütün cenaze törenlerine katılmayı bir övünç kaynağı sayan annem ve babamla birlikte bir sürü cenaze törenine katılmıştım. Klişeleşmiş bir törendi. Buna odaklandım (*ebedi istirahatinde, ona merhamet et Tanrım*) ve Mal'ın annesinin yüzüne (*kabri ışıkla aydınlan-sın*) ya da yazdığı konuşmayı okumaya çalışırken kız kardeşi-

nin yıkılmış haline bakmaktan kaçındım (*huzur içinde yatsın*). Derwent yanımda sessizdi. Kilise korosunun okuduğu ilahiye ya da söylenenlere iştirak etmedi. İçimdeki ona yaslanma, üzerine yıkılma ve beni teselli etmesine izin verme duygusuna direnmek zorundaydım.

Her neyse, beni tutacağından da emin değildim.

Kesinlikle beni suçladığından değildi. En azından benim kendimi suçladığım kadar değildi. Ama hiç değilse, mevcut şartlar yüzünden olanlar hakkında bile konuşmamıştık. Ben işe gitmemiştim o da daireme gelmemişti. Londra'ya döner dönmez apar topar eşyalarını toplayıp taşınmıştı. Bu konu hakkında hiç konuşulmadı. Kalmasının bir anlamı yoktu. Evimde olmasına duyduğum ihtiyaç sona ermişti. Onu evimde istemek mantıksızdı. Beni rahatlatamazdı.

Hiç kimse rahatlatamazdı.

Ama yalnızlığımın tamamen farkındaydım.

Defin kilisenin yakınındaki küçük bir mezarlığa yapılacaktı. Aile diğer yas tutanların mezarın başından uzak durmalarını rica etti. Tören bittiğinde, polis memurları dışarda toplandı. Ağır tabutu kiliseden şeref kıtası olarak arkadaşları ve babası taşıyarak çıkardı. Tabutun ağırlığı altında hafifçe sendelediler, yüzlerinde manevi bir ıstırap vardı. Kalabalıkta, arkalara doğru, gözyaşlarımı tutarak tek başıma durdum.

Ağlamayı hak etmiyordum.

Tabut cenaze arabasına konulup aile yola koyulunca, polis memurları küçük gruplara ayrıldı. Liv kalabalığı yarıp yanımda bitiverdi.

“İşte buradasın. İyi misin?”

Evet anlamında başımı salladım. “Olabileceğim kadarıyla.”

11. Kat

Tam bir anlayışla elimi sıktı. “Kimse seni suçlamıyor.”

Alçak sesle, “Neler olduğunu hepsi biliyor.” dedim. Üstümdeki bakışların farkındaydım. Yanlarında olduğumu anladıklarında insanların konuşmalarına birden çöken sessizliğe kulaklarım alışmıştı.

Bir başkasına olsa ben de öyle yapardım.

“Kısa süre sonra kimse bunu düşünmez. Unuturlar.”

“Sorun değil.” dedim, çünkü değildi. Bunu hak etmiştim. Keşke Mal’ın başına gelenler yüzünden daha fazlasını çekseydim.

Olanları değiştirmek için her şeyimi verirdim ama yapamazdım ve bu beni öldürüyordu.

“Sanırım, gideceğim.” dedim.

“İçki içmeye gelmeyecek misin? Birazdan hepimiz bu civardaki bir bara gideceğiz. Sadece bilirsin. Onun hatırasını onurlandırmak için.”

Hayatta olduğumuzu yeniden hatırlamak için, diye düşündüm. Ağladıktan sonra gülmek için. Bir cenazeden sonra hissettiğiniz rahatlama hissi gibisi yoktu, insan olmanın bir yanı da buydu. Bir araya toplanmalarına ya da bira içmelerine bir garezim yoktu. Ölümünden birkaç gün sonra Mal için zaten gece boyu süren bir anma yapılmıştı ama ona da gitmemiştim. Liv’le kucaklaştım. “Benim için de bir kadeh kaldır.”

Resmî üniformamın dar eteği yüzünden her zamankinden daha küçük adımlarla otoparka doğru yürüdüm. Derwent oradaydı, arabasının yanında durmuş gözlerini boşluğa dikmişti. Onu izlerken, sertçe çekerek kravatını çözüp çıkarttı. Ardından kararsız bir şekilde tuttu.

“Tak.”

“Ne?” döndü.

“Tak onu. Çok sıradan görünmek istemezsin.”

Gömleğinin yakasını kaldırıp kravatı boynuna koydu. Bağlamadan önce uçlarını doğru uzunlukta ayarladı. “Ne için çok sıradan?”

“Melissa için.”

Kaşlarını kaldırdı ama inkâr etmedi. “Nasıl bildin?”

Çünkü her şeyden fazla, ihtiyaç duyulmaya ihtiyacın var. Çünkü seilmeyi her şeyden çok istiyorsun.

Omuzlarımı silktim. “Sadece bir tahmin.”

Derwent kravatını bağlamayı bitirip aşağı doğru düzeltti. Neredeyse kendi kendine “Zamanını karanlıkların içine bakmakla harcadığında, kendine ışık da olduğunu hatırlatmalısın.” dedi.

Uzandım ve bir parça gevşetip, yakasını düzelterek kravatını onun için ayarladım. “İşte. Güzel oldu.”

Başını indirip bana baktı. “İyi olacak mısınız?”

“Öyle umuyorum.”

“Kısa zamanda işe dön.”

“Döneceğim.”

Arabasına bindi, uzaklaşırken ardından onu izledim. İnsanlar arabalarına gitmeye ya da barın yolunu tutmaya başlamışlardı. Kiliseye geri dönerken kimse benimle konuşmadı.

İçerisi karanlık ve boştu, hava çocukluğumdaki kiliseler gibi kokuyordu: tatlı bir tütsü kokusu ve mobilya cilası. İbadethanenin lambaları içerideki kasvetli havada kor gibi kıpkırmızı yanıyordu. Kapının yanında, Bakire Meryem heykelinin önünde mum sehpa-sı vardı. Kumbaraya bir pound atıp bir mum aldım ve fitili tutuşana kadar yanan diğer mumlardan birine tuttum. Öne yakın bir yere diktim, minik alev açık kapıdan gelen esintiyle dans ediyordu. Bir türlü gölgeleri kovmaya yetmeyen karanlıktaki bir ışıktı. Mal’ı düşünerek kısa bir süre orada durdum. Onun için dua etmek

11. Kat

istedim. Onu ne kadar özlediğimi söylemek istedim. Ona hoşça kal demek istedim.

Ancak söyleyecek kelime bulamadım.